

KRONDOR SERİSİ

GEDİKSAVAŞLARININ ARDINDAN I

İHALET

RAYMOND EFEIST

Fantastik Kurgu

UYARI

Rüzgâr uluyordu.

Krondor Prensi'nin sarayının toprak beylerinden Locklear, atının üzerinde, ağır pelerininin altında büzüşerek oturmaktaydı. Yaz, Dünyanın Dişleri olarak bilinen dağlardaki geçitlerden ve Kuzeyellerinden çabuk kaçardı. Güneyde sonbahar akşamları hâlâ ılık ve yumuşak olsa da, yukarıda kuzeyde, sonbahar gelip geçici bir ziyaretçiydi, kış erken gelmişti ve uzun süre kalacaktı. Locklear, kendisini bu terk edilmiş yere sürüklediği için aptallığına lanet etti. "Burası soğumaya başlıyor, toprak beyi," dedi Çavuş Bales. Çavuş, bu genç soylunun Tyr-Sog'da aniden belirmesi hakkındaki söylentiyi duymuştu, Krondor'da nüfuzlu tanıdıkları olan bir tüccarla evli genç bir kadın hakkındaki meseleyi. Locklear, kızgın bir kocanın pençelerinden uzaklaştırılmak için sınıra gönderilmiş ilk züppe olmayacaktı. "Üzülerek söylemeliyim ki, Krondor kadar ılıman değil, efendim." "Sahi mi?" diye sordu genç toprak beyi, alayla.

Devriye, Adalar Krallığı'nın kuzey sınırındaki, dağ eteğinin tepeleri boyunca dar bir patikayı izlemekteydi. Baron Moyiet, genç toprak beyine, özel devriyeye şehrin doğusuna kadar eşlik etmekten kazançlı çıkabileceğini önerdiğinde, Locklear Tyr-Sog sarayında henüz bir hafta dahi geçirmemişti. Hainlerin ve moredhellerin -ki bunlar Kara Yol Kardeşliği olarak bilinen kara elflerdi- ağır yağmur ve sert karın örtüsü altında güneye sızdıkları hakkında söylentiler dolaşıyordu. İz sürücüler, pek az işarete rastlamıştı, fakat söylentiler ile çiftçilerin karanlık kıyafetlere bürünmüş savaşı gruplarının güneye ilerleyişlerini gördükleri konusundaki ısrarları Baron'u, devriyeyi harekete geçirmeye itmişti.

En az orada konuşlandırılmış adamlar kadar, Locklear da, sonbaharın sonu ve kışın başlangıcında dağlardaki ufak geçitlerde herhangi bir hareketlilik olması ihtimalinin ne kadar düşük olduğunu biliyordu. Don, daha dağ eteklerine yeni ulaşırken, yükseklerdeki geçitler çoktan karlardan daralmış olacak ve en ufak bir erime olması halinde çamura boğulacaktı.

Gene de, on sene önceki Büyük Ayaklanma olarak da anılan savaştan beri -Krallık'ın, kara elflerin etkileyici lideri Murmandamus'un ordusu tarafından istila edildiği savaşı bu- her türlü hareketin gözlemlenmesi konusunda Kral Lyam'ın kesin emri vardı.

"Evet, Prens'in saray çevresinden biraz farklı olmalı, toprak beyi," diye onu kışkırttı çavuş. Locklear, Tyr-Sog'a vardığında Krondorlu züppelerden biri gibi görünüyordu -uzun boylu, narin, yirmili yaşlarında, bıyıklı ve uzun bukleli, iyi giyimli genç bir adam. Locklear, bıyığın ve giyiminin kendisini yaşlı gösterdiğini düşünmüştü fakat etkisi, istediğinin tam tersiydi.

Locklear, çavuşun attığı alaycı yemlerden usanmıştı, "Gene de hatırladığım kadarıyla, dağın öteki tarafında olduğundan daha sıcak," dedi.

"Öteki taraf mı, efendim?" dedi.

"Kuzeyelleri," dedi Locklear. "İster ilkbahar ister yaz olsun, geceler soğuktur."

Çavuş, genç adama kuşkuyla baktı. "Orada bulundunuz mu, toprak beyi?" Kuzeyelleri'ne gidip de Krallık'a sağ salim dönen, silah kaçakçısı ya da hainler dışında pek az kişi vardı.

"Prens ile birlikte," diye yanıtladı Locklear. "Armengar ve Yüksekşato' da kendileriyleydin."

Çavuş sessizleşti ve başını öne çevirdi. Locklear'ın yakınındaki askerler birbirleriyle bakışarak başlarını onaylarcasına salladılar. Biri arkasındaki bir diğerine fısıldadı. Kuzeyde yaşayan tek bir asker bile, Kuzeyelleri'ndeki insanların şehrini yıkıp ardından Krallık'ı istila etmiş olan güçlü moredhel lideri Murmandamus'un ordusu karşısında düşen Armengar'ı duymamış değildi. Onun kara elfler, troller, goblinler ve devlerden oluşan ordusuyla Krallık'ı parçalamasına, on yıl önce Sethanon'daki yenilgisi engel olabilmmişti.

Armengar'dan sağ kalanlar, Tyr-Sog'dan fazla uzakta bulunmayan Yabon'da yaşamaya başlamışlar, büyük savaş ile sağ kalanların kaçıışı ve Prens Arutha'yla yoldaşlarının bunda oynadığı rol, anlatıldıkça büyümüştü. Prens Arutha ve Guy'du Bas-Tyra için savaşmış her adam ancak bir kahraman olarak nitelendirilebilirdi. Çavuş genç adamı tartan bir bakış fırlattıktan sonra, sessizliğini korudu.

Kar yeniden yağmaya ve her geçen dakika rüzgâr daha da sert esmeye başladığında, Locklear'ın, geveze çavuşu susturmaktan aldığı keyif kısa sürdü. Önünde uzanan günler boyunca garnizon içindeki önemini artırabilirdi, ama gene de Krondor sarayının çevresinden çok uzaklardaydı, iyi şaraplardan ve güzel kızlardan da. Ertesi kış, kendisini sıkıcı insanlar ve kırsal bir saray çevresinde kapana sıkılmış bulmadan, yeniden Arutha'nın lütfuna sahip olabilmesi için bir mucize gerekecekti.

On dakikalık sessiz bir yolculuğun ardından, çavuş, "İki mil daha, efendim, sonra geri dönebiliriz," dedi.

Locklear bir şey söylemedi. Garnizona döndüklerinde, hava şimdi olduğundan daha soğuk ve karanlık olacaktı. Askerlerin koğuşundaki ateşi memnuniyetle karşılayacak ve muhtemelen bölüklerin tayınıni paylaşmakla yetinecekti, tabii eğer Baron kendisinin, ev halkıyla birlikte yemek yemesini talep etmezse. Locklear buna pek ihtimal vermedi, ne de olsa Baron'un, genç soylu Tyr-Sog'a daha ilk vardığında, kendini göstermeye çalışan, cilveli bir kızı vardı ve Baron, Locklear'ın neden kendi sarayında olduğunu biliyordu. Baron ile katıldığı her iki yemekte de, kızı dikkat çekici bir şekilde ortadan kaybolmuştu.

Kaleden pek de uzakta olmayan bir han vardı, ama kaleye döndüğünde, bir daha soğuk ve kar gibi etkenlerle o kısa mesafe için bile karşılaşamayacak kadar rahatsız olacağını biliyordu, ayrıca orada bara bakan her iki kadın da hem şişmanca hem de sıkıcıydı. Sessiz, teslimiyet dolu bir iç çekişle, Locklear bahar geldiğinde iki kadının da ona güzel görünebileceğini düşündü.

Locklear yalnızca, Banapis'teki Yaz Ortası Şenliklerinde Krondor'a geri dönebilmek için dua etmekle yetindi. En iyi dostu olan, Toprak Beyi James'e yazacak ve Arutha'nın kendisini erken geri çağırmasını sağlamak için nüfuzunu kullanmasını isteyecekti. Burada geçen yarım sene, yeterli bir cezaydı.

"Derebeyi," dedi Çavuş Bales, Locklear'ın resmi unvanını kullanarak, "o da nedir?" diye sordu kayalık patikayı işaret ederek. Çavuşun gözü, kayalar arasındaki bir hareketliliğe takılmıştı. Locklear yanıtladı, "Bilmiyorum. Haydi, gidip bir bakalım."

Bales'in bir hareketiyle devriye sola dönerek patikadan yukarı çıkmaya başladı. Çok geçmeden; manzara açıklığa kavuştu. Tek başına bir şekil yürüyerek telaşla patikadan iniyor ve ardından onu takip edenlerin sesleri işitiliyordu. "Görünen o ki, hainlerden biri, Kara Yol Kardeşleri'nden birkaçıyla anlaşmazlığa düşmüş," dedi Çavuş Bales. Locklear kılıcını çekti. "Hain olsun olmasın, kara elflerin onu parçalamasını istemeyiz. Bu onlara istedikleri zaman güneye gelip de bölge halkını canlarının istediği gibi rahatsız edebileceklerini düşündürebilir." "Hazır!" diye bağırdı çavuş ve tecrübeli devriye de kılıçlarını çekti.

Yalnız figür askerleri gördü, bir an tereddüt etti, ardından ileri doğru koştu. Locklear onun uzun boylu olduğunu görüyordu, üzerinde etkili bir biçimde hatlarını gizleyen koyu gri bir pelerin vardı. Ardından yaya olarak, bir düzine kadar kara elf geliyordu.

"Haydi, aralarına dalalım," dedi çavuş sakince.

Teorik olarak devriyeyi Locklear idare ediyordu, ama komut veren tecrübeli bir çavuş ortadayken, aradan çekilmeyi bilecek kadar savaş tecrübesi vardı.

Atlılar, yalnız figürün yanından geçerek, moredhelin üzerine çullanmak için geçide hücum ettiler. Kara Yol Kardeşleri'nin pek çok vasfı vardı, korkaklık ve savaş becerisinden yoksun olmak bunlar arasında yer almıyordu. Dövüş şiddetliydi, fakat Krallık askerlerinin iki avantajı bulunuyordu: atlar ve havanın kara elflerin yaylarını işe yaramaz duruma getirmiş olması. Moredheller zırh delmek şöyle dursun, oklarını düşmana fırlatamayacaklarını bildiklerinden yaylarının ıslanmış tellerini çekmeye yeltenmemişlerdi bile.

Diğerlerinden daha iri olan bir Kara Elf, bir kayanın tepesine sıçradı, bakışları kaçmakta olan şekle sabitlenmişti.

Locklear bu yaratığı engellemek için atını harekete geçirdiğinde Kara Elfin dikkati genç soylunun üzerine yoğunlaştı. Bir an için bakışları kenetlendi, Locklear yaratığın öfkesini hissedebiliyordu. Sessizce, Locklear'ı gelecekte karşılaştıklarında hatırlayabilmek için kafasına kazır gibi bir hali vardı. Ardından yüksek sesle verdiği emirle moredheller geçitten geri çekilmeye başladı.

Görüş mesafesinin on metreden az olduğu bu durumda, Çavuş Bales geçidin içine doğru bir takibin yapılmaması gerektiğini biliyordu. Hem hava şartları da çetinleşiyordu.

Locklear geri döndüğünde yalnız figürü, patikanın ardında az ötedeki bir kayanın üzerinden öne eğilirken buldu. Atını adamın yakınına süren Locklear aşağıya doğru seslendi; "Ben, Prens'in sarayından Toprak Beyi Locklear. Dilerim bize anlatacağın iyi bir hikâye vardır, hain."

Adamdan bir karşılık gelmedi, yüz hatları hâlâ ağır pelerininin derin başlığı altında gizliydi. Moredheller dağlık geçit boyunca kaçarken ve bir yandan da atlıların takibini önlemek için aşağıdaki kayalıkların arasına doğru sürünürken, dövüşün sesleri uzaklaşıyordu.

Locklear'ın karşısındaki figür ona bir süre baktıktan sonra elleri, yavaşça geriye atmak üzere başlığına uzandı. Karanlık, yabancı gözler genç soyluya bakıyordu. Bu, Locklear'ın daha önceden görmüş olduğu hatlardı: Yüksek bir alın, kısa kesilmiş sık saçlar. Yay gibi kaşlar ve büyük, yukarı kalkık, memesiz kulaklar. Ama önünde duran bu adam bir elf değildi; Locklear bunu içinin ta derinliklerinde hissedebiliyordu. Kendisine bakan bu karanlık gözler, küçümseyici ifadelerini zorlukla gizleyebiliyordu. Yaratık ağır aksanlı Krallık Lisaniyla konuştu, "Ben bir hain değilim, insanoğlu."

Çavuş Bales atıyla geldi ve "Lanet Olsun! Bir Kara Yol Kardeşi. Diğerlerinin onu öldürmek istemesinin nedeni bir kabile meselesi olmalı," dedi.

Moredhel, bakışlarını Locklear üzerinde kilitlemişti, bir an için onu inceledikten sonra "Eğer Prens'in saray ahalisindensen, bana yardım edebilirsin," dedi.

"Yardım mı?" dedi çavuş. "Büyük ihtimalle seni asacağız, katil."

Locklear sessizliği sağlamak üzere elini havaya kaldırdı. "Neden sana yardım edecekmişiz, moredhel?" "Çünkü prensinize bir uyarı mesajım var."

"Neye karşı uyarı?"

"Bu yalnızca onun bilmesi gereken bir şey. Beni, ona götüreceksiniz?"

Locklear, o sırada konuşan çavuşa baktı, "Onu görmesi için Baron'a götürmeliyiz."

"Hayır," dedi moredhel, "yalnızca Prens Arutha ile konuşurum."

"Kimle konuşmanı istersek onunla konuşacaksın, kasap," dedi Bales, sesi öfkeden sertleşmişti. Ömrü boyunca Kara Yol Kardeşliğiyle savaşmış ve zalimliklerine defalarca şahit olmuştu.

Locklear, "Onları tanırım. Ayaklarını ateşe verebilir ve boynuna kadar yakabilirsiniz, ama eğer konuşmak istemiyorsa, konuşmayacaktır," dedi.

"Doğru," dedi moredhel. Yeniden Locklear'ı inceledi ve "Benim halkımla daha önce karşılaştın mı?" diye sordu.

"Armengar," dedi Locklear. "Yüksekşato'da. Ve ardından Sethanon'da."

"Prensinizle Sethanon hakkında konuşmam gerekiyor," dedi moredhel.

Locklear çavuşa dönerek, "Bizi bir süre yalnız bırakın, çavuş," dedi.

Bales tereddüt etti, ama genç soylunun sesinde, çavuşa karşı çıkma şansı bırakmayan bir emir tonu vardı; bu bir emirdi. Çavuş dönerek devriyesini uzaklaştırdı.

"Konuş," dedi Locklear.

"Adım Gorath, Ardanienlerin şefiyim."

Locklear Gorath'ı inceledi. İnsan standartlarına göre genç görünmesine karşın, Locklear bunun aldatici olabileceğini bilecek kadar elflerin arasında bulunmuş ve yeteri kadar moredhel görmüştü. Bıyıklarında beyaz ve ak çizgiler, gözlerinin etrafında halkalar vardı; elf soyundan görmüş olduğu kadarıyla iki yüz yaşından daha büyük olduğunu talimin etti. Gorath'ın üzerinde iyi işlenmiş bir zırh ve ince dokumalı bir pelerin vardı; Locklear onun söylediği kişi olabileceğine karar verdi. "Bir moredhel şefi Krallık'ın prensiyle ne konuşmak ister?" dedi.

"Kelimelerim yalnızca Prens Arutha içindir."

Locklear, "Eğer hayatının geri kalan kısmını Baron'un Tyr-Sog'daki zindanında geçirmek istemiyorsan, seni Krondor'a götürmem konusunda bana ikna edici bir şey söyleyen iyi olacak," dedi.

Moredhel uzunca bir süre Locklear'a baktı ve ardından yaklaşmasını işaret etti. Locklear Kara Elfin bir şeyler deneme ihtimaline karşılık, elini belindeki hançerin üzerine koyarak, yüzünü Gorath'inkinin yakınına getirmek için atın boynuna yakın bir yere doğru eğildi.

Gorath Locklear'ın kulağına fısıldadı. "Murmandamus yaşıyor."

Locklear doğrularak bir süre sessiz kaldı, ardından atını geri çevirdi. "Çavuş Bales!" "Efendim!" diyerek geri döndü yaşlı asker, Locklear'ın buyurgan sesine, saygı ifadesi ile.

"Bu tutsağı zincirleyin. Tyr-Sog'a dönüyoruz, şimdi. Ve iznim olmadan kimse onunla konuşmayacak." "Efendim!" diye yineledi çavuş, iki adamını verilen emirleri uygulamak üzere harekete geçirenken.

Locklear atının boynuna doğru eğildi, "Hayatta kalmak için yalan söylüyor olabilirsin, Gorath ya da belki Prens Arutha için korku dolu bir mesajın vardır. Benim için hiçbir önemi yok, zira her iki durumda da yarın sabah ilk iş Krondor'a dönüyorum."

İki asker tarafından silahlan alınırken, sabırla ayakta duran Kara Elf bir şey söylemedi. Kısa bir zincirle birbirine bağlı kelepçeler bileklerine geçirilirken sessiz kaldı. Kelepçeler takıldıktan az sonra ellerini havaya kaldırdı, ardından yavaşça indirdi. Locklear'a baktı ve ardından dönerek, muhafızlarının harekete geçmesini beklemeyen Tyr-Sog'a doğru

yürümeye başladı. Locklear çavuşa kendisini izlemesini işaret etti ve iyice çetinleşen hava şartlarında, atını Gorath'ın yanına sürdü.

KARŞILAŞMA

Ateş çatırdıyordu.

Owyn Belefote geceleyin bir başına, alevlerin karşısında oturuyor, kendi sefaleti içinde debeleniyordu. Timons Baronu'nun oğullarının en genciydi. Evinden çok uzaklardaydı ve daha da uzakta olmayı diliyordu. Genç yüz hatları tam bir hüznün ifadesini yansıtıyordu.

Gece soğuk, yemek ise kısıtlıydı, özellikle de Yabon şehrindeki teyzesinin evindeki bolluğu terk ettikten sonra. Babasıyla aralarının bozulmasından habersiz akrabalara yaptığı bir haftalık ziyaretin sonunda ev hayatı hakkında erkek ve kız kardeşlerin dostluğu, ateşin önünde geçirilen bir gecenin sıcaklığı, annesiyle sohbetleri ve hatta babasıyla yaptığı tartışmalar gibi unutmış olduğu şeylerle onu yeniden tanıştıran insanlara konuk olmuştu.

"Baba," diye homurdandı Owyn. Genç adamın babasına karşı gelmesinden ve Krallık'ın güney taraflarında büyücülerin bulunduğu bir ada olan Yıldızlimanı'na doğru yola çıkmasından beri iki seneden az bir zaman geçmişti. Babası, büyü öğrenmeyi ona yasaklamıştı. Owyn'in en azından, toplum tarafından daha fazla kabul gören gruplardan birinin rahibi olmasını istiyordu. Ne de olsa, onlar da büyü yapıyorlar, diye ayak diremişti babası.

Owyn iç çekerek pelerinine sarındı. Bir gün büyük bir büyücü, belki de Yıldızlimanı'ndaki Akademi'nin kurucusu efsanevi Pug'un sırdaşı olarak ailesini ziyaret etmek için evine geri döneceğinden o denli emindi ki. Fakat bunun aksine, gereken çalışmanın kendisi için uygun olmadığını fark etmişti. Aynı zamanda burasının hızla gelişmekte olan öğrencilerinin ayrımlaşarak şu ya da bu eğitimciyle saf tutmasından, büyü eğitimini yeni bir dine çevirmeye çalışmalarından hoşlanmamıştı. Artık en iyi ihtimalle vasat bir büyücü olduğunu ve ne kadar çalışmak isterse istesin, daha öteye geçemeyeceğini biliyordu, gereken yetenek onda yoktu.

Bir senelik bir çalışmadan biraz daha uzun bir sürenin ardından, Owyn, bir hata yaptığını kendine itiraf ederek Yıldızlimanı'ndan ayrıldı. Bunu babasının karşısında kabullenmek onun için daha da yıldırıcıydı -işte bu yüzden doğuya dönüp de babasıyla karşılaşmak için cesaretini toplamadan önce uzak Yabon şehrindeki akrabalarını ziyaret etmeye karar vermişti.

Çalılıklardan gelen bir hışırtı ağır bir ahşap değneği kavrayıp, sıçramasına neden oldu. Daha bir çocukken eğitiminin bu bölümünü göz ardı etmiş olduğundan, silahlara karşı yeteneği çok azdı, ama dövüş sopası konusunda kendini korumaya yetecek kadar bir beceri geliştirmişti. "Kim var orada?" diye sordu.

Kör karanlığın içinden bir ses geldi: "Kampı selamlarız, biz geliyoruz."

Owyn biraz olsun rahatladı, ne de olsa haydutlar geldiklerini haber verecek değillerdi.

Aynı zamanda, saldırılmaya değer biri sayılmazdı, şu günlerde paçavralar içindeki bir dilenciden az hallice bir görünümdeydi. Gene de dikkatli olmanın zararı olmazdı.

Karanlığın içinden iki figür belirdi, biri neredeyse Owyn'in boyunda, diğeri ise ondan bir kafa boyu daha uzundu. İkisi de ağır pelerinlere sarınmıştı; içlerinden kısa boylu olanı gözle görünür bir şekilde topallıyordu.

Topallayan, omzunun üzerinden, sanki takip ediliyormuşçasına arkasına baktı ve ardından sordu, "Kimsin sen?"

Owyn cevapladı, "Ben mi? Asıl siz kimsiniz?"

Kısa boylu olan, başlığını geri çekerek, "Locklear, Prens Arutha'nın Toprak Beylerinden," dedi.

Owyn başıyla onayladı. "Efendim, adım Owyn, Baron Belefote'nin oğluyum."

"Timons'tan, evet, babanın kim olduğunu biliyorum," dedi Locklear, ateşin önünde çömelip, ellerini ısıtmak için ateşe doğru açarak. Başını kaldırıp Owyn'e baktı. "Evinden hayli uzaktasın, değil mi?"

"Yabon'daki teyzemi ziyaret ediyordum," dedi sarışın genç. "Şimdi ise evime doğru gidiyorum." "Uzun bir yolculuk," dedi sesi boğuk çıkan tip.

"Kronдор'a dek kendi başıma idare edeceğim, orada Salador'a kadar bir kervanla ya da başka biriyle gidip gidemeyeceğime bakacağım. Ondan sonra ise Timons'a bir gemi bulacağım."

"Aslına bakılırsa, LaMut'a varana kadar beraber hareket etmekten daha kötüsünü de yapabildik," dedi Locklear, yere sertçe oturarak. Pelerini açıldığında Owyn, genç adamın kıyafetlerindeki kanı gördü.

"Yaralanmışsın," dedi.

"Biraz," diye onayladı Locklear.

"Ne oldu?"

"Buranın birkaç mil kuzeyinde saldırıya uğradık," diye yanıtladı Locklear.

Owyn, yol çantasını karıştırmaya başladı, "Yanımda yaralanmalar için bir şey var," dedi. "Tuniğini çıkar." Owyn çantasından bandajları ve tozu alırken Locklear da pelerini ve tuniğini çıkardı. "Teyzem her ihtimale karşı bunu yanıma almam konusunda ısrar etti. Yaşlı bir hanımın saçmalığı olduğunu düşünmüştüm, ama görünen o ki, değilmiş."

Locklear, çocuk yarayı temizlerken -besbelli kaburgaların üstünde bir kılıç kesiydi-dayandı ve üzerine toz dökülürken irkildi. Ardından Toprak Beyi'nin kaburgalarını sararken

Owyn, "Dostun pek de konuşkan değil, değil mi?" diye sordu.

"Ben onun dostu değilim," diye yanıtladı Gorath. Kelepçelerini göstermek için uzattı. "Ben onun tutsağiyım." Gorath'ın başlığının içindeki karanlığı görmeye çalışan Owyn sordu, "Ne yaptı?" "Hiç, tabii dağların yanlış tarafında doğmanın dışında," diye yanıtladı Locklear.

Gorath başlığını geri çekti ve Owyn'e lütfkâr bir şekilde en belli belirsiz gülümseyişlerinden birini sundu.

"Tanrıların dişleri!" diye bağırdı Owyn, "O bir Kara Yol Kardeşi!"

"Moredhel," diye düzeltti Gorath, sesinde acı bir alayla. "Sizin dilinizde, 'kara elf insanoğlu. En azından Elvandar'daki kuzenlerimiz böyle olduğumuza inanmanızı isterdi."

Owyn teyzesinin merhemini yarasına sürerken Locklear irkildi. "Birkaç yüzyıllık savaşlar, kendi fikrimizi oluşturmamıza yardımcı oldu, teşekkürler, Gorath." Gorath, "Siz insanlar, o kadar az anlıyorsunuz ki" dedi. "İyi," dedi Locklear, "şu anda bir yere gidiyor değilim, haydi eğit beni o halde."

Gorath, sanki bir şeyden emin olmak istiyormuşçasına genç Toprak Beyi'ne bakıp, bir süre suskun kaldı. "'Elf diye adlandırdıklarınızla bizler soy olarak aslında biriz, ama farklı hayatlar yaşarız. Yüce Ejderhalar ve Kadim Olanlardan sonra var olan ilk ölümlü ırkız."

Owyn, Gorath'a merakla baktı, bu sırada Locklear dişini sıkarak, "Elini biraz çabuk tut, olur mu evlat?" diyordu.

"Kadim Olanlar kimler?" diye sordu Owyn, fısıltıyla. "Ejderha Efendileri," dedi Locklear.

"Gücün Efendileri, Valherular," diye onu bilgilendirdi Gorath. "Bu dünyayı terk ettiklerinde, kaderimizi kendi ellerimize teslim ederek, bizi hür kişiler olarak adlandırdılar." Locklear, "Bu hikâyeyi duymuştum," dedi.

"Bu bir hikâyeden daha fazla, insanoğlu, çünkü bu dünya bize verildi. Ardından siz insanlar, cüceler ve diğerleri geldiniz. Bu bizim dünyamız ve siz onu bizden aldınız."

Locklear, "Ben bir teoloji öğrencisi değilim ve üzülerek söylüyorum ki, tarih bilgim de yetersiz, ama bana öyle geliyor ki, sizin irfanınıza göre bizim bu dünyaya gelme nedenimiz her ne olursa olsun, biz buradayız ve gidecek başka bir yerimiz yok. Eğer hısımlarınız olan elfler, bununla yaşayabiliyorsa, siz neden bunu yapamıyorsunuz?"

Gorath, genç adamı inceledi, fakat hiçbir şey söylemedi. Ardından ayaklandı ve ölümcül bir amaçla Locklear'a doğru harekete geçti.

Owyn bandajı tam bağlamıştı ki, Gorath kendisine yaklaşırken silahını çekip ayağa kalkmaya çalışan Locklear'ın yana itmesiyle yere kapaklandı.

Ama Gorath Locklear'a saldırmak yerine, iki insanın arasından sıyrıldı, kelepçelerini tutan

zincir ise Locklear'ın başını yalayarak geçti. Bir çelik çınlamasının Locklear'ın yana çekilmesine neden olduğu sırada Gorath bağırdı, "Kampta bir suikastçı var!" Ardından Gorath, Owyn'i sertçe tekmeleyerek bağırdı, "Ayakaltından çekil!"

Owyn, suikastçının nereden geldiğini bilmiyordu; bir an ufak açıklıkta yalnızca üçü varken bir an sonra Gorath, kendi ırkından biriyle ölümüne bir mücadele içinde kilitlenmişti.

İki şekil kamp ateşinin ışığında boğuşuyor, hatları ateş ışığı ve ağaçlığın gölgelerinde sade birer kabartma gibi görünüyordu. Gorath, diğer moredhelin kılıcını elinden düşürmüş ve hançerini çıkarmaya çalışan diğer Kara Elf in arkasına geçmiş, saldırganın boğazını bileğindeki zincirle sarmalamıştı. Sertçe çekip saldırganın gözleri şoktan yuvalarından fırlayacak gibi olduğu sırada, Gorath, "Mücadele etme, Haseth. Eski günlerin hatırına bu işi hızlı bitireceğim," dedi. Bileğinin bir hareketiyle, diğer Kara Elf in nefes borusunu ezdi ve yaratık hareketsiz kaldı.

Gorath, "Karanlıklar Tanrıçası sana merhamet gösterebilir," diyerek yere düşmesi için onu bıraktı. Locklear ayağa kalktı. "Onları geride bıraktığımızı sanıyordum." "Ben bırakmadığımızı biliyordum," dedi Gorath.

"Neden hiçbir şey söylemedin?" diye sordu Locklear tuniğini alıp bandajının üzerine giyerken.

"Eninde sonunda geri dönüp onunla yüzleşmemiz gerekecekti," dedi Gorath yerine doğru ilerlerken. "Bunu şimdi de yapabiliydik, bir iki gün sonra sen kan kaybından zayıf düşmüş, hiç yiyeceğimiz yokken de yapabiliydik." Gorath, suikastçının geldiği karanlığa baktı. "Yalnız gelmemiş olsaydı, prensine yalnızca cesedimi götürürdün."

"Paçayı böyle kolay kurtaramazsın, moredhel. Seni hayatta tutabilmek için harcadığım çabalardan sonra ölmek için henüz benim iznime sahip değilsin," dedi Locklear, "o sonuncusu mu?"

"Tam olarak değil," dedi Kara Elf. "Ama kendi grubunun sonuncusu... Diğerleri gelecek." Aksi yöne doğru baktı. "Ve bazıları şimdiden önümüzde olabilir."

Locklear, yanında asılı ufak bir keseye uzandı ve bir anahtar çıkarttı. "O halde sanırım o zincirleri çıkarsan iyi olur," dedi. Bilek demirlerinin kilidini açtı ve Gorath onların yere düşüşünü umursamaz bir ifadeyle seyretti. "Suikastçının silahını al."

"Belki de onu gömmeliyiz," diye teklifte bulundu Owyn.

Gorath başını iki yana salladı. "Bu bizim tarzımız değil. Vücudu yalnızca bir kabuk. Bırak vücudu leş yiyicileri beslesin, toprağa geri dönsün, bitkilere besin olup, dünyayı yenilesin. Ruhu karanlığın içindeki yolculuğuna başladı ve Karanlıklar Tanrıçası'nın rızasıyla, Kutlu Adalara giden yolu bulabilir." Gorath kuzeye baktı, sanki bir şeyleri görmeye çalışıyordu. "O, çok fazla hoşlanmasam da, benim ırkımdandı. Ama ırkımda kan bağları çok güçlüdür. Beni avlıyor olması benim bir sürgün, ırkıma karşı bir hain sayıldığımı gösteriyor."

Locklear'a baktı. "O halde ortak bir davamız var, insanoğlu. Eğer halkım tarafından aforoz edilmeme neden olan bir görev yüklendiysen, hayatta kalmalıyım.

Birbirimize yardımcı olmalıyız." Gorath, Haseth'in kılıcını aldı. Owyn'e "Onu gömmesen de ayakaltından çekebilirsin, insanoğlu. Sabah olduğunda, yakınlarımızda olması daha nahoş olacak."

Owyn, bir cesede dokunma konusunda tereddütlüydü, ama oraya ilerlerken bir şey demedi, eğilip ölü moredheli bileklerinden kavradı. Yaratık şaşırtıcı derecede ağırđı. Owyn, Haseth'i sürümeye başladığında Gorath "Ve bak bakalım bize saldırmadan önce ağaçlıkların oraya bir yere çantasını bırakmış mı, evlat. İçinde yiyecek bir şeyler olabilir," dedi. Owyn, nasıl garip bir şansın kendisini bir cesedi karanlık ağaçlara sürüklemeye ve cesedini yağmalamaya ittiğini düşünerek, başını olur anlamında salladı.

Sabah yorgun üçlüyü, yolun görüş alanından çıkmadan, ama ortasından yürüme riskini alamayıp ağaçlıkların arasından ilerleyişleri sırasında karşıladı.

"Neden at almak için Yabon'a dönmediğimizi anlayamıyorum," diye şikâyet etti Owyn.

Locklear, "Tyr-Sog'dan ayrıldığımızdan beri üç kere saldırıya uğradık. Eğer diğerleri de arkamızdan geliyorlarsa, onlarla karşılaşmak istemem. Ayrıca, burasıyla LaMut arasında at bulabileceğimiz bir köye rastlayabiliriz."

"Peki, onlara nasıl ödeme yapacağız?" diye sordu Owyn. "Yaralandığın dövüş sırasında atlarınızın da tüm eşyalarınızla birlikte kaçtığını söylemiştin. Anladığım kadarıyla tüm paranızla da. Benim kesinlikle üç at alacak param yok."

Locklear gülümsedi. "Hiç kaynağım yok değil."

"Onlara öylece el koyabiliriz," teklifinde bulundu Gorath.

"Bu da olabilir," diye kabul etti Locklear. "Ama görünen rütbe armaları ya da üzerimde Prens'ten alınmış tescil yokken yerel güvenlik memurunu iyi niyetim konusunda ikna etmek zor olabilir. Ve bir taşra hapisanesinde, gözü dönmüş katiller bizi ararken çok güvende olmayız."

Owyn sessizleşti. Güneş doğduğundan beri yürüyorlardı ve yorulmuştu. "Dinlenmeye ne dersiniz?" diye sordu.

"Sanmam," dedi Gorath, sesi bir fısıltıya dönüşerek. "Dinleyin."

Her iki insan da bir an için bir şey demediler, ardından Owyn konuştu, "Ne? Ben hiçbir şey duymuyorum."

"Demek istediğim de bu," dedi Gorath. "İlerdeki ağaçlardaki kuşlar şakımlarını aniden kestiler." "Bir tuzak mı?" diye sordu Locklear.

"Neredeyse kesinlikle," dedi Gorath, ölü soydaşından almış olduğu kılıcı çekerken.

Locklear, "Yan tarafım yanıyor, ama dövüşebilirim," dedi. Owyn'e dönerek, "Peki ya sen?"

Owyn ağaç değneğini kaldırdı. İki ucu demir, ağır bir meşedendi. "İhtiyacım olduğunda bunu savurabilirim. Biraz da büyü biliyorum."

"Onları yok edebilir misin?"

"Hayır," dedi Owyn, "Onu yapamam."

"Yazık," dedi Locklear. "O halde uzak dur."

Temkinli bir şekilde ilerlediler ve Gorath'ın işaret etmiş olduğu bir noktaya yaklaştıklarında, Locklear ağaçların arasında gölgeler içinde bir figürü seçti. İnsan ya da moredhel -Locklear hangisi olduğunu anlayamamıştı- yavaşça ilerlediğinde yerini belli etti. Eğer hareket etmemiş olsa, Locklear onu hiç görmeyebilirdi.

Gorath, Locklear ve Owyn'e daha sağlarına doğru hareket ederek gözcünün arkasına dolanmalarını işaret etti. Kaç adamla karşılaşacaklarını bilmediklerinden, şaşırtma avantajını kullanmakla iyi edeceklerdi.

Gorath, Owyn ve Locklear kendisinden uzaklaştıklarında ağaçların içinden bir ruh gibi sessiz ve görünmeden ilerledi. Locklear, Owyn'e biraz arkada ve sağda kalmasını işaret etti, böylelikle, kendilerine pusu kuranlara yaklaştıklarında nerede olduğunu bilecekti.

Ağaçların arasından ilerlerken fısıltı sesleri duydular, Locklear, kendilerini bekleyecek hiçbir elfin tek kelime bile etmeyeceğini biliyordu. Şimdi iş bunların yalnızca haydut mu yoksa Gorath'ın yolculuğunu sona erdirmek için gönderilmiş araçlar mı olduğunu bulmaya kalmıştı.

Önündeki bir hırıltı, Gorath'ın pusu kuranlardan ilkiyle karşılaşmasının işaretini verdi. Bunu hemen bir bağırma takip etti ve Locklear 'la Owyn ileri atıldılar.

Dört adam ayaktaydı ve biri şimdiden ölmek üzereydi. Diğer üçü iki sıra ağacın arasındaki ufak bir açıklıkta dağınık halde duruyorlardı; yol kenarında pusu kurmak için mükemmel bir pozisyonda. Locklear arkasında garip bir titreşim hissetti ve gözünün önünden sanki arkasından bir ok fırlatılmış gibi hızla bir şey uçu, ama hareket hissinin dışında, ortada görünen hiçbir şey yoktu.

Geride kalan üç pusucudan biri şok içinde, elleri önünde etrafa boş gözlerle bakarak panikle haykırdı, "Kör oldum!" Locklear bunun Owyn'in faydalı bir büyüsü olduğuna karar verip, Şans Tanrıçasına, çocuğun bu kadar yetenekli olmasından dolayı teşekkür etti.

Gorath adamlardan biriyle mücadele ederken, Locklear da bir diğerine doğru ilerliyordu. Bir anda kıyafetleri onları ele verdi, "Quegliler!" dedi.

Adamlar kısa tunikler ve pantolonlarla çapraz bağlanmış sandaletler giymişti. Yüzü Locklear'a dönük olan adamın kafası kırmızı bir bandanayla örtülüydü ve omzuna daha önceden bir palanın içinde bulunduğu bir km asılıydı. Pala şimdi Locklear'ın kafasının üzerindeki havayı biçiyordu. Locklear saldırıyı savuşturdu ve darbe yaralı yerine adeta alevler yağdırdı. Locklear acısını bir yana bırakarak, karşı saldırıya geçti ve korsan geriledi. Acı dolu bir çığlık Locklear'a ikinci korsanın da öldüğünü bildiriyordu.

Bir şeyin fırlayıp geçmesinden doğan garip bir hareket hissi oldu ve yüzü Locklear'a dönük olan adam acıyla irkilerek, gözlerini korumak istercesine ellerini havaya kaldırdı. Locklear tereddüt etmeden adamın üzerine atıldı.

Gorath son adamı öldürdüğünde, birdenbire ağaçlıklar yeniden sessizleşmişti.

Locklear'ın yan tarafı yanıp tutuşuyordu, ama daha fazla bir hasar hissetmiyordu. Kılıcını yerine yerleştirdi ve "Kahrolayım," dedi.

"Yaralı mısın?" diye sordu Owyn.

"Hayır," diye yanıtladı Locklear.

"O halde sorun ne?" diye sordu Owyn.

Locklear açıklığa baktı. "İşte sorun bunlar. Birisi, önümüzdekilere bizim hakkımızda haber ulaştırmış. Bundan emin olabiliriz."

"Nasıl?" diye sordu Gorath.

"Bunlar Queg korsanları," dedi Locklear. "Silahlarına bakın."

"Üzerine düşsem bile bir Quegliyi ayırt edemezdim," dedi Owyn. "Sözüne güveniyorum, Toprak Beyi." "Korsanlar genellikle işlerini denizlerde yürütmezler mi?" diye sordu Gorath.

"Öyle yaparlar," dedi Locklear, "tabii birisi onlara bir yolu tutmaları ve yaya gelecek üç yolcuyu beklemeleri için ödeme yapmamışsa." Ayağının dibindeki ölü adamın üzerine eğilerek, "Ellerine bakın. Bu eller halat tutmaya alışkın birinin elleri. Bu Queg palaları ise parçaları bir araya getiriyor," dedi. Bir torba ya da para kesesi bulmak için adamın üzerini aradı, "Bir mesaj olabilecek her şeye bakın."

Baktılar ve dört palanın dışında bir miktar altın ve birkaç hançer buldular. Ama korsanları kimin tuttuğuna ilişkin ne bir mesaj ne de bir not bulabildiler. "Ylith'e, biz Yabon'u terk ettiğimizden beri bu korsanların fark edilmeden bu denli kuzeye gelmelerine imkân verecek kadar yakın değiliz."

"Ben Kuzeyelleri'ni terk ettiğimde biri güneye mesaj göndermiş olmalı," dedi Gorath.

"Ama nasıl?" diye sordu Owyn. "Bana Tyr-Sog'da yalnızca birkaç gün geçirdiğinizi ve düne kadar atlarla yolculuk yaptığınızı söylediniz."

"Bu bir büyü öğrencisi için garip bir soru," diye yorumda bulundu Gorath.

Owyn biraz kızardı. "Ah."

"Bunu yapabilecek Efsunörücüleriniz var mı?" diye sordu Locklear.

"Eledhel yani sizin deyiminizle 'elfler' gibi Efsunörücüler yok. Ama bizim de kendi büyü uygulayıcılarımız var. Ve sizin ırkınızdan büyülerini satacak birçokları."

Owyn konuşmaya başladı, "Buna hiç şahit olmadım, ama 'zihinsel konuşma' denilen, bir büyü kullanıcısının bir diğeriyle konuşmasını sağlayan bir yetenekten bahsedildiğini duymuştum. Bir de ayrıca 'rüya konuşması' denen bir şey vardır. Her ikisi de-

"Birileri gerçekten ölmeni istiyor, değil mi?" diye yanımda bulundu Locklear, çocuğun sözünü keserek.

"Delekhan," dedi Gorath. "Ve etrafına, halkımdan bu yetenekleri gösterenleri topluyordu. Hedeflerini biliyorum, ama planlarını değil. Ve işin içinde büyü sanatları da varsa, sonuçlarından korkarım."

"Bunu anlayabiliyorum. Aslında yapmaması gerekirken büyü yapan insanlardan payımı ben de aldım," dedi Locklear.

Owyn'e baktı ve "Bu kör etme numarası bayağı iyiydi, evlat," dedi.

Mahcup görünen Owyn, "İşe yarayacağını düşündüm. Bunun gibi birkaç büyü daha biliyorum, ama hiçbiri düşmanı güçsüzleştirecek cinsten değil. Gene de her fırsatta yardım ederim," dedi. Owyn'e bakarken, Locklear konuştu, "Biliyorum. Haydi, LaMut'a gidelim."

LaMut doğuya giden yolun her iki yanını tuttuğundan, Yabon'dan Ylith'e gidecek her yolcunun ya kapılarından geçmesini ya da doğuya doğru dağ eteğindeki tepeler boyunca süren tehlikeli patikalarda uzun bir yürüyüşü göze almasını gerektiriyordu.

Şehri kuşatan surlar her yöne doğru genişlerken, şehrin eski surları geride kalmıştı ve herhangi bir saldırgan evlerin yanındaki yüksek surların üzerine tırmanarak çatılarındaki siperleri ele geçirebileceğinden artık neredeyse işlevsizdi. Güneş batmak üzereydi ve her üç yolcu da yorgundu, ayakları şişmişti ve açtılar. "Kendimizi Kont Kasumi'ye yarın takdim edebiliriz." "Neden şimdi değil?" diye sordu Owyn. "Bir yemek ve yatak bana iyi gelirdi."

"Çünkü garnizon orada," dedi Locklear, uzakta şehrin tepesinde bir yamaçtaki kaleyi göstererek "Ve bu iki saat daha yürümek anlamına gelir, oysaki ucuz bir han yalnızca bir dakika uzakta," dedi kapıyı göstererek.

"Halkınız, varlığıma karşı çıkar mı?" diye sordu Gorath.

"Soyunu bilseler, çıkarlardı. Eğer senin, Elvandar'dan gelen bir elf olduğunu düşünürlerse,

yalnızca biraz bakarlar. Hadi. Daha iyi sayılabilecek konforlu bir gece geçirmek için yeterince altın ele geçirdik; yarın sabah da Kont'u ziyaret eder, bizi güvenli bir şekilde Krondor'a ulaştırabilir mi, onu öğreniriz."

Sıkılmış görünen askerlerin tetikte bakışları altında şehre girdiler. Bir tanesi kısa boyuyla ve bir işadamını andırır tavırlarıyla diğerlerinin arasından sıyrılıyordu. Locklear gülümsedi ve muhafızları başıyla selamladı, ancak üç yolcu ne durmak ne de konuşmak için duraklamadı. Şehir kapılarının içinde kısa bir mesafe ötede, parlak mavi renkli bir araba tekerleği resmiyle işaretlenmiş bir han vardı. "İşte," dedi Locklear.

İşlek ama kalabalık olmayan hana girip, en uçtaki duvarın yanında bir masaya oturdular. Oturur oturmaz genç ve tıknaz bir garson gelip yemek ve bira siparişlerini alarak ayrıldı. Beklerlerken, Locklear odanın öte tarafında kendisini gözetleyen bir şeklin varlığını fark etmişti.

Locklear'ın bu figürün bir insan değil de bir cüce olduğunu anlaması uzun sürmedi. Ayağa kalkan cüce oda boyunca yürümeye başladı. Yüzünde, gözünü yararak boylu boyunca geçen büyük bir yara izi vardı. Önlerinde durdu ve "Beni tanımadın değil mi, Locky?" dedi.

Locklear cüceyi en son gördüğünde yüzünde bu yaranın olmadığını fark etti, ama cücenin dudaklarından kendi ismi döküldüğünde, "Dubai! Göz yaması olmayınca bir an tanıyamadım," dedi.

Cüce ilerleyerek Owyn'in yanına, Gorath'ın çaprazına oturdu. "Bu yüzü bir savaşta kazandım, onun kanından birisi yüzünden-" dedi Gorath'ı işaret ederek "-ve onu saklamak yerine bir ejderhanın annesi olmayı tercih ederim."

"Dubai Sethanon Savaşı sonrasında beni bir mahzende saklanırken bulmuştu," dedi Locklear.

"Hafızam beni yanıltmıyorsa, orada tatlı bir kızla saklanırken bulmuştum," diye güldü cüce.

Locklear omuz silkti. "O tamamen şans eseri idi."

"Şimdi söyle bana, Prens'in maiyetinden bir derebeyi, LaMut'ta bir moredhel savaş şefi ile oturup ne yapıyor?" dedi Dubai sesini kısık tutarak, yine de Owyn herhangi birinin onları duyup duymadığını görmek için etrafı kolaçan etti.

"Beni tanıyor musun?" diye sordu Gorath.

"İrkinin biliyorum, çünkü siz benim kan düşmanımsınız ve zırhının ne anlama geldiğini biliyorum. Bir insan fark edemeyebilir, ama biz Gri Kuleler sakinleri, içinizden birini Elvandar'dakilerle karıştırmayacak kadar uzun süredir sizlerle savaşıyoruz. Seni hemen, burada öldürmeyişimin nedeni sana eşlik edenlerdir."

Locklear elini kaldırarak, "Eğer bu solumdaki. Kişiyi bir elf olarak tasavvur edersen bunu bir kibarlık ve kişisel bir lütuf olarak alacağım, tıpkı Prens Arutha'nın yapacağı gibi," dedi.

"Sanırım yapabilirim. Ama Gri Kuleler'e gelmeli ve bana bu oyunun arkasındaki hikâyeyi anlatmalısınız."

"İmkânım olursa, yapacağım," dedi Locklear. "Peki, seni yalnız başına LaMut'a getiren ne?"

"Madenlerimizde bir sorun çıktı ve bir çöküntü oldu. Bazılarımız Gri Kuleler'in bu bölümünde kısıldık ve ben de şehre erzak almaya geldim. Bir araba kiralayıp, sabaha geri dönmek üzere yola çıkacağım. Bu arada da, burada oturup içmekten ve LaMut'taki Tsuranilerle gevezelik etmekten hoşnutum. Savaş sırasında onlarla karşı karşıya gelmişim ve onları tanımaya başladığında hayli cesur insanlar olduklarını anlıyorsun."

Barı işaret etti. "Şu uzun boylu adam-" Locky, bir Tsuraninin uzun boylu olarak nitelendirilmesine gülmüştü "-onun adı Sumani, buranın sahibi. Tsurani dünyasına hizmet ettiği günler hakkında uydurduğu pek çok hikâyesi var ve çoğu zaman bana anlattıkları doğruymuş gibi gelmiyorsa ben de ne olayım." Locklear güldü. "Tanıdığım pek çok Tsurani palavralara yüz vermez, Dubai."

"Öyle gibi görünüyor, ama asla bilemezsin. Şu büyük böceklerle, Cho-jalarla dövüştüm ben, ama anlattığı öyle şeyler var ki, işte, inanmakta güçlük çekiyorum."

Servisi yapan kadın yemek ve biralarla birlikte geri gelince hepsi yemeğe saldırdı. "Şimdi," dedi Dubai, "sizi buraya getirenin ne olduğunu söyleyebilecek misin?"

"Hayır," diye yanıtladı Locklear, "ama sana etrafta hiç Quegli görüp görmediğini sorabiliriz."

"Dedikodulara göre iki gün içinde bir grup buradan geçmiş," dedi Dubai. "Ben daha yeni gelmişim ve ihtiyaç duyduğumuz malzemeler için pazarlık yapıyordum. Quegliler yurtlarından biraz uzak sayılmazlar mı?" "Öyle denilebilir," dedi Locklear. "Birkaçıyla karşılaştık da, başka arkadaşları var mı diye merak ediyorduk."

"Söylentilere göre, hepsi kuzeye doğru hareket ediyordu, yani eğer bir kalabalığa rasgelmediyseniz, arkadaşları etrafta demektir."

"Düşündüğüm gibi," dedi Locklear.

Dubai, birasını yudumlarken bir süre için sessizce yemeklerini yediler. Ardından cüce konuştu, "Kuzeyden gelen Armengarlı canavar avcılarında biriyle karşılaşmamışsınızdır, değil mi?" "Canavar avcısı mı?" diye sordu Owyn.

"Mahlukavası demek istiyor. Bir keresinde biri ile tanışmıştım," dedi Locklear. Bu hatıra gülümsemesine neden olmuştu. Prens Arutha'yla moredhellerden uzaklaşmak için yolculuk

ediyorlardı ve vahşi av tazısıyla Armengar'dan gelen bir Mahlukavasıyla karşılaşmışlardı. Bu bir tuzaktı, ama kendilerini takip eden moredhellerin elinden kurtarmıştı.

"Hayır, sanırım geride kalanlar kuzey Yabon'un tepeliklerinde. Neden?"

"Ah, madenlerde başıboş dolaşan bir Brak Nurr var ve bizim de onu bizim için avlayacak birine ihtiyacımız var. Ya madeni yeniden inşa edebiliriz ya da bu şeyi avlayabiliriz, ama dağın bu tarafında her ikisini yapmaya yetecek sayıda değiliz."

"Brak Nurr nedir?" diye sordu Owyn. "Daha önce böyle bir yaratıktan bahsedildiğini duymamıştım."

"Bir tehlikeden çok bir rahatsızlık kaynağı," dedi Dubai. "Oldukça aptal bir yaratık, ama türünün çoğunluğu derin madenler ve dağların altındaki geçitlerde kalır. Kabaca insan biçimindedir, ama sanki yürüyen bir kaya yığınınına benzer. İşte tehlikenin bir bölümü bu, evlat," dedi Dubai Owyn'e. "Birini, ayağına basmadan göremezsin. Yavaş ve hantaldırlar, ama güçlüdürler, bir insanın kafatasını bir vuruşta parçalayabilirler. Bu sanırım yer kaymasıyla birlikte geldi, ama nedeni ne olursa olsun birkaç evladımıza zarar vermeye çalıştı. Onu kovaladık, ama avlayacak vakit bulamadık. Eğer biraz eğlence peşindeyseniz, sizi yanımda götürebilirim ve eğer madeni ondan temizlerseniz, ödül aldığınızı görmek beni sevindirir."

"Ödül mü?" diye sordu Locky. "Bu her zaman için iyi bir kelimedir, ama zaman buna izin vermiyor. Eğer şartlar bizi madenlere yakın bir zamanda ulaştırırsa, yardım etmekten mutluluk duyarız, ama şu an için güneye gidiyoruz." Dubai ayağa kalktı. "Anlıyorum. Tünelleri bitirir bitirmez, yaratığın peşine düşeceğiz. Şimdi, yarına erken başlamak için yatağıma gidiyorum. Seni tekrar görmek güzeldi, Toprak Beyi, yanındaki refakatçilere rağmen," dedi, Gorath'ı göstererek. "İyi şans sizi izlesin."

"Seni de, Dubai." Locklear yemeğini bitirip, hancıya doğru ayaklandı.

Hancı üzerine Krallık tarzı bir tunik ve alt kısmı buzağı derisinden çizmelere tikiştirilmiş bir pantolon giymişti. Ama buna ek olarak, sırtına, sanki hanın sıcak havası ona göre soğukmuş gibi arkasına attığı, kürk astarlı örme yünden bir pelerin almıştı.

"Efendim?" diye sordu hancı, ağır aksanı yüzünden kelimeleri Locklear'a garip gelmişti.

"Hanene onurlarımı sunarım," dedi Locklear Tsurani dilinde.

Adam gülümsedi ve karşılığında bir şey söyledi. Locklear gülümsedi ve omuz silkti. "Kusura bakma, Tsurani dilinde tek bildiğim cümle bu."

Adamın gülümsemesi genişledi. "Çoğundan fazla," dedi ve görüşünü belirtti, "LaMut'tan değilsiniz," "Doğru, Sethanon'da anadilinizi biraz öğrenmiştim."

"Ah," dedi hancı, anlayışla başını sallayarak. Sethanon'da olanların pek azı orada olanlar

hakkında konuşurdu, çünkü bunu pek az kişi anlayabilirdi. Savaşın en şiddetli anında büyük bir değişiklik her iki orduyu, istilacıları ve savunmacıları şehirden kaçmak zorunda bırakmıştı. Gökyüzünden dökülen yeşil bir ışık ve gökte beliren bir şey, bunu takip eden şehir merkezinde meydana gelen yıkım, savaşın ardından pek çok kişiyi sersemletmiş ve bazılarını da sağır bırakmıştı. Kimse ne olduğundan emin değildi, fakat pek çoğu büyük bir büyüün salıverildiği konusunda hemfikirdi. Pek çok kişi Prens'in bir arkadaşı olan büyücü Pug'un bu işte parmağı olduğunu düşünüyor, ama kimse kesin bir şey bilmiyordu.

Locklear, şehirde bir mahzende olduğu için savaşın sonuna ait pek çok olayı kaçırmıştı, ama diğerlerinin anlattıklarından, olan biteni net bir şekilde aklında canlandırabiliyordu. Ve Sethanon Savaşı'ndan kurtulanların arasında doğum yerlerinin neresi olduğu gözetilmeksizin kurulmuş özel bir bağ vardı, ne de olsa moredhel ve goblin müttefiklerini gerisingeri Kuzeyelleri'ne sürenler Tsuraniler, Krallık askerleri ve hatta Keshli askerlerdi. "Demek istediğim," diye açıkladı hancı, "şuydu, 'Hanene onurlarımı sunarım ve Mavi Çark'a hoşgeldiniz.'" "Mavi Çark mı? Bu sizin Tsurani siyasi partilerinizden biri, değil mi?"

Hancının geniş yüzü, tüm beyaz dişlerini ortaya çıkaracak şekilde bir gülümsemeye ikiye bölündü. Fener ışığında, koyu renkli gözlerinde bir parıltı vardı. "Bizden haberdarsın!" diyerek Krallık tarzında tokalaşmak için elini uzatarak ekledi, "Adım Sumani. Eğer hizmetkârlarımın ya da benim yapabileceğimiz bir şey varsa, sadece istemeniz yeter." Locklear, hancının elini sıktı ve "Yemeklerimizi bitirdikten sonra bir oda işimize yarar. Yarın şafakla birlikte kalede işimiz var," dedi.

Tıknaz eski savaşçı başıyla onayladı. "Şanslısınız, dostum. Dün akşam olsaydı, size üzüntümü ifade etmek ve isteğinizi yerine getirememenin ağırlığına dayanmak zorunda kalacaktım. Doluyduk, ama bugün büyük bir grup ayrıldı ve odamız var." Barın altına eğildi ve ağır bir metal anahtar çıkardı. "Vatanımda bu bir adamın hayatına bedel olurdu, buradaysa yalnızca bir araç."

Locklear, Kelewan'da madenlerin azlığını bilerek başını salladı. "Büyük bir grup mu?"

"Evet," dedi Sumani. "Yabancılar. Quegliler, sanırım. Konuşmaları kulaklarıma yabancıydı."

Locklear gözle görünür bir şekilde iyi iş yapan hanı gözden geçirdi. "Nasıl oldu da Tsuranili bir asker, LaMut'ta bir han işletmeye başladı?"

"Savaştan sonra, Kont Kasumi gediğin bu tarafında kalan bizlere Krallık vatandaşları olarak yaşama fırsatı verdi. Gedik yeniden açıldığında, biz burada LaMut'takilere hizmetimizi bırakıp yeniden Kelewan'daki Shinzawai mülklerine dönme seçeneğini tanıdı. Çoğu kaldı, fakat bir kısmı hizmetlerini bırakıp Kasumi'nin babası, Lord Kamatsu'ya hizmet etmek için geri döndüler. Birkaçımız ise burada LaMut'ta emekliye ayrıldık. Evimde yaşayan bir ailem yoktu." Etrafına baktı. "Ve doğruyu söylemek gerekirse burada, kendi evimde yaşayacağımdan daha iyi yaşıyorum. Orada bir çiftçi ya da Shinzawai mülklerinde bir işçi olabilirdim." Ardından mutfağa açılan bir kapıyı ve içindeki uzun boylu, harıl harıl

yemek hazırlamakla meşgul, toplu bir kadını gösterdi. "Burada, Krallık'tan bir eşim var. İki çocuğumuz var. Hayat iyi. Ve ben şehrin askerlerinden biriyim, yani hâlâ kılıcımla çalışıyorum. Her iki dünyanın da tanrıları bana gülümsüyor ve ben de refah içindeyim. İş hayatını da savaş gibi mücadelelerle dolu buluyorum."

Locklear gülümsedi. "Ticarete aklım ermez, ama bunun savaşa benzediği bana pek çok kez söylenmiştir. Söylentiler var mı?"

Yaşlı sabık savaşçı konuşmaya başladı. "Çok. Geçen ay LaMut'a uğrayan çok yolcu oldu. Pek çok tahmin var. Geçen hafta Yüceler'den büyük bir grup buradan geçti. Ve söylentiler o ki, benim kendi dünyamdan gelen haydutlar, gri savaşçılar, şehrin çok yakınlarında görülmüş."

"Gri savaşçılar mı?" diye sordu Locklear. "Hanesiz adamlar mı? Burada LaMut'ta ne işleri olabilir ki?" Sumani omuz silkti. "Onursuz olanlar, burada bir adamın, doğuştan gelen derecesine bakılmayarak akli ve yetenekleriyle yükselbileceğini duymuş olabilirler. Ya da belki bu diyarların zenginliklerinin peşindedirler. Söz konusu bir gri savaşçı iken, kim ne diyebilir?" Sumani kaşlarını çattı. "Ne?" diye sordu Locklear.

"Yalnızca şu: Gedik, Kelewan'da Yüceler'e hizmet edenler tarafından idare ediliyor ve Krallık askerleri bu taraftaki kapıları koruyor. Geçebilmek için, gri savaşçıların belgelere sahip olması gerekirdi ya da gedik kapısındaki askerler arasında müttefikleri." "Rüşvet mi?" diye sordu Locklear.

"Burada, belki. Burada, Krallık'ta onur kavramının benim evimdekinden farklı olduğunu anladım. Ama Yüceler arasında ihanet mi?" Başını iki yana salladı. "Bu imkânsız."

"Teşekkürler," dedi Locklear, bir bilmeceyi kokusunu alarak. "Gözlerimi ve kulaklarımı açık tutacağım."

Tsuranili güldü. "Bu söylediğin komik bir şey," dedi. "Eğer benden istediğiniz başka bir şey olursa çekinmeyin."

Locklear olur anlamında başını salladı. Hancıdan bir fener alarak masasına döndü. Gorath ve Owyn ayağa kalktığı anda, Locklear yol arkadaşlarını üst kattaki dört yataklı sade bir odaya götürdü. Owyn'e eliyle, ani bir saldırı olursa kapıyı tutmak için, yatağı kapının önüne yerleştirmesine yardım etmesini işaret etti, yataklardan birini de tam pencerenin altına kaydırıldı.

"Owyn," dedi, pencerenin altındaki yatağı işaret ederek, "sen orada uyuyacaksın."

"Neden?" diye sordu Timonslu genç adam. "Orası çok soğuk alıyor."

Locklear cevap verirken, Gorath dudağını hafifçe, sanki eğleniyormuşçasına bükerek bakıyordu. "Çünkü eğer birisi pencereden tırmanıp içeri girmeye kalkarsa, senin üzerine basacak ve bağırtın bizi uyaracak."

Owyn, homurdanarak pelerinine sarınıp yattı. Locklear Gorath'a yataklardan birisini gösterdi ve Gorath hiç yorumda bulunmadan yattı. Locklear yatağına oturdu ve fenerin alevini söndürerek, odayı karanlığa gömdü. Aşağıdaki ortak odadan gelen sesler merdivenlerden yukarıya yükselirken, Locklear da düşüncelerini serbest bıraktı. Yabancıların varlığı ve Queglilerin saldırısı onu kaygılandırmıştı, Tsurani gri savaşçıları hakkındaki söylentilerse onu daha da fazla endişelendiriyordu, ancak hem yorgunluğu, hem de yarası hızla uykuya dalmasına neden oldu.

ALDATMA

Asker, elini sallayarak onları içeri buyur etti. "Girebilirsiniz," dedi Locklear'a. Locklear yol arkadaşlarını kalenin muhafız odasına götürdü.

Kaleye, sabahın erken saatlerinde uzun engebeli bir yolu tırmandıktan sonra yaya olarak ulaşmışlardı. Locklear geceyi şehirde geçirdiklerine şimdi iki kat memnundu. Kaburgaları hâlâ acıyordu, ama nispeten sıcak bir yatakta çektiği uyku ve iki öğün yemekle, önceki güne kıyasla iki kat daha zinde hissediyordu kendisini.

Onlar girerken kale muhafızlarının yüzbaşı yukarı baktı ve "Toprak Beyi Locklear, değil mi?" dedi.

"Evet, Yüzbaşı Belford," dedi Locklear, yüzbaşının elini sıkarak "birkaç ay önce kuzeye doğru yolculuğum sırasında buradan geçmiştim."

"Hatırlıyorum," diye karşılık verdi yüzbaşı, yarım bir gülümsemeyle. Locklear, yüzbaşının, kendisinin kuzeye sürülmesi konusundaki söylentileri duymuş olduğunu anlamıştı. "Sizin için ne yapabilirim?"

"Kont'u görmek isterim, tabii eğer vakti varsa."

"Eminim sizi yeniden görmekten hoşnut olacaktır, efendim, fakat Kont burada değil," dedi tecrübeli savaşçı. "Bir bölük adamla birlikte bir göreve çıktık -hepsi de Tsurani soyundan- ve beni de işlerle ilgilenmem için burada bıraktık." "Peki, Kontes?" diye sordu Locklear, Kasumi'nin karısını kastederek.

"Aslında, şehre indi. Hem alışveriş yapıyor, hem de ailesini ziyaret ediyor." Kont Kasumi, LaMut'un en başarılı tüccarlarından birinin kızıyla evlenmişti. "Eğer resmi bir şeye ihtiyacınız varsa, ikisinden biri buraya gelene kadar bekleyebilir ya da bana sorabilirsiniz, derebeyi. Bir yere silahlı koruma istemediğiniz sürece."

Locklear yüzünü buruşturdu. "Bize Ylith'e kadar eşlik edecek birkaç adam rica edecektim."

"Keşke bunu yerine getirebilseydim, toprak beyi ve eğer yanınızda Prens'in izni varsa size bir düzine adam bulabilirim, ama şu durumda, Kont yeni erleri eğitmek için götürdü. Sınırdaki normal sayıda bir devriyem var ve geriye kalanlar bir grup Tsuranili haini arıyorlar."

Owyn, "Hainler mi?" diye sordu. Locklear Tsuranili gri savaşçılardan bahsetmemişti.

Yüzbaşı bir el hareketiyle oturmalarını işaret etti. Gorath ve Locklear, yazıhanedeki boş iki sandalyeye oturduklarında Owyn ayakta kalmıştı. "Keşke söylentiden ibaret olsalardı," dedi Belford. "Tsuranili büyücü Makala'yı tanıyorsanız değil mi?"

"Sadece ismen," dedi Locklear. "Ben bir iki ay önce ayrıldığımda, birkaç hafta içinde"

gelmesi gerekiyordu. Diğer Tsuranili Yüceler ondan bahsediyorlardı, ama tanıdığım en sosyal gurup olmadıklarından, hakkında yalnızca birkaç şey öğrenebildim. Büyücüler Meclisi'nde hayli etkili biri, ticaretin gelişmesine yardımcı olmak ve Krallıkla Tsurani İmparatorluğu arasında Prens'in tabiriyle bir 'kültürel alışveriş' sağlamak konusunda çok istekli ve bir ziyaret için bizzat kendisi gelecekti."

"Bunu yaptı da," dedi yüzbaşı. "Buraya birkaç gün önce geldi ve Kont'la görüştü. Rütbesi ne olursa olsun her Tsurani, Kont'un babasının Tsurani dünyasında büyük öneme sahip olması nedeniyle bunu yapar. Yani görevle ilgili bir şey." Yaşlı yüzbaşı sakalla kaplı çenesini eldivenli eliyle kaşdı. "Tsuraniler 'görev'e derinden bağlıdırlar; bunu Kont'la geçirdiğim zaman içinde öğrendim. Her neyse, burada birkaç gün kaldılar, Makala, birkaç diğer Kara Cüppeli ve grubun şeref taburu ve hamalları, sanki hamallardan bazıları hamal değildi de İmparatorluk'un şerefsiz savaşılarıydı." "Gri savaşılar," dedi Locklear. "Duydum." Bu gri savaşıların gediği nasıl geçtiklerini açıklıyor, diye düşündü Locklear, hamal kılığına girerek.

"İşte bizim çocukların aradığı da bu. Söylentilere göre doğuya kaçmışlar. Eğer dağları aşıp da Karaorman'a ulaşırlarsa onları asla bulamayız."

"Tüm bu telaş neden?" diye sordu Owyn. "Bunlar köle ya da damgalanmış mı?" "Toprak Beyi?" dedi yüzbaşı anlamlı bir şekilde.

"O, Timons Baronu'nun oğlu," diye açıkladı Locklear.

"Peki, genç beyefendi," dedi yüzbaşı, "bu adamlar, her ne kadar benim onları takip etmem için yeterli bir neden olmasa da, kendi dünyalarında birer kanun kaçağı, ama şu Makala'ya ait değerli bir şey -anladığım kadarıyla nadir bulunan bir yakut- çalmışlar ve adam öyle bir yaygara koparıyor ki, sanki tanrılar tarafından kendisine ödünç verilmiş de bir hafta sonra iade etmesi gerekiyor sanırsın. Ve Kont, gerek kibarlığından, gerekse de bir bakıma Tsuranili olmasından dolayı, ne zaman bir Kara Cüppeli havlasa yerinden zıplamaya alışık olduğundan, o alçakları bulmamız için bize tepeleri köşe bucak arattırıyor."

Locklear, Owyn'e bu açıklamanın yeterli olup olmadığını sorarmış gibi gülümsedi. Yüzbaşı, bir şey söylemesini beklercesine Gorath'a baktı. Gorath sessizce bekliyordu. Locklear, yüzbaşının, moredhelin gerçekte ne olduğunu anlayıp anlamadığını ya da onu bir elfe benzetip benzetmediğini merak ediyordu ve olanları ona açıklamaya gerek görmedi.

Yüzbaşı, "Sormam sorun olmayacaksa, neden size eşlik edecek birilerine ihtiyacınız var?" dedi.

"Bazı problemlerimiz oldu," dedi Locklear. "Bazı kişiler bizim Krondor'a erişmemizi engellemek için Quegli kılıçlılar tutmuş."

Yüzbaşı bir kez daha çenesini kaşdı ve uzun bir süre sessizce düşündü. "Yapabileceğim

bir şey var," dedi. "Özgür Şehirlerle olan sınırimıza devriye çıkarmalıyım. Batıya dönene kadar, neredeyse LaMut ile Zun'ın yarı yoluna kadar onlarla yolculuk etmenizi sağlayabilirim. Bu yolun bir bölümünü güvenle geçmenizi sağlar." Locklear bir süre için sessiz kaldı, ardından, "Daha iyi bir fikrim var," dedi. "Nedir?" diye sordu Yüzbaşı Belford.

"Eğer bizim kılığımıza girecek üç adam seçebilir ve dikkat çekici bir biçimde güney şehir kapısından geçebilirsiniz, biz doğuya yönelir ve dağlardan fark ettirmeden geçip, beklenmediğimiz yoldan, doğudaki dağ anayolundan, güneye, Krondor'a devam ederiz."

"Bir üçkâğıt mı?" diye sordu yüzbaşı.

"Prens'ten öğrendiklerimden biri," dedi Locklear. "Bunu Gediksavaşları sırasında en iyi şekilde uyguladılar. Eğer bizi arayanları dağın öte tarafına varana dek bizden uzak tutabilirsiniz, güvende oluruz."

"Bunu ayarlayabilirim," dedi yüzbaşı, ardından Owyn ve Gorath'a baktı. "Sizin yerinize geçecek birkaç adamım var, eğer birisi başlığını kaldırarak elf dostunuzun rolünü oynarsa." Ayağa kalktı. "Ben de gece devriyesinin sizin kaldığınız yere uğramasını ayarlayayım?" Soran gözlerle baktı.

"Mavi Çark Hanı."

Belford gülümsedi. "Sumani'nin yeri. O gülümseyen yüzünün sizi kandırmasına izin vermeyin; aslında sağlam pabuçtur. Eğer zaman bulursanız, size dövüş numaralarını göstermesini isteyin. Birkaç metelik karşılığında zaman ayıracaktır. Orduda kalmama kararı bizim için kayıp oldu."

Yüzbaşı gitti ve kısa bir süre sonra geri geldi. "Halledildi. Şimdi şehre geri dönün ve sizi takip ediyor olabilecek herkese döndüğünüzü gösterin. Bu akşam, handa kalıp dikkat çekmeyin, hanın ahırında sizi bekleyen üç at olacak." Locklear'a bir parşömen parçası uzattı. "Bu bir izin. Eğer doğuya giderken, bizim adamlardan biri sizi durdurursa, bu işleri yoluna koyacaktır."

Locklear ayağa kalktı. "Teşekkür ederim, yüzbaşı. Çok yardımcı oldunuz. Krondor'a bir dahaki gelişinizde sizin için yapabileceğim bir şey olursa, lütfen çekinmeyin."

Yüzbaşı gülümsedi. Çenesini bir kez daha kaşıyarak, "Şey, beni şu tüccarın genç karısıyla tanıştırebilirsiniz, hani buraya kaçmanıza neden olanla," dedi.

Locklear utanıp yüzünü ekşitirken Owyn sırttı, Gorath ise umursamaz bir ifadeyle baktı. "Elimden geleni yaparım," dedi Locklear. Hep birlikte ayağa kalktılar ve odadan ayrıldılar.

Owyn, "Yürüyor muyuz?" diye sordu.

"Yürüyoruz," dedi Locklear kalenin ana girişine doğru ilerlerken. "Ama en azından yokuş aşağı." Gorath, "Aslında bu daha da yorucu," dedi.

Locklear, "Bu bir şakaydı," diye karşılık verdi.

Gorath, "Gerçekten mi?" diye cevap verdi. Bunu o kadar alaylı bir ifadeyle söylemişti ki, Owyn, onun Locklear'ı budala yerine koyduğunu sonradan anladı. Owyn bunu komik bulduğunu belli etmedi ve tekrar şehre doğru yol almaya başladılar.

Locklear odalarına gizlice girdi. Gorath, umursamazlıkla ona baktı, fakat Owyn yatağından fırlamıştı. "Neredeydin?" "Oraya buraya burnumu sokuyordum. Burada oturmak daha akıllıca olabilirdi, ama kaşındım işte." Gorath ona baktı, fakat hâlâ konuşmuyordu.

Owyn sordu, "Kaşıntı mı?"

Locklear gülümsedi. "Sanırım yıllardır hep yanlış dostları seçmemden, ama bu gri savaşçılar hakkındaki raporlar ve bir Tsuranili Yüce için değerli pahalı bir nesnenin çalınması beni düşünmeye sevk etti. Eğer başka bir dünyada bir şey çalsaydım, bundan nasıl kurtulurdum?"

"Ne olduğuna bağlı, sanırım," dedi Owyn.

Gorath başıyla hafifçe onayladı, ama hâlâ konuşmuyordu.

"Civarda tanıdığın birinin olması gerekir, değerli bir nesneden nasıl kurtulunabileceğini bilen biri."

"Ve sen bu kişiyi, bu şehrin kalabalığının arasından bulup bu hırsız grubunun izini sürmek için mi kullanmayı düşünüyorsun?" diye sordu Gorath.

Locklear "Hayır," dedi ve bu yorumu eliyle savuşturdu. "Yüzbaşı çalınanın değerli bir taş olduğunu söyledi, Kelewan'dan geliyor olması şaşırtıcı değil. O dünyada buraya taşınabilecek değerli şeyler fazla değildir. Bana göre, bu kayıp değerli taşı bulmanın yolu, yolculuğunun nerede sona erebileceğini bulmaktan geçiyor." "Çalıntı mal satan biri mi?" diye sordu Owyn.

"Hayır, eğer yakut düşündüğüm kadar, bu bir grup çaresiz adamın, yabancı bir dünyada yeni bir hayat kurmalarına yetecek kadar değerliyse, bu, kanunlara uygun bir işi olan bir adam olmalı, bu nesnenin dolaşımını gizleyebilecek biri." "Bu tarz işlerden, senin ırkından bir asilin normalde anlayacağından daha fazla anlıyorsun gibi görünüyor," diye yorumda bulundu Gorath.

"Dedim ya, hep yanlış kişilerle arkadaşlık ettim. Birkaç içki ısmarladıktan sonra, pek de iyi bir şöhreti olmayan, değerli taşlar, mücevherler ve diğer pahalı nesnelere ilgilenen bir tüccarın varlığını keşfettim. Kiefer Alescook adında biri." "Bunu sana kim söyledi?" diye sordu Owyn.

"Aslında, ev sahibimiz," dedi Locklear, bir hareketiyle artık ayrılma vakitlerinin geldiğini işaret ederek. Ayağa kalkarak, eşyalarını toparlamaya başladılar ve merdivenlerden aşağı

inerek salona girdiler. Sumani'ye el sallayarak veda edip, kapıdan dışarı çıktılar. Hanın dışına çıktıklarında, Locklear köşeyi dönerek hanın yanındaki ahıra doğru hareket etmelerini işaret etti. Kapıdan içeri girdiklerinde, ikişer atın dizginlerini tutan üç adamla karşılaştılar.

Bir tanesi, "Pelerinlerinizi değiştirin, çabuk!" dedi.

Her biri Locklear ve yoldaşlarına yakın boylardaydılar ve değişim gerçekleşti. Gorath'ın rolünü üstlenen kişi, kimin yerine geçtiğini biliyorsa bile, düşüncelerini kendine saklıyordu, Gorath'a yalnızca mavi pelerinini verdi ve yerine moredhelin giymekte olduğu gri renkli pelerini aldı. Diğerleri de pelerinlerini değiştirdikten sonra Locklear, atlardan birinin dizginini aldı.

Kılık değiştiren üç kişi de atına bindiğinde, taşların üstündeki toynak sesleri o gece Zun'a doğru hareket edecek olan devriyenin gelişini haber verdi. Dışarıdan, ahırın kapısından, bir çavuş seslendi, "Size güneye kadar eşlik etmeye hazırız, Toprak Beyi Locklear!"

Locklear işareti aldı ve seslendi. "Hazırız!" Kendi kılıklarına girmiş üç adama başıyla işaret verdiğinde, atlarını sürdüler ve keşif koluna katıldılar. Locklear bekledi ve birkaç dakika sonra, "Owyn, sen atını dışarı sür, sola dön ve doğrudan kapıya yönel. Bir mil kadar git ve bekle. Gorath ve ben birkaç dakika sonra arkanda olacağız," dedi.

Gorath bir hırıltıyla onayladığını bildirdi. "Ortalıkta birileri dolanıyorsa, üç atlı görmeyecekler."

Locklear başıyla onayladı ve Owyn, "Lütfen şunu tut," dedi. Sopasını Locklear'a uzatarak, eyere tırmandı ve ardından uzun meşe sopasını geri aldı. Becerikli bir hareketle, kayışıyla omzuna astı ve ne kendini ne de atını rahatsız etmeyecek bir şekilde çevirdi.

Gorath, kolaylıkla atına binmesine karşın, rahat görünmüyordu.

"Fazla at sürmez misin?" diye sordu Locklear, Owyn ayrılırken.

"Sayılmaz. Çok zaman geçti, otuz ya da kırk sene." "Kuzeyelleri'nde fazla at yok mu?"

Gorath acı dolu bir ifade kullanmaksızın cevapladı, "Kuzeyelleri'nde hiçbir şeyden fazla yoktur." Locklear, "Hatırlıyorum," dedi.

Gorath başıyla onayladı. "Armengar'da çok yara aldık."

Locklear, "Yeteri kadar değil. Yüksekşato'dan geçmenize engel olmadı," diye cevapladı. Gorath, çenesiyle işaret etti. "Artık gitmeliyiz." Locklear'ı beklemedi ve topuklarını atının yanlarına vurarak sürmeye koyuldu.

Locklear bir anlık duraklamanın ardından onu takip etti. Şehrin yaya trafiğinin içinden kolayca sıyrılarak geçtiğinden Kara Elf i yakaladı. İnsanlar, akşam yemekleri için evlerine

doğru aceyle yürürlerken bir yandan da dükkânlar kapanıyordu. Yoldan şehre yeni gelen yolcular, yolun tozunu birer birayla ıslatmaya istekli bir şekilde hana doğru yol alıyor, gecenin kadınları ise sokak köşelerinde boy göstermeye başlıyordu.

Muhafızlar tarafından görmezden gelinen Locklear ve Gorath kapıdan dışarı çıkarak atlarını hızla sürmeye başladılar. Birkaç dakika sonra Owyn'i yol kenarında otururken buldular.

Ona ulaştıklarında döndü ve "Ya şimdi?" dedi.

Locklear, az ötedeki ağaçlığı gösterdi. "Ne yazık ki soğuk bir kamp, ama ilk ışıklarla birlikte birkaç mil kuzeye gideceğiz. Doğuda, bizi dağlara ulaştıracak bir maden yolu var. O yolu tutup oradan güneye, öteki tarafa geçeceğiz. Şansımız yaver giderse dostumuzun peşindekileri atlatır ve Serüvencinin Bakışı'nın güneyindeki Kral Yolu'na ulaşırız." Owyn, "Bu demek oluyor ki, Loriel yakınlarına çıkacağız, değil mi?" diye sordu.

"Evet," dedi Locklear, gülümseyerek. "Bu da demek oluyor ki, Kiefer Alescook denen şu kişiyi ziyaret etme şansımız olacak." "Neden bu meseleyle ilgileniyoruz?" diye sordu Gorath. "Kronдор'a doğru hızla gitmemiz gerek."

"Öyle yapıyoruz, ayrıca Alescook Efendiyle yapacağımız birkaç dakikalık sohbet bize bir şeyler kazandırabilir. Eğer bu kayıp taşın yerini tespit edersek, Prens Arutha'nın güvenini kazanırız, ne de olsa Kelewan'dan gelen konuk büyücülere karşı iyi bir ev sahibi olmak istiyor."

"Ya taşı bulamazsak?" diye sordu Owyn ağaçlığa doğru ilerlerlerken.

"O zaman, gene de Tyr-Sog'dan kendisinin izni olmadan neden ayrıldığını açıklayan, bir moredhel ve onun gerçek olması olanaksıza yakın hikâyesinden daha hoş bir bahane bulmam gerekecek."

Owyn yüksek sesle iç çekti. "Siz eve döndüğümde babama anlatılacak iyi bir hikâye bulun, ben de Prens'e söylemeniz için iyi bir bahane bulayım." Gorath buna güldü.

Owyn ve Locklear bakiştılar. Locklear gece karanlığında başını sallıyordu. Daha önce hiçbir kara elfin mizah anlayışı olabileceğini düşünmemiştii.

Kış gelmekte olduğundan, geçitlerdeki rüzgâr soğuktu; tepelerindeki yükseltilerde kar daha şimdiden kayalara inatla tutunmuştu; yollardaki buzlanmış çukurlarsa yürümeyi tehlikeli hale getiriyordu.

Yavaşça ilerlediler, hem Locklear hem de Gorath pelerinelere sıkıca sarılmışlardı. Gorath başlığını kaldırmıştı, atını gözle görünür bir rahatsızlık içinde sürüyordu.

"Daha ne kadar var?" diye sordu Owyn, dişleri takırdayarak.

"En son sorduğundan yarım saat daha az," diye yanıtladı Locklear. "Toprak Beyi," dedi Owyn, "Donuyorum." Locklear, "Gerçekten mi? İlginç," diye karşılık verdi.

Gorath ellerini kaldırdı. "Sessiz olun," dedi alçak sesle, sesi yalnızca yol arkadaşlarının duyabileceği kadar buyurgan ve yüksekti. İleriye işaret etti. "Kayalıklarda," diye fısıldadı. "Ne?" diye sordu Locklear sessizce.

Gorath yalnızca işaret etti. Dört parmağını havaya kaldırmıştı.

"Belki de haydutlardır," diye fısıldadı Owyn.

"Benim dilimi konuşuyorlar," dedi Gorath.

Locklear iç çekti. "Demek ki, tüm yolları tutuyorlar." "Nasıl devam edeceğiz?" diye sordu Owyn.

Gorath kılıcını çekerek, "Onları öldürelim," dedi. Atıyla ileri atıldı, Locklear ise kısa bir duraklamadan sonra ona katıldı.

Owyn uzandı ve hızla sopasına çekerek, kolunun altına bir mızrak gibi yerleştirdi, ardından atını hızla öne sürdü. Patikada bir dönüşü alırken bir bağırma sesi duydu ve yerde yatan bir kara elfin yanından Gorath'ın hızla geçtiği yolun genişleyen kısmına ulaştı.

Geride kalan üçünü yakalamak o kadar kolay değildi, atların ulaşamayacağı bir yere, yüksek kayalıklara çıkmışlardı. Locklear tereddüt etmeksizin Owyn'i şaşkırtan bir hareketle koşan atın eyerinden atlayarak, bir moredheli tırmandığı kayadan yere düşürdü.

Owyn sağında bir başkasının dönüp, hızla yayını çektiğini ve hemen ardından yeni bir ok için sırtındaki sadağına uzandığını gördü. Atını öne doğru sürüyen Owyn, sopasını savurarak, okçunun dizlerinin arkasına bir darbe indirdi. Ayakları yerden kesilen okçu yere düşerek kafasının arkasını kayalara çarptı.

Bineği bu ani hareketten ürken Owyn kendisini arkaya doğru yuvarlanırken buldu. "Ahhh!" diye bağırdı ve ardından bir kayadan daha yumuşak bir şeyin üstüne düştü. Çarpışmayla birlikte gelen sersemlemiş bir "uf" sesi duyuldu ve bu iniltiden yaralı bir kara elfin üstüne düştüğünü anladı.

Owyn sanki bir aleve değmişçesine, ters döndü ve yukarı tırmanarak oturdu. Bundan hemen sonra, o sırada geri dönen ve patikadan hızla koşan atından bir darbe yedi. "Hey!" diye bağırdı Owyn, sanki hayvanı durdurabilirmişçesine. Ardından bir mücadelenin devam ettiğini ve iki kere darbe yemiş olan moredhelin ayağa kalkmaya çabaladığını fark etti. Owyn bir silah bulmak için etrafına bakındı ve yere düşmüş okçunun yayını buldu. Bunu kavradı ve bir sopa gibi kullanarak, tüm gücüyle moredhelin kafasına indirdi. Yay parçalandı, moredhelin kafasıysa bir kırılma sesiyle arkaya yattı. Owyn, onun bir daha kalkamayacağından emindi.

Genç büyücü döndüğünde Locklear'ı artık ölü olan bir moredhelin tepesinde dikilirken gördü, aynı şekilde Gorath da alt edilmiş bir başka düşmanın tepesinde dikiliyordu. Moredhel etrafa sanki başka bir düşman ararmış gibi bakındı. Bir süre sonra kılıcını indirdi ve "Yalnızlar," dedi. "Bunu nereden biliyorsun?" diye sordu Locklear.

"Onlar benim halkım," dedi Gorath herhangi bir acı ifadesi takınmadan. "Bu kadar çoğunun kendi diyarlarımızın bu denli güneyinde yolculuk yapması bile olağandı." Ufak bir ateşin başına doğru ilerledi. "Bizimle karşılaşmayı beklemiyorlardı."

"O halde burada ne işleri vardı?" diye sordu Locklear.

"Birini mi bekliyorlardı?" "Kimi?" diye sordu Owyn.

Gorath, akşamüstünün ışıklarıyla sanki uzaktaki tepelerde ya da patikanın her iki tarafındaki kayalıkların içinde bir şeyler görüyormuşçasına bakındı. "Bilmiyorum. Ama burada bekliyorlardı." Locklear, "Atın nerede, Owyn?" diye sordu.

Omzunun üzerinden bakan Owyn, "Oralarda bir yerlerde düştüm," dedi.

Gorath gülümsedi, "Oradakinin üzerine düşüşünü gördüm," dedi cesedi işaret ederek.

Locklear, "Hızla patikadan aşağı in ve bak bakalım orada mı. Eğer LaMut yolunu tutmuşsa, atları dönüşümlü olarak süreceğiz. Gerektiğinden daha yavaş ilerlemek istemiyorum," dedi. Owyn uzaklaşırken Gorath, "Neden onu geride bırakmıyorsun?" diye sordu.

Locklear, onun yüz ifadesini okumaya çalışmışçasına inceledi ve ardından, "Bu bizim yapacağımız bir şey değil," diye cevap verdi.

Gorath alaycı bir şekilde güldü, "Türünüzle olan tecrübem bunun aksinin doğru olduğunu söylüyor." Locklear, "O halde bu benim yapacağım bir şey değil," diye karşılık verdi.

Gorath omuz silkti. "Bunu kabul edebilirim." Bir süre Locklear'ın ayağının dibindeki cesedi inceledi ve ardından, "Bu ilginç," dedi. Locklear'ın incelemesi için bir nesne uzattı.

"Bu ne?" diye sordu Locklear, bu pek çok yüzlü garip bir mavi tondaki taşa bakarak. "Bir kar safiri."

"Safir mi?" dedi Locklear. "Neredeyse bir yumurta kadar büyük!"

"Çok değerli bir taş sayılmaz," dedi Gorath. "Dünyanın Dişleri'nin kuzeyinde bunlara çok sık rastlanır." "O halde bu ne? Bir hatıra mı?"

"Belki de, ama savaşçı bir grup anavatanımızı terk ettiğinde, çok az eşyayla yola çıkar. Silahlar, erzak, yedek yay telleri ve pek az şey daha. Toplayıcılık yaparak çok rahat yaşayabiliriz."

"Belki bu bir savaşı kafillesi değildir," dedi Locklear. "Belki de buralarda yaşıyorlardır."

Gorath başını salladı. "Dünyanın Dişleri'nin güneyinde bulunan halkımın son fertleri Gri Kuleler'de yaşarlardı ve Tsuranilerin gelişiyile Kuzeyelleri'ne kaçtılar. Irkımdan hiç kimse, Krallık bu dağlara gelmeden önce Acı Deniz'e bu kadar yakın bir yerde yaşamadı. Hayır, benim klanımdan olmasalar da bunlar Kuzeyellerinden." Mücevheri belindeki keseye koyup cesetleri incelemeye devam etti.

Aradan zaman geçti ve sonunda Owyn, atının tepesinde görüdü. "Tüm atlara lanet olsun," diye küfretti. "Sıkılana kadar kendini takip ettirdi."

Locklear gülümsedi. "Bir dahaki sefere üzerinden düşme." "Bu seferki planlı değildi," dedi Owyn.

Gorath, "Bunları saklamalıyız," dedi. Dört moredhelin cesedini işaret ediyordu. Bir tanesini kaldırdı ve az öteye taşıyarak törensiz bir şekilde cesedi derin uçuruma fırlattı.

Owyn, Locklear'a baktı ve genç büyücü atının dizginlerini bir çalılığa bağladı. Etraftaki cesetlerden birinin ayaklarını kavrarken Locklear da yarattığı koltukaltlarından tutarak kaldırdı. Kısa bir süre sonra dört ceset de yüzlerce metrelik uçurumun dibini bulmuştu. Locklear, Gorath ve Owyn'le aynı zamanda atına bindi. O an için moredhellerin bu az kullanılan noktada neyi beklediği gizemini bir yana bırakarak, atlarını sürdüler.

Loriel önlerinde belirde, doğuya uzanan geniş vadiye tünemiş ufak bir şehirdi -aslında büyük bir kasaba demek daha doğru olurdu.

Gorath, "Yemeğe ihtiyacımız var," dedi.

"Midemin fazlasıyla farkında olduğun bir gerçek," diye yanıtladı Locklear.

Owyn, "Babamla karşılaşmak için acele ediyor değilim, ama yolu uzatıyoruz Toprak Beyi," dedi.

Locklear güneydeki vadiyi işaret etti. "Orada, dosdoğru Şahin Kovuğu'na giden bir yol var. Orada tutacağımız yol konusunda seçim şansımız olacak, güneyden dar bir bayır yolunu seçebilir, ya da güneybatıdan Kral Yolu'na ulaşabiliriz."

Gorath, "Ve ardından Krondor'a mı?" dedi.

"Ve ardından Krondor'a," diye onayladı Locklear. "Tüm bu olanlar bende, dostum Jimmy'nin 'bela yumrusu' kaşıntısı diye adlandırdığı kaşıntıyı yapıyor, tıpkı pirelerin saldırısına uğramış gibiyim.

"Gorath, bu çalınan yakut, Tsuranili büyücüler, sanki bunların hepsi... bir tesadüften daha öte." "Nasıl?" diye sordu Owyn.

"Bilseydim," dedi Locklear, "Bay Alescook'u ziyaret etmek için duraklamazdık. Bir şeyler

biliyor ya da tüm bu olanlar hakkında bir şeyler bilen birini tanıyor olabilir, ama bu gizemle ilgili ne kadar çok düşünürsem, arkasında yatan gerçekleri bilmemek o denli rahatsız ediyor beni. "Ama ya bunu bulacağız ya da bu yolda öleceğiz."

Owyn bu ikinci seçenekten memnun kalmamıştı; fakat hiç sesini çıkarmadı. Gorath, atlarını aşağıya, yolun kenarındaki bir muhafız kulübesine doğru sürerlerken kasabaya bakmakla yetindi. Yaşı hayli geçkin ve kilolu bir kasaba muhafızı elini kaldırdı ve "Dur!" dedi.

Üçlü dizginleri çekti ve Locklear sordu, "Ne var?"

"Çevrede kısa bir süre önce hainlerle ilgili bir sorun yaşadık, evlat, o yüzden geliş nedeninizi bildirin." "Güneye doğru yol alıyoruz ve erzak almak için duracağız," dedi Locklear.

"Kimsiniz de dağlarda at sürüyorsunuz?"

Locklear kendisine Yüzbaşı Belford tarafından verilen belgeyi çıkardı ve "Bu bilmeniz gerektiği kadarını açıklayacaktır, muhafız," dedi.

Adam belgeyi aldı ve gözlerini kısarak baktı. Locklear adamın okuyamadığını, fakat incelemiş gibi yaptığını fark etti. En sonunda, en altta bulunan büyük kabartma sayesinde ikna olan muhafız, kâğıdı uzatarak, "Geçebilirsiniz, efendim. Ancak karanlıkta dışarı çıkacaksanız dikkatli olun," dedi. "Neden?" diye sordu Locklear.

"Demiş olduğum gibi efendim, son zamanlarda buralardan pek çok eşkiya ve haydut geçti ve bunların arasında Kara Yol Kardeşliği üyeleri de pek az sayılmaz. Buradaki elf dostunuza benzerler, ama uzun siyah tırnakları ve geceleri parıldayan kırmızı gözleri vardır."

Locklear gülmesini zorlukla zapt etmeye çalışırken, "Dikkatli olacağız, muhafız," dedi. Kulübeyi geçtiklerinde Gorath, "O adam hayatı boyunca bir kere bile halkımdan birini görmemiş," dedi.

"Ben de öyle düşünmüştüm," diye yorumda bulundu Locklear, "gene de gece gözlerine daha fazla dikkat etmeliyim."

Kırmızı parıltıyı gözden kaçırmış olabilirim."

Owyn güldü ve çok geçmeden kendilerine bir han buldular. Kirli, kalabalık ve karanlıktı, bu fazla parası olmayan Locklear'a uygundu. Yüzbaşı Belford'dan borç istemeyi düşünmüş, fakat yüzbaşının "Kont Kasumi'yi beklemesi" cevabını vereceğine karar vermişti; her ne kadar Locklear Krondor'a pusulardan korunmak için dolambaçlı bir yoldan gitme konusunda isteksiz değilse de, Kuzeyelleri'nde olanlar hakkındaki gizemi Arutha'ya sunmak konusunda istekliydi.

Hiç oda kalmamıştı, bu Locklear'ı şaşırtan bir durumdu, ama hancı salonda uyumalarına izin vermişti. Owyn bundan yakındı, fakat Gorath düşüncelerini kendisine sakladı.

O ana kadar, ya niye olduğunu anlamayıp onu bir elfe benzettiklerinden ya da bir moredhelin asilerle bu dağlarda bulunması garip görünmediğinden, moredhelin varlığı yol boyunca bir sorun çıkarmamıştı. Nedeni her ne olursa olsun, Locklear meraklı bakışlarla başa çıkmak zorunda kalmadığı için memnundu.

Kalabalık bir masada yemeklerini yediler ve yemeğin ardından sıradan bir ozanı dinlediler. Oynanan bazı şans oyunları vardı ve Locklear pashawa ya da bir pokir oyununda şansını denemek için sabırsızlanıyordu. Bu isteğine karşı koydu, çünkü kaybetmeyi göze alamazdı ve babasıyla büyük kardeşleri kendisine, kaybetmeyi göze alamayacaksa kumara kalkışmaması konusunda nasihatler vermişlerdi.

Han durulduğunda ve salonda uyuyanlar artık köşeleri ve masa altlarını sahiplenmeye başladığında, Locklear, siyah sakallı tıknaz biri olan hancıya yaklaştı. Hancı, "Efendim?" diye sordu Locklear'ın iki adamın arasından kendi önüne geçmek için sıyrıldığını gördüğünde.

"Söyle, dostum," diye söze başladı Locklear. "Bu kasabada değerli taş alım satımıyla uğraşan bir tüccar var mı?" Hancı başıyla onayladı. "Sağdan üçüncü kapı. İsmi Alescook."

"Güzel," dedi Locklear. "Bir hanım için bir hediye satın almalıyım."

Hancı sırttı. "Anlıyorum, efendim. Yalnızca bir kelime söyleyeceğim: dikkat." "Anlayamadım," dedi Locklear.

"Kiefer Alescook'un güvenilmez olduğunu söylemiyorum, ama mallarının pek çoğunun kaynağı karanlıktır." "Ah," dedi Locklear, sanki şimdi anlamışçasına başını sallayarak. "Teşekkürler. Bunu aklımdan çıkarmayacağım." Locklear masaya döndü ve "Adamımızı buldum. Yakınlarda ve yarın sabah ilk iş onu göreceğiz," dedi. "İyi," dedi Gorath. "Arkadaşlığın sıkıcı olmaya başlamıştı."

Locklear güldü, "Sen de beraber bira içip neşeli şarkılar paylaşılacak biri değilsin, Gorath."

Owyn, "İyi, her neyse. Yorgunum ve eğer yerde yatacaksak, ateşten fazla uzağa düşmek istemiyorum," dedi.

Locklear pek çok kişinin artık gece için hazırlanmaya başladığını fark edip, "Oraya," diye cevap verdi.

İşaret edilen yere yönelip yataklarını serdiler. Locklear, birkaç dakika boyunca hâlâ masalarda oturan birkaç kişinin fısıltılarla süren sohbetini ve insanlar evlerine dönmek için ayrıldığında açılıp kapanan kapının sesini dinledikten sonra derin bir uykuya daldı.

Üç adam odadan içen girdiklerinde tüccar onlara baktı. Yaşlılıktan bitap düşmüş denilebilecek derecede narin, ihtiyar bir adamdı. Üçünü de şişmiş gözleriyle inceledi. Bir

an Gorath'ı süzdükten sonra, "Eğer altın için geldiyse, ırkıdan biriyle, iki gün önce kuzeye yolladım," dedi.

Gorath, "Altın için gelmedim," diye cevapladı.

Locklear, "Bilgi almak için geldik," dedi.

Tüccar sessizleşti. Bir süre sonra, "Bilgi mi? Söylenti tacirlerinden birini bulun. Benim işim değerli taşlar ve kaliteli mallarla," diye cevap verdi.

"Duyduğumuz kadarıyla da, bu malların kaynakları konusunda pek titiz değilmişsin."

"Benim çalıntı eşya işi yaptığımı mı ima ediyorsunuz?" diye sordu yaşlı adam, sesini yükselterek. Locklear elini kaldırdı, "Hiçbir şey ima etmiyorum, belirli bir taşı arıyorum." "Nedir?"

"Bir yakut, hem boy hem de yapı itibarıyla olağandışı bir yakut. Onu hiçbir soru sormadan, gerçek sahibine iade etmek istiyorum. Eğer onunla karşılaştıysan, sana hiçbir suç yüklenmeyecek, tabii onu geri almamıza yardım edersen. Eğer bunu yapmazsan, kraliyet yargıçlarından birinin ve Tyr-Sog'dan gelen, durumdan hoşnut olmayan muhafızların seni ziyaret edeceğini söyleyebilirim."

Yaşlı adamın çehresi, durumunu hesaplamaya çalışırken değişti. Kelleşmeye başlayan kafası başının üstünde asılı duran tek bir fenerin ışığıyla parlıyordu. Sahte bir kayıtsızlıkla, "Saklayacak bir şeyim yok. Ama size yardımcı olabilirim," dedi.

"Ne biliyorsun?" diye sordu Locklear.

"Son zamanlarda işler hayli yoğun, ama bu garip bir ticarettir ve ben elli yıldır bu işi yapıyorum, evlat.

"Yakın bir zamandan beri araçlar ve kuryeler vasıtasıyla tanımadığım gruplarla ticaret yapıyorum. Alışılmamış, ama kârlı. Pek çoğu nadir bulunan ve olağanüstü, kalitesi yüksek değerli taşlar geçti elimden." "Tsurani taşları mı?" diye sordu Locklear.

"Aynen!" dedi yaşlı adam. "Evet, bizim kendi yakutlarımıza, safir ve zümrütlerimize yakın, fakat aralarında yalnızca uzman bir kişinin ayırt edebileceği farklılıklar var. Aynı zamanda, bu dünyada bulunanlara benzemeyen diğer değerli taşlar."

"Kimi temsil ediyorsun?" diye sordu Locklear.

"Tanıdığım biri değil," dedi yaşlı adam. "Son zamanlarda düzensiz aralıklarla, arkadaşınıza benzeyen kara elfler buraya gelip, değerli taşlar bırakmakta. Ardından ise güneyden bir adam gelip bana altın getiriyor. Komisyonumu ayırıp, kara elflerin gelip altınlarını almasını bekliyorum."

Gorath, Locklear'a döndü. "Delekhan. Parayı, halkımızı silahlandırmak için kullanıyor."

Locklear, sessizlik talep eder şekilde elini havaya kaldırdı. "Daha sonra konuşuruz." Yaşlı adama sordu, "Taşlan kim satın alıyor?"

"Bilmiyorum, ama onları teslim alan kişi Isaac olarak tanınır. Şahin Kovuğu taraflarında yaşar." "Sen bu Isaac'i gördün mü?" diye sordu Locklear.

"Pek çok kez. Genç bir adam, aşağı yukarı senin boyunda. Omzuna saldığı açık kahverengi saçları var." "Bir Doğulu gibi mi konuşuyor?"

"Evet, sen sorunca fark ettim. Bazı zamanlar sanki saray çevresinde yetişmiş gibi konuşuyor."

Locklear, "Teşekkürler. Eğer bu anlattıklarından resmi bir soruşturma çıkarsa yardımından bahsedeceğim," dedi. "Yetkililere yardım etmeye her zaman hazırım. Kanunlara uygun bir iş yapıyorum." "İyi," diyen Locklear, Gorath'ın kesesini işaret ederek, "Ona taşı sat," dedi.

Gorath, ölü moredhelden almış olduğu kar safirini Alescook'un önüne bıraktı.

Tüccar onu eline alıp inceledi. "Ah, iyi bir parça. Güneyde bunlardan isteyen bir alıcım var. Bunun için size bir altın para veririm." "Beş," dedi Locklear.

"Bunlar o kadar da nadir değil," dedi Alescook, Gorath'a doğru taşı ittiğinde, Gorath taşı kaldırmaya davrandı. "Ama, düşündüm de... iki altın para." "Dört," dedi Locklear.

"Üç ve bundan fazlasını veremem."

Yol boyunca yiyecekleri yemeğın masrafını karşılayacak olan parayı alarak dışarı çıktılar. Locklear, yoldaşlarına, "Kronдор'a, Şahin Kovuğu'nun içinden geçerek gideceğiz, yani bir sonraki seçeneğımız belli. Isaac'i bulacağız," dedi.

Gorath, atına binerken, "O halde bu Isaac denen adamı tanıyorsun değil mi?" diye sordu.

Locklear yanıtladı, "Evet. Hayatım boyunca tanıdığım ikinci en büyük düzenbazdır. İyi bir içki ve kavga arkadaşıdır.

Eğer karanlık bir işe bulaştıysa, şaşmam."

Atlarını güneye çevirdiler ve Lorie!in inişli çıkışlı büyük vadisini terk ederek, güneye doğru inen dar nehir koyağına vardılar. Locklear handan, yolculukları için az da olsa biraz yiyecek alabilmişti, fakat ellerindeki paranın azalması onu endişelendirmeye başlıyordu. Avlanabileceklerini biliyor olmasına karşın, içindeki karanlık bir şeyin onlara yaklaştığına dair his gün boyu büyüyordu. Hain bir moredhel şefinin muhtemel bir istila uyarısı getirmesi, paranın silah alınması için kuzeye akması ve Tsuranilerin bir şekilde İşin içine karışması... nereye bakarsa baksın, durum kötüydü.

Sezilerini bir kenara bırakamamasına karşın, düşüncelerini kendine sakladı. Gorath elini havaya kaldırarak işaret etti. Hafif bir sesle, "Orada bir şey var," dedi. "Bir şey

görmüyorum," dedi Owyn.

"Eğer görseydin, seni uyarmak zorunda kalmazdım," diye işaret etti Kara Elf.

"Ne görüyorsun?" diye sordu Locklear.

"Bir pusu. Şu ağaçlara bakın. Alçaktaki dallarından bazıları koparılmış, ama bir oduncunun balta ya da testeresiyle değil."

"Owyn," dedi Locklear, "o kör edici numarayı gene yapabilir misin?"

"Evet," dedi Owyn, "eğer kör edeceğim adamı görebilirim."

"Doğrusu, biz burada durup da, onlara bakarken, o çalılıkların ardında her kim varsa birazdan kurduğu pusuyu fark ettiğimizi anlayacaktır-"

Locklear'ın sözü çalılıklardan yaya olarak fırlayan altı şeklin hücumuyla yarıda kesildi. "Moredheller!" diye bağırdı Locklear, hücum ederken.

Owyn bir kara elfi kör etmeye çalışırken, yanından hızla geçen iç tırmalayıcı enerjiyi hissetti. Büyü etkili olmuştu, kara elf panik içinde gözlerini kapatarak tökezledi. Locklear atının boynuna doğru eğilirken bir ok yanından geçti. "Okçuyu hakla," diye bağırdı Owyn'e.

Gorath, saldırganlardan birini kılıcıyla biçerken, bir savaş narası atarak bir diğerine yöneldi. Locklear, atlı bir rakiple karşı karşıya gelmeyi umursamayan bir kara elfle mücadeleye girmişti ve Locklear acı tecrübelerinden, bir moredhelin ne kadar ölümcül olduğunu biliyordu. Kendileri nadiren at sürseler de, yüzlerce yıldır atlı insanlarla karşı karşıya geldiklerinden, sürücülerini nasıl atlarından aşağı alabileceklerini biliyorlardı. Locklear onların taktiklerini bildiğinden, bineğini mahmuzlayarak hızla sola çevirdi. Bu karşı karşıya kaldığı saldırganı devirmiş ve üzerine atlayıp onu aşağıya çekmeye hazırlanan bir diğerini de ortaya çıkarmıştı. Locklear kılıcıyla havayı biçerek, metal göğüs zırhının üzerinden yaratığın gırtlığını kavradı. Atını daireler halinde hareket ettiren Locklear sonraki saldırganla yüz yüze geldi. İç tırmalayıcı his ona, Owyn'in bir kez daha bir rakiplerini kör ettiğini belirtiyordu ve Locklear bunun hedefinin okçu olmuş olmasını diledi. Bu sırada ise yere düşmüş olan moredhel öne atılarak, Locklear'ın bacağına kılıcıyla tehlikeli bir saldırıda bulundu.

Locklear kılıcını son anda aşağı indirdi ve sarsıntının tüm koluna yayıldığını hissetti. Kasılmış kaburgaları saldırıyı karşılamasını zorlaştırmış ve kılıcının yanı atının böğrüne çarparak, gerilemesine neden olmuştu.

Locklear sol bacağını kullanarak hayvanı tekrar düz bir konuma getirip, vücudunu gözlerini düşmanın üzerinde tutacak şekilde büktü. Bu çabası kaburgalarının ağrmasına, ancak moredhelin saldırısından sonra hayatta kalmasına sebep olmuştu. Saldırıyı savuşturmuş ve rakibinin yüzüne inen ve hasar vermekten çok onu daha da sinirlendiren zayıf bir

darbeyle karşılaşmıştı.

Fakat darbe moredheli yavaşlatmış ve Locklear atını tekrar düşmanına çevirmişti. Locklear bu sırada babasının kendisine ve kardeşlerine tekrarladığı bir sözü hatırladı: Silahı olup da kullanmayan bir asker ya aptaldır ya da ölü.

Atın kendisi de bir silahtı ve Locklear bacaklarıyla atın yanlarını sıkıştırarak, boştaki eliyle dizginlerini sertçe çekti.

Hızlanmaya başlayan at, moredhelin üzerine atlayacakmış gibi görünüyordu.

Savaşçı tecrübeliydi ve yana kaçtı, fakat Locklear atını dizginleyerek sertçe sola döndü. Moredhel bu hareketi Locklear'ın geri döndüğü şeklinde yorumladığından, ileri atıldı.

Locklear atına dar bir çember çizdirmeye başladı ve genç toprak beyi çemberi aşağıya doğru indirdiği bir kılıç darbesiyle tamamladığında moredhel hatasını anladı. Bu sefer bu yalnızca rahatsız edici bir darbe değildi, darbe moredhelin kafatasının yanını parçalamıştı.

Locklear Gorath'a dönüp baktığında iki düşmanın çevresini sardığını gördü, ardından Owyn'e baktı, yüz metre kadar uzakta, yaya bir şekilde sopasıyla bir kılıçlıyı kendinden uzak tutmaya çalışıyordu. Locklear, okçunun Owyn'in büyüyle körleştiğini ümit ederek, Owyn'in yardımına koştu.

Atını sertçe dürttü ve hayvan öyle bir ileri atıldı ki, moredhel onun geldiğini işittiğinde, artık dörtnala yaklaşıyordu. Kara Elf ikinci rakibini görmek için döndüğünde, Owyn'e sopasının altıyla vuruşunu yapması için bir açıklık sağlamıştı. Owyn yaratığın çenesini kırdı ve yere yığılmasına neden oldu.

Locklear atını öyle bir hızla dizginledi ki, hayvan toynaklarını yere bindirdi ve neredeyse oturdu. Atını çevresinde döndüren Locklear, Owyn'e el sallayarak, "Okçuyu bizden uzak tut!" diye bağıyordu.

Sanki Şans Tanrıçası kulaklarını kendisine tıkamışçasına, Locklear eyerinden bir okla havalandı. Sertçe yere çarptı, yuvarlanarak kemiklerinin kırılmasına son anda engel oldu. Sol omzundaki ok gerilerek bölündü ve acısı görüşünü bulandırarak nefesini kesti.

Kısa bir an Locklear bilincini kaybetmemek için mücadele etti, ardından gözlerini odakladı ve omzundaki acıyı aklından uzaklaştırdı. Arkasından gelen bir haykırıyla geriye döndü. Tepesinde bir moredhel, vuruşunu yapmak üzere kılıcını kaldırmıştı. Aniden Gorath, moredhelin arkasına geçti ve kılıcını sırtına sapladı.

Owyn, sopasını başının üzerinde çevirerek hızla yanından geçti. Locklear kendisini öldürecek kişi diz üstü yere yığılırken yukarı baktı. Locklear daha konuşmaya fırsat bulamamıştı ki, Gorath dönüp, Owyn'in peşinden koşmaya başladı.

Titreyen bacaklarının üzerinde doğrulurken, Locklear, Owyn'in ileri doğru atılarak o sırada

görüşünü temizlemek için gözlerini ovuşturan okçuya darbesini indirdiğini gördü. Dizlerinden darbe yiyen okçu kısa bir süre sonra Gorath'ın ölümcül saldırısıyla yere yığılmıştı.

Gorath geride başka bir düşman ararmışçasına etrafında döndü, fakat Locklear altısının da öldüğünü görmüştü. Gorath elinde kılıcı ayakta duruyordu, yüzünde kızgın bir ifade vardı, ardından öfkeyle bağırdı. "Delekhan!" Locklear yalpalayarak Kara Elfe yaklaştı ve "Ne?" dedi.

"Geldiğimizi biliyorlardı!" dedi Gorath.

"Bir şekilde güneye haberi ulaştırmışlar mı?" dedi Owyn. Kılıcını kınına sokan Gorath, "Nago," dedi.

"Ne?" diye sordu Locklear.

"Ne değil, kim," dedi Gorath. "Nago. Delekhan'ın büyücülerinden biridir. O ve erkek kardeşi Narab o katile hizmet ediyorlardı. Kendi başlarına kuvvetli şeflerdir, fakat şu anda Delekhan'ın isteklerini yerine getiriyorlar. Onların yardımı olmaksızın, Delekhan bu denli güçlü olamaz ve diğer klanların şeflerini deviremezdi. Onların yardımı olmaksızın, bunlar-" eliyle dairemsi bir hareket yaparak ölü Moredhelleri gösterdi "-burada bekliyor olmazlardı." Ölenlerden birinin yanına çömeldi ve "Bu benim kuzenimdi, benim akrabamdı," dedi. Bir diğerini işaret etti. "Bu benim klanımla nesillerdir savaşta olan bir klanın üyesi. Her ikisinin de bu canavara hizmet ediyor olması, gücü hakkında ipuçları veriyor."

Locklear omzunu işaret ederek yere çöktü. Owyn yarayı inceleyerek açıklamada bulundu, "Okun başını çıkartabilirim, ama acı verecek."

Locklear, "Zaten acıyor. Devam et," dedi.

Owyn, Locklear'ın tedavisini yaparken, Gorath, "Hem Nago'nun hem de Narab'ın zihinsel konuşma güçleri vardır. Özellikle de birbirleriyle. Lorie denilen kasabanıza giderken öldürdüklerimizden biri ya da yolda bizi gözleyen bir başkası, bu iki kardeşten birine haber ulaştırmış olmalı. O da bunun üzerine bunlara yerimizi bildirmiş," dedi. Locklear, "O halde bir tanesi ölmeden önce, Nago'nun yerimizi öğrenmesini sağlamış olabilir mi?" diye sordu.

"Neredeyse kesinlikle."

"Harika," dedi Locklear Owyn hançeriyle okun ucunu kesmeye çalışırken, sıkığı dişlerinin arasından. Gözleri yaşardı ve görüşü bir kez daha bulandı, fakat yavaşça nefes alarak, kendinden geçmemeyi başardı.

Owyn, belindeki bir keseden çıkardığı otları yaranın üzerine serpti ve bir kumaş parçasıyla örttü. "Bunu burada tut; sıkıca bastır," diye talimat verdi. En yakındaki cesedin yanına giderek, kıyafetinden bir parça kumaş kesti ve geri dönüp, sıkıca Locklear'ın omzuna

bağladı. "Kaburgalarındaki ve omzundaki yaralara baktığımda diyebilirim ki, sol kolun neredeyse işe yaramaz durumda, toprak beyi."

"İşte tam duymak istediğim şey," diye karşılık verdi Locklear, sol kolunu hareket ettirmeye çalışıp Owyn'in gözleminin doğru olduğunu gördüğünde. Acı, hareketini durdurmadan önce yalnızca birkaç santimetre oynatabiliyordu. "Atlar?" "Kaçtılar," dedi Owyn.

"Harika," dedi Locklear. "Ben eyerimden düşürüldüm, ya sizin özrünüz ne?" diye sorguladı ikisini.

Gorath, "Hayvanın üstünde dövüşmek çok elverişsiz," diye yanıtladı.

Owyn, "Eyerin üstüneyken büyü yapamıyorum. Özür dilerim," dedi.

Locklear ayağa kalktı. "O halde yürüyeceğiz."

"Şahin Kovuğu'na ne kadar yolumuz var?" diye sordu Owyn. "Çok fazla," dedi Locklear. "Eğer bizi bekliyorlarsa, çok daha fazla."

AÇIKLAMA

Nöbetçi şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı.

Bir an önce kasabaya ulaşan yol boşken bir an sonra tam karşısında üç şekil duruyordu. Eski mızrağını hazır olduğunu göstermeye çalışan bir ifadeyle ortaya çıkararak, "Ne?" diye bağırdı.

"Sakin ol, dostum," dedi Locklear. Owyn'in omzuna yaslanıyordu ve ölmek üzereymiş gibi bir hali vardı. Atlarını kaybettikleri yerden, Şahin Kovuğu'na ulaştıkları ana kadar, üç kez daha pusuya yakalanmışlardı. İnsan kanun kaçaklarından oluşan ilk ikisini savmayı başarmışlardı. Sonuncusu, fazlasıyla uyanık altı moredhelden oluşan bir gruptu. Dövüş kanlı ve bedeli ağır olmuştu. Gorath sol omzuna, Owyn'in kanamasını zorlukla durdurabildiği, kötü bir yara almıştı. Locklear bir kez daha yaralanmıştı ve eğer Owyn'in müdahalesi olmasa neredeyse ölecekti, genç büyücüye belki yarım düzine kadar yara almıştı.

"Kimsiniz?" diye sordu şaşkına dönen nöbetçi. Muhtemelen aynı zamanda şehrin ordusuna da dahil olan kasabadan bir çiftçi ya da bir işçiydi.

"Locklear, Krondor Prensi'nin maiyetinden bir toprak beyiyim ve bu ikisi de benim yoldaşlarım."

"Bana haydut gibi geldiniz," diye yanıtladı nöbetçi.

"Kanıtımız var," dedi Locklear, "ama öncelikle kan kaybından ölmeden bize yardım edebilecek birini bulmak isterdim."

"Silban Tapınağı'ndan Malcolm Birader kasabamızda, Logan'ın Meyhanesi'nde. Aşağı yukarı her altı ayda bir buraya gelir. Size yardımcı olacaktır."

"Logan'ın Meyhanesi nerede?" diye sordu Owyn, Locklear kendinden geçmek üzereyken.

"Yolun aşağısında. Kaçırmanız imkânsız. Tabelasında bir cüce resmi olan yer."

Muhtemelen bir zamanlar canlı renklerle boyanmış komik bir biçimde çizilmiş bir cücenin resminin tabelasında bulunduğu, kendilerine gösterilen işletmeye vardılar.

İçeri girdiklerinde, köşede hasta bir çocuğa bakan Silban Yolu'nun cüppesini giymiş bir rahibi beklemekte olan kasabalılarla karşılaştılar. Aynı zamanda, biri bandajlanmış elli, diğeriye solgun ve zayıf düşmüş görünen yerli halktan iki işçi de bekliyordu.

Ansızın annesinin kucağından fırlayıp kapıya doğru koşmaya başlayan çocukla işi bittiğinde rahip başını kaldırdı. Locklear'a baktı ve "Ölüyor musun?" dedi.

"Sayılmaz," diye yanıtladı toprak beyi.

"İyi, çünkü bu kişiler daha önce geldiler ve yalnızca ölmek üzereysen onları bekleteceğim."

Locklear, o an içinde bulunduğu durumda gösterebildiği tüm nüktedanlıkla, "Ölmek üzereyken haber vermeye çalışırım," diye cevap verdi.

Gorath'ın sabrı tükenmişti. Rahibin karşısına dikilerek, "Yoldaşımı şimdi tedavi edeceksin. Diğerleri bekleyebilir," dedi.

Ters ters bakmakta olan Kara Elf rahibin karşısına bir kule gibi dikilmişti, yüzündeki ifade ve sesi tartışmaya yer bırakmayacak nitelikteydi. Rahip bir kez daha Locklear'a baktı, "Peki o halde, eğer acil olduğunu düşünüyorsan. Onu bu masaya getir."

Locklear'ı zorlukla masaya taşıyarak, yatırdılar. Rahip sordu, "Bu bandajı kim yaptı?" "Ben," diye yanıtladı Owyn.

"Yeterince iyi olmuş," dedi rahip. "Yaşıyor, önemli olan da bu."

Locklear'ın tuniğini ve bandajlarını çıkardıklarında rahip, "Silban bizi korusun! Koca bir adamı devirmeye yetecek üç yaran var," dedi. Locklear'ın ağzından acı dolu bir soluğun çıkmasına yol açan bir tozu yaralarının üzerine serpti ve ardından bir ilahi söylemeye başlayarak gözlerini kapattı.

Owyn odanın içinde oluşmaya başlayan gücü hissetti ve ensesindeki tüyler dimdik oldu. Hayatı boyunca rahip büyüüne pek az maruz kalmıştı ve bu ona her zaman garip ve alışılmışın dışında gelmişti.

Rahibin ellerindeki hafif bir pırıltı Locklear'ın yaralarında bir ışıltı meydana getirmişti, Malcolm Birader'in ilahisi sona ermeye yaklaştığında, Owyn yaraların iyileşmeye başladığını görebiliyordu. Hâlâ görülebiliyorlardı fakat, artık yeni veya ölümcül değillerdi. Rahip sustuğunda artık eski görünüyorlardı, tehlikeli aşamayı geçmişlerdi. Rahip son verdiğinde, harcamış olduğu gayret yüzünden rengi atmıştı. "Şimdilik yapabileceğim bu kadar. Gerisini uyku ve yemek halledecektir," dedi. Owyn ve Gorath'a bakarak, "Siz de yaralı mısınız?" diye sordu. "Evet," dedi Gorath. "Ama siz o ikisine bakana kadar bekleyebiliriz," dedi tedaviyi bekleyen yerli halktan iki kişiyi göstererek.

Malcolm başıyla onaylayan bir işaret yaptı. "İyi." Gorath'ın yanından geçerken, "Davranışın sorgulanabilir, moredhel, ama içgüdülerin sana iyi hizmet ediyor. Eğer bir saat daha bekleseydi kan kaybından ölebilirdi," dedi.

Gorath gerçek tabiatının anlaşılması karşısında sesini çıkarmadı. Owyn'in yanına oturdu ve bekledi.

Biri hedefini şaşırılmış bir çekiç yüzünden ezilmiş bir parmak, diğeriye ağır ateşle gelmiş iki çiftçiyle işi bittiğinde,

Malcolm Gorath ile Owyn'e döndü. "Sıra kimde?"

Gorath, Owyn'i gösterdi ve büyücü rahibin karşısına oturdu. Rahip yaralarını hızla tedavi edip bağlarken ilgiyle izledi.

Pek az konuşmuşlardı, çünkü Owyn neredeyse tamamen iyileşmişti bile.

Gorath onun ardından rahibin karşısında yerini aldığıında, "İrkımı tanıyorsun, buna karşın şehir muhafızlarını çağırmadın. Neden?" diye sordu.

Gorath'ın yaralarını incelerken rahip, omuz silkti. "Beraber dolaştığın insanlar, bana kanun kaçağı gibi görünmüyorlar. Burada öldürmek ve yakıp yıkmak için bulunmuyorsun; anlıyorum ki, görevin barışçıl." "Neden bir görevim olduğunu düşünüyorsun?" diye sordu Gorath.

"Yoksa neden insanların dünyasında yolculuk edesin?" diye sordu Malcolm, bir karşılık beklemezsin. "Moredhellerin hiçbir zaman zevk için yolculuk yaptığını duymadım." Bir yorum yapmaktan kaçınan Gorath, homurdandı.

Malcolm'un işi çabucak bitmişti, "İkinci gelen sen olmalıydın; bu yara arkadaşınınkinden daha ciddi. Ama yaşayacaksın," dedi. Ellerini yıkayıp bir havluya kuruladı. "Yardım ve hizmet etmek benim görevim, ama hizmet edilenlerin de bağışta bulunması bir gelenektir."

Gorath, artık yatırıldığı masada dikilip oturmakta olan Locklear'ı gösterdi. "Birader, korkarım ki borcumuzu çok yetersiz bir şekilde karşılayabilirim, ama bu yakınlarda Krondor'a gelerseniz, beni ziyaret edin ve size on katını ödeyeyim," dedi Locklear.

Locklear elini kesesine soktu ve o akşam konaklama ve yapacakları diğer harcamaları hesaba katarak bir altın para ve iki gümüş krallık parası çıkardı. "Tüm verebileceğimiz bu." "Bu yeterli," dedi rahip. "Krondor'da, seni nerede bulabilirim?"

"Saray'da. Prens'in adamlarından biriyim. Adım Toprak Beyi Locklear."

"O halde, Krondor'a gelişimde size ulaşacağım, genç toprak beyi, o zaman hesaplaşırız." Locklear'ın yeni bandajlanmış yaralarına baktı, "O yaralara bir gün daha iyi bak. Yarın kendini daha iyi hissedeceksin. Eğer kısa bir zaman için bıçaklanmamayı başarabilirsen, bir hafta geçmeden eski haline kavuşursun. Artık gidip dinlenmeliyim. Bu öğleden sonra, normalde bir haftada gerçekleştirdiğim tedavilerden daha fazlasını yaptım," dedi.

Rahip oradan ayrıldı ve Locklear yavaşça kalkıp bara yanaşarak, temizlik yapmakla uğraşan hancıyı buldu. Şişmanca olan adam, "Paslı Cüce'ye hoş geldiniz dostlarım. Sizin için ne yapabilirim?" dedi. "Yemek ve bir oda," dedi Locklear.

Bir masaya oturdular ve hancı da arkalarından gelerek soğuk et, sabahın erken

saatlerinde pişirilmiş ekmekler, peynir ve meyvelerle dolu bir tepsiyi masaya koydu. "Akşam yemeği ateşte, ama günün bu erken saatinde, elimde bir tek soğuk olanlar var."

Owyn ve Gorath vakit geçirmeden yiyecekleri ağızlarına tıkmaya başladıklarında Locklear, "Yeterince iyi. Biraz da bira lütfen," dedi. "Hemen." Kısa bir süre içinde adam elinde birayla dönmüştü ve Owyn ona, "Efendim, bu yerin isminin ardındaki hikâye nedir?" diye sordu.

"Paslı Cüce mi?" dedi adam.

"Evet." "Doğruyu söylemek gerekirse, pek bir hikâye sayılmaz. Bu yerin sahibi Struble adında bir adamdı. Adını Şen Cüce koymuştu. Neden bilmiyorum. Ama parlak bir tabelası vardı. Bu yere sahip olduğu tüm zaman boyunca tabelayı hiç boyatmadı ve burayı ondan satın aldığımda, tabelanın rengi çok soluktu. Çevredekiler buraya Paslı Cüce demeye başlamışlardı, ben de böyle devam ettim. Hem beni tabelayı boyatma masrafından da kurtarıyor."

Hancı başka bir müşterinin isteklerini karşılamak için koşturduğunda Owyn bu hikâyeye gülüyordu. Locklear, "Tamam. İki seçeneğimiz var. Anayolu takip ederek Serüvencinin Bakışı'na gidebilir ya da Eggly ve Tannerus boyunca geriye döneriz ve birkaç gün kaybederiz," dedi neredeyse uykuya dalacak bir halde.

Owyn, "Yalnızca tahminde bulunuyorum, ama Gorath'ın dediklerine göre, bu Nago ya da Narab, ajanlarıyla zihinsel konuşma yoluyla bağlantıda. Daha önce de dediğim gibi bu konuşma hakkında çok az şey biliyorum, ama bildiğim bir şey varsa o da bunun çok yorucu olduğu. Büyücü Pug'ın kızı dünyada bu konuda en yetenekli kişi olarak tanınır, uzak mesafelerden konuşmayı gerçekleştirebilir, ama o nadir bulunan biri, hatta tek. Daha düşük seviyeli büyücülerin daha fazla dinlenmeye ihtiyaçları vardır," dedi.

Gorath, umursamaz bir şekilde bakmaya devam etti, Locklear ise, "Sakıncası yoksa, sadede gelelim. Uyanık kalmakta zorluk çekiyorum," dedi.

"Konu şu ki, bu büyücü her kimse, bir yerde saklanıyor olmalı, muhtemelen korumaları ve her bölgede bir ya da iki ajanı var. Sanıyorum ki, emirlerinin geri kalanı ulaklar tarafından taşınıyor. Böylelikle nerede olduğumuzu biliyorlardı ve belki bugün nerede olduğumuzu tahmin ediyorlar, ama hangi yoldan gideceğimizi bilmiyorlar." Locklear, "Peki, ama bu gitmemiz gereken yol hakkında bize ne söylüyor?" dedi.

Gorath, "Bu demek oluyor ki, adamlarını iki yolda da eşit olarak dağıtmalı; bu da şu anlama geliyor, ya kendimizi en iyi savunabileceğimiz ya da bir kervan gibi kalabalık bir gurupla birlikte olabileceğimiz yolu seçmeliyiz," diye yanıtladı.

Locklear'ın bir işaretiyle hancı gelerek bir anahtar verdi ve merdivenlerin yukarısındaki bir odayı işaret etti. Merdivenleri çıkarırken, Locklear, "Eğer Kesh'ten dönüyor olsaydık, bir kervan iyi bir paravan olabilirdi, ama Kral Yolu'nda genelde bolca devriye gezdiğinden pek

çok tüccar yalnızca birkaç paralı muhafızla ya da hiç muhafız kullanmadan yolculuk yapmaktan rahatsız olmaz. Sahil boyunca yapılan ticaretin çoğunluğu ise gemilerle olur," diye gözlemini belirtti. Odalarına vardıklarında, Owyn, "Serüvencinin Bakışı'na ulaşip bir gemi tutabilir miyiz?" dedi. "Ne ile?" diye sordu Locklear. "Yüzbaşı Belford'un tanıtım mektubu, tam olarak Kral'ın buyruğu sayılmaz. Eğer demirli olan bir donanma gemisi varsa, gemiye binip Krondor'a yönlendirebileceğimizi biliyorum, ama bir tanesini ortaya çıkana kadar beklemek konusunda hevesli sayılmam. İyi bir uyku çekmek, Isaac'i bulup bu özel yakutun bilmecesini çözmek ve ardından Krondor'a nasıl ulaşacağımızı bulmak dışında hiçbir şey konusunda hevesli değilim." Owyn, "İyi bir uyku konusunda sana karşı çıkamam," dedi. Gorath bir şey söylemedi.

Şafak söktükten yaklaşık bir saat sonra hanı terk ettiklerinde, Locklear gözle görünür bir şekilde iyileşmişti. Bir gün evvel her hareketine eşlik eden keskin acı yerine artık yalnızca hafif bir katılık ve yorgunluk hissediyordu. Kasabanın kuzey ucuna doğru bir yolculuk yapacaklarını belirterek, "Eğer Isaac'i tanıyorsam, büyük bir ihtimalle Austin Delacroix adında genç bir beyefendi olan kuzeninin evinde kalıyordur," dedi.

"Bas-Tyralı olan mı?" diye sordu Owyn, işlek yola çıktıklarında. Dükkân sahipleri mallarını sergilemek için çıkarırlarken ve ev kadınları içeri sabah güneşi ve havası girsin diye evlerinin kapılarını açarlarken, bir yandan da pencereler fora ediliyordu.

"Köken itibarıyla," dedi Locklear. "Marjinal bir asalete sahip bir aile, Bas-Tyra'nın bir şehir devleti olduğu zamanlarda yaşamış bir kahramanın soyundan; ailenin sınıf derecesi tamamen buradan geliyor."

"Siz insanların sınıf ve mevki meselelerini... anlamak zor," dedi Gorath.

"Neden?" diye sordu Owyn. "Sizin şefleriniz yok mu?"

"Var," dedi Gorath. "Fakat bu doğuştan verilen değil, eylemlerle kazanılan bir sınıftır. Delekhan ihanetler ve dökülen kanlarla yükseldi, buna karşın Murmandamus ve Murad'a hizmetlerinden dolayı korundu." Bu son iki ismi neredeyse tükürürcesine söylemişti. "Eğer oğlu Moraewolf babasının mirasını alma hırsına kapılırsa, bu benim gibi pek çoğunun cesedini çiğneyerek olacaktır. Daha iyi zamanlarda, düşmanlarımıza karşı değerli bir silah olabilirdi, fakat bunlar iyi zamanlar değil."

"Ev bu, sanırım," dedi Locklear, bir zamanlar zengin fakat zor dönemlerden geçmiş bir yerleşimi göstererek. Ev, her iki yanındakiler gibi küçük, fakat taş ve tahtadan yapılmış, sağlam kapılı ve kepenkli pencereleri olan dayanıklı bir yapıydı. Fakat diğerleri temiz ve daha yeni boyanmışken, bunun cephesi solgun ve kirliydi.

Locklear sertçe kapıyı vurdu ve birkaç dakika sonra kapının öte tarafından uykulu bir ses duyuldu, "Ne var?" "Isaac?" diye seslendi Locklear ve kapı açıldı.

Açık kahverengi saçlı genç bir adam başını kapıdan çıkardı ve "Locky?" dedi. Kapı ardına

kadar açıldı ve genç adam onları içeri çağırırdı. Üzerinde buruşmuş bir tunik ve pantolon vardı, muhtemelen onlarla uyumuştur. "Ben de tam kalkmak üzereydim," dedi.

"Elbette," dedi Locklear, gönlünü yaparcasına.

Hâlâ kapalı olan perde ve kepenkler yüzünden oda karanlıktı ve içerdeki hava kötü kokuyordu. Eskiden kalmış yemek ve ter kokusu, dökülmüş biranın ekşi kokusuna karışmıştı. Dört iskemlesi olan ahşap bir masa, masanın arkasında tek bir raf ve üzerindeki lambayla ufak bir masanın bulunduğu mobilyalar sadeydi. Merdivenler yukarıda bulunan, uyumak için hazırlanmış tavan arasına çıkıyordu. Şimdi asılı olduğundan daha iyi muhitlerde bulunmuş, fakat artık solmuş bir duvar halısı, dikkat çekici tek nesneydi. Isaac'ın arkasında asılı durarak, onu, birbirlerine hediyeler veren prensler ve onları izleyen dikkat çekici şahsiyetlerle çevreliyordu.

"Locklear," dedi Isaac, ismin tadını çıkarırmışçasına. "Bu ne mutluluk. Geride bıraktığın yıllar sana yaramış. Bıyığını sevdim. Her zaman gösterişli olmayı becermişsindir." Diğer tarafa döndü ve gözle görünür bir aksamayla hareket etti. "Oturun. Size çay ya da kahve ikram ederdim, ama kuzenim bir süreliğine Bas-Tyra'daki akrabalarını ziyaret ediyor, bense daha dün gece geldim, elimizde pek fazla bir şey yok."

"Önemli değil," dedi Locklear. "Ne kadardır görüşmüyoruz? Arutha'nın düğününden beri mi?"

Isaac, küçük ahşap iskemleye oturdu, ağırlığını sağlam olan bacağına verecek şekilde bacak bacak üzerine attı. "Tam o gün. Dorgin Baronu'nun oğlu olmadığımı öğrendiğinde, Teşrifatçı başı deLacey'nin geçirdiği krizi duymalıydın." "Bunun nedeni bir Dorgin Baronu'nun var olmaması," diye ekledi Locklear. "Eğer araştırmış olsaydın, böyle bir gaftan kurtulurdun."

"Cüce yerleşim bölgesinin dışındaki toprakların Güney Bölgesi Dükü'nün eyaleti olduğunu nasıl bilebilirdim?" "Araştırarak?"

"Hiçbir zaman iyi olmadığım bir konudur," dedi Isaac, eliyle bu fikri savuşturarak.

"Neyse ki deLacey, ertesi güne kadar seni atamayacak derecede düğünle meşguldü," dedi Locklear. "O gece iyi eğlenmiştik. O günden beri ne yapıyorsun?"

"Doğuda ailemle biraz vakit geçirdim, birkaç yıl önce batıya döndüm. O gün bugündür sınır boyunca değişik işler yapıyorum. Peki, Kronдор saray çevresinin bir üyesini böylesine ilginç dostlarıyla evinden bu kadar uzaklara getiren nedir?"

"Talihsiz bir şekilde seni işaret eden çoğu kanlı, birtakım olaylar."

"Beni mi?" dedi Isaac. "Ciddi olamazsın."

"Bir kraliyet işkencecisi kadar ciddiyim, Isaac ve eğer bana dürüstçe cevap vermezsen bu

karşılaştırmayı ilk elden yapabileceksin. Ben yerel güvenlik görevlisini çağırırken, Gorath'ın senin üzerinde otururum. Burada hoş bir konuşma veya Krondor'da hiç de hoş olmayan bir konuşma yapabiliriz."

Locklear'ın yerel güvenlik memurunu çağırmak ve ona kendi rütbe ve otoritesini açıklamaya çalışmak gibi bir niyeti yoktu, özellikle de elinde bir kraliyet fermanı ya da belgesi olmadan. Fakat Isaac'ın bundan haberi yoktu ve Locklear da onu bu konuda aydınlatmak niyetinde değildi.

"Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok," dedi Isaac, yavaşça ayağa kalkarak.

Gorath alçak bir sesle, "Eğer o arkanda duran kılıca uzanırsan daha kabzasına dokunmadan, diğeriyle uyumlu bir bacağa sahip olursun, insanoğlu," dedi.

"Kahretsin, dedi Isaac sessizce, iskemlesine oturarak. "Yakut," dedi Locklear. "Hangi yakut?" diye karşılık verdi Isaac.

"Kiefer Alescook'tan satın aldığın. Kuzeye Delekhan'ın silah alması için giden altınla aldığın. Önemli bir Tsuranili büyücüden çalınan yakut. Süregiden bu tür alışverişlerin son halkası olan yakut."

Isaac, önce yüzünü ovuşturdu, ardından elini saçlarından geçirdi. "Locky. Çok zor oldu."

Locklear'ın ifadesi karanlıklaştı ve sesi Owyn'i şaşırtan tehditkâr bir hal aldı. "İhanet etmek kadar zor mu, Isaac? Asılacak adamın boynundaki ilmik kadar zor mu?"

"İhanetten bahseden kim, Locky?" Isaac'ın davranışları yalvarmaya dönüşmüştü. "Bak, ben bu kazayı geçirmeden evvel biz çocukluk arkadaşydık. Eğer benim yerimde sen olsaydın bilirdin, bacağı sakat bir paralı asker olmanın ne olduğunu anlardın. Locky, bu fırsat çıktığında açlıktan ölmek üzereydim. Arkasında kimin olduğunu öğrendiğimde, işin içine fazlasıyla karışmıştım." "Bize bildiklerini anlat, ben de sana bir iyilik yapayım," dedi Locklear.

Isaac'ın çökmüş bir hali vardı ve pişman bir ifadeyle, "Kiminle iş yaptığımı anlayana dek işler çoktan boyumu aşmıştı.

Alescook, eski bir tanıdıktır. Zaman zaman değerli taşlar ve mücevherler bulduğunu ve bunların da... ah, sanırım 'muğlak' demek daha uygun olacak." "Çalıntı," dedi Locklear.

Isaac kıvrandı. "Nedeni ne olursa olsun, Krallık'ta piyasalar çok zorlu olduğundan bu değerli taşlar, Queg ya da Özgür Şehirler üzerinden Kesh'e yolunu buluyor. Ben yalnızca bir aracıyım, Vale'e, Krondor'a ya da Sarth'a ufak yolculuklar yapabilecek ve bir gemiye bir şey yerleştirebilecek biri. Hepsi bu." "Yakut?" dedi Locklear.

Isaac ayağa kalkmaya yeltendi, fakat Gorath, bir elini kılıcının kabzasından ayırmadan öne doğru eğildiğinde bir an tereddüt etti. Isaac, yavaşça ayağa kalkmaya devam etti ve

ardından yukarı, çatı katma çıkan merdivenleri tırmanmaya başladı. Locklear, ayağa kalkıp da duvar halısının yanındaki küçük kapıya ilerleyen Owyn'e başıyla bir hareket yaptı. Kendisini, orada hazırlanabilecek herhangi bir yemeği ancak dayanamaz derecede aç ise yiyebileceği derecede kirli ufak bir mutfakta buldu. Arka kapıdan çömelerek yukarıdaki bir pencereye baktığında, Isaac'ın kafasının içeride kaybolduğunu gördü. Owyn gülümsedi; Locklear'ın içgüdüleri doğru çıkmıştı. Sakat eski savaşçı birinci kattaki bir pencereden kaçmayı düşünebilirdi, fakat eğer aşağıda kendisini bekleyen biri varsa kaçmasına yetecek kadar hızlı olmadığını biliyordu.

Bir süre sonra Locklear, geri dönmesi için Owyn'i çağırdı ve genç büyücü bu çağrıya uydu. Odaya girdi ve durdu.

Owyn'in kollarındaki tüyler diken diken olmuştu, "Taşı görmeme izin verin," dedi.

Isaac taşı ona verdi ve "Gerçekte fazla değerli bir parça değil, ama bunun için bana iyi ödeme yapıldı," dedi. Owyn yanıtladı, "Taşlar ve değerleri hakkında fazla şey bilmem, ama bunun görüldüğünden daha fazlası olduğunu biliyorum." Ona yakından baktı. "Bu yakut hazırlanmış."

"Ne için hazırlanmış?" diye sordu Locklear. "Mücevher olması için mi?"

"Hayır, bir tür büyüye matris olması için. Bu tür şeyler hakkında fazla bilgim yok." Taşı bıraktı. "Gerçeği söylemek gerekirse, herhangi bir türde büyülü hiçbir şey hakkında fazla şey bilmiyorum, Yıldızlımanı'nı bırakma nedenim de bu. Bugüne kadar öğrendiğim tüm büyü bilgisini Patrus adında, yaşlı ve huysuz bir saha büyücüsünden aldım. Fakat babam buna karşı çıktı ve Patrus'tan son haber aldığımda kuzeye-" kendini içine düştüğü düştü sığırdı. "Bunların önemi yok, ama bazı büyülerin ahenkli ve değerli taşlar tarafından odaklanabildiğini söylemişti. Ya da bu taşların içinde saklanabildiğim. Bir keresinde büyü'nün kendisinin doğru şanlarda değerli bir taşın içinde var olabileceğini iddia etmişti. Örneğin, belli değerli taşlarla bir tuzak kurabilirsin ve her kim o alana girerse hapsolabilir."

"Bunun ne için kullanılmış olduğunu söyleyebilir misin?"

"Hayır," dedi Owyn başını iki yana sallayarak. "Bu, gelecekte kullanılacak bir şey olabilir." "Yani önemli olduğunu mu düşünüyorsun?" diye sordu Gorath.

"Artık Tsuranili büyücülerin, bu taşın kaybı konusunda neden kızgın olduğunu anlayabiliyorum." Locklear taşı aldı ve düşünürken birkaç kere havaya atıp tuttu. Bir süre sonra taşı kaldırdı ve Isaac'e döndü. "Bize diğer bildiklerini anlat."

Isaac yenik bir ifadeyle baktı ve "Pekala. Taşlar, düzensiz aralıklarla gedikten geliyor. Bazen bir avuç, bazen de bunun gibi tek bir tane. Param Krondor'a farklı şekillerde geliyor; asla aynı şekilde iki kere değil. Krondor'da Sürüngen adlı birinin yönettiği bir çete var ve Şakacılar'ı krize sürüklüyorlar." "Şakacılar mı?" diye sordu Gorath.

"Hırsızlar," dedi Locklear. "Daha sonra açıklarım. Devam et," dedi, Isaac'e bakarak.

"Kronдор'da birisi bu taşlar için ödeme yapıyor. Tsuraniler onları getirip moredhellere bırakıyor. Onlar Alescook'a getiriyorlar ve ben de onları alıp Kronдор'a getiriyorum. Gerçekten basit bir anlaşma."

"Ama bu işi yürüten birisi var. Kim ve nerede?"

Isaac iç çekti. "Sarth'ın güneyinde bir köy var. Adı Sarı Katır. Biliyor musunuz?"

"O tarz köylerin tabelaları olmaz, ama eğer Kral Yolu'nun üzerinde ise, oradan geçmişimdir."

"Değil. Sarth'ın yirmi mil kadar güneyinde yol çatallanıyor, içeriye doğru girersen, dağlara uzanan eski bir patika görürsün. O patikadan beş mil kadar ilerlediğinde Sarı Katır'ı bulabilirsin. İşte moredhellerin bu köyü kullanmalarının nedeni de bu. Kimse oradan geçmez ve kendi ırkı için oraya görünmeden gitmek-" çenesinin bir hareketiyle Gorath'ı gösterdi, "-kolaydır.

"Şu sıralarda şimdi çiftçilik yapan Cedric Rowe adında eski bir kaçakçı yaşıyor orada. Altın hariç hiç kimseye ya da hiçbir şeye karşı sadakati yoktur. Ağılını Nago adındaki bir Kara Kardeşlik üyesine kiraladı."

"Nago!" dedi Gorath. "Eğer onu alt edersek, onun için çalışanlardan kurtulma şansımız olur. O olmadan, diğerleri körleşmiş sayılır, biz de Kronдор'a gidebiliriz."

"Belki," dedi Locklear. "Ama kesinlikle, onu orada bırakırsak, Kronдор'a yaklaştıkça, ajanlarının bizi bulması da hayli kolaylaşır."

"Neden?" diye sordu Owyn. "İlmeği sıkılaştırıyor, evlat," dedi Isaac. "Adamlarının katetmeleri gereken mesafe kısalıyor."

Locklear, "Queglilerin varlığı şimdi anlamlı olmaya başladı. Bu Rowe denen kişi muhtemelen tüm hayatı boyunca Queg korsanlarıyla iş yapmıştı ve Sarth'taki birine yalnızca bir haber gönderdi. Queg'e giden ilk gemi haberi ulaştırdı ve bir ay içinde istediği kadar dişli adama sahip oldu. Ve eğer Nago etrafa altın saçıyorsa, Kronдор'a giden yolda, bir dilencinin sırtındaki pirelerden daha fazla Quegli olduğuna eminim," dedi.

"Üstelik bir sorun çıkarsa Quegliler, Kral'ın askerlerine koşacak değiller; yapacaklarının en kötüsü en yakın limana gidip bir gemi bularak uzaklaşmak olacaktır. İşlerden rahatsız birinin ihanetine uğrama riski böylece en aza iner," diye ekledi Locklear.

"Başka?" diye sordu ardından.

"Hiç," dedi Isaac. Ayağa kalktı ve askıdan bir pelerin aldı. "Kuzenime bir not yazdıktan sonra, Kesh'e gidiyorum. Nago'nun suikastçisini peşime takmış bulunmaktayım, fakat

kendisi henüz bunu bilmiyor. O bunu öğrenmeden elde edeceğim her saat, Kesh'e ulaşma şansımı artırır."

"Sana bir iyilik yapacağımı söyledim, Isaac ve yapacağım da. Eski zamanların hatırına Kesh'e gitmene ve sözünü yerine getirmene izin vereceğim, ama her şeyi anlatırsan."
"Sana, her şeyi anlatmadığımı düşündüren nedir?"

Aniden kılıcını çeken Locklear, ucunu Isaac'in boynuna dayadı. "Çünkü seni tanıyorum. Bir avantaj elde edebilmek için her zaman kendine bir şeyler saklarsın. Bu bize oynadığın ufak oyunun bizden önce kasabadan çıkabilmek için olduğunu tahmin ediyorum, Nago'nun ajanlarından birini bulabilmek ve onu, senin onları sattığın anlaşılmadan bizim peşimize takmak için. Ya da bunun gibi bir şey." Isaac sırttı. "Locky! Ama ben-

Locklear kılıcının ucunu bastırdı ve Isaac konuşmasını öyle aniden kesti ki, neredeyse dilini yutacaktı. "Hepsini," dedi Locklear, kanı donduran bir fısıltıyla.

Isaac yavaşça elini kaldırıp kılıcın ucunu kendinden uzaklaştırdı. "Bir kasa var-" "Ne?" diye sordu Locklear.

Gorath, "İçine değerli şeyleri kilitlemek için. Halkım bunu önemli eşyaları nakletmek için kullanır," dedi.

"Devam et," dedi Locklear.

"Kasabanın dışında bir kasa var. Serüvencinin Bakışı'na uzanan yoldan beş mil ilerle. Yolun sağında üzerine yıldırım düşmüş bir ağaç göreceksin. Arkasında ufak bir çalı kümesi vardır. Oraya bakarsan sandığı görürsün. Yakutu bu akşam oraya bırakacaktım ve yarın oraya döndüğümde, altınlarımın orada beni bekliyor olması gerekiyordu."

"Yani Krondor'dan gelen aracıyı hiç görmedin mi?"

"Hiçbir zaman. Bu Nago'nun talimatlarının bir bölümüydü." "Bu moredheli gördün mü?" diye sordu Locklear.

"Onunla karşılaştım," dedi Isaac. "Sarı Katır'da. Buradaki arkadaşın gibi iri biri, bazıları gibi narin yapılı değil. Kötü bir mizacı var ve espri anlayışından yoksun. Eğer ne demek istediğimi anlayabilirsen, gözlerinde sanki garip bir alev var." Locklear, "Gözümde canlandırabiliyorum. Yanındakiler hakkında ne anlatabilirsin?" dedi.

"Etrafında yalnızca birkaç tane asker var -hiçbir zaman üç taneden fazlasını görmedim- çünkü daha fazlası fark edilirdi. Ve oraya, istediği zaman, silahlı adamlara ihtiyaç duyduğunda elde edebileceği kadar fazla Quegli geliyor. Ama o bir büyü uygulayıcısı, Locky, tam anlamıyla kötü bir cadı, onunla ters düşersen, bir bakışıyla seni kızartabilecek biri." Locklear, anlatılanlar karşısında kabullenme belirten kısa bir baş hareketi yapan Gorath'a baktı. "Pekala, Isaac, sana ne yapacağını söyleyeyim. Şimdi yazacak bir şeyler bul."

Isaac gözlerini odada dolaştırdı ve bir köşede duran soluklaşmış eski bir deri parçası buldu. Şömineye giderek bir kömür parçası aldı. "Ne yazacağım?" dedi.

"Şunu: Yakut, Prens'in adamları tarafından ele geçirildi. Peşinde olduğunuz üç kişi Eggly'ye doğru yola çıktı. Zor durumdayım ve kaçmalıyım.' Ve ardından ismini yaz."

Isaac imzasını attı, kelimeleri yazarken yüzünün rengi iyice atmıştı. "Bu beni hedef haline getiriyor, Locky."

"Kralına karşı gelmek karşılığında altınları aldığında zaten bir hedef haline gelmiştin. Asılmayı hak ediyorsun ve eğer yaşam tarzını değiştirmesen asılacaksın da, ama bu başka bir suçtan olacak, bundan dolayı değil." "Tabii Nago'nun ajanları seni daha önce bulmazsa," diye ekledi Gorath.

Isaac'in ihtiyacı olan tek şey de buydu. "Bununla ne yapacağım?"

"Notu, yakutu bırakman gereken yere bırakacaksın; ardından kaçmanı öneririm. Eğer o notu oraya koymazsan ve ben Krondor'a ulaşırsam, seni bulmak için Kesh'in en uzaklarına gitmeleri gerekse bile, peşinden suikastçiler gönderirim.

Saçlarını kesebilir ve boyayabilirsin, sakal bırakıp bir Brijainli gibi kürklere bürünebilirsin, ama o bacağı saklayamazsın, Isaac. Şimdi buradan defol."

Isaac tereddüt etmedi. Kılıcını, pelerinini ve yazdığı notu alarak kapıya doğru fırladı.

"O haini nasıl serbest bırakabildin?" diye sordu Gorath.

"Ölü olarak pek işimize yaramaz ve canlıyken düşmanlarımızı başka bir yola yönleltebilir," dedi Locklear, Gorath'a baktı. "Bir haine tepeden bakman biraz garip değil mi?"

Gorath'ın buna karşı fırlattığı bakış yalnızca ölümcül olarak nitelendirilebilirdi. "Ben bir hain değilim. Ben halkımı kurtarmaya çalışıyorum, insanoğlu." Düşüncelerini daha fazla açıklamadı, fakat arkasını dönerken, "Yola çıkmalıyız. Ona güvenemeyiz, hayatı için pazarlığa girişmeyi düşünebilir," dedi.

Locklear, "Biliyorum, fakat her halükarda, ya notu yerleştirecek ya da onları bulup bildiklerini anlatacak, ki bildikleri pek fazla sayılmaz. Yakutu ele geçirmeden önce de bizi öldürmeye çalışıyorlardı. Ona sahip olduğumuz için bizi daha fazla öldüremezler," dedi. "Sanırım bir süreliğine fark edilmememizi ve belki de görünmeden Nago'ya erişebilmemizi sağlayacak bir yol biliyorum," dedi Gorath. "Nasıl?" diye sordu Locklear.

"Bu Sarı Katır'a gitmek için kullandıkları yolu biliyorum. Notta dediğimiz gibi Eggly adını verdiğiniz kasabaya giden bayır yolundan ilerlersek, buranın güneyinde bir günlük mesafede daha yüksek bayırlara ulaşan bir patika var. Sanırım bu, Rowe'un çiftliğine ulaşan patika."

"Bunu nereden biliyorsun?" diye sordu Locklear, aniden şüphelenerek.

Gorath'ın sabrı tükenmiş gibiydi, ama düzgün bir şekilde yanıtlamayı başardı. "Çünkü çocukluğumda bu dağlarda yaşadım, siz insanlar bizim başımıza bela olmadan evvel. Siz, bir hastalık gibi topraklarımızı kaplamadan evvel, buralarda benim halkım yaşardı. Bu nehirlerin kıyısında balık tuttum ve bu dağlarda avlandım." Sesinin tonu alçaldı. "Siz insanların bu evi kurduğu yerde belki ben bir zamanlar kamp ateşimi yakmıştım. Şimdi gidelim. Bu, bir moredhel için uzun bir yolculuk sayılmaz, ama siz insanlar kolaylıkla yoruluyorsunuz, üstelik, yaralarınız sizi daha da yavaşlatacak."

"Ya seninki?" diye sordu Owyn.

"Sizin fark edebileceğiniz kadar değil," diye yanıtladı Kara Elf, bir karşılık vermeden kapıya döndü ve binayı terk etti. Locklear ve Owyn onun ardından hızla yürüdüler ve Gorath'ı beklerken buldular. "Yiyecek almalıyız. Yeterli altınımız var mı?"

"Yemek için evet," dedi Locklear. "Atlar için yok."

Kasabanın doğu yakasındaki bir hana ulaştılar ve Locklear, yolculuk için gereken, bozulmaması için çoğu kurutulmuş ya da fazlasıyla tuzlanmış erzakları temin etti. Diğerleri beklerken Locklear, Eggly'ye giden yolun durumunu, salonlarda şüpheli görünen adamların duyabileceği kadar yüksek sesle sordu. Herhangi biri onları soruşturursa, bunun yalnızca Isaac'in yazmış olduğu notu pekiştirmeye yarayacağından emindi.

Hanı terk ettiler ve Eggly kasabasına giden yolda hızla ilerlemeye başladılar. Locklear yukarıya baktı ve patikanın batısındaki ağaçların tepesinden dimdik yükselen bayırı ve bu yükseltiyi tırmanarak içlerinde cani ruhlu bir moredhel büyücüsünün de bulunduğu bir katil yuvasının içine girmenin ne kadar akıllıca olduğunu sorguladı. Nihayet kendi kendine verebildiği tek bir cevapla baş başa kaldı: Hâlihazırda kendisine sunabileceği daha iyi bir fikir yoktu. Kendini uzun bir yürüyüşe ve soğuk gecelere teslim ederek Owyn'in yanında, Gorath'ı takip etmeye başladı.

GEÇİŞ

Rüzgâr geçidin içinde inliyordu.

Locklear, takırdayan dişlerinin arasından konuştu. "Kral ve ülkemiz uğruna neler yapıyorum."

Gorath, "Soğuşu görmezden gel. El ve ayak parmaklarını hissedebildiğin sürece, bu yalnızca bir rahatsızlıktır, başka bir şey değil," dedi.

"Senin için söylemesi kolay," dedi Owyn, kontrolsüz bir şekilde titreyerek, "Kuzeyelleri'nde yaşadığın için buna alışkınsın."

"Buna asla 'alışamazsın', insanoğlu, yalnızca kontrol edemediklerini kabullenmeyi öğrenirsin." Manalı bir biçimde iki genç adama baktı ve ardından işaret etti. "Şu yakınlarda bir nöbetçiyle karşılaşabiliriz." "Ne yapmalıyız?" diye sordu Locklear, soğuk ve açlık düşünce yetisini zayıflatıyordu.

"Ben keşfe çıkarken," dedi Gorath, "siz orada bekleyin."

Locklear ve Owyn, kendileri için bir miktar daha fazla barınak oluşturacak bir kayanın korunaklı kısmına doğru gidip beklediler. Zaman ilerliyordu, Locklear ve Owyn ısıyı korumak için birbirlerine yakın oturmuşlardı. Gorath aniden geri döndü. "Ağıl yakınlarında dört muhafız var," dedi. "İçerisini bilmiyorum, ama yalnızca Nago bile tehlikelidir." Locklear ayağa kalktı ve ısınmak için ayağını yere vurdu, parmaklarını esnetip yerinde hareket ederek, kendini bir düşmanla karşılaşmaya hazırlıyordu. "Ne yapıyoruz?" diye sordu yeniden, içinde buldukları durumda idareyi Gorath'ın üstlenmesinden memnundu.

Gorath, "Owyn, ne yapabileceğini bilmiyorum, fakat Nago, büyük yetenekte bir büyücüdür. Sanatıyla, düşmanlarını soldurabilir, onları bir kül yığınınına döndürebilir ya da herhangi birinin korku içinde çılgınlık atarak kaçmasına neden olabilir. O ve kardeşi, Delekhan'ın en tehlikeli müttefiklerindedir ve Altılar'ın gelişinden beri ona çok daha büyük bir kuvvetle destek oluyorlar," dedi.

"Altılar da kim?" diye sordu Owyn.

Locklear bu soruyu eliyle savuşturdu. "Nago'yla nasıl başa çıkacağız o halde?"

Gorath, Owyn'i işaret etti. "Onun dikkatini dağıtmalısın, evlat. Locklear ve ben diğer dördünü ve ağılın içinde olabilecekleri halledeceğiz, fakat asıl ilgin büyücünün üzerinde olmalı. Başarısız olmasını, tereddüt etmesini, kaçmaya çalışmasını sağla; ne olursa, ama onu benimle karşılaşması için orada tutmalı ve sanatını kullanmasını engellemelisin.

Bunu yapabilir misin?" Owyn, kesinlikle korkmuştu, fakat, "Deneyeceğim," dedi.

"Kimse daha fazlasını isteyemez," dedi Gorath. Locklear'a döndü, "Baskın yapacağız, ama

ilk ikisini vakit geçirmeden öldürmeliyiz. Eğer sayıca az kalırsak ya da Nago'ya yetişmekte gecikirsek, tüm bunlar kötü sonuçlanabilir. Eğer Owyn büyücüyü biz ona erişene kadar meşgul edemezse, biz prensini uyaramadan, yolculuğumuz sona erer."

Locklear, "O halde bunu neden yapıyoruz?" dedi. Gorath'ın cevaplmasına fırsat vermeden, elini havaya kaldırdı.

"Biliyorum, ilmek daralıyor ve bunu şimdi yapmazsak, Krondor'a asla ulaşamayız." Gorath başıyla onayladı. "Haydi gidelim."

Bir bayıra sırtını dayamış, ufak bir çiftlikteki ağılın çatısını görene dek yol boyunca hızla ilerlediler. Locklear, patika boyunca ilerlerken, daha az görünmek için vücudunu kamburlaştırdı, "Muhafızlar nerede?" diye sordu Gorath'a. "Bilmiyorum. Az önce dışarıdaldı."

"Belki de ağıla girmişlerdir," dedi Owyn.

Gorath, yağmurun heyelana neden olduğu patikanın kenarındaki iki büyük kayalığın arasındaki bir bölümü işaret etti. Kayaların arasına hareket etti ve hemen arkasından Locklear ve en geride Owyn, bayırdan, çiftliğin kenarına kadar kayarak ilerlediler.

"Acele etmeliyiz," dedi Gorath. "Analar ve Babalar bize gülümsediler ve muhafızlar içeride. Bunun ne kadar süreceğini bilemeyiz." Zorlu bir hıza ulaşmıştı, açıkta fark edilmek istemiyordu. Sert ve acı veren eklemlerine karşın, Locklear kendini zorluyordu. Yaraları iyileşmişti, fakat hâlâ kendini olması gerekenden daha güçsüz hissediyordu. Bir dövüş daha yapma fikrini hoş karşılamıyordu, fakat eğer tüm bu saldırıların ardındaki isim Nago ise, bunlara bir son vermek ve yaşamak zorunda bırakıldığı acıların intikamını almak onu mutlu edecekti.

Gorath ağıla ulaştı, gölgesine sığınarak, etrafı inceledi. Fark edildiklerine dair hiçbir işaret yoktu. Sessizliği sağlamak için elini kaldırdı.

Dinlemeye başladılar. İçeriden boğuk sesler duyulabiliyordu, ancak bunlar anlamadığı bir dilde olduğundan Locklear'ın hiçbir işine yaramıyordu. Gorath'ın duyusu daha keskindi, "Şahin Kovuğu'ndan beri ortalıkta olmayışımızdan bahsediyorlar. Tannerus yolunda onları atlatmış olmamızdan endişeliler." "Şimdi ne yapacağız?" diye fısıldadı Owyn.

"Daha önceki gibi, onları öldüreceğiz," dedi Gorath. "Cesurca davranın." Ağılın kapısına ulaştı ve kılıcını çekti.

Başlığını giyerek, yüz hatlarını karanlığa gömdü, ardından kılıcını pelerinine yerleştirerek Owyn ve Locklear'a döndü.

"Hazır olun, ama girmeden önce bir an bekleyin."

Gorath kapıyı ittiğinde akşamüstü loşluğunda kararan gökyüzündeki karanlık bir biçim gibi

görünüyor olmalıydı. İçeriden som tonunda bir ses geldi. İleri doğru, konuşmaya hazırlanırcasına bir adım atan Gorath, moredhel dilinde cevap verdi. Onları bir an için şaşkınlığa sürüklemiş olmalıydı, çünkü biri daha, "Gorath!" diye bağırmadan önce, bir başkası bir som daha sormuştu.

Locklear bunu işittiğinde tereddüt etmeden, açık kapıdan neredeyse atlayarak geçti. Owyn ise bir adım gerisindeydi. Beş moredhelin dışında ağıl boştu. Ağıl koridorunun ortasına, arkasında o sırada avlamayı düşündüğü kişinin görünmesiyle şaşkınlık içinde ayağa kalkan moredhel büyücüsü Nago'nun bulunduğu bir bankla beraber bir masa yerleştirilmişti.

Gorath'ın ilk darbesiyle moredhel muhafızlardan biri yere yuvarlanırken, bir diğerine yönelmiş, kılıcını hızla savurarak, adamın kılıç tutan yaralı kolunu kavrayıp gerilemeye zorlamıştı. Locklear öne atılarak, yaralı Kara Elfi arkasından yakalayıp, adam kendisini Gorath'ın saldırısından kaçırarak bir yol ararken, boynunun arkasına indirdiği bir darbeye öldürünce her iki kılıç dövüşçüsü de karşılarında yeni bir rakip buldular.

Owyn, haftalardır peşinde olduğu avı görmekten şaşkınlığa uğrayarak hareketsiz duran moredhel büyücüyü gördü. Fakat Owyn daha kapının eşiğinden geçerken, Nago'nun büyüleri, oluşan bir gücün varlığını sezindi. Yapabileceği fazla bir şey olmadığını bilinciyle, Owyn kısa bir sürede yapabileceği tek büyüyü, yolculuğu boyunca giderek üzerinde tecrübe kazandığı körlük büyüsünü yaptı. Kara Elf şaşkınlıkla gözünü kırptırdı, durakladığında büyüsü bozulmuştu. Bir an tereddüt eden Owyn sopasını kaldırdı ve beceremediği en yüksek savaş narasıyla ileri atıldı. Gorath ve Locklear düşmanlarıyla karşı karşıyayken aralarından geçtiğinde dudaklarının arasından cılız bir ses çıkmıştı.

Moredhel büyücüsüne yaklaşırken Owyn'in ayağı kaydı ve öne doğru yuvarlandı, bu hayatını kurtarmıştı, çünkü öfke içindeki Nago'nun gönderdiği parıltılı mor ve yeşil enerji dalgası, Owyn'in biraz önce bulunduğu yerden geçmekteydi. Genç adama tam isabet edemeyip, sırtını yalayarak geçen bu enerji, Owyn'in acı içinde bağırmasına neden oldu. Baş dönüyor, midesi bulanıyordu. Sırtının alt tarafındaki kasları ve bacakları emirlerine karşı geliyordu. Mücadele ediyordu, fakat sanki birer metal kafesin içine hapsedilmiş gibiydiler.

Döndüğünde, Owyn, büyücünün bir başka büyü yapmaya başladığını gördü, sopasını moredhele fırlatmaktan başka seçeneği yoktu. Beklediği gibi büyücü yana yattı, yapmakta olduğu büyü bozulmuştu. Nago gözlerini, sanki acı içindeymiş gibi kapatmıştı ve Owyn, düşmanı olan büyücünün büyüsüne yeniden başlamak için çabaladığını anladı. Büyü konusunda bir acemi olmasına karşın, Owyn, yarıda kesilmiş bir büyünün acı verici olduğunu ve Nago'nun zihnini toparlayıp da düşmanına zarar verebilmesinin zaman gerektirdiğini biliyordu. Owyn sanki Nago'nun dikkatini dağıtabilecekmiş gibi, yeni bir büyü yapmak için düşüncelerini toparlamaya çalıştı, fakat zihni karmaşa içindeydi, aklında çelişkili görüntüler oluşuyordu. Daha önceden bilmediği cümleler ve fikirler konsantrasyonunu bozuyordu, işe yarar bir büyüyü ortaya çıkaramıyordu. Kemerindeki bir

hançere doğru uzanarak onu Nago'ya fırlatmayı düşündü.

Nago gözlerini açtı ve artık mücadelenin sona ermeye başladığı yere, Owyn'in arkasına baktı. Owyn döndüğünde Gorath'ın rakibinin üzerine doğru gittiğini, Locklear'ın ise kendi rakibini halletmekte olduğunu gördü. Omzunun ardından Nago'ya bakan Owyn, büyücünün tereddüt ederek, kaçmak için geri döndüğünü gördü.

"Kaçmaya çalışıyor!" diye bağırdı Owyn, ama sesi zayıftı ve dostlarını uyarmayı başarıp başaramadığını bilmiyordu. Gorath onu duymuş ve üç büyük adımda Owyn'in yanından geçmişti. Moredhel büyücüsü arkasına döndü ve Gorath'a bir şey attı, Kara Elfin etrafında parıldayan enerji dalgaları dolanıyordu. Gorath acı dolu bir hırıltı çıkararak yere düştü. Owyn hançerini fırlattı, zayıf ve falsolu bir atış olmuş, fakat silahın arka kısmı Nago'nun şakağına isabet etmişti. Sanki bir zincirden kurtulmuşçasına Gorath ayağa kalktı ve neredeyse kafasını vücudundan ayıracak bir şiddetle Nago'nun boynuna bir kılıç darbesi indirdi.

Locklear ileri atıldı ve Owyn'in ayağa kalkmasına yardım etti. "Bir tutsak işimize yarayabilirdi," diye yorumda bulundu.

Gorath, "Bu muhafızlar işe yarar bir şey bilmezler. Nago da canlı bırakılamazdı. Siz onu sorgulamaya çalışırken, o suç ortaklarına haber veriyor olurdu." Kara Elf aşağıya, hâlâ yerde yatmakta olan Owyn'e baktı. "İyi iş başardın, evlat. Sen iyi misin?"

Owyn, "bacaklarım tutmuyor," diye cevap verdi. "Sanırım bir süre sonra onları yeniden kullanabilirim." "Umarım," dedi Locklear, "Seni burada bırakmak istemem." "Geride bırakılmak istemem," dedi Owyn.

Gorath etrafına baktı. Büyük bir erzak zulasına doğru ilerledi ve biraz ekmekle meşin bir su tulumu çıkardı. Birazını içip Locklear'a uzattı, ekmeği de üçe bölerek, her ikisine birer parça verdi.

Locklear, masaya oturması için Owyn'e yardım etti ve orada açık bulunan haritaya baktı. "Bu da neymiş?" diye sordu kendi kendine, bir yandan haritayı incelerken.

Şahin Kovuğu'nun güneyine ait bir haritaydı, üzerinde muhafızların yerleri ve izlenimlerin notları yazılıydı. Şahin Kovuğu'ndan Sarı Katır'a dek kimseye görünmemeyi başardıkları açıktı. Locklear, "Owyn, Nago diğerlerine burada olduğumuzu bildirmiş olabilir mi?" dedi.

Owyn, bacaklarına, sorunun ne olduğunu anlamak istercesine elleriyle dokundu ve "Bundan kuşkuluyum. Onu meşgul ettim, o sırada bizi öldürmeye çalışıyordu. Aynı anda iki işi yapabileceğine inanırım, ama üç mümkün görünmüyor. Eğer, ajanlarıyla düzenli bağlantı kurmak gibi bir alışkanlığa sahipse, yakında, onlarla bağlantıya geçmemesinden bir şeylerin ters gittiğini anlayacaklardır," dedi.

"O halde yola çıkmalıyız," dedi Gorath. "Kronдор'a ne kadar yolumuz kaldı?"

"Eğer korkusuzca Kral Yolu'ndan aşağıya inseydik, iki gün daha. Atla bir günden az. Ağaçlıklardansa belki üç." Gorath, Owyn'e, "Yürüyebilmen için ne kadar süre gerekecek?" diye sordu.

"Bilmiyorum-" Derken Owyn'in bacakları hareketlendi.

"Sanırım artık yürüyebilirim," dedi yavaşça ayağa kalkarak. "İlginç," diye de ekledi.

"İlginç olan ne?" diye sordu Locklear.

"Bu büyü. Bir rakibi tutması için oluşturulmuş, ama yalnızca kısa bir süre için."

"Bunu ilginç kılan ne?"

"Bu bir nevi savaş büyüsü. Bunu Yıldızlımanı'nda öğretmezler." "Aynısını yapabilir misin?" diye sordu Gorath. "İşe yarayabilir." "Gerçekten mi?" diye sordu Locklear, alaylı bir şekilde.

"Bilmiyorum," dedi Owyn. "Büyü bana isabet ettiğinde, bir şeyler oldu, tanıma gibi bir şey. Üzerinde düşüneneğim, belki bunu nasıl yaptığını anlayabilirim."

"Peki, bunu hareket halindeyken düşün, tabii harekete hazırsan," dedi Locklear, bir ağız dolusu ekmeği çiğnerken. Hızla erzakları karıştırdılar ve koyu gri renkli kürk astarlı pelerinler buldular. "Bunlar işimize yarayacak," dedi Locklear; dövüşten sonra vücudu hâlâ sıcaktı, fakat yılın bu vakti sahil boyunca gecelerin ne kadar soğuk olduğunu biliyordu. Locklear haritaları ve batı boyunca pek çok kilit bölgedeki saldırıları belirten mesajları topladı. Bunları bir çantaya koyup, omzuna astı.

Ağılı terk ettiler ve kararan çiftlik evinin etrafında bir daire çizdiler. Sahibi ya uyuyordu ya da konukları tarafından ihanete uğrayıp öldürülmüştü, her iki durumda da bunu öğrenmek için zaman harcamak istemiyorlardı. Önlerinde tehlikelerle dolu üç gün vardı ve Krondor'a giden yolun, onlar bela aramasa da tehlikelerle dolu olduğunu biliyorlardı. İki kere suikastçileri ya da haydutları atlatmışlardı; hangisi olduklarını bilmiyorlardı. Bir keresinde, silahlı Quegliler hızla geçerlerken, ağaçlıklı bir patikanın yanında çamurlukta yere yatmışlardı. Şimdiyse açık araziden önceki son sıra ağaçların ardında duruyorlardı. Ağaçların ötesinden Krondor şehrini görebiliyorlardı.

"Etkileyici," dedi Gorath kayıtsızca.

"Armengar'ı görmüştüm," dedi Locklear. "Bunu etkileyici bulman beni şaşırttı."

"Konu yerin büyüklüğü değil," dedi Gorath. "İçerisindeki insanların kalabalıklığı." Bir süre için uzaklara baktı. "Siz kısa ömürlü yaratıklar ne tarihin ne de dünya üzerindeki yerinizin farkında değilsiniz," dedi. "Tek yaptığınız üremek-" Locklear'a baktığında, onun karanlık ifadesini gördü ve "Önemi yok. Her halükarda, herhangi bir yerde sizden çok fazlası var ve böylesine küçük bir yerde daha da çoksunuz," dedi. Başını salladı. "Halkım için böylesi

topluluklar yabancıdır."

"Gene de Sar-Sargoth'ta toplanmıştınız," dedi Locklear.

"Evet öyle," dedi Gorath. "Pek çoğumuzun acı çekmesi pahasına." Owyn, "Öylece açık alandan yola mı çıkacağız?" dedi.

Locklear, "Hayır. Oraya bak," dedi. Ufak bir çiftliğin, Kral Yolu ile kesiştiği bir yeri işaret etti. Yarım düzine kadar adam, sanki bir şey bekliyorlarmış gibi duruyorlardı. "Birkaç kişinin toplanıp da gündelik işler hakkında konuşacağı bir yer değil, haksız mıyım?"

"Hayır," dedi Owyn. "O halde nereye gidiyoruz?"

"Beni izleyin," dedi Locklear ağaçların bittiği çizgi boyunca, doğuya doğru ilerlerken. Küçük bir su oluşuna ulaştılar; kuzey ve doğudaki dağlardan eriyen karların sularının birleşmesiyle taşan, doğal bir su yoluydu, fakat o an için yalnızca ufak bir sızıntı görünümündeydi. "Bu doğu kapısı taraflarına akar, Kirlikente." "Kirlikent mi?" diye sordu Gorath.

"Şehrin duvarların dışında inşa edilmiş bölümü. Eğer bilersen, şehre girip çıkmak için yollar bulunur. Kirlikent'in ve şehrin ana yapısının kanalizasyonları birleşmediğinden düşman girmek için buraları kullanamaz." "Ama birleşiyorlar," diye ekledi Gorath.

"Evet, iki yerde ve bir tanesi orada toplanmış adamlara gidip de Prens'in sarayını sormak kadar tehlikeli. O giriş Hırsızlar Loncası tarafından kontrol ediliyor. Ama diğer giriş- eh, diyelim ki bir arkadaşımın dışında, pek az kişi biliyor."

"Peki sen burayı nereden biliyorsun?" diye sordu Gorath.

"Arkadaşım ve ben uzun zaman önce, Arutha'yı Lorien'e kadar takip ederken kullanmıştık."

Gorath başıyla onayladı, "O karşılaşmayı duymuştuk. Murmandamus'un Batının Lordunu öldürmek için kurduğu tuzak." "İşte o," dedi Locklear. "Şimdi sessiz hareket etmek iyi olur."

Locklear'ın dediği gibi yaptılar ve yıllar boyunca akan suyla aşınmış kayalardan oluşan bir kanala ulaşana dek su oluşunu takip ettiler. Eğildiler ve akşamüstü gölgelerinin uzadığı vakitte, yolun aşağısında ilerlemeye başladılar. En sonunda kanal ufak taş bir köprünün altında alçalarak onlara saklanacak bir yer sağladı. Yolun her iki kısmında dükkânların önünde nakledilmeyi bekleyen üst üste yığılı kasalar meraklı gözlerden uzak kalmalarını sağlıyordu.

Sıkılmış görünen işçiler yavaşça onları yüklemeye koyuldu.

"Hava kararana dek biraz oyalanalım," dedi Locklear. "Doğru zamanda harekete geçip bu

kanalın ardındaki yola yönelen trafiğe karışmalıyız." Köprünün öteki tarafına geçti, kafasını arkaya atarak yukarı baktı.

Baktığı yeri işaret ederek, "Yukarıda birisi var," dedi.

"Ne yapıyoruz?" diye sordu Gorath, tıpkı dağlarda Locklear'ın olduğu gibi yabancılık çeker bir durumda olduğu belliydi. "Bekliyoruz," dedi Locklear. "Güneş batınca, şehirden gelen bir devriye buradan geçer ve silahlı herhangi birine buralardan gitmesini emrederler. Karanlık bastıktan sonra surların dışı tehlikeli hale gelir ve gözcüler pek çok kılıklı kişinin bir araya toplanmasından hoşlanmazlar."

Köprünün altında, akıntının iki yanında, su birikintilerinde oturdular, sessizce bekledikçe saatler geçiyordu. Sinekler onları rahatsız ediyordu, Locklear ve Owyn zamanlarının büyük kısmını onları kovarak geçirirken, onları umursamayan tek kişi Gorath'tı.

Günbatımı yaklaştıkça, Locklear tepelerindeki kaldırım taşlarında çizme sesleri duydu. Birkaç Ses yükseldi, ardından Locklear, "Şimdi!" dedi.

Köprünün tam arkasındaki tümsekten, bir gurup adam şehir muhafızlarının gözetiminde dağılırken, kasaların altında hızla eğildi. "Buraya, saraya doğru gelecekler," dedi Locklear. "Biz yalnızca yanlarında çömelelim, görülsek dahi, belanın ilk belirtisinde, kafa patlatmaya meraklı bir düzine asker buradayken, saldırıya uğramamız pek muhtemel değil." Gorath'ı işaret etti. "Ama o başlığı düzeltsen iyi olur. Buradaki pek çok kişi, boynuna işaretler bile assan bir Elf'i, Moredhell'den ayırt edemez, ama asla bilemezsin. Eğer Ruthia döneklik ederse, karşılaşacağımız ilk kişi kuzey savaşlarından tecrübeli biri olacaktır." Ruthia Şans Tanrıçası'na verilen addı.

Gorath kendine söyleneni yapıp başlığını öne çekerek yüz hatlarını gizledi ve askerler, akıntının yanındaki yolda ilerlemeye başladıklarında, onların hızına yaklaşmaya çabalayan Locklear ve Owyn'i takip etmeye başladı.

Şehrin en kuzeydoğusundaki köşeden güney kapısına kadar tüm mesafeyi yürüdüler ve şehir devriyesi saray girişine ulaştığında, Locklear onları bir kenara çekti. Owyn, "Neden onlarla içeri girmiyoruz?" diye sordu.

"Bakın," dedi Locklear. İşaret ettiği yere baktıklarında bir grup adamın, kapının önünde, bir arabaya bağlı iki takım atla birlikte toplandıklarını gördü. "Görünen o ki, birisi kapıyı sabote etmiş," dedi Locklear.

Gözcü komutanı, duvardan aşağıya, devriye komutanına seslendi, buna karşılık devriye komutanı selam verdikten sonra adamlarına döndü. "Haydi, çocuklar," dedi, "kuzey kapısına gidiyoruz."

Locklear, yoldaşlarına onu izlemelerini işaret etti ve onları arka sokaklardan birine götürdü. "Bu yoldan," dedi. Onları bir hanın arka girişini andıran bir yere götürdü ve kapısını açtı. İçinden geçip kapıyı kapattıklarında, kendilerini bir kenarında ufak bir

kulübenin bulunduğu küçük bir avluda buldular. Onları takip eden biri olup olmadığına baktıktan sonra, Locklear, hanın arkasındaki bir kapıyı işaret etti. "Eğer birisi bizi bulursa, kaybolduk, yemek yemek istiyoruz.

İçeri girdiğimiz zaman da, ön kapıya doğru ilerleyin, karşı çıkan olursa, hızla kaçacağız." Gorath, "Neredeyiz?" dedi.

"Burayı bildiğimizden habersiz ve birazdan yapacağım şeyden memnun olmayacak insanların sahibi olduğu bir hanın arkasında." Kulübeye doğru ilerledi, fakat içeri gireceğine, duvarla kesiştiği yere gitti. Kulübenin arkasına elini sokarak, bir mekanizmayı çalıştırdı ve bir kilit sesi duyuldu. Büyük bir kaya yuvarlanarak yana kaydığına, Owyn ve Gorath bunun çadır bezinden yapılmış ve bir kaya duvar gibi görünmesi sağlanmış iyi bir aldatmaca olduğunu gördüler. Locklear yere uzanarak, boşluğa girmek için önce ayaklarını sokmak zorunda kaldı. Fakat sonunda başarıyla bu işi tamamladı. Ardından Owyn ve en son olarak da zorlukla Gorath girdi. "Bu şeyi kim kullanıyor?" diye sordu Owyn, "Çocuklar mı?"

"Evet," dedi Locklear. "Şakacılar, saflarında pek çok ufaklık tutarlar ve şehir boyunca da bunun gibi pek çok kaçış deliği vardır."

"Neredeyiz?" diye sordu Owyn.

"Duyularını kullan, insanoğlu," dedi Gorath. "Yoksa türün kendi kokusunu tanıyamıyor mu?" "Ah," diye hırladı Owyn, kanalizasyonun kokusu yüzüne çarptığında.

Locklear yukarı uzanıp kapağı kapattı, artık tamamen karanlıkta kalmışlardı.

"Yakınlarda bir fener olacaktı," dedi Locklear. "Eğer mesafeyi hatırlayabilirsem... ve yönü."

"Ne?" diye sordu Gorath. "Nerede ışık bulabileceğimizi bilmiyor musun?"

"Yardım edebilirim," dedi Owyn. Kısa bir süre sonra, genç adamın ellerinde bulutsu bir ışık belirip, her yönden on iki adımlık mesafeyi aydınlatacak kadar yayıldı. "Bunu nasıl yaptın?" diye sordu Locklear.

Owyn sol elini uzattı. Parmağında bir yüzük vardı. "Bunu Nago'dan aldım. Büyülü."

"Hangi yöne?" diye sordu Gorath.

"Buradan," dedi Locklear, onları Krondor kanalizasyonunda sürükleyerek. "Neredeyiz?" diye fısıldadı Owyn.

Locklear, sesindeki kendinden emin tonu kaybetmiş bir şekilde, "Sanırım sarayın kuzeyinde bir yerdeyiz," dedi.

"Sanıyor musun?" dedi Gorath kızgınlık ve aşağılama dolu bir sesle.

"Pekala," dedi Locklear alingan bir tavırla. "Biraz kayboldum, şimdi bul-"

"Ölümünüz, hızlı ve pis olacak," diye bir ses duyuldu Owyn'in ışığının menziline dışından.

Locklear, iradesiyle ışığın ardındaki karanlığı delmeye çalışırken, kınlarından ayrılan üç kılıcın sesi duyuldu. "Kimsiniz ve Hırsızların Anayolu'nda işiniz nedir?"

Locklear, resmi görünmeye çalışan, ama bunda başarılı olamayan bu meydan okuma karşısında başını yana eğdi ve sesin sahibinin genç biri olduğu yargısında bulunduktan sonra cevap verdi, "Ben Derebeyi Locklear'ın ve Prens'in kanalizasyonlarında canım ne isterse yaparım. Eğer bırakmaya çalıştığın intiba kadar zekiysen, yolumuza çıkmaman gerektiğini biliyorsundur."

Gölgelerin içinden, üstüne üzerinde dökülen bir tunik ve beline bir iple sarılmış büyük bir pantolon giymiş, kafasınaysa sivri, keçeden bir şapka takmış genç bir çocuk öne çıktı. Elinde kısa bir kılıç tutuyordu. "Adım Limm ve kılıç kullanmada hızlıyım. İzin olmadan bir adım öne gelerseniz, kanınızı akıtırım."

Gorath, "Kenara çekilmezsen, yapacağın tek şey ölmek olur, evlat," dedi.

Çocuk eğer kule gibi dikilmiş olan morehelden etkilendiyse bile, bunu cesurca saklamayı başararak, "Daha çocukken senden iyilerini alt etmişim," dedi. İhtiyatla geri çekildi, "Hem ayrıca, geride benim bir sözümü bekleyen beş dayakçım var."

Locklear, Gorath'ı dizginlemek için elini kaldırdı. "Bana eskiden tanıdığım Eliuzun adını verdiğimiz Jimmy'yi hatırlatıyorsun," dedi. "Hem kabadayılık hem de kurnazlık yönünden. Buradan uzaklaşırsan kimsenin kanı dökülmek zorunda kalmaz." Gorath'a sessizce, "Eğer yanında dayakçılar varsa, sorun yaratmasak iyi olur," dedi.

"Eliuzun Jimmy, öyle mi?" diye sordu Limm. "Peki, eğer Derebeyi James'in dostlarıysanız, geçmenize izin veririz. Ama onu gördüğünüzde, bu yakınlarda gelmesini, aksi halde anlaşmanın iptal olacağını söyleyin." Limm Locklear'ın cevap vermesine fırsat vermeden, öyle sessizce gölgelerin arasına karıştı ki, hareketlerini güçlükle duydular. Uzaktan, "Ve adımlarınıza dikkat edin, Eliuzun Jimmy'yi tanıyan Locklear. Yakınlarda tehlikeli müşteriler var," dedi. Ses uzaklaşmaya başlarken Limm ekledi, "Ayrıca tamamen zıt yönde gidiyorsunuz. Bir sonraki kanaldan sağa dönün ve saraya ulaşana kadar dümdüz ilerleyin."

Locklear, daha fazlasını duyabilmek için bekledi. Fakat sessizliği tek bozan, sızan su sesi ve kanalizasyonun bir yerlerinde akan suyun yankısıydı.

Gorath, "Bu tuhaftı," dedi.

"Evet," diye onayladı Owyn.

"Düşündüğünüzden de fazla," dedi Locklear. "O çocuk, dostum James'i bekliyordu. Ve

eğer James, bölgelerinden geçerse, Şakacılar tarafından öldürülmek üzere mimlenmişti. Bu Prens Arutha'nın James'in hayatı için yıllar önce yapmış olduğu bir anlaşmaydı."

Owyn, "Bazen anlaşmalar değişir," dedi. "Ya da bozular," diye ekledi Gorath.

Locklear, "Peki, bunu daha sonra hallederiz. Şimdi saraya gitmeliyiz," dedi. "Peki, Yakınlarda tehlikeli müşteriler var,' diyerek ne demek istedi?" diye sordu Owyn.

"Bilmiyorum," diye yanıtladı Locklear. "İçimde bir his, dikkatli olmazsak bunu öğreneceğimizi söylüyor," diye fısıldadı.

Limm'in tarif ettiği yöne saptılar ve dönmeleri gerektiğini söylediği köşeye gittiler. Belirtilen yönde biraz ilerledikten sonra Gorath, "İleride biri var," dedi.

Owyn yüzüğünü koltuk altına sıkıştırarak, ışığının kaybolmasını sağladı. "İki adam," diye fısıldadı Gorath. "Siyah giymişler."

"Onları bu yüzden göremedim," dedi Locklear. "Kim onlar?" diye sordu Owyn. Locklear dondurucu bakışlarının karanlıkta kaybolduğunu bilerek döndü, "Neden gidip onlara sormuyorsun?" "Eğer Prens'in adamları ya da şu Şakacılar'dan değilirse, düşman olmalılar," dedi Gorath, öne doğru yönelirken, kılıcı ölümcül bir darbe indirmek için hazırды.

Locklear bir an için durakladı, hareket etmeye başladığında, Kara Elf iki adamın üzerine atılmıştı. Bir tanesi, yüzünü döndüğünde kendi ölümünün geldiğini gördü, Gorath onu göğsü ve omzu boyunca bir uçtan bir uca biçti. İkinci adam kılıcını çekerek, Gorath'ın kafasına bir darbe indirmeye çalıştı, fakat Locklear araya girerek, saldırıyı yüksekten karşılayıp, Gorath'ın ona bir hamle yapmasına izin verdi. Birkaç saniye içinde her şey bitmişti.

Locklear çömelip, iki cesedi inceledi. Birbirine benzer pantolonları, siyah bir kumaştan tunikleri ve siyah, deri çizmeleri vardı. Her iki adamın da birer kısa kılıcı, bir tanesininse kolay ulaşabileceği bir yerde kısa bir yayı bulunuyordu. Adamların hiçbirinde ne bir para kesesi, ne de bir çanta vardı, fakat her ikisi de tuniklerinin altına benzer birer madalyon takmıştı.

"Geceşahinleri!" dedi Locklear.

"Katiller mi?" diye sordu Owyn. "Fakat öyle olsaydı..." Locklear başını salladı, "Eğer bu ikisi Geceşahiniyseler, ben de Gorath'ın büyükbabasıyım." Gorath bu fikir karşısında güldü, fakat, "Sizin Geceşahinlerinizi duymuştuk; bazıları Murmandamus'un ajanları tarafından tutulmuştu," dedi.

Owyn, "Hikâyelere göre neredeyse büyüye benzer yetenekleri varmış," dedi.

"Hikâyeler," dedi Locklear. "Daha on dört yaşında bir ufaklıkken, şehrin çatılarında, dostum James onlardan biriyle karşılaşmıştı ve canlı kalarak o hikâyeyi anlatabildi."

Locklear doğruldu. "İyilerdi, ama herhangi bir adamdan daha iyi değil. Ama efsanelerin işlerine biçtikleri bedeli almalarında yardımcı oluyordu. Fakat bunlar," iki cesedi gösterdi, "Geceşahinleri'nden değillerdi."

Yakınlarda bir tünelden bir ısıklık sesi duyuldu, Gorath, yeni bir saldırıyı karşılamak için elinde kılıcıyla dönmüştü. Oysa Locklear, iki parmağını ağzına soktu ve ısıklığa karşılık verdi. Bir süre sonra genç bir adam aydınlığa çıktı. "Locky?" diye sordu.

"Jimmy!" dedi Locklear, eski dostuna sarılırken. "Biz de tam senden bahsediyorduk."

Prens'in sarayından bir toprak beyi olan James, en iyi dostuna şöyle bir baktı. Dikkatini arkada bağlanarak toplanmış saç ve çalı gibi görünen bıyığı üzerinde yoğunlaştırarak, "Saçına ne yaptın?" dedi.

"Seni aylardır görmemişken bana ilk sorduğun soru dış görünüşüm mü olacak?" diye sordu Locklear.

James sırttı. Yüzü gençti, fakat artık çocuk değildi. Kısa kestiği kıvrıkcık kahverengi saçları vardı ve tunik, pantolon, çizmeler ve bir pelerinden oluşan sade kıyafetler giymişti. Yalnızca kemerinde takılı bulunan bir bıçak taşıyordu. "Seni saraya getiren de ne? Eğer hafızam beni yanıltmıyorsa, Arutha seni bir seneliğine sürgüne yollamıştı."

"Bu moredhel," dedi Locklear. "Adı Gorath ve Arutha'ya bir uyarı getiriyor." Diğer yoldaşını işaret ederek, "Ve bu da Owyn, Timons Baronu'nun oğlu. Onun da bana büyük yardımları oldu," diye ekledi.

James, "Kronдор'da bir moredhel şefi. Aslına bakılırsa, buralarda da işler garipleşiyor," dedi. Başını aşağı eğip, ölü iki adama baktı. "Birisi, kanalizasyonda ve şehrin başka bölümlerinde Geceşahinleri rolünü oynamaları için bazı aptallara para yedirmiş."

"Neden?" diye sordu Locklear.

"Bilmiyoruz," dedi James. "Birkaç eski... eski tanıdığımın buluşmak için yoldayım. Bu soytarılığın arkasında kimin olduğunu bulabilmek için işbirliği yapabilir miyiz diye bakmak için."

"Şakacılar," dedi Locklear. "Limm adında bir tanesiyle karşılaştık."

James başıyla onayladı. "Kısa bir süre sonra birkaçıyla buluşacağım. Onları hayal kırıklığına uğratmasam iyi olur. Ama gitmeden evvel, burada kanalizasyonda ne yapıyorsunuz?"

Locklear, "Birisi Gorath'ın ölmesini fena halde istiyor. Kötü bir kasabın bir atın gövdesine açtığından daha fazla kesiğim var. Buradayız, çünkü saraya girmemiz gerek ve çok tehlikeli görünen adamların sarayın girişlerini gözetlediğini gördük. Şehir devriyesinin gölgesinde içeri girmeye çalışırken, kapılardan birini hasar görmüş bulduk." "Birisi hem

orayı hem de kuzey saray girişini sabote etmiş. Şu sıralar saraya tek giriş ya deniz-liman kapısından ya da buradan," dedi James. Locklear endişelenmiş görünüyordu. "Birisi saraya girmememiz için kapıları da mı etkisiz hale getirdi yani?" James başıyla onayladı, "Bu, gizemi açıklıyor. Bakın, gidip Arutha'yı bulun, ben de sizi daha sonra bulayım." "Yol bu mu?" diye sordu Locklear.

"Evet," dedi James. Cebinden bir anahtar çıkarıp, Locklear'a uzattı. "Ama kapıyı kilitledik, eğer ben buraya gelmemiş olsaydım, uzun süre bekleyecektiniz."

"Kilidi etkisiz hale getirebilirdim," dedi Locklear. "Seni bunu yaparken birkaç kez gördüm."

"Ve domuzlar da uçabilir," dedi James, arkadaşının omzunu sıvazlayarak. "Geri döndüğünü görmek çok güzel, üzerimizde böylesine karanlık bulutların dolaştığı bir anda bile olsa." Gelmiş olduğu yolu işaret etti. "Soldaki iki kanalı geride bırakın, saraya çıkan merdivenleri bulacaksınız." Ayrılmak üzereyken sırttı ve ekledi, "Arutha'yla görüşmeden önce bir banyo yapmanızı öneririm."

Locklear önce gülümsedi, ardından bir kahkaha attı. Aylardan beridir ilk kez kendini güvende hissediyordu. Saraya kısa bir mesafedeydiler ve az sonra sıcak bir banyonun keyfini yaşayacağını biliyordu. "Geri geldiğinde, beni gör," dedi James'e, "birbirimize anlatacak çok şeyimiz var." "Geleceğim," dedi James.

Locklear, Gorath ve Owyn'i bir kat yukarıdaki taşlara tutturulmuş demir çubuklardan çatılmış, onları saraya ulaştıracak merdivenlere götürdü. Oraya, ağır kilitli bir kapak konulmuştu, Locklear, James'in verdiği anahtarı kullanarak kapağı açtı. Kapağı yana doğru iterek, kanalizasyonun tam üstündeki, sarayın en alt zeminine açılan tünellere çıktılar. Buradan geçtiklerinde, birbirlerinden uzak olarak duvara asılmış meşalelerle aydınlatılmış bir başka geçide çıktılar, kapıyı kapattıklarında, taş duvarın içinde adeta görünmez oldu.

Locklear onları, Prens'in toprak beylerinden birinin, yanında genç bir adam ve uzun boylu bir elf ile birlikte geçip gitmesini ilgiyle izleyen saray muhafızlarının bakışları eşliğinde kendi dairesine götürdü.

Şehre hakim bir pencereye yan gözle bakan Locklear, "Bir saat içinde ikindi vakti olacak," dedi. "Bir banyo yapıp üzerimizi değiştirmek için zaman var. Yemekten sonra Prens'le konuşabiliriz."

"Burada olmak... bana çok garip geliyor," dedi Gorath.

Dairesinin kapısını açarken Locklear, "Seni burada konuk etmek kadar garip değil," dedi. Konuklarını içeri almak için yana çekildi ve yakınlarda bir koridorda bulunan bir saray hizmetlisine el salladı. "Çocuk!" diye bağırdı. Saray hizmetlisi durdu ve dönerek ona doğru koştu. "Efendim?" dedi.

"Prens'e ölümcül sonuçlar doğurabilecek bir mesajla döndüğümü ilet." Locklear'ı iyi tanıyan saray hizmetlisi, kendini gözlemine belirtmekten alıkoyamadı: "Ölümcül olacak, bu

doğru; Prens kabul etmezse, sizin için, toprak beyi." .

Locklear, kafasının yanına şakayla karışık vurduktan sonra çocuğu gönderdi. "Üç banyoya yetecek kadar sıcak suya ihtiyacım olduğunu da duyur!"

Çocuk duyduğunu belirten bir biçimde elini salladı ve "Hizmetlilere bildiririm, toprak beyi," dedi.

Locklear odasına döndüğünde, Owyn'in sırtını duvara yaslayıp, yatağının üzerinde oturduğunu gördü. Gorath, biraz ötede sabırla bekliyordu. Locklear dolabına yöneldi ve bazı kıyafetler seçti. "Biz banyo yaparken, boyuna uygun kıyafetler getiririz," dedi Gorath'a. Kıyafetleri aldı ve Owyn'e temiz iç çamaşırlarıyla birlikte bir tunik ve bir pantolon uzattı, ardından, "Benimle banyoya gelin, dostlarım," dedi.

Koridorun sonunda dört hizmetkâr büyük bir küvete sıcak su dökerken, bir diğerinin de yanda beklediğini gördü. "Gir içine," dedi Owyn'e, o da bunun üzerine kirli kıyafetlerini çıkartıp, küvetin içine girdi. Mutluluk dolu bir "ah" sesiyle birlikte, sıcak suyun içinde arkasına yaslandı.

Gorath, "Bu üçüncü küvet benim mi?" dedi.

"Onu ben alacaktım, ama eğer istersen-" "Ona soğuk su doldurun."

Hizmetkârlar bakıştılar, fakat Locklear başıyla onayladı, ikinci küveti dolduran hizmetkârlar, elinde sıcak kovalarla mutfaktan gelen diğer hizmetkârları da geri çevirdiler. Kısa bir süre sonra soğuk suyla dönerek küveti doldurdular. Gorath soyunup, küvete girerek kafasından aşığı soğuk su dökmelerine izin verdi. Hiçbir yorumda bulunmadan soğuk suya dayandı. Banyoları bittiğinde ve Gorath için temiz kıyafetler getirildiğinde, Owyn, "Neden soğuk su?" diye sordu.

"Tepeleri her zaman buzlu olan bir diyarda, dağdaki kaynak sularıyla banyo yaparız," dedi Gorath. "Bu su bana göre fazla sıcaktı."

Locklear omuz silkti. "Her gün yeni bir şey öğreniyorsun."

"Evet," diye onayladı Gorath. "Öyle."

Giyinip banyo odasından çıktıklarında, bir takım saray muhafızının kendilerini beklediğini gördüler. "Size, Prens'e kadar eşlik edeceğiz, toprak beyi."

Locklear, "Gerek yok. Yolu biliyorum," dedi ters bir ifadeyle.

Sert, tecrübeli bir asker olan çavuş, genç soylunun yüksek sınıfını umursamadan, "Prens buna gerek olduğunu düşündü, efendim," dedi. Bir işareti üzerine iki asker Gorath'ın iki yanına ve diğer ikisi de arkasına geçti. Prens Arutha, Prenses Anita ve konuklarının yemeklerini bitirmekte oldukları yemek salonuna gelene kadar koridor boyunca ilerlediler.

Batı Âlemi ve Adalar Krallığı'nın hükümdarı Arutha, masanın ortasında oturuyordu. Hâlâ genç bir adamdı. Krallıkta on yıldır hüküm sürüyor olmasına karşın yüzünde yalnızca yaşın ve sorumluluğun getirdiği çizgiler vardı. Yüzü tıraşlı olduğundan hâlâ Gediksavaşı'ndan bir kahraman olarak çıkan gençliğini hatırlatıyordu. Saçları, birkaç ak tel dışında siyahtı, bunun dışında hâlâ Locklear'ın Kronдор'a Karanın Sonu'ndan bir saray hizmetlisi olarak geldiği günlerdeki gibi görünüyordu. Kahverengi gözleri, Locklear'a yıllar içinde, daha zayıf insanları titreyen çocuklara çeviren o bakışıyla bakıyordu; Locklear bu bakışla, Arutha'nın sarayında hizmet ettiği on yıl boyunca defalarca karşılaşmıştı. Yeşil gözleri, en sevdiği nedimlerinden birinin geri dönmesinden dolayı parıldayan Prenses Anita, Locklear'a bir gülümseme bahşetti. Locklear, saray çevresinin diğer genç erkekleri gibi, Prenses'e doğal zarafeti ve kendine özgü çekiciliğinden dolayı neredeyse tapıyordu.

Masanın çevresinde tanıdığı başka kişiler de oturuyordu: Vilayet Şövalye-Mareşali Gardan; Güney İllerinin Lordu Dük Brendan ve diğerleri. Fakat Prens'in yakınlarında, Tsurani Yücelerinin siyah cüppelerinden birini giymiş, Locklear'ın tanımadığı biri vardı. Adamın omuzlarına dökülen, seyrelmeye başlamış kar beyazı saçları vardı. Bakışları Locklear'ın üzerine kilitlendi, Owyn bu adamın, dünyada pek az kişinin karşı koyabileceği güçlere sahip olduğunu hissedebiliyordu. Locklear onun, saraya yeni geldiğini bildiği, Tsuranili Yüce Makala olduğunu anladı.

"Derebeyi," diye resmi bir biçimde söze girdi Arutha, "size Tyr-Sog kontunun ihtiyaçlarına bir sene boyunca hizmet etmeniz emri verilmişti. Hesaplarıma göre, bu görevinizin bitmesine daha pek çok ay var. Emirlerimi hiçe saymanız için ikna edici bir nedeniniz var mı?"

Locklear eğildi ve "Majesteleri. Yalnızca kuzeyde meydana gelen çok ciddi gelişmeler görevimi terk edip buraya hızla gelmeme neden olabilirdi. Bu Gorath, Ardaniyenler Şefi, sizi uyarmak için geldi," dedi.

"Ne hakkında uyarmak için, moredhel?" diye sordu Arutha, şüphe dolu bir bakışla. Moredhellerle ilgili tecrübeleri hep cinayet ve hileyle doluydu.

Gorath bir adım öne çıktı. "Sizi savaş ve dökülecek kan konusunda uyarıyorum. Bir kez daha Sar-Sargoth'la savaş davulları çalınıyor ve klanlar toplanıyor."

"Hangi amaçla?" diye sordu Arutha.

"Darkanienler Şefi Delekhan, klanları bir araya getiriyor. Erk şarkıları söyleyip, güneye dönmek için toplanıyor." Arutha, "Neden? Ne için?" dedi.

Gorath, "Murmandamus'un yaşadığına ve sizin onu Sethanon kentinde esir tuttuğunuza yeminler ediyor. Ve atalarımızın kanları adına, liderimizi kurtarmak için geri dönmemiz gerektiğine dair ant içiyor."

Arutha oturduğu yerde donup kalmıştı. Pek az kişinin karşılaşmaya şahit olmasına karşın,

Murmandamus'u öldürmüştü. Aynı zamanda Murmandamus'un, Pantathialı Yılan Rahipleri tarafından, moredhelleri kendi karanlık amaçları için kullanmak üzere ortaya sürdükleri bir sahtekâr olduğunu da biliyordu.

Arutha ayağa kalktı. "Bunu özel meclisimde görüşeceğiz." Eşine saygıyla eğildi ve ardından Makala'ya yöneldi. "Eğer bize katılırsanız?"

Tsuranili büyücü başıyla onaylayarak ayağa kalktı, Locklear, onun bir Tsuranni'ye göre oldukça uzun boylu olduğunu gördü, boyu neredeyse yüz yetmiş santim civarındaydı. Makala, kısaca hizmetkârlardan biriyle konuştu, saygıyla eğilen hizmetkâr, efendisinin isteklerini yerine getirmek üzere hızla uzaklaştı.

Locklear, Owyn ve Gorath'a yemek salonunun sağındaki büyük kapılardan geçerek, Kraliyet Ailesi'nin özel dairelerine kadar kendisine eşlik etmeleri için işaret etti. Gorath'a döndü ve "Umarım Arutha'ya söyleyecek bundan daha fazla şeyin vardır, aksi halde ikimizin de başı derde girecek," dedi.

"Bildiğinden daha büyük dert, insanoğlu," dedi Gorath.

GÖREV

Dağ sıraları boyunca, davullar güdüyordu.

Gorath şaşkınlıktan olduğu yerde kök salmış gibiydi. Bir yanıla bunun bir hatıra olduğunu bilmesine karşın, yaşadığı tecrübe sanki o ânı yaşıyormuşçasına gerçekçiydi. Ellerini bir pençe gibi uzattı ve onlara baktı. Ufaklardı, bir çocuğun elleri gibi. Bakışları aşağıya yöneldiğinde çıplak ayaklarını gördü, çocukluğundan beri çıplak ayakla dolaşmamıştı. Etrafı çevreleyen tepelerde, gece boyunca yanan ateşlerle birlikte, davullar ısrarlı bir şekilde çalınıyordu. Uzun süredir birbirleriyle savaş halinde olan klanlar bir ihanetin işaretlerini arıyorlardı, fakat hepsi Sözcü'yü dinlemeye gelmişti. Gorath, tökezleyerek ilerledi, ayakları gizemli bir yorgunlukla kurşun gibi ağırlaşmıştı; ne kadar çabalarsa çabalasın, hızlı ilerleyemiyordu.

Barış zarar görmüştü; bunu biliyordu. Babasının halkının ihanete uğradığını biliyordu. Daha henüz on iki yazı geride bırakmıştı ve liderliğin ona geçmesi yüzyıllar alacaktı, fakat kader bunun aksi yönünde ilerliyordu. Kendisine söylenmesine gerek yoktu, babasının öldüğünü biliyordu.

Annesi arkasına geçti ve "Hızlan, eğer hükmedeceksen, önce hayatta kalman gerek," dedi. Sesi uzaktan, yankılanarak geliyordu, arkasını döndüğünde gitmişti.

Aniden zırhlara bürünmüş, çizmeler giymiş bir halde buldu kendini; kendisi için çok büyüktü, fakat ona aitti. Sözcü'nün barışı öfke içinde yok olduğunda babası ölmüştü. Kendisinden önce gelenler gibi, Sözcü de, moredhel klanlarını birleştirmeyi başaran tek lider olan Murmandamus'un bayrağını dikme çabasındaydı. O sırada, daha babasının kılıcını güçlkle kaldıracak Gorath, Şahin Klanı'nın önünde, ateşin yanında toplananlar kadar cansız bir şekilde duruyordu; annesi omzuna dokunduğunda arkasına döndü. "Bir şey söylemelisin," diye fısıldadı annesi.

Klanını oluşturan erkeklere baktığında, Gorath güçlkle bir ses çıkarabilecek durumdaydı, oysa, bir kısmı yüzyıldan daha fazla süredir hayatta olan bu savaşçılar, çocuğun ağzından çıkacak kelimeleri bekliyorlardı. İçinde buldukları umutsuzluktan kendilerini kurtaracak olan o kelimeleri. Bir yüzden diğerine bakan Gorath, en sonunda konuştu, "Dayanacağız."

Bir acı dalgası onu pençesine aldı ve Gorath dizlerinin üzerine çöktü, artık bir erkek olmuş, Bardol'un önünde diz çökerek, korunma karşılığında ona ittifak öneriyordu. Bardol'un hiç oğlu yoktu ve kızı için güçlü bir kocaya ihtiyacı vardı. Halkını yüksek buz dağlarına taşıyan, onları yosun kaplı mağaralarda ayı ve geyik avlayarak yaşatan Gorath, kurnaz bir lider olduğunu ispatlamıştı. Yirmi beş yıl boyunca halkı hayatta kaldı ve yaralarını sardı, yurtlarına geri döndüklerinde babasına ihanet eden kişiyi avlamıştı. Jodwah'ın kampına girmiş, kardeşi Ashantuk'un başını ayaklarının dibine başkaldırıyla fırlatmış, ardından Jodwah'ı adil bir dövüşte yenmiş, Lahuta'nın savaşçılarıyla Kuzey Gölleri'nin Kartal Klanı, Buz Doruğunun Şahin Klanı ile birleşmiş, Gorath, eski dilde uçan avcılar anlamına gelen

Ardanienlerin lideri olmuştur. Geride yalnızca otuz yedi yaz bırakmış olmasına karşın, yüzden fazla savaşçıya hükmediyordu.

İki kez daha aslında sahip olmadıkları hakları talep eden şeflerin oluşturduğu meclislere katıldı ve halkını kırıp geçiren savaşları izledi. Akıllıca davranıp, kendi halkını bu çatışmalardan uzak tuttu ve öğüt almak için aranan bir kişi haline geldi, çünkü kendi için bir hırs beslemiyordu. Pek çok kişi Gorath'a güveniyordu. Olgunluk çağına erişiyordu, yüz altı yaşına gelmişti. Emrinde binlerce kılıç tutan adam vardı.

Zaman bir nehirdi ve o içinde yüzüyordu. Eşlerinin -kendisine çocuk veren iki kadının- ilkinin bir insanın okuyla öldüğünü görmüş; diğeri ise kendisini terk etmişti. Artık hiçbir hayatta olmayan oğulları ve bir kızı vardı. Bilge önerileri ve temkinli davranışları için güven duyulan Gorath dahi, adına Murmandamus denen deliliğe teslim olmuştu.

Kehanetlerde bahsedildiği gibi, Murmandamus dönmüştü. Ejderin nişanını taşıyordu ve büyük güçleri vardı.

Uzaktan gelen, ağır bir cüppeye bürünmüş bir rahip ona hizmet ediyordu, ilk müritlerinden biri ise, Dünyanın Dişleri'nden Porsuk Klanının başı Murad'dı. Gorath, Murad'ın diziyle bir savaşçının belkemiğini kırdığını görmüştü ve onun yandaşlığını yalnızca en kuvvetli liderin kazanabileceğini biliyordu. Murmandamus'un gücüne bir kanıt olarak, Murad, efendisine asla ihanet etmeyeceğini göstermek için, kendi dilini kesmişti.

Hayatında ilk defa Gorath, kendini çılgınlığa kaptırmıştı. Kulaklarında, pompalanan kanının sesi, dağlardaki savaş davullarının sesleriyle uyum içinde yankılanıyordu. Ordusunu büyük Edder'e götürdü, delillerle, Eski Kral Kızılağaç'ın barbarlarıyla savaştı ve Murmandamus insanların Armengar adını verdiği insan şehri Sar-Isbandia'ya saldırırken, kuşatmaya yandan katıldı.

Armengar'da binlercesi öldü, ama kendi klanı zarar görmemişti. Ormanın yanlarını tutarken ve insanların Yüksekşato adını verdiği geçitten geçerken birkaçı can verdi. Yüksekşato'da, kanından olan, annesinin kız kardeşinin oğlu Melos'u kaybetti. Orada, Yüksekşato'da Ardanienlerin üçte biri yok oldu.

Ardından sıra Sethanon'a geldi. Savaş sert geçmiş, buna karşın şehir kendilerinin olmuştu. Fakat yengi anında, zafer ellerinden alınmış, Murmandamus savaşçılardan bazılarının anlattıklarına göre, ortadan kaybolmuştu. Sethanon'daki bir kuleden, bir anda sırta kadem basmıştı. Ardından Keshliler ve Tsuraniler gelmiş ve savaşın seyri değişmişti. İlk kaçanlar, yükseklerdeki şehirlerinden toparlanan devler olmuştu, ardından, yalnızca zafer anında cesur davranan, fakat çabucak paniğe kapılarak savaşı terk eden goblinler. Geri çekilme emrini ilk veren, kalede tek hayatta kalmayı başaran Gorath olmuştu. Efendilerini aramak için gelmişti, çünkü iki düşman klan, ganimet paylaşımı için tartışıyorlardı ve bunu yalnızca Murmandamus çözebilirdi. Dövüştü dolayısıyla insanlar kaçmıştı. Hiç kimse efendilerini bulamıyordu, tüm kehanetlere, işaretlere ve yıkım habercilerine bir lanet savuran Gorath, Ardanienleri toparlamak ve onları kuzeye yönlendirmek için geri döndü.

Savaşçılarının pek çoğu hayatta kalmıştı, ama pek çok şef, Gorath ve taraftarlarını hain olarak adlandırıyordu. Dokuz yaz boyunca, Ardanien halkı kuzey dağlarının yükseklerindeki vadilerinde kendi başlarına yaşadılar. Ve ardından çağrı geldi. Bayraklar bir kez daha yükselmişti ve bu kez klanları harekete geçiren, Gorath'ın babasını öldüren adamın oğlu, kan davalısı Delekhan'dı. Murad ve yılan rahibiyle aynı sofrada yemek yiyen ve Murmandamus'un meclisinin sağ kalan son üyesi olan Delekhan. Murmandamus'un Sethanon'da bir hücrede yaşadığı konusunda yeminler eden ve yalnızca onun serbest bırakılması sayesinde Kuzey Devletleri'nin nefret ettikleri insanların ele geçirdikleri toprakları geri alabileceğine dair sözler veren Delekhan.

Ve Delekhan'a karşı olan herkes alaşağı ediliyordu. Altılar tarafından karanlık büyüler hazırlanıyor, Delekhan'a karşı çıkanların planları birer birer ortadan yok oluyordu. Gorath gününün geldiğini, güneydeki düşmanlarına bunun haberini vermesi gerektiğini biliyordu, çünkü bu halkının son umuduydu.

Gece oldu, buzların ve acının arasından kaçmaya başladı. Bir zamanlar kendisi için birer kardeş olanlar, onu avlayıp hayatına son vermeye çabalıyorlardı. Başlarında Gorath'ın kılıç tutmayı öğrettiği, kan bağı olan son kişi Hasetli vardı.

Hayatta kalan, kanından son kişinin ölümü, Gorath'ın elinden oldu.

Ve yeniden yıldırım gibi gürleyen davulları duydu. Yeniden tepelerde yanan ateşleri gördü, fakat şimdi zihninin içinde bulunduğu ana döndüğünü, hayatına dair anılarınsa yavaşça silindiğini hissediyordu...

Kız gençti, daha on yedisinde bile değildi, buna karşılık saçları, birkaç altın tel haricinde neredeyse tamamen beyazdı. Ellerini bıraktığında uçuk mavi gözler, Gorath'a döndü. Arkasında Krondor Prensi, siyah cüppeli Tsuranili ve endamı etkileyici olmamasına karşın, etrafa güç saçan bir büyücü daha vardı. Yakınlarda başkaları da vardı, fakat birlikte yolculuk ettiği Owyn ve Locklear, bir başka odadaydı.

"Ne gördün?" diye sordu Prens.

"Herhangi bir yalan görmüyorum, Majesteleri," dedi kız yorgun bir sesle. "Ama gerçeği de bulamıyorum. Zihni... yabancı, karmaşık."

Gorath'a bakarken Prens Arutha'nın gözleri kısıldı. "Düşüncelerini saklıyor mu?"

Sakallı büyücü, "Majesteleri, Gorath bir moredhel ve Gamina'nın zihin okuma konusundaki olağanüstü yeteneklerine karşın, zihni içsel bir savunma mekanizmasına sahip olabilir. Bir moredheli inceleme şansımız hiç olmadı. Zamanında El-darlardan öğrendiğim kadarıyla-" dedi.

Kadim elf irfanının bekçilerinden bahsedildiğini duyan Gorath'ın gözleri kısıldı. "Sen Pug'sun," dedi.

Pug başıyla onayladı, "Benim."

"Eldarlardan eğitim alan senden bahsedildiğini duyduk," dedi Gorath.

Arutha, "Yani?" dedi.

"Doğruyu söylediğini düşünüyorum," dedi Pug.

"Ben de," dedi Makala. "Beni bağışlayın," dedi Tsuranili büyücü, Prens Arutha'ya, "fakat Leydi Gamina moredheli incelerken, ben de kendi sanatlarıma başvurma cüretinde bulundum. Tıpkı dediği gibi; orada karmaşa ve yabancı bir zihin var, fakat hile yok. Farklılıklarına karşın, dürüst biri."

"Hangi amaçla, izin verilmeden sanatına başvurma cüretinde bulundun?" diye sordu Arutha. Ses tonu öfkeden çok anlamlı bir merakı çağırıyordu.

"Krallık'ta meydana gelen bir savaş, iki dünya arasındaki ticaretin sekteye uğraması gibi geniş çaplı sonuçlara yol açabilir, Majesteleri. Böyle bir şeyin olması Cennetin Işığı'nı üzüntüye sürüklerdi, tabii bir de bunun gibilerin-"

Gorath'ı gösterdi "-gediğin gizlerine ulaşması meselesi var."

Arutha başıyla onayladı, yüzünde düşünceli bir ifade vardı. Gorath konuşmaya başladı. "Ticaret anlaşmaları bir yana, savaş kimseye kâr getirmez, Prens. Buna rağmen, ordunuzu savaş için hazırlamalısınız."

Arutha'nın kelimeleri anlamlı, fakat ifadesiz bir tondaydı. Ne yapıp ne yapmayacağını ben bilirim hain. Ve kararımı muhalif bir şefin kelimelerinden daha fazlasına dayandıracağım. Eğer Locklear sana inanmasaydı şu anda Leydi Gamina'nın ellerini tutmak yerine, işkencecimizle tanışmış olacaktın."

Gorath, Krondor Prensi'ne ters bir bakış attı. "Ne sıcak demir, ne kamçı ne de bir bıçağın ucunda farklı bir şey söylemezdim."

Pug, "Peki neden kendi halkına ihanet ediyorsun, Gorath? Kendi milletin, her iki ırkın da hatırlayabildiği en eski zamanlardan beri insanlığı bu dünyadan silmeyi amaçlarken, neden Krondor'a gelesin? Neden Adalar Krallığı'yla birlik olup Delekhan'a ihanet edesin? Senin gücünün elde edemediğini bizim ordumuzun yapmasını ve düşmanını yok etmesini mi istiyorsun?" diye sordu.

Kara Elf, büyücüyü süzdü. Genç görünmesine karşın, güç sahibi bir adamdı ve o ana dek Gorath'la yalnızca saygılı bir ifade ve ses tonuyla konuşmuştu. Gorath alçak sesle konuşmaya başladı, "Delekhan Krallık'a acı bir damla su gibi gelebilir, ama kendisi halkımızın boğazından geçen bir zehir. Kökleştirip istila ediyor ve yüceliği ele geçirmeye çabılıyor, fakat-" Derin bir nefes aldı.

"Halkım sayıca az," dedi yavaşça. "Asla siz insanlarda olan kılıçlı ve yaylı asker sayısına ulaşamayız. Bize kendi istekleriyle hizmet edenlere güveniyoruz, goblinlere, dağ devlerine, trollere ve asilere." Sesinde acı dolu bir ifade belirdi. "İki oğul ve bir kızın ve iki eşin yaşını tuttum, birini Analar ve Babalar'a katılmak için yolculuğa çıkarken gördüm, diğeri ise Set-hanon'daki geri çekilme emrini verdiğim için beni terk etti. Kanımdan son kişiyi, genç Owyn'le tanıştığım gün kendi ellerimle öldürdüm." Dimdik Arutha'nın gözlerine bakıyordu. "Asla geri dönemem, Krondor Prensi. Irkımdan nefret eden insanların arasında, bu yabancı topraklarda öleceğim."

"O halde neden?" diye sordu Arutha.

"Çünkü halkım, Sethanon'daki gibi bir savaşa daha dayanamaz. Delekhan, Murmandamus'un ejder miğferini takıyor, kılıçlar havaya kalkarken kan dökme yeminleri ediliyor, ancak bol miktarda cesaretimiz ve özverimiz olmasına karşın, sayısal güçten yoksunuz. Bir hiç uğruna aramızdan yeteri kadar ölürse, Kuzeyelleri insan istilalarına açık olacaktır.

Bizse sadece rüzgârda bir yankı oluruz, çünkü yüz yıl sonra tek bir moredhel dahi canlı kalmaz."

"Dünyanın Dişleri'nin bu bölümünde kalmaktan memnunuz. Kuzeyelleri'ne yönelik bir amacımız yok," dedi Arutha. "Krondor'daki sıcak kalenizde oturan sizin olmayabilir, Prens, ama ırkınızdan unvan kazanmak için istila edecek bazıları vardır ve bunu biliyorsunuz. Eğer biri Kralınıza gelse, Raglam ve Harlik kasabalarını ele geçirdiğini ve Kuzeyelleri'nin üçte birini kontrol altına aldığını söylese, Kralınız ona, kalıtsal bir unvan ve o topraklardan bir gelir verir miydi?"

"Verirdi," diye kabullendi Arutha. "O halde demek istediğimi anlıyorsunuz," dedi Gorath.

Arutha, çenesini sıvazladı. Uzun bir süre düşüncelere dalmış bir biçimde durdu ve ardından, "İkna edici konuşuyorsun, Gorath. Makala ve Gamina'nın söylediklerini kabul edip, dürüst olduğuna inanacağım. Ama şimdi asıl karar verilmesi gereken, doğru olarak bildiklerinin gerçekte doğru olup olmadığı"

"Ne demek istiyorsunuz?" diye sordu Gorath.

Pug, "Senin isteğin dışında kullanılıyor olabileceğini söylemeye çalışıyor. Eğer bu Delekhan denilen kişi, beslediğin kını biliyor olsaydı, sana bize ulaştırmaya çalıştığın bilgiyi verip, bizimle karşılaşmak istediği bir yere üşüşmemizi sağlamaz mıydı?" Pug, Locklear'ın Sarı Katır'daki çiftlikten getirdiği harita ve notları işaret etti. "Burada, Prens'in ajanları tarafından bulunmak üzere hazırlanmış, en azından yarım düzine kadar yanlış mesaj var, hepsi de uygun olmayacak yerlere yapılacak, baskı doğuracak saldırıları gösteriyor. Tannerus, Eggly, Yüksekşato, hatta Romney." Gorath başını kaldırdı. "O ismi duymuştum."

"Romney mi?" dedi Arutha. "Ne demek istiyorsun?"

"Yalnızca Romney'i Delekhan'ın hizmetindekilerden duymuş olduğumu. O bölgede, onun hesabına çalışan ajanlar var." "Onları tanıyabilir misin?"

Gorath başını, olumsuz anlamda salladı. "Yalnızca Delekhan'a yakın birkaç kişi, insanların arasında kimlerin çalıştığını bilebilir: Nago'nun kardeşi, en yaşlı danışmanı Narab, oğlu Moraedul ve Altılar."

"Altılar kim?" diye sordu Pug. "Onlardan daha önce de bahsettin."

"Kimse bilmez. Senin ve Tsuranili dostun gibi kara cüppeler giyerler ve derin başlıkları vardır." "Pantathialılar mı?" diye fikrini söyledi Pug.

"Yılan rahipleri olmadıklarına eminim," dedi Gorath. "Senin benim gibi konuşuyorlar, ama seslerinde farklı bir aksan var. Delekhan'a hizmet edip, ona klanları birleştirme gücünü veriyorlar. Güçleri, Delekhan'dan uzaklaşmak istediklerinde Nago ve Narab'a diz çöktürecek kadar fazlaydı. Ve halkımın içinde onlar, en güçlü Efsunörücüler olarak bilinirler." Arutha, "Pug, bana şuradaki haritayı getirebilir misin lütfen?" dedi.

Pug, Prens'in gösterdiği, Krallık'ın ortasındaki üçte birlik bölümünü gösteren haritayı aldı. Masaya, Locklear'ın Sarı Katır'dan getirmiş olduğu haritanın yanına yerleştirdi. "Delekhan'ın, Krallık'ın merkezinde bir nehir kasabasına harekât düzenlemesinin ne gibi bir nedeni olabilir?"

Pug, "Krallık'ın tam kalbinde olduğu için olabilir mi?" dedi. Yeri gösterdi. "Murmandamus bize karşı geldiğinde, Yüksekşato boyunca ilerledi, Yüksek Yayla'yı boydan boya geçip, güneybatıdan Kuytuorman'a girip güneyden

Sethanon'a saldırdı. Peki ya bu sefer Delekhan bu geçidi kullanıp, Cheston Nehri'ne hızla inerse?"

Arutha onaylar bir işaret yaptı. "Romney'de, Silden Nehri'ne ve kuzeye Silden şehrine dönebilir, batıya yönelerek, Sethanon'a ilerleyebilir. Eğer Batı Ordularını LaMut ve Tannerus'ta ve buradan Yabon'a kadar uzanan bir düzine yerde tutarsam bu onun için en hızlı ve en kolay yol olacaktır. Kral'ın Ordularının da batısına geçmiş olur."

Arutha, Gorath'a baktı. "En sonunda bir şeyler mantıklı gelmeye başladı."

Gorath, "Eğer Romney'e gidersem, kanıt bulmayı başarabilirim."

Arutha, "İnançtan güvene ulaşmak için büyük bir adım atmak gerekir, Gorath. Halklarımız, güvenin bu kadar çabuk oluşamayacağı kadar uzun bir süredir düşmanlar," dedi.

"O halde beni askerlerinizle gönderin," dedi Gorath. "Delekhan durdurulmalı. Eğer saldırısını köreltebilir, onu burnu sürtülmüş bir halde kuzeye geri yollarsanız, kendi

yandaşları onu yere çalar ve halkım kurtulur. Sizininki de öyle." Arutha bir süre düşündü ve "Bu görevi verebileceğim biri var. Ama Jimmy şu anda benim için başka bir görevi yürütüyor-" dedi.

"Geceşahinleri mi?" diye sordu Gorath.

"Bu konuda ne biliyorsun?" diye sordu Arutha. Gorath, kanalizasyonda sahte Geceşahinleri ve Toprak Beyi James'le karşılaşmalarını açıkladı.

Arutha başıyla onayladı. "Birisi, ordumu kanalizasyonlara göndermem ve oradayken Şakacıları da temizlemem konusunda istekli. Bu ikisi ilişkili olabilir, ama bir rastlantı da olabilir."

"İlişkili olduklarını düşünüyorum," dedi Gorath. "Kimsenin Geceşahinleri'nden bahsettiğini duymadım, ama onların

Delekhan'ın Krallık içindeki bilgi kaynakları olduğu hakkındaki konuşmalarını duydum."

Makala, "Ve genç Locklear'ın dediklerine bakılırsa, İmparatorluk'un içinde çalışan ajanlar da var," dedi. Locklear'ın kendisine geri getirdiği yakutu havaya kaldırdı. "Bu hırsızlıklar bir süredir devam ediyor." Tsuranili büyücü Arutha'ya baktı. "Sanırım bu olayların hepsi bir şekilde birbiriyle ilişkili."

Arutha onayladı. Gorath'a baktı ve "Seni muhafızlar eşliğinde odana yolluyorum. Sabaha seni çağıracağım ve Romney'e olan yolculuğunu harita üzerinde gözden geçireceğiz. En hızlı atlarla bile gidip gelmesi haftalar sürer ve bizim bu bilgiye mümkün olan en kısa zamanda ihtiyacımız var," dedi. Gorath masadan kalktı ve Gamina ile Pug'a başıyla kısa bir selam verdikten sonra odayı terk etti.

Arutha, öfkeyle karışık derin bir iç çekti. "Bildiklerinin büyük bölümü söylentilere ve kulaktan dolma bilgilere dayanıyor. Uyarısının içten olduğuna eminim, ama doğru mu?"

Moredhel odadayken sessiz kalmış olan Şövalye-Mareşal Gardan, "Ona güvenmiyorum, Majesteleri. Herhangi birine güvenemeyeceğim kadar çok savaştık onlarla," dedi.

"Ama başka ne seçeneğimiz var ki, Mareşal?" diye sordu Arutha. "Eğer uyarısı gerçekse, yeni bir Büyük Ayaklanma ile karşı karşıyayız demektir ve eğer tahminimiz yanlırsa, durumumuz son seferkine benzer, ordularımız, moredheller çoktan orada konuşlandırılmışken, hızla Sethanon'da birleşmeye çalışır."

"Neden Sethanon?" diye sordu Makala, haritaya bakarak. "Neden Murmandamus'un orada tutsak tutulduğunu düşünüyorlar?"

Arutha, Pug'a baktı ve "Ortadan kaybolduğu yer orası. Yer hakkında bazı söylentiler var ve Murmandamus'un şehri ele geçirirse, Krallık'ı ortadan ikiye bölüp bizi alt edebileceğine dair bir izlenimi vardı."

Bu zayıf bir yalandı ve Pug biliyordu, fakat Makala, "Savaş kararları sıklıkla kötü varsayımlar üzerine kurulur. Gene de, Murmandamus'un gerçekte ölü olduğuna dair bir kanıt var mı?" dedi.

"Sadece benim sözüm," dedi Arutha. "Onu öldüren ben olduğum için."

Makala Arutha'ya baktı ve "Biz de sizin sözünüzü doğru olarak kabul etmeyeceklerini varsayabiliriz, yanılıyor muyum?" dedi.

Arutha başıyla onayladı.

Pug öfkeyle başını salladı. "Kızım ile benim bir süre buradan ayrılmamız gerekiyor, ama geri döneceğiz, Arutha. Bu altı gizemli büyücü konusunda, Gorath'ın getirdiği diğer haberlerden daha fazla endişeliyim." "Evet," dedi Makala. "Gizemli büyücüler. Biz, Meclis'tekiler, sana yardımcı olabilirsek memnuniyet duyarız, Pug.

Bize haber vermen yeterli." Pug, "Yıldızlımanı'na geliyor musun?" diye sordu.

Makala, "Kelewan'da kalan diğerlerine yazmam gereken mesajlar var. Yakında, sizinle Yıldızlımanı'nda buluşuruz." Pug başıyla onayladı, cüppesinden bir küre çıkarıp kolunu kızının beline sardı. Küreyi işler hale getirdi, bir vızıltı sesiyle, ikili ortadan kayboldu.

Arutha, "Keşke biz geride kalanlar da, bir yerden bir başka yere bu kadar hızla ulaşabilseydik," dedi. Makala, "Üyesi olduğum büyücüler kardeşliğinin amaçlarından biri de orduların bu aletleri kullanmalarını engellemektir, Majesteleri," dedi. "Bu gibi konularda, üstümüze düşen özeni göstermeliyiz, fakat İmparatorumuzun mizacını göz önüne alırsak-" burada Tsuranuanni İmparatoru Ichindar'ın Krallıkla yakın ilişkilerden yana olmasını işaret ediyordu "-ihtiyacınız olduğunda, yardımın geleceğinden emin olabilirsiniz."

Arutha, ona teşekkürlerini sundu, ardından Makala ve Gardan oradan ayrıldılar. Prens Arutha, gecenin geç saatlerine kadar uyumayıp, hain moredhel şefinin getirmiş olduğu uyarıları tartıp, bir karara varmaya çalıştı, her ne kadar tüm bunları bir zırva ya da moredhel devletleri arasında bir güç mücadelesinin oyunu olarak görmek istese de, yapamıyordu. Yeni bir savaş yaklaşıyordu; bunu içinde hissediyordu.

Tabii bir zamanlar hırsızken, bir saray nedimi olan, değerli ajanı savaşı ne yapıp edip onu başlatmak üzere olanların elinden çalamazsa.

Arutha masasının üzerindeki bir çingırağı alıp çaldı. Vakit geçmeden kapıda bir saray hizmetlisi belirdi. "Majesteleri?" "Muhafızlara haber verin, Derebeyi James saraya döner dönmez, saat kaç olursa olsun bana haber versinler." "Majesteleri," dedi saray hizmetlisi, ardından kendisine söyleneni yapmak için kapıyı kapatarak uzaklaştı.

Arutha hâlâ kendi odasına dönmemişti, her ne kadar Jimmy'yi Gorath ile birlikte Romney'e gönderme kararını vermiş olsa da, düşünmesi gereken daha binlerce soru vardı,

bunlardan en önemlisi ise, "Kim bu Altılar?" sorusuydu.

Gorath kapısı açılır açılmaz uyanmıştı. Ayaklandı, yumruklarını sıktı, silahsız olsa da kendini savunmaya hazırdı. Sarayın içine hiçbir suikastçinin giremeyeceği konusunda güveni yoktu. Krondor Prensi'nin yıllar evvel, Murmandamus hesabına çalışan birinin ellerinde ölümün eşiğine geldiğini unutmamıştı.

Gorath, ziyaretçisinin Toprak Beyi James olduğunu gördüğünde rahatladı, "Selamlar," dedi genç adam.

"Selamlar," dedi Gorath. Bahçeyi gören bir pencerenin yanındaki iskemleye oturdu. "Yeniden sorgulanacak mıyım?" "Hayır," dedi James. "Romney'e bir yolculuğa çıkıyoruz."

Gorath ayağa kalktı. "Toplayacak eşyam olmadığından, hazırım."

"Erzak hazırlandı, gene de yanımıza fazla bir şey almayacağız." Gorath, "Bir eşlikçi ya da tam bir grubun, Romney'e giden yolda herhangi bir saldırı olasılığına karşı bizimle geliyor olmasını beklerdim," dedi.

James gülümsedi ve "Çok fazla gürültü ve zahmet olur," dedi. Tuniğinin cebine uzandı ve garip görünümlü bir alet çıkardı, parmaklarla yerleri değiştirilip ayarlanabilen ince katmanları olan bir küre. "Ve atla gitmiyoruz." "Oraya nasıl gidiyoruz?" diye bir ses geldi James'in arkasından.

Arkasını döndüğünde, Owyn'i orada dikilirken buldu.

"Biz değil, Gorath ve ben. Sen ister burada kalır, istersen de Timons'a evine dönersin."

"Burada kalamam," dedi Owyn. "Yapacak hiçbir şeyim yok ve Prens'in hizmetinde değilim. Timons'a da dönemem. Ya beni yolda yakalayıp konuştururlarsa?"

James gülümsedi. "Ne biliyorsun?"

"Romney'e gitmekte olduğunuzu biliyorum," dedi Owyn.

"Bunu nerden biliyorsun?"

"Harita okumayı bilirim ve Gorath'la Locklear arasında geçen sözlere bir sonraki varış yerimizi bilecek kadar kulak misafiri oldum."

Owyn yalvarmaya devam ediyordu. "Üstelik de doğuluyum ve orada yolları bilirim. Ran'da, Cavell ve Dolth'da kuzenlerim var ve Silden ile Romney'i daha önce ziyaret etmiştim."

James, sanki bir şey hatırlamışçasına kafasını salladı ve "Boşver. Locklear ve benim uzun yıllar evvel, bizi yanında istemeyen birine aynı şeyleri söylediğimizi hatırlıyorum. Pekâlâ, gelebilirsin. Ayak altında olman sanırım, gözden uzakta ve ölü olmandan daha iyidir."

James onları kalenin başka bir tarafındaki, silah ve yol araç gereçlerinin asılı bulunduğu bir odaya götürdü. Gorath kılıçlardan birini aldı ve "Bir yılan balığı!" dedi.

"Evet, bir kan emici, doğru," dedi James, "ama neden ona o adı taktın?"

"Sadece bir isim," dedi Gorath. "Halkım hep dağlarda yaşamadı, insanoğlu. Bir zamanlar Acı Deniz sahillerinde yaşadık." Kılıcın eğimine takdirle baktı ve kabzasını elinde tarttı. Kınına geri soktu ve "Halkım tarafından yapılmış bir kılıca nasıl sahip olduğunuzu sormayacağım," dedi.

James, "Beklediğiniz gibi," dedi. Üç sırt çantasını işaret etti. "Yiyecek ve diğer eşyalar, zira bir miktar yol yapmak zorunda kalabiliriz, ama umarım işimizi hızla bitirip Romney'den çıkarız." "Locky nerede?" diye sordu Owyn.

"Bir saat içinde Prens adına başka bir görevle buradan ayrılıyor. Romney'de işimiz bittiğinde onunla buluşacağım. Ateşteki tek demirin bu olmadığını söyleyebilirim, ama en önemlisi olabilir." Eşyalarını aldılar ve Owyn, "Ya şimdi?" diye sordu.

Bir kez daha küreyi çıkartan James, "Yakın durun. Gorath, elini omzuma koy ve Owyn, sen de onunkine," dedi. James sol elini Owyn'in omzuna koydu ve sağ eliyle küreyi harekete geçirdi.

Havada bir vızıltı oluşmaya başladı ve etraflarını çevreleyen oda parıldadı. Birdenbire kendilerini bir başka odada buldular. "Neredeyiz?" diye sordu Gorath.

"Malac Geçidi," dedi James, kapıyı açmak için ilerlerken ve dışarı baktı. "Prens'in dostlarının sahip olduğu bir binadayız ve önden ben gitsem iyi olur, aksi halde kendinizi tanıtmaya imkânı bulamadan kafanızı gövdenizden ayırabilirler."

Bir binanın ikinci katındaydılar. Merdivenlerden aşağıya inerlerken, sade gri renkli bir çüppe giymiş bir keşiş köşeyi döndü ve ağzı açık bir şekilde onlara bakakaldı. "Ah-" diye sözüne başladı.

James elini havaya kaldırdı. "Başrahip Graves'e burada olduğumuzu söyleyin, birader."

Keşiş geri döndü ve kendisine söyleneni yerine getirmek üzere seğirtti. James ise onları, eskiden bir hanın salonuymuş gibi görünen bir odaya getirdi. Kısa, grileşmeye başlamış bir bıyığı olan iri bir adam, hızla yaklaştı ve "Jimmy, seni hergele! Bütün bunlar da ne oluyor?" dedi Gorath ve Owyn'i göstererek.

"Merhaba, Ethan. Önemli bir şahıs, hızla doğuya gidip dönmemizi istiyor. Bu Tsurani aletini kullanmak bizim hızlı başlangıcımızda"

"Yani Krondor'dan mı geliyorsunuz?"

James, evet anlamında başını salladı. "Bize ödünç verecek atlarınız var mı?"

"Hayır, ama Yancy'nin ahırına bir biraderimizi gönderip üç tane aldırırım. Bana tüm bunların ne olduğunu anlatmak ister misin?" "Hayır," dedi James. "Bana güven."

Ethan Graves adındaki adam, "Tanışıklığımız, çok eskilere, başka bir adam olduğum karanlık günlere dayanıyor, evlat. Her ne kadar efendine çok değer versem de, sadakatim artık daha çok tapınaktan yana. Eğer bu Ishap Tapınağı ile ilişkiliyse bana söylemelisin," dedi.

James omuz silkti. "Yapabilirsem yaparım, ama şu anda elimde bir tek varsayım ve tahminler var. Ama gene de şunu söyleyeyim, bu, dikkatli olunması gereken bir zaman."

Graves güldü. "Biz her zaman dikkatliyiz. Yoksa neden bu hanı alıp da onu bir manastır haline getirelim ki?" "İşler... yolunda mı?"

Graves, "Kendin baksana. Yeri biliyorsun," diye yanıtladı.

"Döndüğümüzde atlar hazır olur mu?"

"Başka neye ihtiyacınız var?"

"Yalnızca atlar. Gerekenler yanımızda var." Taşımakta oldukları çantaları gösterdi.

Çantasını çıkardı ve diğerlerine, "Benimle gelin. Bir saat içinde bunları almak için geliriz," dedi.

Hanı terk ettiler, Owyn omzunun üzerinden arkaya bakıyordu. İki kat yüksekliğinde, bir ahır olan, ağılın yanında iki dış eklentisi ve bir deposu bulunan gösterişsiz bir yapıydı. Sade görümlü, doğuya doğru uzanan bir kasabanın eteklerinde duruyordu. Mülkün sonunda bulunan tahta çiti taşlarla değiştiren Ishap Keşişleri hummalı bir çalışma içindeydi.

"Bütün bunlar da ne?" diye sordu Gorath, bir patika boyunca güneye, ağaçlıklara doğru yürürlerken. "Ishap Tapınağı tarafından satın alınan, terk edilmiş bir han. Bir manastıra dönüştürüyorlar." "Ne amaçla?" diye sordu Gorath.

"Buradan pek de uzak olmayan bir yerde, gözaltında tutmak istedikleri bir şey var." "Peki o ne?" diye sordu Owyn. "İkinizin de bilmesi gerekmeyen bir şey."

Ağaçlıklar arasında on dakika kadar bir patikada ilerlediler. Bir açıklığa ulaştıklarında, Gorath durdu, bir an gördükleri karşısında şaşkınlığa uğramıştı. Tam önlerinde bir heykel duruyordu, ayrıntıları kusursuz, başı yerde, kanatları sanki havalanmaya hazırlanmış gibi açılmakta olan uzanmış bir ejderha heykeli. "Bu nedir?" diye sordu Kara Elf. Etrafında yürüyerek, heykeli yakından inceledi.

"Bu Aal Kâhinidir," dedi James. Ejderhanın önünde duran bir adak sunağını gösterdi.

Owyn, "Bunun bir efsane olduğunu sanıyordum," dedi.

"Pek çok efsane gibi, bu da gerçeğe dayanıyor," dedi James. Tabağa doğru yöneldi. "İçine para at ve ejderhaya dokun." Owyn cebinden bir gümüş para çıkardı ve tabağın içine attı. Tabağın yüzeyinde duran para, bir anda kayboldu. Owyn uzandı ve ejderhaya dokundu...

Ve bambaşka bir yerdeydi. Büyük bir odaydı; muazzam demek daha doğru olur, diye düşündü Owyn. Hava, odanın içinde yılların verdiği durgunlukla dolaşıyordu ve Owyn daha geri çekilemeden, devasa boyutlardaki ejderhayı, görmüş olduğu en büyük arabadan bile daha büyük olan kafasını gördü. Yaratığın her renkten mücevherlerle kaplı gövdesi göz kamaştırıyordu. Elmaslar sayıca fazlaydı, fakat zümrütler, safirler, yakut ve opaller desenler oluşturarak, ejderhanın sırtına doğru, girdap gibi dönüyor, parıltıyan bir gökkuşağı gibi görünmesini sağlıyordu. Başka yere bakmak imkânsızdı.

"Uyuyor muyum?" diye sordu Owyn.

"Sayılır. Ama çabuk, tehlikeli bir yoldasın. Aal Kâhini'ne sormak istediğin nedir?"

"Kendimi anlamadığım bir şeyin içinde buldum, fakat yoldaşlarımla devam etmek istiyorum. Bu akıllıca mı?" "Yolculuğun sonunda ne şimdi olduğun gibi olacak, ne de geldiğin gibi döneceksin. Önünde seni bekleyen günler zorluklarla dolu ve pek çok sefer kendini, gerçekte olduğundan daha önemsiz göreceksin." "Moredhele, Gorath'a güvenebilir miyim?"

"O kendi bildiğinden daha fazlası. Ona güven, fakat o her zaman kendisine güvenmeyecektir. Büyük bir kahraman olacak; adını lanetleyecek ve yüceliğini asla göremeyecek olanlar için bile."

Aniden Owyn dizlerinin boşaldığını hissetti ve kendini bıraktı. Güçlü eller onu tutarak doğrulttu. Gözlerini kırptırdı, yeniden heykelin önünde buldu kendini. "Ne?"

"İyi misin?" diye sordu Gorath. "Buradaydın. Yalnızca heykele dokundun ve sendeledin, ardından seni kolundan yakaladım."

"Daha çok zaman geçmiş gibiydi," dedi Owyn.

"Bazen böyle olur," dedi James, heykele dokunup. Bir süre sonra ellerini çekti. "Kâhinle kimin konuşacağı, Kâhin'in seçimidir. Sana ne söyledi?"

Owyn Gorath ve James'e baktı, "Sadece her ikinize de... güvenmemi."

"Kâhin işe yarar bir şey söyledi mi?" diye sordu James, Owyn'i kolundan tutarak.

"Yalnızca önümüzdeki günlerin zorluklarla dolu olduğunu."

Gorath küçümser bir şekilde homurdandı, "Sanki bunu bir kâhinin söylemesine gerek varmış gibi." James, "Haydi manastıra gidelim, bakalım atlarımız hazır mı. Hâlâ önümüzde uzun bir yolculuk var." "Nereye gidiyoruz? Salador mu?" diye sordu Owyn.

"Hayır, Silden'e giden anayola. Daha az kullanılan fakat daha tehlikeli bir güzergâh, ama talimin ediyorum ki, bizi arayanlar hâlâ Krondor'un dışında pusu kurmuş, kafamızı delikten çıkarmamızı bekliyorlardır. Şansımız varsa düşmanlarımız artık sarayda olmadığımızı anladıklarında, biz Romney'e giden yolu tutmuş oluruz."

Owyn başıyla onayladı, handan bozma manastıra doğru yola koyulduklarında, ejderha heykelinin bulunduğu açıklığa, omzunun üzerinden baktı. O rüya hali içinde hissettiği kimseye bahsetmediği bir şey: Kâhin korkuyordu.

YOLCULUK

Başrahip elini sallayarak onlara selam verdi.

Ejderha heykelinden, dönüştürülmüş hana uzanan patikayı tırmanırlarken, Başrahip Graves'in kendilerini beklediğini gördüler. Başrahip, "ayrılmadan önce, kasabaya uğrasan iyi olur, James," dedi.

"Neden?" diye sordu James, Başrahip'in tavırlarında bir belanın işaretlerini görmeye çalışıyordu.

"O yoldan kaybolmanızdan beş dakika kadar sonra bir gurup atlı buradan geçerek, kasabaya girdi."

James, kasabaya sanki atlıları görmeye çalışmışçasına gözlerini kısarak baktı. "Onlarda olağandışı bir şey olmalı, yoksa dikkatimizi üstlerine çekmezdin. Nedir?"

"Kral'ın üniformalarını giymişlerdi. Ve eğer Krondor'daki hırsızlık yaptığım yılları hatırlamıyor değilsem, başlarında at süren kişi Guy du Bas-Tyra'ydı."

"O halde bu görmemiz gereken bir şey," dedi James. Gorath ve Owyn'e kendini izlemeleri için işaret etti ve şehre doğru yürümeye başladı. "Kısa bir süre sonra döneriz, Graves." Başrahip el sallayıp onları uğurladı ve binaya girdi.

Hızla şehre doğru yol aldılar, ana caddeye girerek, kasaba meydanına ulaştılar. Orada tam bir atlı grubu, atlarından inerek onları, tabelasına bir satranç taşı -beyaz bir vezir- çizilmiş bir ahıra sokuyorlardı. Askerlerin tümü "kraliyet üniformaları giymişti; siyah pantolon ve çizmeler, üzerlerinde beyaz bir daire ve elinde kılıç tutan, altın bir taç giymiş kızıl bir aslandan oluşan Kraliyet armasının bulunduğu kızıl kısa pelerinler. Beyaz dairenin ve tuniklerin kol düğmelerinin çevresindeki mor bir şerit onların, öncelikli olarak Kraliyet Ailesine bağlı bulunan saray muhafızlarından olduklarını gösteriyordu. Kapıda iki muhafız duruyordu, biri, "Sakin ol, dostum. Rillanon Dükü içeride ortak salonda dinleniyor ve kimse izni olmadan ya da Dük söylemeden içeri giremez."

"O halde içeri gir, asker ve kendisine Krondorlu Derebeyi James'in Prensin vermiş olduğu bir görev nedeniyle burada olduğunu söyle."

Asker, James ve yol arkadaşlarını tartarcasına baktı, ardından içeri girdi.

Kısa bir süre sonra, uzun ak saçları omzuna dökülen ve sol gözüne siyah bir bant takmış iri bir adam önlerinde belirdi.

Bir süre için bir eli kapıda dikildi, ardından onları elini sallayarak içeri çağırdı.

Ortak salonun içinde, James ve diğerleri Kraliyet Muhafızları'nın etrafı dikkatli bir biçimde kolaçan ettiklerini görebiliyorlardı.

Rillanon Dükü ve Adalar Kralının Baş Danışmanı Guy du Bas-Tyra, onları yorgunlukla çöktüğü kendi masasına çağıran bir hareket yaptı. "Bana içecek getirin!" diye bağırdı, hizmetlilerden biri olduğu anlaşılan bir asker hızla, baskı altında gibi görünen bir hancının yanına gitti. Adam kalaylanmış kupaları çıkarırken az kaldı kendini yaralayacaktı. Kupaları hızla doldurdu ve hemen Bas- Tyra'nın, ardından da diğerlerinin önüne birer tane koydu. "Lordum yiyecek bir şeyler arzu eder miydi?" dedi.

"Sonra," dedi Guy, yavaşça ağır görünümüldü eldivenlerini çıkartarak. "Ben ve adamlarım için sıcak bir şeyler getir. Sığır eti pişir." Han sahibi eğilip gerilerken, bir iskemleyi devirip hızla düzeltti. Guy, James'e baktı ve başıyla selam verdi. James'in kaşları çatıldı, fakat selama karşılık verdi. Dük Guy, "Demek, Arutha etrafa bakınman için seni doğuya gönderiyor," dedi. James, "Öyle de denilebilir, Sayın Dük," diye cevap verdi.

Guy, Gorath'ı işaret etti. "Şimdi bana, neden onun kalbini sökmemem ve seni Taca ihanetten astırmamam gerektiğini açıkla."

Gorath'ın eli kılıcının kabzasını sıkıca kavradı, fakat hareket etmedi. Owyn'in rengi atmıştı, fakat James'in gülümsediğini gördü.

"Bu Arutha'yı rahatsız edeceği için olabilir mi?"

Guy güldü. "O pabuç kadar dilinden hiçbir şey eksilmemiş, değil mi Jimmy?"

Genç adam, "Muhtemelen hiç de eksilmeyecek. Birlikte sadakatimin nereye bağlı olduğunu sorgulamamanı gerektirecek kadar çok şey yaşadık, o yüzden anlıyorum ki, sinirini Arutha'dan çıkaramadığın için benden çıkarıyorsun. Seni bu kadar kızdıracak ne yaptı?" dedi.

Kraliyet Ailesi'nden sonraki en güçlü asillerden olan Rillanon Dükü, sade, ahşap iskemlesine sırtını dayadı ve etrafını gösteren bir el hareketi yaptı. "Bunu. Çünkü var olma sebebi yalnızca Krondor ile Salador arasında olması olan bu kasabadayım ve Lyam bu saraya gelmekte olan hain moredheller hakkındaki raporlar konusunda endişeliydi-" sağlam olan gözünü Gorath'ın üzerine kilitledi "-ve burası ile Romney arasında koşuşturan aşâğılık tiplerden."

"Neden sen?"

"Birçok nedenle," dedi Dük. Birasından büyük bir yudum aldı. "Genelde günün bu saatinde içmem, ama ona bakılırsa genelde tüm gece boyunca at da sürmem."

"Bu aşâğılık tipler, Geceşahinleri olabilir mi?" diye sordu James.

"Olabilirler," dedi Guy. "Arutha'nın duyduğu nedir?"

"Ben geri dönüp raporumu verene dek, hiçbir şey," dedi James. "Ama şehre girerken,

Locky ve bu ikisi Ölüm Loncası üyeleri rolünü üstlenen iki sahtekâr bulmuş."

Guy bir süre için gözlerini, sanki sözlerini tartmak istermişçesine uzağa dikti. "Eğer Geceşahinleri'ni tekrar ortaya çıkarmak isteseydin," James'e döndü "ve birilerini, kendinin onlardan biri olmadığına inandırmak isteseydin, sahte Geceşahinleri taklitçilerinin bulunması ne kadar faydalı olurdu, değil mi?"

James'in gözleri irileşti. "Harika! Gerçekten yapmak istediğim şeyin üzerindeki dikkati dağıtırdı, birkaç kurban verdikten sonra ise, beni gerçekten kaygılandıran kişiler beni ciddiye almazdı."

"İşin derinine in, Jimmy," dedi Guy. "İçinde bulunduğumuz problemlerin arkasında gerçekten kimin olduğunu bul. Eski bir deyiş vardır: Aksini kanıtlayan bir bilgin yoksa, düşmanın akıllıca hareket edeceğini düşünebilirsin. Bunun tersi ise şudur: Aptalca hareket et, düşmanın seni ciddiye almayacaktır" James, "Hâlâ neden burada olduğunu söylemedin," dedi.

Guy başıyla onayladı. "Kral, benden burayı elden geçirmemi istedi. Görülen o ki, civardaki asillerimizden bazıları şüphe altında."

"İhanet mi?"

"Değil, gerçi uzak da olsa bir ihtimal olabilir." Guy birasını bitirdi. "Daha çok, beceriksizlikleri yüzünden şüphe altındalar. Lordum, Romney Kont'u, çıkmak üzere olan bir lonca savaşının eşiğinde ve görünen o ki, bu konuda bir şey yapmaktan aciz. Yola çıkarken, bir gurup Kraliyet Kargıcısına o yöne gidip, onu bu işten sıyırmalarını emretmişim, önümüzdeki hafta içinde orada olurlar." "Ne tarz bir savaş?" diye sordu James.

"Ayrıntıları bilmiyorum, ama anlaşılan Nehirçekiciler Kardeşliği, fiyatlarını tüccarların mallarının nehir sevkiyatını yapmaları için ödeyemeyecekleri kadar yükseltmişler, diğer loncalar da Nehirçekicilere karşı gelmek için birleşiyor. Her iki taraf da silahlı adamlar kiralıyor ve bildiğim kadarıyla şu sıralarda Romney Kont'u sıkıyönetim ilan etmiş olmalı. Lanet olsun, tek bildiğim, şehir yanıp yıkılıyor." Sanki Romney'in alevlere gömülmesi umurunda değilmişçesine, vurgulamak için elini masaya vurdu.

"Bununla birlikte, herkese bu el koyma hareketiyle, Kral'ın bizzat ilgili olduğunu gösteriyoruz: Görmesi gereken insanların önlerinde bayraklar sallanıyor, ayrıca Majesteleri tarafından bu gece bir konferans vermem bekleniyor."

"Konferans mı?" diye sordu James, kendini gülmek için zor tutuyordu. "Ne hakkında? Ve kime?"

Guy iç çekti. "Armengar Savaşı hakkında, dinlemek isteyen herkese." Kendi sözlerine inanmakta zorlanmış gibi başını salladı. "Ishaplıların yeni bir manastır kurması için gönderdikleri şu Graves denen serseriye tanıyor musun?" James başıyla onayladı. "Ethan'ı

çağrıyla almadan önce de tanırdım. O zamanlar sert biriydi; Şakacılar'ın en iyi dayakçılarında biri."

"Buna inanabilirim. Her halükarda, o ya da Rillanon'daki Işhap Tapmağı burada, 'Krallık'ın merkezi' Malac Geçidi'nde bir okul yapılmasına ve genç asillerin bu okula devam etmesine karar verdiler. Buna collegium adını veriyorlar." Sesini biraz alçalttı. "Zannederseniz, dostumuz Pug'ın Yıldızlımanı'nda yaptıklarına güvenmiyorlar ve Krallıktaki genç asilleri aynı noktada buluşturarak kazançlı çıkabilirler. Zannederseniz bir merkez..." Bakışları bir Gorath'a bir Owyn'e sığırdı ve kelimelerini yuttu.

James Guy'ın dilinin ucuna gelen şeyi biliyordu: Sethanon ve Hayattaşı'nın yakınlarında. Bu yüzden başını sallamakla yetindi. Odaya bakınarak, "Bu çevrede fazla genç asil göremiyorum, Guy," dedi James.

Guy masanın diğer kenarına uzandı ve James'in kafasına şakayla karışık bir şaplak indirmeye çalıştı, James bunu ustalıkla savuşturdu. "Her zaman keskin bir dilin oldu, Jimmy ve hep de öyle kalacak." James sırttı. "Bir gün dileğin gerçekleşip de Krondor Dükü olsan da hep keskin bir dilin olacak."

James güldü. "Belki. Şimdi söyle bana, nerede bu genç asiller?"

Guy iç çekti. "Civardan birkaç tanesi gelecektir, şüphesiz. İşte bu yüzden, buraya gelmek için tüm gece at koşturdum. Lanet olası hava, gemimin Salador'a iki gün geç varmasına neden oldu, Kral'ı yalancı çıkarmamak için bütün geceyi at sırtında geçirdim." Birasından bir yudum daha aldı. "Ve işte bu yüzden senin de bu geceki konferansa katılmanı istiyorum. Şehrin doğu kenarında bir evde. Gözden kaçırman imkânsız-; önünde Kraliyet Muhafızlarının dikiliyor olacağı bina." Ayağa kalktı, James de onu izledi ve bir süre sonraysa Gorath'la Owyn ayağa kalktılar. "Lyam bunu, Batı Âlemi ile birlikte cephe hazırlığı yaptığım sırada istedi, Işhap Tapınağına da yardımını olsun diye. Ben de, sadık bir dük olduğumdan, kralıma hayır diyemezdim. Sen de, sadık bir toprak beyi olduğun için, bana hayır diyemezsin. Bu akşamki konferansa şakşakçım olarak katılacaksınız, derebeyi. Şimdi, öncelikle adamlarımla ilgileneceğim, ardından biraz uyumaya niyetliyim." Dük oradan ayrıldı ve yukarıda kendisi için ayrılmış olan odaya yöneldi. Gorath, James'e dönerek, "Şakşakçı nedir?" diye sordu.

James güldü. "Tiyatro sahipleri onları, gösteri sırasında yüksek sesle tezahürat yapsınlar diye kiralarlar, cahilleri oyunun harika olduğuna inandırmak için. Bazen oldukça komikleşir. Beş altı kişi çılgınca tezahürat yaparken, izleyicilerin geri kalanı oyunculara çürümüş sebzeler fırlatır."

Gorath birasını bitirdi, duyduklarına inanamayarak başını iki yana sallıyordu, "İnsanlar." Hancı yaklaştı ve "Başka bir arzunuz, beyler?" dedi.

Uzunca bir süre James'in yüzünü inceledi, ardından, "Özür dilerim. Sizi birine benzettim," dedi. Boğazını temizleyerek sorusunu yineledi, "Başka bir arzunuz?"

"Eğer bu biranın üzerine bir şeyler yemezsem, bir saate kalmaz uyuyakalırım," dedi Owyn. "Hayatımda hiç bu kadar erken bir saatte bira içmemiştim."

Gorath hoşnut olmayan bir ses çıkardı, ama bir şey söylemedi.

James, "Şu anda hazırda ne varsa, a..?"

Hancı, "İsmim Ivan, efendim," dedi, eğilerek döndü ve oradan ayrıldı.

Meyhanenin kapısı açıldı ve içeri üç adam girdi, görevleri nedeniyle temkinli davranan James, Gorath ve Owyn baktı. Üç adam da oranın yerlisiydi ve bir tanesi elinde bir satranç takımı taşıyordu. Takımı bir masanın üzerine yerleştirdiler, ikisi oynarken, diğeri oyunu izlemeye başladı.

Ivan geri döndü ve soğuk et, peynir, baharatlı sebze ve tatlandırılmış elmalardan oluşan yemek servisini yaptı. Tepsiyi masaya koydu ve "Birer bira daha ister misiniz?" diye sordu.

James evet anlamında başını salladı. Bu sırada iki adam daha gelip satranç oyununu kurmaya başladılar, James, "Bu buralarda çok olur mu?" dedi.

Ivan başıyla onayladı, "Vezirin Sırası'nda mı efendim? O levhanın üzerindeki satranç taşının bir anlamı var. Bu hanı yaklaşık otuz yıl önce açan, ihtiyar Bargist, iyi bir oyuncuydu, o zamandan beri yolcular ve yerli halk, eğer becerini sınamak istiyorsan gelinecek yerin burası olduğunu bilir. Siz oynar mısınız, efendim?"

"Pek iyi değil," dedi James. "Benim... işverenim iyi oynar ve bana biraz öğretmişti."

"Burada her an sizinle oynamak isteyecek birini bulabilirsiniz," dedi askerlerin ne sipariş ettiklerini öğrenmek için ayrılırken.

Kapı açıldı, içeri paçavralar içinde yaşlı bir kadın girdi ve kapıyı arkasından kapattı. Odanın öte tarafına geçerek, James'in yanında durdu, "Lyton'a gittiğini sanıyordum, Lysle. Peki bu kıyafetleri de nereden buldun?" Omzunun üzerine, tuniğin kumaşına dokundu. "Dokusuna bakılacak olursa, bir barondan aşırımı olmalısın." James'e, sanki görmekte zorlanmış gibi gözlerini kısarak baktı. "Sanırım beni bir başkasıyla karıştırıyorsunuz. Adım James."

"James, öyle mi?" diye söze karıştı kadın. "Peki o halde, James ise, James olsun." Dirseğiyle dürtüp göz kırptı. "Sabunu çiğneyip, ağzından köpükler saçtığın gün gibi değil mi? Saflardan yardım koparmak için, hani. Sen nasıl söylüyorsan. Haydi iyi biri ol da yaşlı Petrumh'a yemek ısmarla, olur mu?" Ardından Gorath'ı fark etti ve "Bir elfle ne işin var, oğlum? Kötü şans getirdiklerini bilmiyor musun? Benim Jack'imi öldürenler ve Sethanon'daki sorunlara yol açanlar onlardı. Sen ne düşünüyorsun?"

James, "Sethanon'daki sorunlar mı?" diye sordu.

Kadın öne doğru eğildi ve gözlerini kırıştırdı, James'in yüzünü inceliyordu. "Sen Lysle değilsin!" dedi. Omzuna hafif bir darbe indirerek, "Onun yüzüyle ne yapıyorsun?" dedi. Ellerini ağzına götürdü ve geri bir adım attı. "Ov!" diye hafifçe bağırdı. "Sen kötü bir perisin, işte bu! Beni kandırmak için Lysle'in şekline büründün!" James ellerini havaya kaldırdı. "Bayan! Bizler kötü periler değiliz." "Ben de bir elf değilim!" diye homurdandı Gorath, sessizce.

Yaşlı kadın bir kez daha öne eğildi. "Doğrusu kötü birine benzemiyorsun, bu bir gerçek. Ama Lysle'in ikizi olabilirdin, işte bu da bir gerçek."

James eliyle Ivan'ı çağırdı ve ona bir sikke verdi. "Bayana biraz yemek ver," diye tembih etti. Petrumh'a dönerek, "Bu Lysle'in Lyton'a gittiğini mi söylüyorsun?"

"Birkaç gün önce ayrıldı, evet birkaç gün önce," dedi. "Orada bir beyefendi ile buluşacağını söylemişti. Şüphem o ki, söylemek beni üzüyor, ama başı derde girecek. Ne de olsa o, Lysle. Belayı kendine çekmek gibi bir özelliği var. Ve buluşacağı herifin bir beyefendi olduğundan şüpheliyim." Ivan kadını kolundan kavradı ve köşede yemeğin bulunduğu bir masaya oturttu. Kadın başını kaldırmadan yemeğe başladı, James ise dikkatini yol arkadaşlarına çevirmişti. "Sana benzeyen biri mi?" dedi Gorath. Owyn, "Biri Romney'e önümüzden bir benzerini göndermiş olabilir mi?" dedi.

James omuz silkti. "Belki. Bu daha önce yapılmıştı. Yıllar önce Prens'in bir benzerini Krondor kanalizasyonlarında görmüştüm. Eğer o çamurlu çizmeler olmasaydı, insanları Prens Arutha olduğuna inandırabilir ve bazı şeyleri bir süreliğine tehlikeye sokabilirdi." Başını salladı ve "Ama bundan şüpheliyim. Yaşlı kadının dediğine bakılırsa, bu Lysle denilen adam bir süredir ortalıkta. Bu yalnızca bir tesadüf olabilir. Bir süre önce Tannerus'da bazı tipler beni, ben onları aradıklarının ben olmadığımı ikna edene dek, başka birinin yaptıklarından dolayı tartaklamaya çalışıp durmuşlardı. Bir seneden daha kısa bir sürede, bunun iki kere olması, beni andıran birinin ortalıkta dolandığını düşündürüyor ve duyduklarına bakılırsa, benzerliğiyle bana hiçbir iyiliği dokunmuyor." Elini sallayarak hancıyı çağırdı. "Beni daha önce gördün mü?" diye sordu James.

"Gördüğümü söyleyemem," dedi Ivan.

"Ama daha önce, öyle zannetmiştin," diye gözlemde bulundu James.

"Hayır. Sizin bir başkası olduğunuzu zannettiğimi söylemiştim." "Kim?" diye sordu James.

"Lysle Riggers," dedi Ivan. "Gerçeği söylemek gerekirse, buralarda yaşayan bir hayduttur. Elleri her zaman... şüpheli şeylerin üstündedir. Gene de bir şey yapılmasına ihtiyacın varsa, tanınması faydalı bir adamdır, demek istediğimi anlıyor musunuz?"

"Anlıyorum," dedi James. "Bu adamı uzun zamandır mı tanıyorsun?"

"Aralıklarla yaklaşık on yıldır," dedi Ivan. "Gelir ve gider. Bazen bir ay kadar buradadır, ardından bir yıl uzaklaşır, bazen burada bir yıl kalır ve ardından bir ay gider. Neyin

peşinde olduğunu kimse bilemez." Üçüne de sırayla baktı.. "Size başka bir şey ikram edebilir miyim?" "Hayır, bu yeterli," dedi James.

"Peki ya şimdi?" diye sordu Owyn, sabah erken içtiği içkinin etkisiyle esnemeye başlamıştı.

James, "Eski dostum Graves ile muhabbet etmeye gideceğim. Siz de biraz dinlenseniz iyi olacak. Ve bu gece hepimiz, Dük Guy'ın buralı gençlere Armengar Savaşı hakkında vereceği konferansa gideceğiz," dedi.

Gorath, "Ben burada kalabilirim. Armengar'ı zaten biliyorum. Oradaydım," dedi.

James sırttı. "Ben de öyle. Ama gideceğiz. Bir dükü hayal kırıklığına uğratmak hiç politik bir davranış olmaz dostum.

Bunu yaparsan sorunlara yol açabilirsin."

Gorath'ın cevabı anlaşılmas bir homurtuydu, fakat ayağa kalktı. "Ben etrafı kolaçan edeceğim. Yaşlı kadının dediklerine bakılırsa, halkımdan bazıları çevrede olabilir. Bir işaret var mı yok mu, ona bakacağım," dedi. "İyi," dedi James, ayağa kalkarak. "Hepimizin yapacak işleri var." James ve Gorath kalktılar, Owyn ise, barın arkasına, bardakları temizlemekte olan Ivan'ın yanına geçti. "Bu gece için bir oda tutabilir miyim?" diye sordu. "Normal şartlarda bundan memnuniyet duyardım," dedi Ivan, "ama Kral'ın adamları hepsini tuttular." Owyn, "Yakınlarda bir han var mı?" diye sordu.

"Yarım günlük mesafede, batıda bir tane var, fakat tavsiye etmem. Aynı mesafede, doğuda da bir tane var, fakat onu da tavsiye etmem."

"Belki de ağılda bir yer?"

"Kral'ın adamları buna izin vermez evlat, üzgünüm."

Owyn geri dönüp, James'e yetişmeye karar verdi. Eğer uyuyamayacaksa, belki de Işap Tapınağı'nda araştırarak ilginç bir şeyler bulabilirdi.

James'i şaşırtan, Guy'ın, Armengar Savaşı hakkındaki konferansına katılımın yüksek olmasıydı. Owyn yakınlarda uykulu bir biçimde oturuyordu. Handan bozma manastıra gitmiş ve okuyacak kitaplar bulabilmişti. Büyünün konu edildiği bir kitaba kendini kaptırmış, ilginç pek çok şey bulmuştu.

Konuşma sırasında, James, uykuya dalmak üzere olan Owyn'i iki kez dirseğiyle dürtmüştü. Konferans sürdükçe, James, Armengar savunması komutanının taktiklerinin gerçekten inanılmaz olduğunu kabullenmişti. Dünyanın Dişleri kaçmaya çalışan insanların peşindeki moredheller ve goblinlerle kaynamasına rağmen, çok sayıda sığınmacının Yabon'a ulaşması gerçeği dahi bir başarı sayılırdı.

Guy sözünü bitirdiğinde, dinleyiciler kibarca alkışladılar ve çevreden gelen pek çok asil genç Dük ile konuşabilmek için yaklaştı. James, "Burada bekle," dedi ve Guy'a veda etmek için yanına gitti.

Geri döndüğünde, "Hadi gidelim," dedi.

"Nereye?" diye sordu Owyn. "Kasabada uyuyacak tek bir yer bile yok."

"Manastırda yerde uyuyup sabaha taze bir başlangıç yapabiliriz."

"İyi," dedi Owyn esneyerek. "Ben varım." "Biradan etkilenmemeye çalışmalısın, Owyn," dedi Jimmy, geniş bir sırtmayla.

Yol boyunca yürüdüler, Gorath'ın aniden yanlarında bitivermesi James'i şaşırtmamıştı, fakat Kara Elf gece karanlığında aniden ortaya çıkınca Owyn'in sıçramasına ramak kalmıştı.

"Bir şey buldun mu?" diye sordu James.

"İzler. Moredheller, yakın zamanda buradan geçmiş."

"Başka?"

"Çok sayıda insan kasabanın kuzeyinden geçiyor, dikkatinizi çekerim, içinden değil." "Görölmek istemediklerini varsayabiliriz. Hangi yöne gidiyorlardı, doğu mu, batı mı?"

"Her iki yöne de. Pek çok insan her iki yöne de geçiyor ve görünmemeye çalışıyor."

James, şaşkınlıkla başını salladı. "Lanet olsun, bunların hiçbiri hoşuma gitmiyor."

Manastıra yaklaştıklarında hepsi sessizdi. "Peki," dedi Graves, salonlara girdiklerinde, "konferans nasıldı?" "Bir şarkıcı olsa fena olmazdı," dedi James ciddi bir suratla.

"Önümüzdeki ay Dük Armand de Sevigny bir konferans verecek," dedi Graves, "ve sonraki ay ise Baldwin de la Troville." James temin eder bir şekilde, "Konferansları kaçırmamaya çalışacağım. Bu gece uyuyabileceğimiz bir yerin var mı?" dedi.

"Burada masaların altında ya da salonlarda yatmakta serbestsiniz, Jimmy, ama yukarıdaki odalar biraderler için ya da ambar olarak kullanılıyor."

"Masaların altı gayet iyi," dedi Owyn, yol çantasının içinden yatağını çıkarırken. Gorath da hiçbir yorumda bulunmadan aynısını yaptı.

James, hırsızdan dönme rahibin karşısına oturdu ve kısık bir sesle, "Neden burası, Ethan?" dedi.

Başrahip omuz silkti. "Bilmiyorum, Jimmy. Kardeşliğin Set-hanon'a yakın olmak istediğini"

biliyorsun," dedi. "Birkaç mil güneyde kabacabir köy kuruluyor, ama kasaba diyebileceğin türden bir yer değil. Gene de düzgün bir ticaret yolu ve bazı kişiler geçen kervan ve tüccarlardan kazanç sağlamak istiyor. Orada bir manastır kurmamız çok açık bir hareket olurdu. Oysa burada daha dikkatli davranabiliriz, gene de oraya, arada bir göz atması için bir biraderimizi gönderebiliriz. Bu sayede mevcut durumun herhangi bir bozulmaya uğrayıp uğramadığından emin oluruz."

"Gelecek iki konuşmacının Bas-Tyra'nın güvendiği kişiler olduğunu görüyorum."

Graves başıyla onayladı. "Bunun aksini yapmasına olanak vermeyecek kadar değişik şeyler olup bitiyor. Asillerin bir kısmı..." Omzunu silkti. "Olmaları gerektiği kadar güvenilir değiller."

"Bir ihanetten bahsetmiyorsun değil mi?"

"Ne düşüneceğimi bilmiyorum," dedi Graves. "Ben Rillanon tapınağı tarafından, potansiyel bir güçlük, hatta imkânsızlık içeren bir görev için seçilmiş eski bir hırsızım." Sanki James'in gözlerinin içine bakmaktan kaçınırmışçasına yere baktı. "Bu göreve uygun muyum, bilmiyorum." "Daha önce utangaç rolü yaptığını hiç görmemiştim, Ethan."

Graves içini çekti. "Bilmediğin pek çok şey var, Jimmy. Bazı eski... bağlarımın olduğu söylenebilir. Bunlar kolay kolay koparılmaz. Nasıl olduğunu bilirsin."

James güldü. "Pek çoğundan daha iyi. Şakacılar tarafından, sınırlarından geçersen öldürülmek üzere mimlenmiş durumdayım, yine de bunu sık sık yapıyorum. Ve bu eğer işlerine geliyorsa, bunu yok sayıyorlar. Sanırım ne demek istediğini anlıyorum."

Graves, "Umarım zamanı geldiğinde anlarsın," dedi. Ayağa kalktı. "Artık yatmalıyım. Burada yapılması gereken daha çok şey var. İyi geceler, Jimmy." "Sana da, Ethan."

James kendi yatağını çıkardı ve çoktan uykuya dalmış olan Owyn'in yanına yattı. Dalmak üzereyken, merakla Graves'in 'zamanı geldiğinde' derken ne kastetmiş olabileceğini düşündü.

Kuzey rüzgârı geceyi kesiyordu. Üçü de ateşin yakınında durmuş, James pelerininin altında büzüşmüştü. Malac Geçidi ile Salador arasındaki yol, Kral Yolu ile Salador arasındakinden daha az kullanılırdı, fakat daha kestirme bir yoldu.

Arkalarında, James'in satın almış olduğu üç at, sessizce onlara aldığı yemleri yiyorlardı.

Owyn, "James, Malac Geçidi'nden beri kafama takılan ve sana söylemek istediğim bir şey aklımı kurcalıyor," dedi. Gorath, "Bir sorunun varmış gibi görünüyordun," dedi.

James, "Nedir?" diye sordu.

"Tam olarak bilmiyorum, ama Kâhinden kaynaklanan bir şey... kötü bir önsezi."

"İçinde bulunduğumuz duruma bakıldığında," dedi Gorath, "bu pek de uygunsuz sayılmaz." "Ne demek istiyorsun?" diye sordu James, Owyn'e dikkatle bakarak.

"Sanki Kâhin endişeli gibiydi."

James sesini çıkarmadı, ardından, "Belki de yanılıyorum, ama büyücü Pug bir keresinde bana geleceğin bir taşa kazınmış olmadığını, pek çok hareketin sonucu olduğunu söylemişti, yani bugün hareketlerden birinin değişmesi, geleceği değiştirir," dedi.

Owyn, "Mesela sen güneye gelmesen, Delekhan'ın planları daha da ilerlemiş olacaktı," dedi.

"Bunu anlıyorum," dedi Gorath. "Ama gelecek akışkansa, bir Kâhin ne işe yarar?"

James omzunu silkti, "Bana dendiğine göre bu Kâhin'de büyük bilgelik varmış."

Owyn, Gorath'a baktı ve "Sanırım James haklı. Ama hâlâ o endişe hissini nedenini bilmiyorum."

"Belki de Kâhin'in kaderi bizim yaptıklarımıza bağlıdır," diye önerdi Gorath. "Böylelikle, geleceği görmesi zorlaşacaktır, tabii eğer James'in söyledikleri gerçekse. Belki de endişenin kaynağı budur."

James hiçbir şey söylemedi. Kendisi, Sethanon'un altındaki Hayattaşı'nın varlığından haberdar olan azınlıktan biriydi.

Yalnızca savaşta olanların ufak bir kısmı, Ejder Efendileri'nden kalma bu büyülü nesneyi biliyordu. Pek az kişi Aal Kâhini'nin, Hayattaşı'nın muhafızı olup da, Sethanon şehrinin altındaki büyük odada ikamet ettiğini biliyordu.

Malac Geçidi'ndeki heykel, ejder Kâhinin varlığından haberdar olmayanları yanıltmak için yapılmıştı. Eğer herhangi biri Kâhin'i ziyaret etmeye gelirse, bu onların kendisiyle, gerçekte huzurunda olmadan da bağlantı kurmalarını sağlıyordu.

James, "Bulmacanın bazı parçalarını birleştirmeye çalışıyorum. Elimizde, mallarının çalındığı Tsuranili Yüceler var. Tsuranili hainler bunları moredhel istilacılarına satıyor, onlar da bunları silah karşılığı takas ediyor olabilir. Bir olasılıkla Krondor'da karargâhlarını yaktığımız gerçek Geceşahinleri'nin varlıklarını maskeleyen için ortaya sürdükleri sahte Geceşahinleri ve batıda, kuzeyden gelebilecek bir istilayı gösteren pek çok sahte işaret var ortalıkta," dedi.

Gorath, "Halkım adımlarını dikkatli atacaktır. Delekhan'dan, harekete geçmeden önce Murmandamus'un gerçekten de Sethanon'da hayatta olduğuna ve kendi rızası olmadan orada tutulduğuna dair işaretler isteyeceklerdir." James, "Halkına hakaret etmek istemem ama, bu türden bir 'kanıt' yaratmak zor değil," dedi.

"Kabul," dedi Gorath, "işte bu yüzden Delekhan ona muhalif olan hepimizi ortadan kaldırmaya çalışıyor." James pelerinine sarınarak sırt üstü uzandı. "Cevapları bulabiliriz ya da bulamayız, fakat şu anda biraz uyku bana iyi gelir."

"Lyton'da şu benzerine bakacak mısın?" diye sordu Owyn.

"Yolumuzun üzerinde," dedi James. "Şehirden geçerken bile karşılaşabiliriz."

Owyn yana döndü, kendini yakmayacak biçimde ateşe yaklaşmaya çalışıyordu. Gorath uykuya dalana kadar sessizce uzandı.

Uyku, ipuçları ve parçalarla boğuşmakta olan James için kolay gelmemiştir. Tüm bu görünen karmaşada bir düzen vardı; bir şekilde tüm parçalar yerine oturuyor ve anlam ifade ediyordu.

Güneşin batışıyla şehrin eteklerine gelmelerine kadar Lyton'a yaptıkları yolculuk olaysız geçti. Yolun kenarında, görünüşe göre terk edilmiş, etrafında karanlık tiplerin dolandığı harap bir ağılı olan bir çiftlik vardı.

Onları önce Gorath gördü, James, "Eğer bana işaret etmeseydin, onları asla göremezdim," dedi.

"Dört kişiler ve terk edilmiş ağılin içindekiler konusunda çok meraklılar," dedi Kara Elf. James, "Bela yumrum deli gibi kaşınıyor, sanırım gerçek Geceşahinlerimizi bulduk," dedi. Owyn, "Ne yapıyoruz?" diye sordu. Kılıcını çeken James, "Bizi fark etmeden onları öldürelim, şansımız varsa," diye yanıtladı.

Atını yoldan çevirdi ve tırısı kaldırıp sürmeye başladı. Boylan atların göğüslerine gelen uzun çimenlerle kaplı, ıssız arazide yol aldılar. Bu bir süre için hareketlerini gizledi, karanlık kıyafetli tipler ilgilerini ahırın üzerinde yoğunlaştırdıklarından, James ve yol arkadaşları arazinin kenarına fark edilmeden yaklaşabildiler.

James atını hücum için döndürdüğünde, onu ilk gören suikastçinin bağırmasıyla diğer ikisi döndü. Kara kıyafetler içinde elinde kılıç tutanı James'e saldırmak için hazırlandı, bu sırada diğeri de yoldan uzaklaşmıştı. Ağılin köşesinde, üçüncü bir tip kolaylıkla okunu çekti, yayına yerleştirip seri bir hareketle yayını gerdi. Aniden ortaya çıkan karanlık bir enerji bulutu ağılin duvarına çarptı, okçuyu ıskalamış, ama atışını yapamadan geri savunulmasını sağlayarak dikkatini dağıtmayı başarmıştı.

İkinci adamın peşindeki Gorath atının arkasından atlarken James ilkiyle ilgileniyordu. Owyn, Nago'nun kendisine yapmış olduğu büyünün gizemini çözmeyi başarmış olmasına ve taklit edebilmesine rağmen, tam anlamıyla kontrol edemeyişine lanet etti. Sopasını, bir savaş sopasıymış gibi başının üzerinde tutarak atını okçuya doğru sürmeye başladı, okunu bırakmadan önce ona vurmaya çalışıyordu.

Gorath kılıcının yanıyla karşısındakinin nefes borusunu parçalayıp doğrulduğunda,

James'in ilk adamın karşısında zorda olduğunu, Owyn'in ise sopasını sallayarak üçüncüye saldırmakta olduğunu gördü. Okçu, Owyn'in sopasının başına isabet etmemesi için öylesine bir gayret içindeydi ki, atışını yapabilecek kadar duramıyordu. En sonunda yayını bir kenara fırlattı ve kılıcını çekmeye çalıştı.

James, Gorath'ın ne yapacağından emin olmayan bir şekilde dikildiğini gördüğünde bağırdı, "Dördüncüyü bul!" Başka bir söz söylenmesine gerek kalmadan Gorath oradan ayrıldı, köşeyi döndüğünde ağılın kapısının açık olduğunu gördü. İçerisi insan gözünü şaşırtacak kadar karanlıktı, fakat Kara Elf için bu karanlık ve aydınlıktan oluşmuş, griler ve koyu grilerden bir desendi. Tepesindeki çatı kirişi ve solundaki bir duvar boyunca bir hareket yakaladı. Bekledi. Bir süre sonra kirişlerdeki kişi kaydı, -bu samanların düşmesine neden olmuştu- duvarın yanındaki kişi ise sesin geldiği yöne doğru bir ok savurdu. Gorath hücum etti. Geceşahini bir ok daha çekip fırlatmadan, Kara Elf üzerine çullanmıştı. Mücadele, Gorath'ın adamı çabucak temize havale etmesiyle sona erdi. Dışarıda, Jimmy kendininkini halletmiş dikkatini Owyn'in mücadele ettiği adama çevirmişti.

Dövüş sona erdiğinde, James ve Owyn ağıla girdiler, James, "Burada ne var?" diye sordu.

Gorath kirişleri işaret etti ve "Orada biri saklanıyor," dedi.

James, "Aşağı in. Sana zarar vermeyeceğiz," dedi.

Bir adam kendini kirişlerden sarkıtıp bir an o şekilde bekledikten sonra, toprak zemine atladı. Becerikli bir biçimde parmak uçları üzerine düşerek kendini kurtaranlara baktı. "Teşekkürler," dedi.

Adam onlara yaklaştı, biraz uzakta durduğunda, Owyn, "Tanrılar adına!" dedi.

James ikizi olabilecek kadar ona benzeyen bu adama baktı. "Sen Lysle olmalısın," dedi James.

"Size bunu düşündüren nedir?" diye sordu adam.

"Çünkü insanlar beni, seninle karıştırıp duruyor," dedi James, kapıdan sızan ışık yüz hatlarını belirgin kılacak şekilde etrafında döndü. "Birkaç ay kadar önce bu neredeyse benim Tannerus'taki bir gurup mutsuz kişi tarafından öldürülmemen neden oluyordu." Adam güldü. "Üzuldüm, fakat onlar, kendileri yerine almam için gönderdikleri bazı şeyler nedeniyle bekliyorlar beni.

İşimden alıkoyuldum ve dönmek için artık çok geç." Bir an için durakladı, ardından, "İnsanların karıştıracağı kadar bana benzediğin doğru, adım Lysle Riggers," dedi.

"Adım James, Krondor'danım," diye yanıt geldi. "Bunlar benim dostlarım, Owyn ve Gorath. Malac Geçidi'nde yaşlı bir kadın beni sen sandığında Romney'e doğru yola çıkmıştık."

"Yaşlı Petrumh," dedi Lysle. "Biraz delidir. Bir yangında kocası öldüğünden beri o halde.

Şehirdekilerin pek çoğu ona yiyecek bir şeyler verir ve ağıllarında uyumasına göz yumar. Nedense, herkese büyükannem olduğunu söylemeye başladı." Bunun üzerine başını salladı.

"Bize, bir grup Geceşahini'nin neden seni öldürmeye çalıştığını açıklamak ister misin?"

"Geceşahinleri mi?" diye sordu Riggers, omuz silkerek. "Suikastçiler mi? Neden olduğunu bildiğimi söyleyemem.

Belki de beni sen sanmışlardır."

Gorath James'e baktı ve hiçbir şey söylemedi. Owyn, "Belki—" diye söze başladı.

James sözünü kesti. "Hayır, birisi senin ölmeni istiyor, Riggers. Haydi, kasabaya gidelim, bu sırada sen de nedenini hatırlarsın."

Adam, dövüşmeyi ve karşı koymayı kafasında tartarak etrafındaki üç kişiye baktı. Açık bir şekilde her iki seçeneği de kafasından atarak, başıyla onayladı. "Haydi gidelim. Yolkenarı, oldukça iyi bir handır, bütün bunların ardından bir bira iyi gelir."

"Cesetleri kontrol edin," dedi James. Gorath ve Owyn bunu yerine getirmek için dışarı çıktı. "Alman gereken bir şey var mı?" diye sordu James.

Riggers, "Hayır. Bir kılıcım vardı, ancak onu bu dördünden kaçarken ağaçlığın orada bir yerde düşürdüm. Pek iyi bir şey değildi. Dışardakilerden birininkini alırım," dedi.

Dışarı çıkan James, "İyi olur," dedi.

Owyn, "Üzerlerinde hiçbir şey yok James. Ne bir kâğıt, ne de para. Hiçbir şey. Sadece silah ve bu siyah kıyafetler," dedi.

Gorath yaklaştı ve "Ve bunlar," diye ekledi, elinde üzerinde bir şahin sembolünün bulunduğu bir madalyon tutuyordu. James madalyonu aldı, inceledi ve yere fırlattı. "Bunlar gerçek Geceşahinleri," dedi. "Krondor'daki o sahtekârlardan değil."

"Sahtekârlar mı?" diye sordu Riggers.

"Uzun hikâye ."

"İyi," dedi Riggers. "Bu ikinci bira anlamına geliyor. Haydi gidelim." Diğerleri atlarına binerken, şehrin uzak ışıklarına doğru yol almaya başladı.

Owyn atını Jimmy'ninkine yaklaştırdı ve "Suikastçiler tarafından parçalara ayrılmaktan kıl payı kurtulan birine göre hayli neşeli," dedi.

"Evet, öyle," diye yanıtladı James.

Bu yeni tanıştıkları kişiyi şehre kadar izlediler.

CİNAYETLER

Han kalabalıktı.

Lysle Riggers, James, Gorath ve Owyn'i, adını konumundan alan ve anayoldan uzunca bir yürüyüşün sonunda şehrin tam kenarında yer alan bir meyhane olan, Yolkenarı'na götürdü. Fakat, işçiler, silahlı dövüşçüler ve salonlarda eşyalarını yerleştiren uğursuz tiplerin rağbet ettiği bir yere benziyordu.

James ve yol arkadaşları ahırda çalışan çocuğa atlarını bırakıp, talimatlar verdikten sonra, Lysle'ı içeri kadar takip ettiler.

Lysle onları köşedeki bir masaya götürdü. Oturmalarını işaret edip, hancıya elini salladığında, adam siparişleri almak için aceleyle yaklaştı. James hepsi için bira ve yemek siparişi verdi, hancı ise bir ona bir Riggers'a hızla baktı, fakat bir şey söylemeden mutfağa geri döndü.

Riggers, "Peki o halde, size bir hikâye borçluyum," dedi.

"Uzun bir hikâye, öyle söyledin," dedi Gorath.

Riggers, "Ve anlatacağım da, ama bir sorum var. Bu kadar tesadüfi bir şekilde beni kurtarmanızı sağlayan nedir?" Bir süre James'i süzdü, ardından, "Eğer bu tamamen bir rastlantıysa, o halde kaderin garip bir mizah anlayışı var, dostum," dedi.

James, "Bir anlamda şans sayılır, gene de Malac Geçidi'nde adını duymuştum, birkaç kişi benim sen olduğumu sanıyordu. Seni nasıl kurtardığımıza gelince, bu tamamen rastlantıydı, fakat aslında biz, tam senin içinde olduğun türden bir belanın arayışı içindeydik," dedi.

"Bana saldıranları tanıdınız," dedi Riggers, sesini alçaltarak. "Görünen o ki, ortalama bir paralı askerden daha fazlasını biliyorsunuz." Kafasını Gorath'a doğru oynattı. "Son zamanlarda onun ırkı buralarda, her geçen gün sayısı artan bir şekilde görünüyor, fakat insanlarla sık sık açıkta dolandıkları söylenemez. Bu da bana, sizin, hikâye mi anlatmaya başlamadan önce, daha ayrıntılı bir şekilde tanımam gereken kişiler olduğunuzu düşündürüyor."

James sırttı. Riggers da sırtmasına aynı şekilde karşılık verdiğinde diğerleri bir kez daha benzerlik karşısında şaşkınlığa düştüler. Owyn, "Eğer sizler kardeş değilseniz, o halde tanrıların garip fikirleri olsa gerek," dedi.

"Aynen öyle," dedi Riggers, "diğer özellikleri bir yana."

James, "Sana şu kadarını söyleyebilirim. Şu anda senin ölümünü istemek için hiçbir nedeni olmayan kişiler için çalışıyorum, Riggers. Dilersen onlara böyle bir neden sağlamayalım. Onlar, aynı zamanda, seni öldürecek olan kişilerle de karşıt durumdalar."

"Ve düşmanımın düşmanı dostumdur, "dedi Riggers, alıntı yaparak.

"Bir yere kadar," dedi James. "Şu anda birbirimize yardım etmek için nedenlerimizin olmasını, hiç olmamasına yeğlerim."

Riggers bir dakika kadar sessiz kaldı, ardından gelen yemek ona, bir dilim peyniri alıp sıcak ekmeğin üzerine koyarken, biraz daha oyalanma fırsatı verdi. Bira gelip de, bir yudum aldıktan sonra, "Biraz daha dikkatli olmama izin verin, ben de size anlatabileceklerimi anlatayım," dedi.

"Kronдор'da, iyice yerleşmiş ve iyi bağlantıları olan bazı çıkar gruplarını temsil ediyorum. Tüm Krallık genelinde, Kesh ile Acı Deniz ve Natal'e kadar ticaret ilişkileri bulunuyor. Son zamanlarda yeni bir rakip tarafından zarara uğratılmaya başladılar, bu kişi kurulmuş düzeni ortadan kaldırıp yeni bir ticaret imparatorluğu kurmaya çalışıyor."

James bunu bir süre düşündü, ardından, "İşverenlerinin ya da yeni rakibinizin ismini vermeye ne dersin?" dedi. Lysle'in gülümsemesi hâlâ yüzündeydi, fakat gözlerinde neşe kalmamıştı. "İlk soruna cevabım hayır, ama ikincisi gizemli bir kişilik. Bazıları ona 'Sürüngen' adını veriyor."

James öne doğru eğildi ve yalnızca masadakilerin duyabileceği kısık bir sesle konuştu. "Ben Prens'in Sarayı'ndan, Derebeyi James, yani Kral adına çalışıyorum. Fakat aynı zamanda, bir süreliğine Eliuzun Jimmy olarak tanındım, bu yüzden kimden bahsettiğini biliyorum. 'Anne'nin evinde bir parti var,'" dedi.

"Ve vakit çok güzel geçecek," diye sözü tamamladı Riggers. "Sen Eliuzun Jimmy misin? Buna asla inanmazdım." Arkasına yaslandı. "Kronдор'u fazla ziyaret etmem. Benim... işverenim burada, doğuda kalmamı tercih ediyor. Ama yükselişin hakkındaki söylentiler uzak yerlere kadar ulaştı."

"Belki de sandığından daha da fazla ortak yönümüz olabilir," dedi James. Kronдор kanalizasyonlarındaki sahte Geceşahinleri'ni ve birisinin Prens'i bu sahte Geceşahinleri'ni bulmak için Şakacılar'a saldırmak konusunda nasıl incelikle yönettiği hakkındaki şüphelerini anlattı.

"Bu bana Sürüngen'in işiymiş gibi geliyor," dedi Lysle. " Tacı, Şakacılar'ın tepesine salmaktan ve arkasına yaslanıp seyretmekten mutluluk duyar. Eğer Şakacılar bir şekilde ayakta kalabildiyse, ona karşı çıkamayacak kadar güçsüz olacaklardır; yok edilirse de harekete geçip onların yerine oturacaktır."

"Arutha Kronдор'da olduğu müddetçe bunun gerçekleşmesi zor görünüyor," dedi James. " Böylesine bariz bir hileye düşmeyecek kadar ustadır. Esas meselemiz kafanı omuzlarının üzerinden ayırmak isteyen bu hakiki Geceşahinleri'nin varlığı..."

"Nedenini sormayacağım bile," dedi Lysle. "Bunun Krallık'ın iyiliği için olduğunu"

varsayıyorum."

"On yıl önce Prens Arutha'ya yapılan pek çok suikastte parmakları vardı. Bunlar, eğer o ilk gruptan geriye kalanlar ise ya da birisi onların ünlerini üzerine almaya çalışıyorsa, her iki şekilde de başa belalar. Bize onlar hakkında ne söyleyebilirsin?"

Lysle, arkasına yaslandı. "Sabaha Tannerus'a doğru yola çıkacağım -en son orayı ziyaret ettiğinde, neredeyse dövülerek öldürülmek üzere olduğun meseleyi çözümlmek için- o yüzden bildiklerimi söyleyeyim. Görünüşe göre bu Sürüngen'in basamak olarak kullandığı iki yer var. Duyduğuma göre Durbin'deki limanda süregelen suçların büyük kısmı onun kontrolünde ve Silden'deki yerel halkı da yerinden etmiş durumda. Şakacılar hiçbir zaman Kronдор'un dışında güçlü değillerdi, ama her zaman Acı Deniz boyunca işleyen ilişkileri, Silden'de ise nüfuzları vardı. Son zamanlarda Acı Deniz limanlarında süregelen sorunlar Şakacılar'ın işini sekteye uğrattı ve Şakacılarla Silden'de dost olanlar ortadan kayboldu. Ama kazan asıl kuzeyde kaynamak üzere; Romney'de büyük bir karışıklık var ve etraftan topladığım kadarıyla, bu Geceşahinleri meselesi oradan yürütülüyor."

"Oradaki bazı sorunlardan bahsedildiğini duyduk." "Nehirçekicileri Loncası mı?" diye sordu Lysle.

James başıyla onayladı.

"O, Sürüngen," diye devam etti Lysle. "Limanlardan başlayarak, kargonun bir şehre girip çıkmasını zorlaştırıp, hem tüccarları, hem de yerel hırsızları zora sokuyor. Bir süre sonra, insanlar mallarını sokmak için koruma parası ödüyorlar. İnsanlar bir kez eline düştüler mi, peşlerini asla bırakmaz. Nehir çekicilerinin başındaki adam Damon Reeves'tir ve dürüst bir adamdır, ancak yakınlarındaki biri kulağına bir şeyler fısıldayıp duruyor."

James, "Bu Sürüngen'in, yeniden örgütlenen Geceşahinleri'nin arkasında olduğunu mu düşünüyorsun?" diye sordu. "Ne düşüneceğimi bilmiyorum. Ortalıkta cirit atıp başına bela olmam onu bıktırmış ve bu yüzden başıma ödül koymuş olabilir. Ya da onların arkasında olabilir. Ya da başkaları, tamamen farklı nedenlerle ölmemi istiyor olabilir. Ben de zamanında birkaç düşman edindim." Lysle bunu söylerken sırttı.

"Hiç şüphem yok," dedi Gorath, ifadesiz bir ses tonuyla.

"Nereden başlamalıyız?" diye sordu James.

"Michael Waylander adında bir adamla başlayın. Görünüşe göre her zaman bu sorunların ortasında. Hırdavatçılardan Ar-le Çelikruhlulu ise, Nehirçekicilerin karşısında yer alan grubu yönetiyor. En azından iki taraf da Waylander ile konuşacaktır. Söylentiye göre bazı karanlık meselelerin içindeymiş; öyle çok önemli meseleler değil, fakat onu tehlikeli biri yapmak için yeterli."

"Bunun dışında bir şey?"

"Sizinle paylaşmayı düşündüğüm başka bir şey yok, fakat aynı zamanda sizden saklamamın, çabalarınızı güçleştireceği bir şey de yok."

"Pekâlâ," dedi James, "bu, seninle karşılaşmadan önce bildiklerimizden daha fazla. Eğer yarın Tannerus'a gidiyorsan, seni nerede bulacağımızı öğreniriz."

Lysle, James'e sırtarak baktığında, James kendini bir aynaya bakarmış gibi hissetti. Lysle, kendisinden iki üç yaş daha büyük olmasına karşın, benzerlik korkutucuydu. "Şimdi gittiğim yer bu. Siz beni aramaya geldiğinizde kim bilir ben nerede olacağım."

James, bilmiş bir ifadeyle bakışlarını onun üzerinde kilitledi ve "İnan bana, dostum. Artık seni tanıdığımıza göre, gözüm hep üzerinde olacak. Gene karşılaşacağız, bundan şüphen olmasın," dedi.

Lysle yemeğini bitirip, izin isteyerek üçünü yalnız bıraktı. "Bir oda bulmaya çalışacağım," dedi James. Ayarlamaları yaptı ve üçü de odalarına çekildiler.

Sabah olduğunda, ahırın olduğu yere geldiklerinde karşılarında şaşkın bir seyis çocuk buldular. "Atlar mı, efendim?"

Ama dün gece birini aldınız ve diğer ikisini efendime sattınız."

James yüzünü döndü ve görüş menzilin çok ötesinde Tannerus'un bulunduğu batıya giden yola baktı. Sessizce, bir gün Lysle Riggers'ı bulacağına yemin etti. Ve eğer o dakikaya kadar James'in aklında akraba olabileceklerine dair bir şüphe varsa, o anda tamamen silinmişti. Birdenbire gülmeye başlayan James, "Sanırım yeni atlar almamız gerekecek, evlat. Bize satacak neyin var?" diye sordu.

Owyn ve Gorath, James'in bu garip davranışı karşısında birbirlerine meraklı bakışlarla baktılar, fakat ikisi de James ahırın sahibini bekleyip de, üç at satın almak için pazarlık ederken, tek laf etmediler.

Silahlı adamlar, Romney'e giden yolu tutmuştu; üç atlıyı da durdurdular. "Bu da ne demek oluyor?" diye sordu James. Adamlardan biri çoğunlukla tahıl çuvaları ve kasalardan oluşan bariyerlerin ardından çıktı ve "Şu anda Romney'e yabancıları sokmuyoruz," dedi.

James, "Kral adına buradayım ve Krondor Prensi'nin yetkisini taşıyorum," diye karşılık verdi.

"Krondor Prensi, öyle mi?" dedi adam, bir yandan eldivenli eliyle çenesini kaşırken. Güçlü kollarının üzerinde kıvrılmış gömlek kolları, geniş ensesi ve göğsü, güneşten yanmış yüzüyle bir rıhtım işçisini andırıyordu. Elinde nehir gemilerinden aktarılan ağır kasaları açmaya yarayan, kullanmaya istekli görüldüğü demir bir çubuk vardı. "Doğrusu Prens uzak bir yolda; burası Batı Âlemi bile sayılmaz, bu yüzden bunun bizi ilgilendirmesi için bir neden göremiyorum." "Burada kim yetkili?" dedi James, atından atladı ve dizginlerini Owyn'e verdi.

"Aslında, normalde Nehirçekicilerinin şehri ele geçirmesini engellemekle meşgul olan Michael Waylander, ama şu sırada şehirde bazı işlerle ilgileniyor, dolayısıyla beni yetkili olarak bıraktı."

"Ve senin adın...?"

"Adım Kari Widger," dedi adam.

Adam daha hareket etmeye fırsat bulamadan, James ona doğru dönüp, karnına olabildiğince sert bir darbe indirdi. Adam, yüksek bir "oof" sesiyle yere yıkıldığındaysa James dizini Widger'ın yere yaklaşan yüzüne geçirdi. Kari bir tuğla gibi yere yıkıldı.

Özellikle yere düşmüş olan rıhtım işçisinin üstüne çıkan James, "İçinizden biri şehre gidip, Michael Waylander'ı buraya getirebilir mi? Ona Karl'ın aciz durumda kaldığını ve burada yetkili kimsenin olmadığını söyleyin. Tabii eğer," dedi ve kılıcını çekerek ekledi, "içinizden biri buraya gelip de bizi Romney'e sokmamak konusunda yetki sahibi olduğunu iddia etmeyecekse."

Barikatın arkasındaki iki adam aralarında tartıştılar ve biri Romney'i, Kral Yolu'ndan ayıran ufak köprüye doğru koşmaya başladı. Geride kalanların hiçbiri barikatı aşıp da James'e karşı koymaya istekli değildi, fakat James, bir düzine kadar silahlı adamın arasından sıyrılamayacağını biliyordu. Owyn atından indi ve dizginleri James'e geri verdi. "Bu cesurcaydı."

Jimmy kısık bir sesle, "Ve biraz da aptalcaydı. O ayaklı ağaç gövdesine tüm gücümle vurdum. Neredeyse elimi kırıyordum ve bu yalnızca karnıydı. Kafasına vurmaya çalışmadığımdan dolayı memnunum, muhtemelen tüm parmaklarımı kırardım. Dizim deli gibi zonkluyor," dedi.

Michael Waylander'ın gelmesi fazla uzun sürmedi. Uzun boylu sarışın bir adamdı, akşamüstü güneşi altında rengi kızıla çalan kısa sakalları vardı. "Burada neler oluyor?" diye sordu.

"Aynı şeyi sana sorabilirim," dedi James. "Krondor Prensi'nin yetkisini taşıyorum ve Kral adına buradayım. Ne cesaretle yolumu kesersiniz?" "Romney Kontu'nun yetkisi doğrultusunda hareket ediyoruz. Son zamanlarda pek çok sorun yaşadık; neredeyse bir lonca savaşının eşiğindeyiz."

"Lonca savaşı mı?" diye sordu James, sanki daha önce bunun hakkında bir şey duymamış gibi.

"Lanet olası Nehirçekicileri yerleşik olan her türlü anlaşmayı ihlal ederek fiyatları yükseltip, nehir boyunca tüm işi kapatacakları konusunda tehditler yağdırıyorlar. Ben, diğer loncaların ittifakını temsil ediyorum -camcılar, ip örücüler, marangozlar, demir işçileri ve pek çok yerel tüccar- ve ödemeyi reddettik."

James, "Bunu senin için özetleyeyim. Siz, kendi kargonuzu şehre sokup çıkarmak için ayarlamalar yaptınız, bunun üzerine de Nehirçekicileri malları nehre boşaltıp, tekneleri batırmaya başladılar."

"Daha da fazlası var," dedi Waylander. "Üç hafta kadar önce iki çırağı öldürdüler ve yaklaşık yarım düzine tekneyi ateşe verdiler."

James, "Peki, ama bunlar yerel meseleler. Biz Taç adına bir görevdeyiz, daha fazla gecikmeye tahammülümüz yok." "Yetki belgelerinizi göreyim," dedi Waylander.

James tereddüt etti. Bu Waylander denilen adam ne bir asil, ne de bir Krallık görevlisiydi. Haklar dahilinde hiçbir yasal yetkisi yoktu ve James onu memnun etmek zorunda değildi. Fakat pratik bazı hesaplamalar ve bir düzine kadar silahlı adamın varlığı, onu, elini tuniğine sokup, her asilin James'e Krallık için yaptığı görevde yardımcı olmasını emreden yetki belgesi ile yolculuk belgesini çıkarmaya zorladı.

"Dikkati elden bırakamayız. Nehirçekicileri silahlı adamlar kiralyıyorlar ve şehir bir askeri kampa döndü. Hâlihazırda şehrin içinde olanlar konusunda bir şey yapamayız, fakat daha fazlasının girmesine engel olabiliriz." Yetki belgelerini geri verdi.

"Peki ya Kont?" diye sordu Owyn. "Barışı sağlamıyor mu?"

"Burada bir garnizona sahip değiliz, evlat," dedi Waylander ve ses tonu James'e, onun bundan hoşlandığını hissettirdi. "Burada Krallık'ın tam merkezindeyiz ve çoğunlukla yaşanan sorunlar sarhoşların limanlardaki kavgaları ya da birkaç haydutun kuzey tepelerinden inip yoldaki birine saldırmasından ibarettir. Şehirde bir asayiş örgütümüz var, fakat bu tartışmada ikiye bölünmüş durumdalar. Nehirçekiciler bu bölgedeki en önemli loncadır, fakat diğer loncalar birleştğinde daha güçlüdür. Aralarında büyük fark yok ve Romney'de fazla sayıda tarafsız gurup bulunmuyor. Kont Richard, sırf yerli halktan olmamam nedeniyle, buradan yarım günlük mesafede yer alan bir köy olan Sloop'tan gelmemi istedi; her iki tarafta da pek çok dostum var ve bazı zamanlar beni dinlerler. Fakat Nehirçekicileri çizgiyi aştılar, buna başka türlü bakmanın imkânı yok."

James belgelerini tuniğinin içine soktu ve "Sanırım onların bu konuda diyecekleri farklıdır. Ama bu beni ilgilendirmez. Kont'u görmem gerek," dedi.

Waylander tam söze başlayacakken nal sesleri James'in o yöne bakmasına yol açtı. Bir gurup atlı, sakin bir hızla yol boyunca yaklaşıyordu, kuyruğun başında bulunan bayrak Kraliyet Kargıcıları'nı işaret ediyordu.

Liderleri yaklaştı, duruş için elini kaldırdı ve "Bu da ne demek oluyor, şimdi? Yolu açın," dedi.

James başıyla bir işaret yaptı. Waylander emir verdi ve adamları tahıl çuvallarını ve kasaları yoldan çekmeye başladılar.

James, subayın yanına geldi, bir süre sonra subay, "Sen neye bakıyorsun?" dedi.

James sırttı, "Gyldenholtlu Walter? Demek en sonunda Baldwin seni güneye gönderdi." Eskiden Yüksekşato'daki garnizonda yüzbaşı olan adam,

"Seni tanıyor muyum?" diye sordu.

James güldü, "Yüksekşato'da karşılaşmıştık. • Adım James, Krondor Prensi'nin sarayında toprak beyiyim." "Ah, evet," dedi eski yüzbaşı. "Şimdi seni hatırladım."

James sırtmaktan kendini alamıyordu. Yüzbaşı ile ilk tanıştığında, Guy'ın en sadık müttefiklerinden birinin subayı olduğundan, Guy du Bas-Tyra'nın gözden düşmesinin kurbanlarındandı, bu yüzden seneler boyunca sınır baronlarının emrinde zorlu görevlerde bulunmuştu. Walter'ın bel ölçüsüne bakıp, "Görünen o ki, barış zamanı seni iyi etkilemiş," dedi.

"Seni buraya getiren nedir, toprak beyi?" diye sordu yüzbaşı, bu dostça sohbeti duymamış gibi.

"Prens, bazı işler için bizi görevlendirdi. Buraya düzeni geri getirmesi için Guy'un gönderdiği grup siz misiniz?" "Biziz," dedi Walter. "Birkaç gün önce burada olacaktık, ama güneyde bir sorunla karşılaştık. Siyah kıyafetler içinde veletler bu yöne gelmemize karşı çıktılar. Bizi neşeli bir takibe şevkettiler, hepsi kaçmadan birkaçını öldürmeyi başardık."

James, Owyn ile Gorath'a baktı. "Bunlar açıkta konuşulmaması gereken meseleler, yüzbaşı. Kont ile konuşmam gerek.

Sanırım siz de öyle."

"Öyle," dedi yüzbaşı, adamlarına, artık barikatın kaldırılmış olduğu yoldan geçmeleri için işaret verdi. "Atlarınızı bizimle sürün, toprak beyi. Sizi kaba adamlara karşı koruruz." James'e gülümsedi.

James gülerek atına binip, yol arkadaşlarına kuyruğun sonuna katılmalarını işaret etti. Grubun içerisinde elli kargılı adam vardı; bu ciddi bir sorunu engelleyecek ve her iki tarafı da ani ve sert bir hareket yapmaktan caydıracak bir sayıydı, en azından James böyle umuyordu.

Waylander, "Biz, kargıcılar gelene kadar bu köprüyü tutacaktık, toprak beyi. Kont'a benim ve adamlarımın Sloop'a, evimize döndüğümüzü söyleyin," dedi.

James, adamın isteğini onayladı ve köprüden geçtiler.

Romney, doğuda büyük bir ticaret merkeziydi. Şehir, batı standartlarına göre muazzam sayılacak kadar büyüktü, fakat burada Krallık'ın doğu yarısında, Krondor şehrinin yarısı kadar olan boyutuyla, orta ebatla bir yerd. Elde bulunan elli kargıcıyla, Kont asayiş

örgütlerini yeniden düzenleyebilir ve tartışma içindeki iki tarafın savaş istememesi durumunda düzeni yeniden sağlayabilirdi.

Şehirdeki gerginlik gözle görünür ölçüdeydi. İçeri girmeleriyle, meraklı gözler pencerelerden bakıp sokakları boşaltarak askerlerin geçmesine izin verdiler. Gorath, "Havadaki korku çok fazla," dedi.

"İsyanlar çıktığında halk endişeleniyor," dedi James. "Bir taraf tutmasan bile, vahşet seni alıp zarar vereceği bir yola sürükleyebilir. Pek çok kişi lonca isyanları sırasında bir taraf tutmadıklarını anlatmaya çalışırken hayatını kaybetti." Bir köşeyi döndüklerinde kendilerini büyük bölümünün kocaman bir çeşme tarafından kaplandığı şehir meydanında buldular. Garip bir şey James'in dikkatini çekmişti. "Etrafta tek bir şahin eğiticisi ya da satıcı bile yok." Owyn başıyla onayladı. "Buraya, Cavel Kalesi'ndeki amcamı ziyaret etmek için daha önceden gelmiştim ve ana meydanda her zaman için tüccarlar vardı."

Gorath, "Belki de bahsetmiş olduğunuz vahşetin içinde savrulup gitmekten korkuyorlardır," dedi.

James başını evet anlamında salladı. Meydanın kuzey kenarını büyük bir han işgal etmişti; kapısında asılı levhada, yeşil bir otlak üzerinde duran siyah bir kuzu resmi vardı. "Burada konuşlanacağız," diye bildirdi Gyldenholtlu Walter. Kargıcılar atlarından indiler ve James, Yüksekşatolu eski kavgacı yüzbaşı hakkında ne düşünürse düşünsün, birliği bir beceriklilik timsaliydi. Yüzbaşı, yoldan geçenlerden birini, elinin bir hareketiyle yanına çağırdı ve "Romney Kontu'nun nerede olduğunu biliyor musun?" diye sordu.

Adam, "Oradaki evde konaklıyor, efendim," diye yanıtladı. Meydanın karşısındaki bir evi işaret etti.

Dizginlerini, emrindekilerden birine emanet eden Walter, atından indi ve "Toprak Beyi James, haydi, lord hazretlerine görünelim," dedi.

Atından inen James, Owyn'e, "Bize bir oda bul, ama farklı bir handa olsun. Eğer elli kadar Kraliyet Kargıcısı ile birlikte olmazsak, etrafı daha rahat kolaçan edebiliriz," dedi.

Owyn, "Tam yerini biliyorum. Bir keresinde burada babamla kalmıştım," dedi. Eliyle işaret etti. "O yolu geçince Cheam Nehri üzerinde başka bir köprü vardır, tam öte tarafta ise, üzerinde yeşil bir kedi işareti olan bir han göreceksiniz.

Seni orada bekleyeceğiz."

James döndü ve amaçlı bir şekilde hızlı adımlarla evin kapısına doğru yürüyen Walter'ı takip etti. Tam kapıyı vuracakken, kapı açıldı ve bir hizmetkâr, "İçeri girin, efendiler," dedi.

Adam, üzerinde stilize edilmiş bir nehir, üzerinden atlayan bir balık ve tepesinde bir yıldızın bulunduğu, Kont'un armasının işlenmiş olduğu kısa bir kale pelerini giymişti.

Hizmetkâr onları, evin arkasında ufak bir salona götürdü.

Kont Richard, gençlik dolu bir adamdı, fakat giydiği zırh ve kılıca karşın, bir asilden çok bir tüccara benziyordu. James, birer yönetici oldukları kadar aynı zamanda dövüşmeyi de bilen asillerin arasında yetişmişti ve bu kılıcı süs olsun diye taşıyan asillere alışmak zaman gerektiriyordu. Kont'un sesi şaşırtıcı derecede derin ve güçlüydü. "Hoşgeldiniz, beyler. En sonunda Lordumuz Bas-Tyra ricamıza karşılık verdi." James, öncelikle Walter'ın konuşmasına izin verdi. "Vakit kaybetmeden geldik, efendim."

"Yanınızda kaç adam getirdiniz?"

"Elli Kraliyet Kargıcısından oluşan tam bir birlik."

Kont endişeli görünüyordu. "Umarım bu yeterlidir. Bu anlaşmazlığı, zor kullanmadan halletmeyi dilerim." Walter, James'e baktı ve omuz silkti. Kont bu bakışmayı fark etti ve "Sizde kimsiniz?" diye sordu.

"James, Prens Arutha'nın toprak beylerinden," dedi, yolculuk ve yardım isteme yetkilerini gösteren belgeyi çıkartarak. İkinci belge Kont'u artan bir sıkıntıya sokmuştu. "Ne gibi bir yardım?"

"Şu an için, bilgi, efendim. Bu bölgede Kara Yol Kardeşliği'nin aktivitelerini artırdığı ve Geceşahinleri'nin muhtemel dönüşü hakkında söylentiler duyduk."

"Muhtemel mi?" diye sordu Kont, rengi giderek değişiyordu. "Hiç kimse, Taç'a gönderdiğim raporları okumuyor mu? Tabii ki muhtemel! Nehirçekiciler adına Demirişçilerinin iki üyesini öldürdüler, bununla kalmayıp Nehirçekicilerinin de iki üyesini öldürdüler; kim ödeme yaparsa onlar için öldürüyorlar. Baron Cavell'in, peşlerinde olduklarından dolayı, Cavell köyünde saklandığını duyuyorum! Her odada bulunan muhafızlarla, ufak bir konutta ikamet ediyor." Cavell hakkında bir şeyler James'e tanidik gelmişti, fakat ne olduğunu çıkartamıyordu. James, "Peki, o halde, efendim, yol arkadaşlarım ve ben birkaç gün daha bu civarlarda bulunup, soruşturma yapacağız. Ziyaretimizin resmi olduğunu başkaları bilmezse, daha memnun oluruz. Eğer birisi sorarsa, başka bir yere giderken, Prens'in selamlarını iletmek için uğradık." Walter'a baktı.

"Buna güvenilirlik katmak için Yeşil Kedi Hanı'nda kalacağım, yüzbaşı."

Gyldenholtlu Walter, bu sanki kendisi için bir önem taşıymıyormuş gibi omuz silkti. "Efendim, emrinizde olacağız. Sabaha asayiş şefinizle konuşmam ve bir devriye oluşturmam gerekecek. Buradaki halk, bizimkilerden birkaçının atlarını sürerek etrafta dolaştığını gördüğünde, işler durulacaktır."

James ve Yüzbaşı, Kont'un huzurundan ayrılmak için izin istediler. Kapının dışında Walter, "Eh, toprak beyi, pek yakında burada işleri yoluna koyacağız," dedi.

Havadaki gerginliği bir kez daha hisseden James, "Umarım bunu yaparsınız, yüzbaşı."

Gerçekten bunu yapmanızı diliyorum," dedi.

Birbirlerinden ayrıldılar ve atına binen James, şehrin Owyn'in göstermiş olduğu yönüne doğru atını sürdü. Bir yandan da şehri inceliyordu.

Romney, her üç nehrin de kesiştiği noktaların ortasındaydı. Rom Nehri, Dünyanın Dışları'ndan, sınır baronluklarının en eskilerinden biri olan Kuzeygözcüsü'nün yakınlarından dökülmeye başlıyordu. Romney'de. Cheam Nehri güneydoğuya çatallanıyor, Rom ise güneybatıya akmaya devam ediyor, sahile yaklaşırken tekrar güneydoğuya dönüyordu. James karşısına çıkan, Cheam Nehri'nin üzerinde kavislenen köprü'nün önünde durakladı. Bir şey içini kemiriyordu, tam olarak oturtamadığı, ama bir şekilde önemli olduğunu bildiği bir şey. Aklına bir şeyin gelip gelmeyeceğini görmek için bekledi, ardından, zamanı geldiğinde bunun kendiliğinden olacağına karar verdi.

James köprüyü geçti ve şehrin bu tarafının diğerinden daha gergin olduğuna karar verdi. Halk hızla hareket ediyor, gözleri ise herhangi bir yerden gelebilecek bir saldırıya karşı dikkatle dolanıyordu ve hiçbir yerde alışılmış şahincilerden eser yoktu.

Yeşil Kedi Hanı'na varıp ahırın arka kısmına doğru ilerlediğinde, Gorath ve Owyn'i kendini bekler buldu. "Neden yemek yemek için içerde değilsiniz?" diye sordu James, atından inerken.

Korkmuş görünen bir seyis, "Beyim, efendim hizmet etmek konusunda isteksiz... dostunuza," dedi. Eliyle Gorath'ı gösteriyordu.

Homurdanarak, "Ona tam anlamıyla dost diyemem," dedi James, dizginlerini çocuğa atarak, hanın arka kapısına hızlı adımlarla yürüdü. Owyn ve Gorath bir an için tereddütte kaldılar, ardından onu izlediler.

James, içeride, iri bir adam gördü, geçkince yaşına rağmen omuzları hâlâ geniş, kalın belinin altında kendini belli eden kasları olan adam, ahırdan içeri kimin girdiğini görmek için döndü. Etili parmaklarını Gorath'a uzatarak, "Sen! Sana, türünden hiç kimseyi hanımda istemediğimi söylemiştim," dedi.

James hızla hareket ederek hancı ile Gorath'ın arasına girdi. "Peki bu tür de nedir acaba?" diye sordu.

Adam James'i tartarcasına süzdü ve durakladı. Bu genç adam oldukça ufak tefekti, fakat tavırlarındaki bir şey hancının durmasına neden olmuştu. "Kara elfler! On beş yıl sınırdaki görev yaptım ve onları tanıyacak kadar çok soydaşını öldürdüm. Onlar da yeterli sayıda yoldaşımı öldürdüler. Hem sen kimsin de bana bunu soruyorsun?" James, "Ben, Derebeyi James'im, Krondor'daki Prens Arutha'nın toprak beylerinden. O benim yol arkadaşım ve Taç adına bir görevdeyiz," dedi.

"Ben de Banapis Kraliçesi'yim," diye karşılık verdi hancı.

James bir yandan tuniğine elini sokup, belgeleri çıkartırken, sırtıyordu. "Pekâlâ, Aşk ve Güzelliğin ihtişamlı kraliçesi, bunları okuyunuz, aksi takdirde bana kefil olması için Kont Richard'ı çağırmak zorunda kalırım ve hep birlikte, şehrin içinde bulunduğu şu durumda buraya çekiliştirmekten ne kadar memnuniyet duyacağını görürüz."

Yaşlı adam, yavaşça, dudaklarını kıpırdatarak okudu. James, ona yardımcı olmayı teklif etmedi. Bir süre sonra belgeleri geri verdi. "Kahretsin, sen, Prens'in bir nevi yüksek rütbeli görevlisisin, değil mi?"

James omuz silkti. "Bu senin gibi eski bir askerin anlamasını kolaylaştırıcaksın, eğer orduda olsaydım, bir Şövalye-Teğmen olurum. Şimdi üçümüz için yeterince büyük bir oda istiyorum, ayrıca bira ve yemek."

Adam, Gorath'a karanlık bir bakış fırlatıp, tekrar James'e döndü. "Buradan gelin... efendim." Onları bara getirdi ve arkasına geçti. Büyük demir bir anahtar çıkardı ve "Merdivenlerden yukarı, en arkada sağdaki oda," dedi. James anahtarı aldığı anda, adamın gözlerinde bir ışık belirdi. "Gecesi altı altın krallık parası."

"Altı mı?" dedi James. "Seni soyguncu!"

"Adam başına iki. Ya kabul edersiniz ya da gidersiniz."

Elli kargıcının civardaki hanlarda pek çok odayı kapatacağını bilen James, "Peki, kabul," dedi.

"Ödeme peşin."

James, on iki madeni parayı saydı ve "İki gece. Daha uzun kalırsak, ödemeyi ertesi gün yaparız," dedi.

Adam paraları topladı. "Ve bu yemek ya da birayı kapsamıyor," dedi.

"Bundan emindim," dedi James. Owyn ve Gorath'a dönerek, "Eşyalarımızı toparlayalım, sonra yemek yeriz," dedi. Atlarından yol çantalarını aldılar, seyisin işini bildiğinden emin olduktan sonra, yukarı çıktılar. Tam James'in beklediği gibi, ahırın arkasında üst kattaki oda hanın en az aranılan odasıydı. Bunu mesele etmemeye karar verdi.

Aşağıda, içerde pek fazla bir kalabalık olmamasına karşın, servisin yavaşlığına tahammül etmek zorunda kaldılar, en sonunda yemek geldiğinde, James, burayı işleten yaşlı askeri ne zaman bir kancada sallandıracağına karar vermek üzereydi. Yemeğin iyi hazırlanmış ve kaliteli olması, James'i memnun etmişti.

Yemeklerini yerlerken, bir yandan da aralarında durumu tartışıyorlardı. James bildiği pek az şeyi onlarla paylaşmıştı, Owyn, "Peki, Geceşahinleri, Nehirçekiciler için mi yoksa Demirişçileri için mi çalışıyorlar?" dedi.

"Hiçbiri," diye yanıt verdi Gorath. "Burada, Krallık'ta oluşan karışıklık ve uyumsuzluk, Delekhan'ın müttefikleri." "Gorath'ın haklı olduğuna inanıyorum. Geceşahinleri'nin bu Sürüngenle, Delekhan'la ya da ikisi ile de birlik olup olmadığını bilmiyorum; belki de bizimle hiçbir alakası olmayan bir çatışmanın içine girdik, ama her iki durumda da kargaşa Delekhan'ın çıkarma olacaktır. Bu da demek oluyor ki, bunu sona erdirmek için yardım etmeliyiz," dedi James.

"Nasıl?" diye sordu Owyn.

"Tüm bunların nasıl başladığını öğrenmeye çalışıp, iki tarafın birbirleriyle konuşması için bir yol bulalım. Eğer Kont bu karışıklığa aracı olursa, belki de şehirde asayişe benzer bir şey sağlayabiliriz. Bu Kargıcılar, kaynayan kazanın kapağını ancak bir yere kadar tutabilirler; er ya da geç biri kılıcını çekecek ya da birisinin kafasını kıracak ve bu da tüm şehri etkileyen bir ayaklanmayı başlatacak." Sesini daha da alçalttı. "Ve eğer şehrin asayiş örgütünün büyük bir kısmı şu ya da bu taraftaysa, elli kargıcı bile bunu durdurmaya yetmez."

Owyn başıyla onayladı. "Ne yapmamızı istiyorsun?"

Gorath'a işaret ederek, "Yarın sabah ilk ışıkla, şehrin dışını gözlemeni istiyorum. Neye bakacağını biliyorsun," dedi.

Owyn'e dönerek, "Romney' in önemli ailelerinden birilerini tanıyor musun?" diye sordu.

"Pek sayılmaz," dedi Owyn, "ama babam bir baron olduğundan ve etrafa dağıtabileceğim pek çok isim olduğundan, bu civarlardan birinden çay ya da akşam yemeği için davet alabilirim." James, "İyi. Ben de etrafı kolaçan edeceğim," dedi. "Nerede?" diye sordu Owyn.

James sırtıttı. "Şehrin akıllı adamların gitmeye çekindikleri bölümünde."

Owyn başıyla onayladı. "Ya başka?"

"Buranın kuzeyinde yaşayan Baron Cavell diye birini biliyor musun?" diye sordu James.

Owyn ağzındaki lokmayı bitirdi. "Cavelli Corvallis mi? Tanımam gerekir. Amcamdır. Daha doğrusu annemin amcası, fakat ondan yalnızca birkaç yaş büyüktür. Neden?"

"Romneyli Richard, Geceşahinleri'nin peşinde olduğunu söylüyor."

Owyn, "Bu beni şaşırtmadı. Corvallis Amca her zaman sinirli ve affetmeyen bir mizaca sahiptir. Bu onun düşman edinmesini kolaylaştırır. Gene de birinin onun ölmesini isteyeceğini düşünemiyorum," dedi. James omuz silkti. "Kont Richard'ın Cavell Baronu'nun dediklerine dayanarak söylediği şey bu." Gorath, "Onun ölmesini isteselerdi, ölürdü," dedi.

James, "Richard'a bakılırsa, amcan Corvallis, Cavell köyünde içinde muhafızların dolu

olduğu bir evin bir odasında saklanıyormuş," dedi.

Owyn başıyla onayladı. "Eski kale, bir yıl önce esrarengiz bir yangınla kül olmuştu. Aile o zamandan beri köyün en güzel evinde yaşıyor, eski kaleyi onarmaktan bahsediyorlar, fakat şu anda, hâlâ terk edilmiş durumda." James, "Geceşahinleri'ni burada bulamazsak, amcanla konuşmak zorunda kalabiliriz," dedi.

"Onları bulmakta fazla güçlük çıktığını görmedim," dedi Gorath.

James onaylarcasına başını salladı. "Fazlasıyla doğru." Yemeklerini bitirdiler ve gecelerine son verdiler.

Ertesi sabah bağırtının nedenini henüz tam olarak anlayamamış olmasına karşın, James, yatağından fırlamış, çizmelerini ve pantolonunu eline almıştı. Aynı şekilde Gorath da uyanmış, kılıcına uzanmaktaydı, Gorath'ın yanındaki şiltede yatan Owyn kıpırdandı ve "Ne?" diye sordu.

"Seslere bakılırsa bir isyan başladı," dedi Gorath.

James sesleri dinledi ve "Hayır, bu başka bir şey," dedi.

Giyinmesini tamamladı ve holdeki merdivenlerden hızla aşağıya indi." Binanın ön tarafına ulaştıklarında, artık içeriden, dışarıdan gelen sesleri duyabiliyorlardı. Hancı, hanının kapısı karşıtlığa aracı olursa, belki de şehirde asayişe benzer bir şey sağlayabiliriz. Bu Kargıcılar, kaynayan kazanın kapağını ancak bir yere kadar tutabilirler; er ya da geç biri kılıcını çekecek ya da birisinin kafasını kıracak ve bu da tüm şehri etkileyen bir ayaklanmayı başlatacak." Sesini daha da alçaktı. "Ve eğer şehrin asayiş örgütünün büyük bir kısmı şu ya da bu taraftaysa, elli kargıcı bile bunu durdurmaya yetmez."

"Cinayet mi?" diye sordu Owyn, merdivenlerden inerken. "Kim?"

"Bilmiyorum," dedi hancı. "Ama Kara Kuzu Hanı'nda olduğunu söylüyorlar."

Kelimeler daha havada kaybolmadan James kapıdan dışarı çıkmıştı, ardından Owyn ve Gorath da çıktılar. Ahıra gidip atını eyerlemekle vakit kaybetmek yerine sokaklarda koşuran, köprüden geçip şehrin ana meydanına doğru akın eden kalabalığı izledi.

Meydana ulaştıklarında, halktan kalabalık bir grubun, ellerinde mızrak taşıyan, kol bantlı birkaç adam tarafından, geçişlerinin engellendiğini gördü. Görünürde Kraliyet Kargıcılarının hiçbirinden eser yoktu. James, kalabalığın içinden sıyrılmak için etrafındakileri iteklemek zorunda kalmıştı, nihayet en öne ulaştığında, elinde mızrak tutan bir adam yolunu kesti. James, mızrağı bir kenara iterek, "Taç adına görevliyim!" diye bağırdı.

Görünen o ki adam buna hazırlıklı değildi ve bir an tereddüt ettikten sonra James, Gorath ve Owyn'in geçmesine izin verdi. Fakat, Romney Kontu Richard meydanın karşısından

çeşmeye doğru yaklaşırken, diğerlerinin geçişini engellemeyi başardı. James'i gördü ve "Toprak Beyi!" diye onu çağırdı.

James, onun beklediği yere doğru yürüdü ve "Lordum? Sorun nedir?" diye sordu.

Kont öfkesinden konuşamaz bir durumda, Kara Kuzu Hanı'nın açık kapısını gösterdi ve "Bak!" dedi.

James hızla kapıya gitti.

Salona girdiğinde, gözleri boş ve sabit bakan, yerlerde ya da masalarda uzanmış Krallık Kargıcılarını gördü. Ölü olduklarını anlamak için ne bir şifacıya ne de bir rahibe ihtiyacı yoktu. Bir saat kadar önce kahvaltı için geldiğinde cesetleri bulan korku içindeki seyis çocuğa baktı, ve "Hepsi mi?" diye sordu.

Çocuk öylesine korkmuştu ki, güçlükle konuşuyordu. "Efendim," diyerek başını evet anlamında salladı. "Subayları, yukarıda odasında, çavuş ve diğerlerinden bazıları da odalarında. Geri kalanları burada ölmüşler." Gorath masaya yaklaştı ve bir bira kupasını eline aldı. Kokladı. "Zehir," dedi, "ya da ben bir goblinim. Kokusunu alabilirsin."

James kupayı aldı ve kokladı, moredhelin koku alma duyusunun kendisinininkinden daha gelişmiş olduğuna karar verdi, çünkü sıcak biradan başka bir koku almıyordu. Kupanın içinde siyaha çalan bir tortu fark etti. Ufak bir miktarını parmağıyla çıkardı, ardından dilinin ucuna sürdü. Tükürüp, "Haklı olabilirsin, bu biranın içinde zehir olabilir, ama kokusunu aldığın şey katranotu," dedi.

"Katranotu mu?" diye sordu Owyn, daha önce birçok ceset görmüş olmasına karşın, solgun görünüyordu.

James, kupayı masaya koyarken başıyla onayladı. "Krallık'ın en köhne hanlarında yapılan bir hile. Büyük miktarlarda katranotu tehlikeli bir maddedir, ama ufak miktarda alındığında susatır. Bunu kötü birayla karıştırırsan, müşteriler sanki cücelerin kış birasıymışçasına içerler." "Öldürebilir mi?" diye sordu Owyn.

"Hayır, ama bunu yapabilecek pek çok tatsız zehir vardır," diye yanıtladı James.

Çocuğa döndü ve "Adın ne?" diye sordu.

"Jason," diye cevapladı çocuk, korku içinde. "Bana ne yapacaklar?" diye sordu ardından.

"Hiçbir şey, neden?"

"Bu adamlara ben hizmet ettim, efendim. Efendim bana her zaman misafirlere hizmet etmemizin, sorumluluğumuz olduğunu söylemiştir."

James, "Belki de, ama biranın zehirli olduğunu bilemezdin, değil mi?" dedi.

"Hayır, ama bir şeylerin garip olduğunu biliyordum ve hiçbir şey söylemedim."

James fazlasıyla meraklanmıştı. "Garip olan neydi?"

"Birayla gelen adamlar. Biramızı, Sloop'taki Ters Dönmüş Fıçı İşareti'nden alırlar. Araba sürücülerini tanırım. Bu kez, yabancı adamlardı."

James, çocuğu omuzlarından tuttu ve gözlerinin içine baktı. "Bu adamlar hakkında söyleyebileceğin bir şeyler var mı?"

"Herhangi özel bir şey?"

Jason bir süre tavana baktı, sanki bir şeyleri hatırlamaya çalışıyordu. "Koyu renkteydiler, Keshli olabilirler ve garip konuşuyorlardı. Ve endişeli görünüyorlardı, ama hiçbir şey söylemediler. Bir tanesi, ortağına bir fıçı uzatmak için eğildiğinde boynunda bir madalyon gördüm." "Neye benziyordu?" diye sordu James.

"Üzerinde bir kuş figürü vardı."

James, Gorath ve Owyn'e baktı. "Peki başka?" diye sordu James.

"Onları gördüğümü unutmamı söylediler," diye yanıtladı Jason. "Ve garip kokuyorlardı, sanki buraya gelen Sildonlu denizciler gibi, hani kanvasın ve çiçeklerin üzerine güneş geldiğinde kokar ya."

James dışarı çıktığında, Gorath ve Owyn odayı araştırmaya başladılar. Kont Richard'ı, James hana girdiğinde durduğu yerden hiç ayrılmamış buldular. Cinayetlerin verdiği sarsıntı, Kont'u hareketsiz hale getirmişti. James, daha önce bunun kan dökülmesine alışkın olmayanların başına geldiğini görmüştü. Hızla Kont'a yaklaştı ve "Lordum, düşünceniz nedir?" diye sordu. James'i anlamakta zorluk çekermişçesine gözlerini kırpan Richard, "Düşüncem mi?" diye tekrarladı.

James kalabalığı işaret etti ve "Onlara bir şey söylemelisiniz. İşler eskiden olduğundan daha çirkin bir hale gelmeden onları dağıtmalısınız. Ardından cesetlerle ilgilenilmeli," dedi.

"Evet," dedi Kont Richard. "Öyle." Çeşmeye çıktı ve herkesin kendisini görebileceği bir yerde durdu. "Romney Halkı," diye bağırdı ve kelimeler ağzından döküldükçe, James, halka hitabın Kont'un sıklıkla yaptığı bir şey olduğunu anladı, işin tanıdık olması düşüncelerini yerine getirmişti.

"Evlerinize gidin!" diye emretti Kont. "Sakin olun. Karanlık bir cinayet gerçekleşti ve sorumlular yakalanıp, cezalandırılacaktır." Aşağı atladı ve asayiş görevlilerinden birini eliyle yanına çağırırdı. "Beş dakika içinde burada hem Nehirçekiciler'den hem de Demirişçileri'nden birini görmek istiyorum."

"Lanet olsun!" dedi Kont, James'e. "Cheam'dan daha fazla birlik istemeliyim. Kara Guy,

Kral'ın kendi askerlerinin ellisinin birden şehrimde ölmesinden memnun olmayacaktır."

"Kral da öyle," diye yorumda bulundu James. Kral Lyam'dan bahsedildiğinde Kont'un yüzünün karardığını gören James, "Dostlarım ve ben elimizden gelen her şeyi yapacağız," dedi. "Şu anda yapabileceğiniz en iyi şey, toprak beyi, bunun arkasındaki kişileri bulmak olacaktır."

"Biliyorum zaten," dedi James. Onlara katranotunu ve Silden'den gelmiş gibi görünen iki adamı anlattı.

"Geceşahinleri!" diye fısıldadı Kont, alanı terk eden kalabalıktan herhangi biri tarafından duyulmamak için. "Lanet olsun! Neredeyse bu işin arkasındaki ismin Damon Reeves ya da Arle Çelikruhlı olmasını dileyeceğim." "Neden onlar?" diye sordu James.

"Çünkü o şekilde ikisinden birini bir sebep göstererek astırabilir ve iki problemi yarı bedeliyle çözebilirdim. Reeves,

Nehirçekicilerini, Arle Çelikruhlı ise Demirişçileri Loncası'nı yönetiyor. Bu çekişmenin tam merkezindedir." Yaklaşmakta olan iki adamı işaret etti. Karşısına geldiklerinde, "Her ikiniz de kendi hiziplerinize, artık Romney'deki şiddete tahammülüm kalmadığını söyleyin. Bu çekişmenin her iki tarafının davranışlarından, Nehirçekiciler ile Demirişçileri'nin idarecilerini sorumlu Tutuyorum. Şiddet devam ederse, ikisini de, şehir kapılarında yan yana sallandıracam. Onlara bu haberi hemen iletin!" dedi Kont.

Demirişçileri'nin üyesi olan ilk adam, "Fakat Arle Çelikruhlı, Sloop'ta," dedi.

"O halde haberi Sloop'a götür," diye tembihledi Kont.

James, "Lordum, bunu ben yaparım," dedi. Her iki adam da, bu iki savaşan gurubun liderlerine haberi taşıyan kişinin kim olduğunu sorarcasına bakiştılar.

Kont, "Eğer şehrimde başka sorunlar olursa, Arle ve Damon'un hayatlarının tehlikeye gireceği haberini yayın," dedi. İki adam eğildiler ve hızla uzaklaştılar.

"Bu tehdidi gerçekleştirebilir misiniz, lordum?" diye sordu James, iki adam da duyuş mesafesinden uzaklaştığında.

"Muhtemelen hayır, fakat bu, yeni askeri birlik gelene kadar onları bir şey yapamayacak kadar sarsabilir." James'e baktı. "Neden Sloop'a gitmeyi seçtin?"

"Çünkü orası zehirli biranın geldiği yer ve oradan sonra Silden'e doğru yola çıkmamız gerektiğini düşünüyorum." "O halde Çelikruhlı ve Michael Waylander'a, her iki adamın da, Reeves ve çeşitli hiziplerin diğer yerel liderleriyle birlikte üç gün içinde burada olmasını beklediğimi söyle, eğer içlerinden biri ortaya çıkmazsa, onun bu karanlık cinayette parmağı olduğunu düşüneceğimi de. Ölüm emrini bizzat vereceğim. Eğer hepsi de gelirse, onları bir odaya kapatıp, bu anlaşmazlıklar konusunda bir çözüme varılıncaya kadar dışarı

çıkılmalarını engelleyeceğim. Yere işeyecek ya da açlıktan ölecek olmaları umurumda değil, bu işe bir son verene kadar, hiçbiri bir daha güneşi göremeyecek." Kontun kararlılığından emin olan James, "Ben ve arkadaşlarım bir saat içinde yola çıkacağız, lordum," dedi. Eğildi ve iki işçinin Jason'a cesetleri taşıyıp, şehirden yakılmaları için alınacağı arabaya yüklemesine yardımcı olduğu Kara Kuzu'ya döndü. Owyn, el sallayarak James'i çağırdı.

"İlginç bir şeyler var mı?"

"Yalnızca bu," dedi Owyn. Elinde iki nesne tutuyordu. Biri iri bir örümcek görünümünde, küçük gümüş bir broştu. "Bu da nedir?" diye sordu James. "Arkasını çevir," dedi Gorath.

James ona denileni yaptı ve tam ortasından başlayarak aşağı inen iri bir oluk gördü. İçine sıkıca yerleştirilmiş sakız gibi bir madde görülüyordu. James aleti burnuna götürüp kokladı. "Gümüşdiken!" dedi.

"Emin misin?" diye sordu Owyn.

"Bu kokuyu nerede olsa tanırdım, bana güven," diye yanıtladı James.

"Bu bir suikastçi aleti," dedi Gorath. "Bir hançerin kenarını bu oluğa sürersin ve ölümcül bir darbe indirmesen dahi, kurban birkaç saat içinde ölür."

"Başka ne buldunuz?" diye sordu James.

Owyn her iki ucunda da birer camın yerleştirilmiş olduğu pirinç bir tüpü uzattı. "Bir dürbün mü?" diye sordu James. "Baksana," dedi Owyn.

James bunu yaptı ve bakış açısı değişti. Camın içinden geçen renkler değişmeye başladı, yoldaşlarının ve binanın duvarlarının üzerinde değişen desenler görmeye başladı. Gözünden çekerek, "Bu nedir?" diye sordu.

Owyn, "Büyülü. İncelemem gerek, ama sanırım normal şartlarda göremeyeceğin şeyleri, mesela büyü ile saklanmış nesnelere görmeni sağlıyor," dedi.

James her iki alete de baktı. Daha iyi ipuçlarına sahip olmayı dilerdi, ama başlangıç olarak bu ikisiyle yetinmek zorundaydı.

SIRLAR

Akşamın gölgelerinde karanlık şekiller hareket ediyordu.

James onları işaret etti, Owyn, "Ne?" diye sordu.

Gorath, "Onları görüyorum," dedi.

Gün ortasında, Sloop'a ulaşır, Kont'un Çelikruhlı ve Waylander'a yönelik ultiatomunu iletmek üzere yola çıkmış, atlan mümkün olduğunca zorlamışlardı. Güneş batmaya yüz tutarken, bir tepeyi aşır bir kasabanın yakınlarına ulaştılar.

Silahlı adamlar, kasabanın kuzeyindeki ağaçların arasından süzülerek, bir ev kümesine doğru ilerliyorlardı.

Gorath, kılıcını çekerek, atını öne doğru hızlandırdı. James ve Owyn, kısa bir süre sonra ayakları üzerindeydiler.

Adamlara hücum ettiler, o sırada James, "Alarm! Köyde istilacılar var!" diye bağıyordu.

Köyün yapısına bağlı olarak, alarm çağrısının karşılığının ya köyün erkeklerinin ellerinde silahları ile saldırmaları ya da tüm kapı ve pencerelerin kilitlemesi olduğunu biliyordu. Batıda bir dakika içinde istilacıları karşılayacak bir düzine kişinin sokaklarda olacağını biliyordu. Genelde nispeten daha sakin olan doğuda, bundan o kadar emin değildi. İlk evin yanından geçtiklerinde, meraklı bir yüzün pencereden baktığını gördü. Tekrar bağırdı, "Köyde istilacılar var! Herkes silahlara!"

Adam panjurları kapattı, evi arkada bırakırken, James, adamın kapıları kilitlemekte olduğunu gözünde canlandırabiliyordu.

Atından fırlayan Gorath, ilk kılıcının üzerine çullanmıştı. James, en azından bir akşamüstünü, Kara Elfe at üstünde nasıl etkili dövüşebileceğini öğretmek için geçirmesi gerekeceğini düşündü.

Öte yandan Owyn, atının üzerinde, ağır sopasını kullanmak konusunda bayağı tecrübe kazanmıştı, etkili bir şekilde kafataslarını ve kolları parçalıyordu.

Birkaç dakika içinde istilacılar kaçışmaya, ağaçların arasına koşturmaya başlamıştı. Gorath onları takip edecek bir duruş içindeydi, James durması için ona bağırdı. "Yakında hava kararacak," dedi. "Ağaçlık arazideki yeteneklerine rağmen, yarım düzine kızgın Geceşahini'nin peşinden ormana sürüklenmek istemeyiz." Gorath, "Kabul," dedi ve atını bulmak için geri döndü.

James, saldırının hedefi olduğu belli olan eve gitti ve atından indi. Kapıyı vurdu. "Kral adına, kapıyı açın!" diye bağırdı.

Kapıda açılan ufak bir aralıktan, kendisine korkuyla büyümüş halde bakan bir çift göz belirdi. Kapı açıldı ve Michael Waylander, "Toprak beyi. Tüm bu gürültü de neydi?" dedi.

James, "Öyle görünüyor ki, birisi oyunun kapsamını genişletti. Biraz önce seni bulmak için gelen bir grup Geceşahini'ni kovaladık," dedi.

Waylander'ın benzi attı. "Geceşahinleri mi?" Dizlerinin bağı çözülmüştü, ayakta durabilmek için kapının pervazına tutundu. "Kendimi neyin içine sürükledim?" James, "Biz de bunu konuşmak için geldik."

Gorath ve Owyn, atlarını James'inkinin yanına bağladılar ve Waylander onları içeri davet ederek çekildiğinde kapıya doğru yürüdüler. Sade bir evdi, fakat James, evin ne kadar bakımlı olduğunu fark etti. Mobilyalar ve dekorasyondaki zenginlik gözle görünür durumdaydı, Michael Waylander'ın ufak bir köydeki basit bir işçiye göre fazlasıyla refah içinde olduğu apaçıktı. Büyük olmamasına karşın evin üç odası vardı, bir kapının aralığından yatak odası görülüyordu, James tepesinde bir tente ve cibinlik bulunan büyük, oyma yatağı gördü. Bir başka kapının aralığındansa mutfağı görebiliyordu. Waylander sert bir şekilde iskemlesine çöktü, James de onun ardından bir masanın yanında duran diğer bir iskemleye oturdu.

"Birisi ölmeni istiyor, Michael," dedi James. "Bu kim olabilir?"

Yüzünde yenik düşmüş bir ifadeyle Waylander arkasına yaslandı. "Ben ölü bir adamım."

"Belki de bu doğru değildir," dedi James. "Ben Prens Arutha'yı temsil ediyorum ve her ne kadar bazı güçlü kişiler tarafından rahatsız ediliyor olsan da, Krondor Prensi bu ülkede, Kral'dan sonraki en güçlü kişidir. Eğer işbirliği yaparsan, seni onun koruması altına alabilirim."

Waylander bir süreliğine, düşünürmüş gibi boşluğa baktı. "Boğazıma kadar batmış haldeyim. Bundan kurtulmak için yapmam gereken her şeyi yaparım."

James hafifçe öne eğildi ve "Neden tüm bunların 'ne' olduğunu anlatarak başlamıyorsun?" diye teklifte bulundu. "Bir sene kadar önce, Silden'den bazı adamlar geldi. Bir fikirleri vardı ve ben de bu fikri Arle Çelikruhluya ilettim."

"Bu fikir neydi?"

"Fikir, Silden'den dağlardaki ufak köylere kadar tüm işi ele geçirmektir."

"Bunu nasıl yapmayı düşünüyorlardı?" diye sordu James.

"Dediklerine göre Nehirçekiciler arasında adamları vardı, onlara Lonca'nın nehirden yük taşınması için gerekli bedeli artıracaklarını söylemişlerdi."

"Yani Lonca fiyat mı yükseltmek istiyordu?"

"Evet," dedi Waylander. "Genellikle bu konuda çekingendirler, çünkü eğer fiyatlar çok yükselirse, tüccarlar Kral Yolu üzerinden kuzeye doğru yük arabalarını kullanmaya başlarlar."

"Ama eğer yol üzerinde sorun olursa, tüccarlar mavnaları ve Nehirçekicileri'ni kullanmak zorunda kalırlar," diye cümleyi bitirdi James.

"Evet," diye başını salladı Waylander. "Bu adamlar, Nehirçekiciler'e rakip çıkmamasını sağlayabilecekleri konusunda teminat verebileceklerini söylediler. Ardından ise ben ve Arle Çelikruhlı, Romney'deki diğer loncaları toparlayarak, Nehir-çekicilere karşı gelecektik. İşler yeterince kötüye vardığında Kral, askeri yönetim uygulayacak ve Nehirçekiciler işlerinden olmuş olacaktı."

"Tüm bunlar olurken birkaç kafa ezilmiş ne gam," dedi Owyn ifadesiz bir sesle.

"Waylander," diye sorusuna başladı James, "Sana Kral'ın sıkıyönetim ilan etmesi halinde Nehirçekicileri'nin işlerinden olacaklarını düşündüren neydi?"

"Nehirçekiciler Loncası'nın başında bulunan Damon Reeves'i öldürtmeyi planlıyorduk." Bu itiraf karşısında utançla başını eğmişti. "Bunu istemiyordum, ama bunu bana anlattıklarında, iyice dibe batmışım. Bunun Geceşahinleri tarafından yapılmış gibi görüneceğini söylediler, böylelikle suç bize kalmayacaktı. Gerçekte, bunun Reeves'i aradan çıkarmak için olduğu sanılsın diye lonca içinden biri tarafından gerçekleştirileceğini söylediler, böylelikle Lonca içteki kavgalar yüzünden dağılacaktı. Damon'ı yıllardan beri tanırdım; iyi bir dosttu, ama yapabileceğim bir şey yoktu."

James, Gorath ve Owyn'e baktı. "Bunu Geceşahinleri'nin üzerine atmak kimin fikriydi?"

"Silden'den gelen adamların," dedi Waylander. "Neden?"

"Bu fikir bize tanıdık geliyor da."

Owyn, James'in Krondor kanalizasyonlarında dolanan sahte Geceşahinleri'nden bahsettiğini anladı ve bunu ifade eder bir biçimde kafasını salladı.

"Ne yapmalıyım?" diye sordu Waylander.

"Çelikruhlı'yu yanına al, Romney'e git, Nehirçekiciler ile masaya otur ve barış yap. Eğer bunu yapmazsan, Kont ikinizi ve Reeves'i astıracak ve işe sizin yerinize geçecek olanlarla yeniden başlayacak."

"Kont daha önce hiç tehdide başvurmamıştı. Şimdi aniden neden bizi tehdit ediyor?" diye sordu Waylander. "Çünkü birisi çok kısa bir zaman önce elli kadar Kraliyet Kargıcısı'nı öldürdü," diye yanıtladı James.

Waylander'ın gözleri irileşti, yüzü kül rengine dönmüştü. "Elli! Tanrılar aşkına!" Masaya

tutundu ve "Böyle bir şeyi kim yapabilir?" dedi.

"Görünen, kader yolunu Geceşahinleri'ninki ile kesiştirmiş," dedi James. "Ve herhalde, sorumlu olmadıkları hareketlerin üzerlerine yüklenmesinden hoşlanmıyorlar. Siz, beyler, ne kadar zeki olduğunuzu düşünmüş olursanız olun, 'Sürüngen' olarak adlandırılan bir adamın ajanları tarafından aptal yerine kondunuz. Krondor'da Şakacılar'ı ortadan kaldırmak istiyor, görünen o ki, doğu şehirlerindeki limanların da kontrolünü ele geçirmek istiyor. Aslında size yardımcı olmuyorlardı; sizden sonra kontrolü ele geçirecekleri bir durum yaratmak üzere sizleri ayartmışlardı, Reeves,

Çelikruhlulu ve amaçlarını gerçekleştirmek konusunda önlerinde sorun yaratacak herkesi. Sürüngen'in ajanları, sizin Reeves'in cinayetini Geceşahinleri'nin üzerine yıkacağınız bilgisini onlara sızdırmışsa, buna hiç şaşmam." "Sanki fazladan bir cinayet onları daha çok av haline getirmiş gibi," dedi Gorath.

"Doğru," dedi James, "ama tecrübelerime dayanarak, suçluların işledikleri suçtan gurur duyduklarını, fakat sorumlu olmadıkları suçların üstlerine kalmasından hoşlanmadıklarını söyleyebilirim. Bu garip, biliyorum, ama işler bu şekilde yürüyor."

"Sanki pek çok suçlu tanırmış gibi konuşuyorsun," dedi Waylander.

"Evet öyle, değil mi?" James'in gülümsemesi en ufak bir sıcaklığı dahi yansıtmıyordu.

"Kont'u gördükten sonra ne yapacağım?"

"Müşfik davranması için yalvarmanı öneririm," dedi Owyn.

James başını onaylar biçimde salladı. "Seçimlerinizin sonucu olarak insanlar öldü, senin ve Çelikruhlulu'nun hesabını vermesi gereken çok şey var. Ancak Kont'un düzeni yeniden sağlamasına ve bu planın ardındaki isimleri ele geçirmesine yardımcı olursanız, sizi darağacından kurtarmak için elimizden geleni yaparız." "Belki de kaçmalıyım," dedi Waylander.

"Silden'e ulaşamazsın," dedi James. "Tavşan avlayan tazılar gibi peşine düşerler, hem zaten nereye gidebilirsin ki?"

"Kesh'te bağlantılarım var," dedi Waylander. "İşaretçinin Ucu'na gidebilirim, Sükûn Dorukları'na giden bir kervan bulabilirim."

"Acele bir şey yapma," dedi James. "Eğer ben ve dostlarımla işi yolunda giderse, Geceşahinleri daha fazla sorun olmayacaklar. Tavsiyem Kont'u görmeyi ve ardından temkinli olman. Her şey güvende olduğunda sana haber ulaştırırım."

"Peki ya Silden'deki adamlar?" James ayağa kalktı, "Onlar da bir sorun."

"Fakat onları yalnızca görünüşlerinden ve ilk adlarından tanıyorum; Jacob, Linsey ve

Franklin. Üstelik bunlar onların gerçek adları dahi olmayabilir."

"Muhtemelen değildir," dedi James. Yol çantasından dürbünü ve gümüş örümceği çıkartarak, "Bana bunlar hakkında ne anlatabilirsin?" diye sordu.

Waylander, "Örümceği Abuk adında bir satıcıdan almıştım. Malac Geçidiyle burası arasında sürekli yolculuk yapar, her defasında da Silden'e uğrar. Onu en son orada gördüm, yani şu anda buraya doğru yolda olabilir. Yeşile boyanmış bir satış arabası kullanıyor, yanında kırmızı harflerle adı yazılı."

Owyn, tarif karşısında irkildi. "Bunu kaçırmamız zor."

James'in ifadesi karanlık bir hal almıştı. "Bu örümceği bu sabah ölü kargıcıların cesetlerinin orada bulduk." Waylander, "O halde bu aynısı olamaz!" dedi. "Neden?" diye sordu James. "Ben Abuk'tan bir tane aldım, ama bizimkini Damon Reeves'i öldürmek için yollanan sahte Geceşahinleri'ne verdim." James alete baktı ve "Bir taneden fazla olabilir, ama masumluğunu kanıtlamak için bundan daha fazla delile ihtiyacın olacak."

Waylander örümceği inceledi, ardından, "Bakın!" dedi. Zehrin içinde bulunduğu oluğu işaret etti. "Bunun ne olduğunu bilmiyorum, ama benimkinin içinde ölümcül itüzümü vardı!" Gorath, "Gümüşdiken'i bu kadar güneyde bulması zor olurdu," dedi.

"Ama imkânsız değil," dedi James. "Gene de sana inanacağım. Peki ya dürbün?"

"Onun hakkında hiçbir şey bilmiyorum," dedi Waylander, "ama bu da Abuk'un sattığı türden bir şey."

James diğerlerini kapıya yönlendirdi. "Kont'a git, Michael," dedi. "Sen ve Arle, eğer kellelerinize değer veriyorsanız, yarın güneş batmadan orada olun. Şafağa dek handa kalacağız, ardından güneye gidiyoruz."

"Arle'nin evine kadar sizinle geleyim," dedi Waylander. "Yarın da Kont'u görmeye gideriz. Güneyde nereye gidiyorsunuz?"

"Önce Abuk ve bahsettiğin diğer üç adamı bulmak için Silden'e. Eğer şansımız varsa birkaç gün içinde bu pisliğin bedelini ödetiriz." Waylander hiçbir şey demedi, James bunun nedenini biliyordu, Geceşahinleri ve Sürüngen'in adamlarının tümü bir gecede ortadan kaybolsalar dahi, daha karşılığının ödenmesi gereken pek çok suç vardı. Ama gene de, zindanlarda geçen yıllar, diye düşündü James, ölümden daha iyiydi. En azından zindandan kaçma şansı vardı.

Bu son düşüncesi, hana doğru ilerlerlerken gülümsemesine yol açtı.

Silden kasabasına yaklaştıklarında, yavaşladılar. Bu esnada bir gurup adam, batıdan atlarını sürerek kasabaya doğru ilerliyorlardı. "Bizi arayıp aramadıklarınızı bilmiyoruz," dedi James. "Ama kaç kere saldırıya uğramış olursan ol, Gorath, ne yapmaya çalıştıklarını görene kadar bekleyelim."

Gorath buna karşı olmadığından sessiz kaldı. Atlılar, Rom Nehri'nin üzerinden kavislenen köprüden kasaba arazisine girmişlerdi. Derin bir limana inen bir uçurumun üzerinde kurulmuş olduğundan, Silden'i koruyan surlar yoktu. Bunun yerine, Silden limanının etrafındaki kıyıçizgisi ufak köylerle sıralanmıştı, limanın batı sahilini ise köprünün diğer tarafındaki büyük bir köy kaplıyordu.

Şehrin kuzey kapısından içeri girdiler ve canları sıkkın görünen iki şehir gözcüsünün yanından geçtiler. James Owyn'e döndü ve "Burada bir dost ya da akraban var mı?" diye sordu.

"Bildiğim kadarıyla yok," dedi Owyn. "Ya da babamın kabul edeceği biri."

James güldü, "Bunu anlayabiliyorum. Tam olarak bahçe görüntüsünde bir yer sayılmaz, değil mi?"

Silden yalnızca iki grup için önemliydi: içinde yaşayanlar ve kaçakçılar. Kuzeyde nehir yoluyla sağlanan ticaretin büyük kısmı, büyük bir depo bölgesi, ferah iskeleleri ile daha büyük bir ticaret limanı olan, Bas-Tyra'dan sonra Krallık

Denizi'nin kuzey sahillerindeki ikinci büyük liman durumundaki Cheam limanından geçiyordu. O yüzden Silden, Krallık Gümrük Memurları'nın etkisi olmadan iş yapmak isteyenler için daha kârlı bir seçimdi. Kaçakçılık oranı azaltılmaya çalışılmıştı, ama bir günlük mesafede doğu ve batıya dağılmış köyleri sayesinde, kaçakçılığı kontrol altına almak imkânsızdı. Bunun bir sonucu olarak, Silden'in kontrolü, Krondorlu Şakacılar'dan, Keshli uyuşturucu madde kaçakçılarına ve Rillanon'un zorba çeteleri ile yerel hırsızlara kadar, devamlı bir yarış halinde olan suç gurupları için nihai bir amaç haline gelmişti. Bu sürekli çekişme Silden'i, Doğu Alemi'nde görülebilecek en açık şehir haline getirmişti.

Silden Kontluğu, asil bir aileyi rant ve gelirleriyle besleyecek, kabul edilebilir bir tımar düzeni olmasına karşın, boşta kalmış bir makamdı. Silden'in son kontu Gediksavaşları sırasında, Kral IV. Rodric'in savaşının son yılında Tsuranilere karşı gerçekleştirdiği büyük saldırıda ölmüştü. Kral Lyam kontluğu henüz kimseye teslim etmemişti; bu da hâlihazırda kontluğun rantından geçinmekte olan Cheam Dükü'nün işine geliyordu. James buranın düzgün bir dükalık haline getirilip şehrin içinden yönetilmesi gerektiği düşüncesindeydi. Burada yerleşik olacak bir asil, bu değerli liman kentindeki sorunların çoğunun üstesinden gelebilirdi. Geri döndüğünde bunu Prens'e iletenekti, ama o an için burası hâlâ ihmal edilmiş, gözlerden uzak bir yerdi.

Bu durumun sonucu, yerel asayiş örgütünün etkisi dışında, kanun ve düzenin neredeyse tamamen eksik olmasıydı. Buna bakarak James, asayişin, şehrin pazar bölgesinin sona erip de limana ve dört martı ile işaretlenmiş bulvara kadar etkili olduğunu görebiliyordu. Sokağın bir tarafı zengin dükkân ve evlerle, diğeryerse hanlar ve depolarla doluydu.

Şehrin ortasına doğru, uzun kırmızı bir çizgi çizilmişti.

"Bu da nedir?" diye sordu Gorath, üzerinden geçerlerken.

"Ölümçizgisi," dedi James. "Eğer orada dövüşüyorsan, kimse ilgilenmez. Burada dövüşürsen bu, çetelerin de işidir." Çizgiyi geçmelerini onlara işaret etti, liman bölgesine girdiklerinde, "Ah, hiçbir özrü olmadan, konumunu açıklayan kasabalara bayılırım," dedi. Owyn'e bakan Gorath, omuz silkti. Ardından, "Neden ölümçizgisi deniliyor?" diye sordu.

"Eskiden, sokağa çıkma yasağı sırasında, Kral'ın askerlerince yanlış tarafta yakalandığında, asılıydın," diye yanıtladı Owyn.

Her iki tarafı yüksek yapılı depolarla kaplı birtakım karanlık sokaklardan geçtiler, bunun ardından ise tepeleme dolu yük arabalarının ve iri adamların çektiği el arabalarının bulunduğu daha büyükçe bir sokaktan geçtiler. Bir süre sonra artık, bir iskele karmaşası ve birbirine geçirilmiş taş bloklar ya da tahta ile yapılmış dalgakıranın birbirine karıştığı, aşağıda bulunan limanı görüyorlardı. Küçük tekneler limana girip çıkıyordu. Silden'e bahşedilmiş tek bir lütuf vardı, o sırada üç atının üzerinde bulunduğu uçurum, şehri sert kış fırtınalarından koruyordu.

James onları limana giden yola yönlendirdi ve önünde beyaza boyanmış eski bir geminin çapası bulunan bir tabelayı gösterdi. Yanda sade bir ahır alanı duruyordu, James atını içeri sürdüğünde, kirli görünümlü bir çocuk hızla yaklaştı.

"Ayaklarını temizle, ot ve su ver, ayrıca iyice bir kaşağıla," dedi James atından inerken.

Çocuk başını salladı ve James, "Ve her kim ilgiliyse de ki, eğer bu hayvanlar sabaha burada olurlarsa, bunu şahsıma gösterilen bir incelik olarak göreceğim," dedi. Başparmağıyla ufak bir hareket yaptı, karşılığında çocuk hafifçe başını salladı.

"O da neydi?" diye sordu Owyn.

Çapabaşı Hanı'na girerken James, "Sadece doğru kulağa söylenmiş bir söz," dedi.

"Başparmak ve diğer parmaklarla yaptığını kastetmiştim."

"O da çocuğun dinlenmeyi hak ettiğimi anlamasını sağlamak içindi." Salon karanlık ve köhneydi; James müşterilerine göz gezdirmeye başladı. Denizciler ve rıhtım hamalları, uzaklara giden bir gemi bekleyen servet avcısı askerler, erdemleri tartışılabilir hanımlar ve her yerde görülebilecek serseriler ve hırsızlar. James onları arka masalardan birine götürdü ve "Şimdi gözleyeceğiz," dedi. "Neyi?" diye sordu Gorath.

"Doğru kişinin ortaya çıkmasını."

"Ne kadar bekleyeceğiz?" diye sordu Owyn.

"Bu delikte mi? Bir, bilemedin iki gün."

Gorath başını salladı. "Siz insanlar sanki birer... hayvan gibi yaşıyorsunuz."

"Alıştıktan sonra o kadar da kötü değil, Gorath," dedi James. "Ev saydığım diğer yerlerin bazılarında daha ..iyi." "Bu, ırkının prensi olan birine hizmet eden bir kişi için garip bir iddia," dedi Gorath.

"Kabul," diye itiraf etti toprak beyi, "o kadar garip sayılmaz. Kendi mevkiimi geliştirmek için alışılmadık bir fırsatım oldu."

"Benim kaderimse bunun tam tersi," dedi Gorath. "Ben bir klan Őefiydim; mecliste aranan, halkımın önderleri arasında sayılan biriydim. Őimdiyse ırkımın dūřmanı olanlarla birlikte sefalet içinde oturuyorum."

"Bana veya bana ait olana dokunulmadığı sürece, kimsenin dūřmanı deęilim," dedi James.

Gorath, "Buna inanırım, toprak beyi, gene de, bunu kendi ağzımdan duyunca kulaklarıma zor inanıyorum; yine de bunu ırkının pek çoğu için söyleyemem," dedi.

James, "Hiçbir zaman, ırkımın çoğunluğu adına konuştuğumu söylemedim. Eğer fark ettiysen, kuzey uluslarına sorun yaratmaktan daha çok birbirimizi öldürmekle meşgulüz," dedi.

Gorath birdenbire gülmeye başladı. Owyn ve James, bu Őařırtıcı derecede tok ve ahenkli ses karşısında hayrete dūřmuşlerdi. "Bu kadar komik olan ne?" diye sordu Owyn.

Konuřmaya başlarken, Gorath'ın gülümsemesi soluyordu. "Sadece, birbirinizi öldürmekte biraz daha fazla başarılı olsanız, Delekhan gibi katil köpeklerden endişelenmeme gerek kalmayacağı dūřüncesi."

İşgal hayalleri içindeki bu kişinin adının geçmesi, James'e hangi düzenin arkasında hangi isimlerin olduğunu öğrenmenin önemini bir kez daha hatırlatmıştı. O an itibarıyla bu Sürüngen denen kişinin, her kimse, Dürüst Adam ve Şakacıları, Prens Arutha ve hastalığını yaydığı diğer yerel asiller için bir sorun olduğuna, fakat Delekhan'ın planlarındaki yerinin hesaplanmış bir Şey değil de tamamen rastlantısal olduğuna karar vermişti. Geceşahinleri besbelli ya Sürüngen, ya moredheller ya da her ikisiyle birlikte çalışıyorlardı. James'i asıl endişelendirense, Pantathialı Yılan Rahipleri'nin ellerinde birer piyon olabilecekleriydi. Müsait bir zamanda James, bu yılanlar meselesini Gorath'a aktaracaktı, ama burada, bu kalabalık mekânda değil.

Tüm gençliği boyunca muhtemelen fahişelik yapmış, Őimdiyse hayatını kazanmak için solgun görüntüsünden başka hiçbir Őeye sahip olmayan, Őıřmanca bir hancı kadın, Gorath'a Őüphe içinde bakarak yaklaştı ve isteklerini sordu. James bira sipariş ettiğindeyse masayı terk etti. James bir kez daha derin dūřüncelerine daldı.

Tüm bunların içinde bir başka oyuncu daha vardı, Krallık'taki tüm bu çalkantıyı yönlendiren bir gurup, Pantathialılar ya da başka birileri, işte James'i asıl endişelendiren

de buydu. Gorath'ın Arutha'yla James'e defalarca söylediği şeyleri düşünerek, "Bu Altılar olarak adlandırdıkların hakkında daha fazla şey öğrenmek için çok şey verirdim," dedi. Gorath, "Delekhan'ın en yakın danışmanları dışında, haklarında pek az şey biliniyor ve ben gerçek anlamda onlarla karşılaşmış birini tanımıyorum. Güçlüler ve halkıma bol miktarda silah temin ettiler. Ama Delekhan'ın düşmanları aniden ortadan yok olmaya başladı. Meclise çağırıldım ve Sar-Sargoth yolundan götürülerek Delekhan'ın başdanışmanı Narab tarafından bir zindana kapatıldım," dedi.

James, "O kısmı anlatmamıştın," dedi.

"Locklear'la tanışmadan önce ne yaptığımı sormadın," diye karşılık verdi Gorath.

"Nasıl kaçtın?"

"Bunu birisi ayarladı," dedi Gorath. "Kim olduğunu bilmiyorum, ama bunun eski bir.. müttefikim olduğunu düşünüyorum. Güç ve nüfuz sahibi bir kadın."

James aniden ilgilenmeye başlamıştı. "Seni Delekhan'ın burnunun dibinden kurtarabildiğine göre gerçekten de çok nüfuzlu biri olmalı."

"Delekhan'ın yakınında durup da açıkça ona karşı gelmeyecek, ancak düşmesi durumunda fazlasıyla memnun olacak çok kişi var; Narab ve kardeşi de onların arasında, Altılar, Delekhan'a hizmet ettikleri sürece, onlar da edecektir.

Kabileleri güçlendirmeden, Delekhan'ın başına bir şey gelirse, kurmuş olduğu herhangi bir ittifak yok olup gidecektir. Karısına, hatta oğluna bile tam olarak güven duymuyor ve bunun için iyi bir nedeni var. Karısı, Delekhan'ın kendi klanından sonraki en güçlü klanlardan biri olan Kar Leoparları'nın şefi; oğlunsa gözle görülebilen istekleri var." Owyn, "Bana mutlu bir aile gibi geliyor," dedi.

Gorath buna güldü, sesinde ironik bir ifade vardı. "Halkım, kendi ailesinden olmayanlara nadiren güvenir, ister kabile olsun isterse de klan. Bunun sonrası rüyalar kadar hızla kayıp gidebilen politik ittifaklardır. Biz doğuş itibarıyla itimat dolu bir halk değiliz."

"Bunu anlamıştım," dedi James. "Pek çok bakımdan, biz de değiliz." Yavaşça ayağa kalktı. "İzninizle. Hemen dönerim."

James, arka odadan çıkan, teni ve sakalı ve Kesh soyundan olduğunu kanıtlayan bir adamın yanına geldi. "Yardımcı olabilir miyim?" diye sordu adam, tartan bir bakışla. Aksanına bakılırsa doğuştan Keshliydi. Zayıf biriydi ve James onun aynı zamanda tehlikeli olduğunu da düşünüyordu; kısa kesilmiş sakalı kırışmaya başlamış olmasına karşın, ölümcül bir rakip olabilecek kadar güçlü biriydi. James, "Bu işletmenin sahibi sen misin?" dedi.

"Benim," dedi adam. "Adım Joftaz."

Sesini alçaltan James, "Son zamanlarda işleri biraz ters giden bir gurubu temsilen buradayım. Yakın zamanda hem Romney hem de batıda olan bazı adamların hareketlerinden kaynaklanan bazı zorluklar var," dedi.

Joftaz tartarcasına James'e baktı. "Bunu neden bana anlatıyorsun?"

"Pek çok kişinin gelip geçtiği bir yerde yaşıyorsun. Düşündüm de, belki bir şey görmüş ya da duymuş olabilirsin." Joftaz, hiç de inandırıcı olmayan bir şekilde, dostça güldü. "Dostum, benim işimde, bulunduğumuz yere de bakarsak, hiçbir şey duymamak, kimsenin farkında olmamak ve az konuşmak en doğrusudur."

James adamı bir süre süzdü. "Belli bilgilerin değeri vardır."

"Değeri ne kadardır?"

"Bu verilen bilgiye bakar."

Joftaz etrafına bakındı ve "Yanlış adamın kulağına fısıldanan yanlış bir söz, bir adamın hayatını bitirebilir," dedi. "Hançerlerin uçları vardır," dedi James, "senin de öyle."

"Öte yandan, nazik bir konuda yardıma ihtiyaç duyuyorum ve doğru adam için, bazı şeyleri ya da yüzleri hatırlayabilirim."

James başını salladı. "Bu nazik meseleye, bir miktar altınla yardımcı olunabilir mi?"

Joftaz gülümsedi, "Düşünce biçimini beğendim, genç adam. Sana nasıl hitap edeyim?" "Bana James diyebilirsin."

Bir an için adamın gözleri titredi ve "Ve neredensin?" diye sordu.

"Son zamanlarda Sloop köyünden, ondan önce ise Romney'den."

"O halde bu aramakta olduğun daha önce Romney'de olan adamlar, burada bir meseleye mi karıştılar?" "Bir mesele, ama bunu tartışmadan önce bedelini bilmeliyim."

Joftaz, "O halde genç dostum, bir çıkmazın içindeyiz, çünkü ihtiyaçlarımdan bir kısmını sana söylemem hepsini söylemem anlamına gelir, hani derler ya, 'bakıra da varım, altına da' diye," dedi.

James gülümseyerek, "Beni kırıyorsun, Joftaz. Güvenini kazanmak için ne yapmalıyım?" diye sordu. "Bana bu adamları neden aradığını söyle."

"Zincirin bir halkası olduklarından arıyorum onları. Beni bir başkasına yönlendirebilirler, aramızda ciddi bir şeyler olan birilerine. Bu kişi cinayet ve ihanetin arkasında duruyor, onu ya cellada sunacağım ya da ayaklarımda altında ölü göreceğim; her ikisi de benim için uygun."

"O halde sen Kral'ın adamısın, değil mi?"

"Doğrudan sayılmaz, ama her ikimiz de işverenime saygı duyarız."

"O halde bana, Ban-ath adına, bana ihanet etmeyeceğine dair söz ver ki, biz de pazarlığımızı yapalım." James'in gülümsemesi genişledi. "Neden Hırsızlar Tanrısı'nın adına?"

"Daha iyi kim olabilir ki? Hele de bizim gibi bir çift hırsız için."

"Ban-ath adına yemin ederim, o halde," dedi James. "İhtiyacın nedir?"

"Silden'deki en tehlikeli adamdan benim için bir şey çalmanı istiyorum, dostum. Eğer bunu yapabilirsen, aradığın adamları bulmana yardımcı olurum. Tabii hayatta kalırsan."

James gözlerini kırıştırdı. "Ben mi çalacağım? Senin için hırsızlık yapacağımı nereden çıkardın?"

"Yumurtaların nereden çıktığını öğrenecek kadar uzun yıllar yaşadım, delikanlı." Gülümsedi. "Eğer Ban-ath adına yemin etmekte istekliysen, demek ki, bu tehlikeli yolda daha önce yürüdün."

James iç çekti. "Eğer bunu reddetseydim, gerçeği söyleme yeminimden geri dönmüş olurum." "İyi; o halde meseleye gelelim. Buradan kısa bir yürüyüş mesafesinde, içinde Jacob Ishandar adlı birinin yaşadığı bir ev var."

"Bir Keshli mi?"

"Kesh'ten gelip buraya yerleşen pek çok kişi var," dedi elini göğsüne dokundurarak. "Benim gibi. Ama bu ve bunun gibi diğer adamlar, iki ya da üç sene kadar evvel Silden'e geldiler. Geniş bir ağın kalbinde oturan, bir örümcek hesabına çalışıyorlar ve bu kişi tıpkı örümcek gibi, ağ boyunca tüm titreşimleri hissediyor."

James başıyla onayladı. "Sürüngen olarak tanınan adamdan mı bahsediyorsun?"

Adam anlattığı şeyin bu olduğunu işaret edercesine başını eğdi. Burası hiçbir zaman barış dolu bir topluluk olmamıştı, ama kendi çapında düzenliydi. Sürüngen'in adamlarıyla -Jacob ve Linsey ile Franklin adındaki diğer ikisi- birlikte bizim meslekteki insanların çekmeye alışkın olduklarından fazla kan ve acı çekti."

"Peki ya yerel hırsızlar ve Rillanon ile Krondor'la ilişkili olanlar?"

"Ben hariç hepsi gittiler. Bazıları kaçtı, diğerleri... ortadan kayboldu. Bugün Silden'de bağlantıya geçeceğim her hırsız Sürüngen'e çalışır. Doğuştan Keshli olmamdan dolayı sanırım bu tipler benim, yok etmeye çalıştıkları kişilerden biri olduğumu anlamadılar. Silden'de hâlâ bizden, hayatta kalmayı başarmış olanlar var, ama bu han gibi açıkça yaptığımız işlerden başka bir şey yapmıyoruz. Eğer bu gereksiz tiplerin girişimi başarısızlığa uğrarsa, bizden alınanları tekrar ele geçirmek için buraya gelecek çok kişi

olacak."

James düşünürken bir yandan da çenesini kaşıyordu. "Kabul etmeden önce, sana bir şey göstereceğim." Gümüş örümceği ortaya çıkardı. "Bunun ne olduğunu biliyor musun?"

"Bunun benzerlerini önceden görmüştüm," dedi. "Nadirdirler ve biri yoluma çıktığında dikkat ederim. Sükûn Dorukları'nda bir köyde yaşayan bir demirci tarafından yapılıyorlar. Krallık'a ulaşanlar, İğne Ucu ya da Ebegümeci limanından gelir." James'in elinden aldı ve inceledi. "Kötü kopyalarına rastladım, ama bunlar çok daha iyi. Ustalığın yoksa gümüşü bu şekilde işleyip de dayanıklı olmasını sağlayamazsın."

"Garip bir çeşit kuş, bunun gibi bir nesne satın alıyor."

Joftaz gülümsedi. "Çoğunlukla gece kuşları. Tehlikeli bir oyun oynuyorsun, dostum. Tam aradığım adamsın." "Peki, bana bunu kime sattığını, söyleyebilir misin?"

"Evet ve daha fazlasını." Joftaz'ın gülümsemesi silindi. "Ama benim için bazı işleri halletmeden değil." "O halde ayrıntılar."

"Bu bahsettiğim Jacob Ishandar adlı adam, Kesh'ten kısa süre önce gelenlerin şefi. Elinde bir çanta var-" çantayı tarif etmek için ellerini, bir bel çantası ile metal para kesesi arasında bir boyutta araladı "ve bu çantanın içindekiler Silden'deki işlerini önümüzdeki bir sene boyunca finanse edebilecek kadar fazla." "Ve bu çantayı çalmamı mı istiyorsun?" Joftaz başıyla onayladı.

"Bunu kendi başına da yapabileceğini düşünüyorum," dedi James.

"Belki de, ama ben başarısız olayım ya da olmayayım burada yaşamayı sürdürmeliyim. Sen başarısız olsan da ben burada olacağım."

"Anlıyorum. Çantanın içinde ne var?" "Mutluluğun Kalbi," dedi Joftaz.

James bir anlığına gözlerini kapadı. Mutluluk Kesh'in pek çok şehrinin fakir mahallelerinde sıkça rastlanan bir uyuşturucu maddeydi ve zaman zaman Krondor ve Krallık'ın diğer liman kentlerinde ortaya çıkardı. Şarap ya da suyla alınan ufak bir miktar, bir geceliğine hoş bir mutluluk verirdi. Biraz daha büyük bir doz kullanan kişiyi günler sürebilecek bir mutluluğa götürürdü. Eğer doz çok büyük olursa, kullanan kişiyi bilinçsiz bırakırdı.

Mutluluğun Kalbi ise farklı bir şeydi. Bu, naklini kolaylaştırmak için özel bir şekilde damıtılmış, uyuşturucu maddenin özüydü. Satıldığında toz haline getirilmiş şeker ya da un gibi eriyebilen zararsız bir madde ile karıştırılırdı. Ağırlığı düşünülünce, sokaklarda satıldığında Mutluluğun kendisinden binlerce kat daha değerliydi.

"Bu büyüklükte bir çantanın değeri-"

"Sürüngen bunu fark ettiğinde, Jacob ve onunla işbirliği yapanların -mesela Linsey ile

Franklin'in- kaçmasını gerektirecek kadar büyük."

James tamamladı, "Ki bu da, burada daha çok zevk alacağın bir iş kurman için yeterince boşluk sağlayacak." Gözlerini kısan James, ekledi, "Ve bunu bulan kişi, elde edeceği kârın farkında olduğu için malın nereden geldiğini kimseye söylemeyecek istekli alıcılar bulacaktır."

Yüzünde bir gülümsemeyle Joftaz, "Evet, o da var," dedi.

"O halde bu çantayı alırsam, hem Silden'deki Sürüngen'in ajanlarını işsiz bırakıp hem de kendine bir servet sağlayacaksın."

"Eğer her şey yolunda giderse."

James, "Arkadaşlarım ve ben köşede oturuyor olacağız. Hazır olduğunda, nereye gitmem ve ne bilmem gerektiğini bana söylersin," dedi.

"Salonu gece yarısı kapatıyoruz. Bunu yapana kadar beni bekle, ondan sonra ihtiyaçlarına bakarız." James masasına döndü, Owyn, "Ne öğrendin?" diye sordu.

"Bu hayatta hiçbir şeyin bedava olmadığını," dedi James, uzun bir akşamüstünün bitmesini beklemek üzere oturup, sırtını dayayarak, kendini hazırladı.

Ev görünüşte terk edilmişti, evin sahibi bir iş nedeniyle uzaktaydı. Gorath'ın, herhangi bir kimsenin rıhtım tarafından gelip gelmediğini görmek için birkaç kapı aşağıda beklemesi söylenmişti. Aynı şekilde Owyn de, yolun öteki tarafında diğer yönü izliyordu. Her ikisi de bu girişimin akıllıca olup olmadığı konusundaki endişelerini dile getirmelerine karşın, yardımcı olmayı kabul etmişlerdi.

James hızla, gözle görünür bir alarm bulmak için kapıyı inceledi, fakat hiçbir şey bulamadı. Kilidin, etkisiz hale getirilmesinin kolay olduğu kararına varmasına rağmen, emin olmak için elini kapının pervazında dolaştırdı. Beklentilerine karşın, tahtada, parmağının altında oynayan bir yarık buldu. Dikkatlice bunu ittirdi ve içerden hafif bir 'klik' sesi duydu. Sertçe iterek ahşap parçayı kımıldattı. Ardından metal bir parça fırladı.

James ahşabın içinden piring bir anahtar çıkarttı. Neredeyse gülecekti. Eski, basit bir numaraydı ve iki amaca hizmet ediyordu: Sahibi bir yere gitmek için aceleyle evi terk ederse anahtar kaybolmuyor, bununla birlikte içerde hazırlanmış herhangi bir tuzağı da etkisiz hale getiriyordu. Gün ışığında, James saatlerce baksa da bunu fark edemeyeceğini düşündü, ama eski bir hırsız bir keresinde ona dokunmak dahil diğer duyularına da güvenmesini öğretmişti. Parmakları kapı pervazında dolaştırmanın ödülü çoğu zaman kıymıklar olurdu, ama bu 'klik' sesi James'in çelik bir iğne ile parmağına saplanmış kıymıkları aradığı saatlere değerdi.

James, kendisini başka bir tuzak konusunda uyanık tutarak, kapıyı hafifçe aralarken dizlerinin üzerine çöktü. Eğilmesiyle, kapıya yönelmiş olabilecek herhangi bir arbalet oku,

başının üzerinden uçup gidecekti.

Kapı kolayca açıldı ve hiçbir alet ona ölüm saçmadı. Hızla kapıdan geçti ve ardından kapattı. Hiç hareket etmeden odayı inceledi. Bir kimsenin değerli eşyalarını nereye saklayacağı hiçbir zaman bilinemezdi, ama pek çok kişinin yapacakları önceden tahmin edilebilirdi. Ama bu kez, bu yerin sahibini 'pek çoklarından biri' olarak değil de, yapacakları önceden kestirilemeyecek biri olarak düşündü. Bu nedenle ilk seçimi, orada olmaması gereken bir şeyi aramak oldu.

Odanın ayırt edici bir özelliği yoktu. Sade bir masa, bir elbise dolabı ve bir yatak vardı. Evin avlusunun olması gereken yere açılan bir kapı. Geniş rafında saksıda bitkilerin bulunduğu bir şömine ve onun yanında ise mutfığa açılan bir kapı. James o anda fark etti. Saksıda bitkiler mi? Onları incelemek üzere yanlarına geldi. Kurumuşlardı ve ölmek üzereydiler, nedenini biliyordu. Cinslerine verilen adı hatırlamıyordu, fakat Krondor'daki bahçesinde Prenses Anita da aynı bitkilerden yetiştirmeye çalışmıştı. Topraktaki tuz miktarından dolayı bu bitkileri büyütmenin ne kadar zor olduğunu, aynı zamanda çok miktarda güneş ışığına da ihtiyacı olduğunu söylemişti.

James kendi kendine sessizce, neden Silden gibi fare deliğinde yaşayan haydutlardan oluşan bir grubun lideri, şöminesinde bitki yetiştirsin, diye sordu. Saksıları teker teker, yavaşça kaldırmaya başladı, ta ki en sağdakine gelene kadar. Diğerlerinden daha hafifti. Bitkiyi kaldırdığında, kolayca yerinden çıktı, köklerinde topraktan eser yoktu. Altında bir çanta buldu, bitkiyi saksısına geri yerleştirdi ve çantayı açtı. Evin tek penceresinden sızan loş ışıkta görmeyi beklediği şeyi gördü, sarımsı renkte bir toz.

Çantayı kendine bağlayıp hızla kapıya yöneldi. Arkasına bakarak, hiçbir şeyi yerinden oynatmadığına emin oldu. Kapıdan kayarcasına geçerek ardından kapattı. Kilitleyip, anahtarı yerine koydu ve kapının diğer tarafında olacıklardan habersizler için hazırlanmış tuzağı yeniden işler hale getirdi.

Arkadaşlarının ikisine de bakmadan ilerledi ve hep birlikte Çapabaşı Hanı'na geri döndüler. Joftaz tarafından onlar için açık bırakılan kapıya yanaştıklarında, James kendisini bir heyecan duygusunun kapladığını hissetti. Kral'ın hizmetinde bir gün ne kadar yükselecek olursa olsun, içinde her zaman Eliuzun Jimmy olarak kalacak bir parça olacaktı.

İçeride çantayı Joftaz'a uzattı ve "İşte, şimdi sıra anlaşmanın sana ait olan bölümüne geldi," dedi.

Joftaz bir an çantaya hayranlıkla baktı, ardından barın arkasına yerleştirdi. "O örümceğin sahibini bulmak için, Abuk denilen o tüccarı aramalısınız. Son iki sene içinde bunun gibi dört tanesini ona sattım." James, dürbünü çıkardı. "Peki ya bu?"

Joftaz hayranlıkla dürbüne baktı ve gözüne yaklaştırdı. Gözü irileşti ve ardından dürbünü aşağı indirip, gözlerini odada dolaştırdı. "Bu tehlikeli bir şey, dostum." "Neden?"

"Sırları gösteriyor ve bazı sırları saklamak ya da elde etmek için öldürmeye değer." Dürbünü James'e geri verdi. "Bunlardan bahsedildiğini duydum. Sade görünüşlü, fakat değerlidirler. Böylesi bir dürbünle göz yanılmalarını delip geçer, tuzakları ve saklanma yerlerini görürsün. Bu tür dürbünlerin generaller için, savaş alanındaki sis ve dumanın içinden görmeleri amacıyla tasarlandığını duymuştum." "Bunları kimin satıyor olabileceği hakkında bir bilgin var mı?"

"Gene aynı kişi, Abuk. Bu nesne size başka bir kaynaktan ulaşmış olsaydı tahmin edemezdim, ama eğer örümceğin yanında bulduysanız, zannediyorum ki, her ikisi de aynı adam tarafından, aynı kişiye satılmıştır." "O halde bir odaya ihtiyacımız var, yeni eski dostum, ardından bu Abuk'u aramaya başlayacağız."

El sıkıştılar ve Joftaz, "Kralına iyi hizmet ediyorsun, yeni eski dostum, çünkü yalnızca gecenin karanlık saatlerinde kara cinayetler işleyen Geceşahinleri'ni aramakla kalmıyorsun, aynı zamanda Silden'i bu Sürüngen hastalığından da kurtardın. İşverenlerine bu haber ulaştığında Jacob ve dostları uzak limanlara kalkacak ilk gemiye bineceklerdir. Şimdi size odalarınızı göstereyim, ardından, şu sırada Silden'de kalan üç Keshli beyefendinin büyük miktarda Mutluluğun Kalbini, Roldem Krallığı'na gitmekte olan bir tüccara sattığı dedikodusunu yayacak birini bulayım."

Joftaz onları bir odaya götürdü ve iyi geceler diledi, onları birkaç gün içinde geri gelecek olan Abuk'u Silden ile Lyton arasındaki yolda bulacakları konusunda bilgilendirdi. James yerleşti ve hızla uykuya daldı, en sonunda bu gizemleri ortaya çıkarma konusunda bir ilerleme kaydettiğini hissediyordu.

ŞÜPHELİ

Katırlar yol boyunca ağır ağır hareket ediyordu.

Silden'in doğusunda atla bir günlük mesafede, bir virajdan geldiği görülen yük arabası konusunda yanılmak imkânsızdı. Büyük yeşil yük arabasının yanında iri kırmızı harflerle 'Abuk. Kaliteli mallar satılır,' yazıyordu. Sürücüsü iri, boğa gibi geniş bir boynu, etkileyici alev kırmızısı, yeleye benzer saçları ve kemerine kadar uzanan uzun sakalı olan biriydi. Eğer bir cücenin boyu altı ayak uzunluğunda olsa, buna benzerdi, diye düşündü James, vagona durması için işaret ederken. "Sen, tüccar Abuk musun?" diye sordu James, yüksek sesle.

Tüccar, katırlarının dizginlerini çekti. "Arabanın yanında iri harflerle yazan bu, yabancı, ya okuma bilmiyorsun ya da malumdan bihabersin. Adım Abuk."

James bu malumluk hakkındaki yorum yüzünden yüzünü ekşitti. "Pekala onun eşyalarını çalmış biri olabilirsin." "Doğru ve belki de onun saçlarını ve sakalını kesip kendime takarak kendimi ona benzetmiş de olabilirim. Ama yapmadım." Önünde duran üç atlıya baktı. "Sizin için ne yapabilirim?"

"Biraz bilgi almak için piyasaya girdik."

Abuk, "Bilgi çoğunlukla bana en çok kâr getiren ürünümdür," dedi.

James, atını sürücü bölümüne gümüş örümceği uzatabileceği kadar yaklaştırdı. "Bunu kime sattığını söyleyebilir misin?" "Evet," dedi Abuk. "Yüz altın krallık parasına, söyleyebilirim."

James sırttı, gülümsemesi tehditten ibaretti. "Ya da Kraliyet Sorgucusuyla, Kral'ın Kendi Kraliyet Kargıcıları'ndan ellisinin ölümü hakkında sana bir görüşme ayarlayabiliriz."

"Ne?" diye sordu şaşkına dönen Abuk. "Elli Kraliyet Kargıcısı mı öldürüldü?" "Romney'de," diye ekledi Owyn.

Tüccar bir an için sessiz kaldı, eğer James'in insanlar hakkındaki yargıları doğruysa, kâr elde etme şansı karşısında hayatta kalma şansını tartıyordu. En sonunda, "Bu olaydan sorumluluk kabul etmiyorum; ben yalnızca kanunen yasaklanmamış malları satıyorum," dedi. Örümceği James'e geri verdi. "Bu kuzeyde sattığım iki tanesinden biri. Kötü bir taklidi Slo-op köyünde Michael Waylander adında birine satıldı. Romney şehrindeki Camcılar Loncasının önemli üyelerinden biridir. Diğerisi ise adını bilmediğim birine satıldı, ama kuzeyden geldiğini biliyorum."

James, Abuk'a dürbünü gösterdi. "Peki ya bu?"

"Aradığınız adamın benim tarif ettiğim kişiyle aynı kişi olduğunu kanıtlamış oldunuz, çünkü o bu dürbünü de almıştı. Bu iki eşyayı da Malac Geçidi'ndeki Vezirin Sırası Meyhanesi'nde

sattım, hancıyı sorgulayabilirsiniz, bu adamı tanıyor gibiydi. Duyduğum kadarıyla, olağanüstü bir satranç oyuncusuymuş."

"Eğer onunla Malac Geçidi'nde karşılaştıysan, neden kuzeyli olduğunu söylüyorsun?"

"Çünkü hancının ona, kuzeye dönüp dönmediğini sorduğunu ve adamın da kesinlikle evine döneceğini söylediğini duydum."

James memnun görünmüyordu. "O halde Malac Geçidi'ne geri dönmeliyiz." Abuk, "Sizi, ufak bir miktar karşılığında, bir yolculuktan kurtarabilirim," dedi. "Ne kadar ufak?" diye sordu James.

"On iki altın krallık parası, sanırım."

"Sanırım, beş, hem ben de böylece Kral'ın Sorgucusu ile konuşurken adını unuturum." "Oldu," dedi Abuk. James adama parayı verdi ve adam, "Şimdi hatırlıyorum da, Kenting Rush kasabasından bahsediyordu," dedi. James Owyn'e baktığında, Owyn başıyla onayladı. "Biliyorum. Amcam Corvallis'in Cavell köyündeki evinin kuzeyinde."

Abuk, Owyn'e baktı. "Amcan, Baron Corvallis mi?" Owyn, "Evet, o," dedi.

"Onu tanırım," dedi Abuk. "Kusura bakmazsan, suratsız adamın tekidir."

Owyn sırttı. "Onu tanıyan hiç kimse bu konuda seninle tartışamaz."

"Eğer bittiyse?" diye sordu Abuk, James'e. James bittiğini işaret etti ve parlak yeşil renkli araba hareket etmeye başladı.

Abuk güvenli bir mesafe uzaklığa vardığında, James Owyn'e döndü. "Ne dersin? Malac Geçidi'ne mi, yoksa kuzeye Kenting Rush'a mı?"

Owyn, "Kenting Rush bir düzine dükkân ve hanın olduğu ufak bir kasabadır. Çoğunlukla çiftçiler yaşar ve bölgede küçük konutlar vardır. Orada yaşayıp da tarife uyan pek kimse olmaz," dedi.

Gorath, "İyi, çünkü zamanımız kısıyor. Anayurdumu terk ettiğimden beri bir aydan fazla zaman oldu ve biz bilgi almak için koştururken, Delekhan'ın güçleri artıyor. Planlarını, uygulanmaya başlarken öğrenmemiz hiçbir işe yaramaz."

"İyi bir nokta," dedi James, atını öte tarafa çevirirken. "O halde kuzeye gidelim." Atını öne doğru yöneltti ve tırısı kaldırdı. Birkaç dakika içinde Abuk'u yakalayıp geçtiler, veda etmek için el sallayarak, yol boyunca devam ettiler. Abuk'la karşılaştıkları yer ile Romney şehri arasında bir engelle karşılaşmadılar. Atlarını değiştirmek ve her şeyin yoluna girip girmediğini görmek için Romney'de durakladılar.

Michael Waylander, Damon Reeves ve Arle Çelikruhlı Kont'un uyarısını dikkate alarak, mesajın kendilerine ulaştırılmasını takip eden günlerde meydana çıkmışlardı. Şimdi ise

diğer lonca liderleri ile kararlı görüşmeler yaparak düşman loncalar arasındaki çekişmeyi sona erdirmeye çalışırken, düzen de yavaş yavaş Romney'e geri geliyordu. Ertesi sabah, James, Gorath ve Owyn yeni atlarıyla ayrılarak, kuzeye Rom Nehri'ne sınır olan çiftlik arazisine doğru hızla ilerlediler. Nehir boyunca uzanan kasaba ve köyler, Sloop gibi özelliği olmayan yerlerdi, Yeşilova, Honns, Tuckney, Prank Taşı ve Irakbakış gibi adları vardı. Günler boyunca atlarını sürdüler, her zaman tetikte ve sabit bir hızla giderek, Cavell köyünün güneyindeki alana ulaştılar. Pek çok kereler silahlı adamların yanlarından geçtiler, fakat hiçbiri onlara kimlik sormadı, en sonunda olaysız bir şekilde vardılar. Yoldaki bir virajı dönerek, hızlı akan bir kaynağı aşmalarını sağlayan küçük bir köprüyü geçtiler. James aşağıya baktı ve "Derin," diye yorumladı.

Owyn, "Göründüğünden daha derindir. Karşıya yüzerek geçmek isterken boğulan budalaların sayısı birden fazladır. Şuradaki dağlardan inerek Rom Nehri'ni besler," dedi. Uçurumların yükseldiği batıyı işaret etti. "Size bir şey göstereyim," diye ekledi atını yoldan çevirirken.

Görünüşe göre uzun süredir kullanılmayan, pek çok yerinde çimlerin bittiği, eski bir toprak patikayı izlediler. "Taze izler görüyorum. Yakın zamanda buradan biri atla geçmiş," dedi Gorath.

Owyn, "Şüphesiz. Bu sapağı döndüğümüzde size neden olduğunu göstereceğim," dedi.

Başlarının üzerinde bir uçurumun, tepelerden birine ulaştığı yerdeki sapağı döndüler ve durdular. Önlerinde etkileyici görünümde bir çağlayan, yaklaşık yüz metre yüksekliğinde bir uçurumdan güdüyordu. Her iki tarafta da geçidin duvarları dimdik yükseliyordu ve sık ormanla kaplıydı.

"Cavell Çayı," dedi Owyn.

"O da ne?" diye sordu James.

"Bu kaynağın adı. Bu aynı zamanda eski kalenin altındaki tünellere de verdiğimiz ad." Uçurumun tepesinde bir noktayı gösterdi, James gözlerini kıstığında yamaçtaki gri yapıyı görebiliyordu.

"Bunu nereden öğrendin?"

Owyn, atını arkaya çevirdi ve "Küçük bir çocukken, buraya sık sık gelirdik. Bu çayda kuzenim Ugyne ile oynardım. Kalenin altındaki pek çok tünel ve mağaralardan oluşur. Eski zamanlarda depolama için kullanılmış, şimdi çoğunlukla boş." Çağlayanı gözden kaybettikleri sırada arkayı işaret etti. "Hatta nereye bakacağını bilersen, çağlayanın arkasında bir kapak dahi var. Ugyne ile, ben dokuz o ise sekiz yaşındayken içeride koştururken bulmuştuk. Soyunur ve burada yüzerdik. Neredeyse donarak ölecektik; buradaki sular yukarıda tepelerde eriyen kar sularının dökülmesiyle oluşur. Ugyne babasından temiz bir dayak da yemişti. Tanıdığım kadarıyla amcam, öfkesini hiçbir zaman

frenlememiştir.

"Ama bu gene de Ugyne ve benim orada oynamamıza engel olmadı."

James, "Bunu kaç kişi biliyor?"

"Yerli halktan pek çoğu eski kalenin altında tüneller olduğunu biliyor. Bir kısmı, çağlayanın altında bir kapak olduğundan şüpheleniyor olabilir. Ama ailenin dışında, yaşlı muhafız komutanı ve bir iki hizmetkâr hariç kimsenin nerede olduğunu bildiğini sanmam. İyi saklanmıştır."

Cavell köyüne doğru ilerlemeye devam ederek, oraya akşamüstünün ortalarında vardılar. Yolu dönüp de görüş alanına girdiklerinde, James, "Bir köy için oldukça zengin," dedi.

Owyn güldü. "Sanırım. Burası birkaç yüz yıldır bir köy, ama son elli yıldır yoğun bir çiftçilik merkezi haline geldi. Üç yıl kadar önce eski kalede çıkan yangın amcamı köye taşınmaya zorladığından beri, tüm iş buradan idare ediliyor.

Sanırım o ve ev ahalisi bu köydeki evlerin üçte birini kaplıyor."

"Yangın mı?" diye sordu Jimmy, dışarıdaki binalara ulaştığında. "Nasıl oldu?"

"Kimse bilmiyor," dedi Owyn. "Denilene göre, amcam aşağıdaki odalardan birinde bazı işler yaptırtırken bir yangın çıkmış ve yukarı doğru yayılarak evi bir harabeye çevirip, yaşamak için güvensiz bir hale getirmiş. Amcamın şarap mahzenlerini genişlettiği aşağıdaki tünellerde zaten bir çöküntü olmuştu. Kuzenim Neville bu çöküntü sırasında ölmüştü. Ugyne ve benden birkaç yaş büyüktü. Garip bir çocuktü; bana her zaman sanki babası onunla fazla ilgilenmiyormuş gibi görünüyordu. Ugyne her zaman Corvallis Amca'nın gözdesiydi." Bir an için hatıraların içinde kayboldu, ardından o ana geri döndü. "Her neyse, o zemin kapatıldı, kuzenimin cesedi alınamadan tonlarca kayanın altında kaldı.

"Yangın oradan fazla uzakta başlamamıştı ve yangından sorumlu olduğu söylenen hizmetçi, alevlerin içinde öldü, yani kimse tam olarak nasıl başladığını bilmiyor. Aşağıdan yanmaya başlayarak keresteleri zayıflatıp, zemin ve duvarların çökmesine neden oldu. Amcam herkese, bir gün her şeyi onartıp geri döneceğini söylüyor, ama şu ana kadar bununla ilgili pek az kanıt görebildik."

Hep birlikte, bir çeşmenin büyük bölümünü kapladığı geniş bir meydana bağlanan ve üç farklı sokağın birleştiği köyün anayoluna atlarını sürdüler. "Şuradaki ev," dedi Owyn, atını, çeşmenin etrafında dönebilecek biçimde çevirdi. Yollarının üzerinde akşamüstü pazarı kurulmuştu ve satıcılarla alışveriş yapanlar çoğunlukla, Gorath'a ikinci defa bakan bir ikisi dışında, bu üç atlıyı görmezden geliyordu.

Baron'un evinin önüne geldiler ve seyis çocuk yanlarına gelerek, "Efendi Owyn! Yıllar oldu," dedi.

Owyn gülümsedi. "Merhaba, Tad. Artık atlarla sen mi ilgileniyorsun?"

On iki ya da on üç yaşından daha büyük olmayan çocuk başıyla onayladı. "Evet, efendim. Artık düzgün bir ahırımız olmadığından, Baron, ziyaretçilerinin atlarını handa tutuyor." Baron'un evinin tam karşısındaki hanı gösterdi. Önünde, üzerinde bir orman ördeğinin kafası bulunan büyük bir tabela vardı. "Sizin için oda ayarlayacağım."

Owyn gülümsedi. "Amcamın beni görmekten memnun olup, bana bir oda vermeyeceğini mi söylüyorsun?" Çocuk başını evet anlamında salladı. "Bugünlerde, aslında kimseyi görmekten hoşnut olmuyor, Efendi Owyn. Eğer yalnız olsaydınız, teklifte bulunabilirdi, ama dostlarınızla...?" Özür dilercesine gülümsedi ve başka bir şey söylemedi.

Owyn, onu atlarla gönderdi ve kendilerine büyük bir oda ayarlaması konusunda talimat verdi.

Büyük evin merdivenlerini çıktılar. James etrafına baktı ve "Bu evin yanında, köydeki diğerleri cüce gibi kalıyor," dedi. Owyn, bu yetersiz kalan ifadeye karşı gülümsedi. Köyün geri kalan evleri saman örtülü basit sıvama kulübeler ve iki katlı ahşap bahçeli evlerden oluşuyordu. Baron'un konutunun boyutuna bir tek hanlar ulaşabiliyordu.

"Burası eskiden bir handı, ama zor zamanlar geçirdi. Amcam burayı aldı ve kendine ev yaptı. Arkada bir ahır var, ama kendi özel muhafızlarıyla dolu." Sesini alçaltarak, "Pek çok düşük seviyeli asil gibi, amcamın da paradan çok rütbesi var. Kiralar makul, Cheam Dükü'ne ödenen vergi hatırı sayılır düzeyde ve amcam müteşebbis diyebileceğin türden kişilerden değildir," dedi Owyn.

Kapıyı vurdular. Kapı aralandı. Orta yaşlarda bir kadın hizmetkâr aradan baktı, zırhı içinde Gorath'ın önünde dikildiğini gördüğünde gözleri irileşti ve yüzü soldu. "Merhaba, Miri," dedi Owyn, görüş alanına girerek. "Her şey yolunda, benimle birlikteler."

Kadın, "Efendi Owyn," dedi ve kapıyı ardına kadar açtı. "Amcam Corvallis'e burada olduğumuzu söyler misin lütfen?"

Kadın başını evet anlamında salladı ve koştu. Birkaç dakika sonra, kadife bir ceket ve önü dantelle süslenmiş bir gömlek giymiş, parmağınaysa çok sayıda yüzük takmış uzun boylu bir adam içeri girdi ve soğuk bir sesle, "Yeğenim, geleceğin bize bildirilmemişti," dedi. James ve Gorath'a hoşnutsuz bir ifadeyle baktı.

"Önemli değil, amca. Habersiz geldik. Meydanın karşısındaki handa kalmak için ayarlamalar yaptık bile. Size, Prens Arutha'nın toprak beylerinden, Derebeyi James'i ve bize eşlik eden Gorath'ı takdim edeyim. Beyler, amcam, Cavell Baronu Corvallis."

Krondor Prensi'yle ilişkiyi duyan Baron Corvallis'in tavrı yumuşadı. James'i başıyla selamladı ve "Derebeyi," dedi. Gorath'a sanki ne diyeceğini çıkarmaya çalışmışçasına baktı, "Elf, beyefendi, hoşgeldiniz." Kolunu arkaya doğru açarak, "Eğer bana salonda eşlik

ederseniz, biraz şarap getirteceğim." Kadın hizmetkâra işaret etti ve "Miri, bir şişe şarap ve dört kadeh," dedi.

Baron'u bir koridorda izleyip, eskiden bir hanın salonu olan, daha sonra pek çok ufak odaya ayrılmış yere geldiler. Giriş koridorun sonunda, yukarıdaki odalara çıkan merdiven görülüyordu, James, eski barın hâlâ yerinde durup durmadığını merak etti. Görünüşe göre bunu öğrenemeyecekti, iki büyük penceresi olan ve köy meydanına bakan köşedeki odaya dönmüşlerdi. Baron, üç iskemleyi gösterdi ve dördüncüye oturdu. "Sizi Cavell köyüne getiren nedir, Derebeyi?"

"Prens'in işleri," diye cevapladı James. "Romney'de bazı sorunlar vardı, bunun bir sonucu olarak Geceşahinleri'nin, Krallık'a dönmüş olduğu yolundaki söylentileri araştırıyoruz."

Geceşahinleri'nden bahis açıldığında, Baron neredeyse iskemlesinden fırlayacaktı. "Söylentiler!" diye bağırdı. "Söylenti değil. Burada kuzeyde gerçekleşen melun bir katliam var ve lordum Cheam Dükü'ne raporlar yolladım. Beni üç kere öldürmeye çalıştılar!"

James, endişeli gibi görünmeye çalıştı. "İşte beni buraya getiren de, bunlardı. Prens'in bu konuda tutumu sert, kardeşi Kral'ın da öyle" -Lyam'ın muhtemelen ne olup bittiğinden haberi yoktu, fakat James çok zaman önce, Kral'ın adını söylemenin zaman zaman çok faydalı olduğunu görmüştü- "Her ikisi de asillerine yapılmış saldırıları onaylamıyorlar." Kral'ın adı geçtiğinde, Baron, neredeyse rahatlamış göründü. "İyi, zamanı da gelmişti." James, "Bize neden durumunuzu anlatmıyorsunuz?" diye sordu.

Yüzü duygularından dolayı kızaran Baron, hızla ve öfkeyle konuşuyordu. "Üç yıl önce terk edilmiş şarap mahzeninde başlayan bir yangında bir hizmetçi öldü. O sırada, bunun yalnızca bir kaza olduğunu düşündüm, ama şimdi bunun hayatıma kasteden saldırıların ilki olduğuna ikna oldum.

"Bir sene önce, avlanırken, hepsi siyahlar giymiş bir gurup atlı, ellerinde silahları hazır durumda, bayırda belirdi ve atlarını üzerimize sürdüler. Beni tazılarımdan ürken bir tilki kurtardı, hayvan saldırganların bulunduğu yere atıldı ve onun ardından koşturan tazılarım, atlarının ürkmesine neden oldu. O gün en iyi tazımı kaybetmiştim."

Kapıda beliren Miri'ye, konuklarına servis yapması için işaretle bulundu. "Ve ardından, geçen ay, arka paravanlardaki bir adam bana okuyla saldırdı. Ok, tuniğimi tam buradan deldi." Omzunu işaret etti. "Bir karış aşağıdan uçsa, ben ölü bir adamdım."

James Owyn'e göz ucuyla baktı, Owyn, Baron'un abartmadığın' belirtmek için başını salladı.

Baron Corvallis devam etti, "Evimi terk etmeye cesaret edemiyorum, yalnızca arada bir etrafımda korumalarımla, hana gidişim dışında. Kızımsa bana itaatsizlik edip, sıradan bir çocuk gibi çimenliklerde koşturup, her türden şüpheli ayaktakımıyla birlikte oluyor. Onun yaşında, saygıdeğer talipleriyle tanışmalı, bunun yerine tarlalarda... onu tatlı yalanlarla dolduruşa getiren aşağılık bir yaratıkla dolanıyor."

Owyn ciddi görünmeye çalıştı, ama bir şey onu çok eğlendirmişe benziyordu. "Bu kötülük dolu yaratık da kim, amca?" dedi.

"Bir ticaret adamı! Ugyne'in, baronların, kontların ve hatta düklerin çocuklarından talipleri olmalı, ama sıradan bir tüccardan değil. Avukatım Myron, kızımı seviyor, her ne kadar düşük seviyede olsa da, asalet bağlantısı var. Kızım durulsa, onun kızımı istemesine katlanabilirdim, ama kız, aşk ve macera sevdasında, bir erkek evlatta rahatsız edici bir özellik olabilir, ama bir kız çocuk için, kabul edilemez." "Bu kaos işbirlikçisinin bir adı var mı, amca?" diye sordu Owyn.

Corvallis, neredeyse tükürürmüşçesine, "Navon du Sandau! Onun bir suçlu olduğunu biliyorum. Pahalı kumaşlardan kıyafetler giyiyor ve gördüğüm en iyi siyah ata biniyor, fakat buna karşın ticari girişimlerinden çok az bahsediyor. Pek çok zengin aile ve asilin hayatında ve güney ile batıda ticaret bağlantıları konusunda önemli bir etken olduğunu iddia ediyor. Buna karşın iş için yola çıktığını hiç görmedim; bunun yerine ya ortadan gizemli bir şekilde kayboluyor ya da ortalıkta dolanıp kızıma kur yapıyor," diye yanıtladı.

Owyn şarabını yudumladı, ardından, "Ugyne nerede, amca?" diye sordu.

"Muhtemelen dışarıda yol yakınlarında, tarlalarda dolanıp ya karın yağmasını ya da Navon'un gelmesini bekliyordur."

James, vasat sayılabilecek şaraptan bir yudum daha aldı. "Konukseverliğinizi fazlasıyla istismar ettik." Ayağa kalktı ve

"Bunu mümkün olduğunca hızla araştıracağız ve köyünüzdeki barışı tehdit eden bu unsurlar konusunda ne yapılabileceğine bakacağız," dedi.

"Teşekkürler, Derebeyi," dedi Baron. "Owyn, gördüğünde babana ve annene selamlarımı ilet," dedi. Moredhel yanından geçerken, Gorath'a başıyla selam verdi. Ne diyeceğinden emin olamadığından, bir kez daha başıyla selamladı. Kapıda, "Owyn, eğer önümüzdeki Altıncı günde köyde olursan, birlikte yemek yeme mutluluğunu bize tanı. Dostlarını da getir," dedi.

Kapı kapandı ve James güldü. "Bu aradığımızı bulmak ve onu teklifini yerine getirmeye zorlamamak için beş gün veriyor." Owyn, "En iyi zamanlarda dahi amcam zor bir adamdır, ama gerçekten korkmuş," dedi.

"Ben bile, ırkınızı fazla tanımasam da, bunu anladım," dedi Gorath. "Gene de bir şey beni rahatsız ediyor." "Nedir?" diye sordu James, "Yalnızca bir tane mi?"

"Pek çok şeyin içinden biri," dedi Gorath. "Eğer Geceşahinleri gerçekten ölmesini istemiş olsalar, ölmüş olurdu. Atlarla yapılan saldırıyı bozan köpekler, belki. Ama bir okçunun hedefini az farkla kaçırmaması, uygunsuz görünüyor." "Geceşahinleri ile pek çok kereler yüz yüze gelmiş biri olarak, bence de," dedi James. Ördek Kafası Hanı'na girdiler.

Salon, henüz akşamüstü olduğundan diğer örneklerine kıyasla kalabalık değildi. Hancı barın arkasından çıkarak, "Siz Baron'u görmeye gelen beyler misiniz?" dedi. "Evet," dedi James.

"Ben, Gri Peter," dedi hafifçe eğilerek, "ve bu hana sahip olma ayrıcalığına sahibim. Odalarınız hazır, dilediğinizde çıkabilirsiniz, yemeğimiz ve şarapla bira seçeneklerimiz mevcut."

"Bira," dedi Gorath, "şaraba pek az düşkünlüğüm var."

James güldü, "Baron'un şarap konusundaki seçimi düşünüldüğünde, seni suçlayamam."

Owyn başıyla onayladı, "Eğer Prens'in sarayından olmasaydın, karşına ne çıkacağını hayal bile edemezsin." Gri Peter'in kaşları havaya kalktı. "Prens'in sarayının bir üyesi mi? O halde, size en iyilerini sunacağım. Bir üye, beyler!" Peter telaşla oradan ayrılırken, James ardından seslendi, "Ve yemek, lütfen."

Oturdular ve Owyn, "Amcamın saçmalıklarına katlanmak zorunda kaldığın için özür dilerim. Araştırdığımız sorunların karşısında, onunkiler gerçekten acınacak şeyler," dedi.

James düşünceliydi. "Belki, ama arada bir bağlantı olabilir. Bunun ne olduğundan emin değilim, ama neden Geceşahinleri amcanı rahatsız edip, öldürmesin?" "Onu korku içinde tutmak için," diye önerdi Gorath.

Hemen ardından Gri Peter, birayla geldi ve elindeki soğutulmuş kupaları önlerine koydu. James bir yudum aldı ve takdirle başını salladı. "Harika."

"Bira, Gri Kasabalar'dan geliyor, efendim ve onu soğuk tutuyoruz."

"Buraya buz mu getirtiyorsunuz?"

"Hayır," dedi Peter. "Burada, varillerimi bıraktığım, pek de uzak olmayan derin mağaralar var. Varil ısınmaya fırsat bulamayacak kadar kısa bir zamanda tükeniyor."

James gülümsedi. "Baron'un evinin tam karşısında olduğun düşünülürse, onu sık sık görüyor olmalısın." Peter başını iki yana salladı. "Gerçeği söylemek gerekirse, nadiren. Baron evini nadiren ve her zaman silahlı korumalarıyla terk ediyor." Tepsisini aldı ve "Hemen yemek getireceğim, efendim."

James, "Bir şey aklımı kurcalıyor, ama ne olduğunu kestiremiyorum."

"Amcamla alakalı bir şey mi?"

"Evet," dedi James, "ama Gorath, mantıklı görünmeyen bir şeye işaret etti: neden Baronu korkutup da öldürmüyorlar..." Aniden James'in gözleri irileşti. "Peter!" diye seslendi.

Hanın sahibi aceleyle geldi. "Efendim?"

"Biraz evvel Baron hakkında söylediğin neydi, hani onu görmediğin konusunda."

"Yalnızca Baron'un evini nadiren ve yalnızca silahlı korumalarla terk ettiğini söyledim."
"Bu ne zaman başladı?"

"Sanırım, Geceşahinleri'nin onu avlamaya başlamasıyla." "Geceşahinleri'ni biliyor musun?"
diye sordu James.

"Neler denildiğini biliyoruz."

"Ve nedir bu?"

"Suikastçiler Loncası'nın buralarda dükkânlarını açıp, bir çeşit ceza vermek için Baron'u hedef aldıkları." James, "Teşekkürler, Peter. Rahatsız ettiğim için kusura bakma," dedi.

"Onu neden geri çağırdın?" diye sordu Owyn.

"Bunu daha iyi gözden geçirmeme yardımcı olsun diye," dedi James. "Bakın, Geceşahinleri, Baronu öldürmeye çalışmıyor. Baron'un evde kalmasını sağlamaya çalışıyorlar." "Neden?" diye sordu Gorath.

James, "Kaleyi yeniden inşa etmesini engellemek için," dedi.

Owyn, "Bu ne işe yarar ki? Orası eski bir yerleşim ve buraya gelmekte olan bir ordu varsa, bir engel oluşturmayacaktır," diye karşılık verdi.

James, "Kimsenin kaleyle ilgilendiğini sanmıyorum. Sanırım daha çok altındakiyle ilgililer," dedi. Owyn'in gözleri irice açıldı. "Dere geçidi mi?"

"Dağların altında ilerleyen, eski kalenin cephanelik ve şarap mahzeninin bulunduğu, mağaralara uzanan gizli bir geçit olduğunu söylemiştin. Yanılmıyorsam, orada bir ordu saklanabilir." "Ya da Geceşahinleri'nin yuvası," diye ekledi Gorath.

Owyn, "Ama bunu nasıl bilebilirler?" dedi.

"Geçit bir aile sırrı değil, değil mi?"

"Hayır, az da olsa başkaları da biliyor, ama girişi dışarıdan bulmak imkânsıza yakın."
"Owyn!" diye bağırdı bir kadın sesi, hanın diğer tarafından.

Dönüp baktıklarında, uzun boylu, uzun bacakları olan genç bir kadının onlara doğru hızla yaklaştığını gördüler.

Kollarını ona dolamak isterken, o sırada ayağa kalkmaya çalışan Owyn'i neredeyse arkaya deviriyordu. "Ah, Ugyne!" dedi Owyn, kız ona sarılırken hem sırtmış hem de kıpkırmızı

kesilmişti.

Kız, yanık tenliydi ve yabancı tavırlarıyla hoştu. Saçları rüzgârdan dağılmış ve taranmamıştı, elbisesindeki çamur lekelerinden, sanki bundan önce açık arazide oturuyormuş gibi görünüyordu.

Owyn'in dudaklarına hevesli bir öpücük kondurmak için sarılmasına son verdi, ardından ellerini omzuna koyarak geri çekilip kuzenini inceledi. "Çekici bir adam olmuşsun, özellikle de nasıl zavallı ufak bir çocuk olduğun düşünülüşünde," dedi gülerek.

Owyn utançtan kıpkırmızı kesildi ve güldü. "Görüyorum ki sen değişmemişsin."

Kız onu iskemlesine itti ve hükmeder bir şekilde kucağına oturdu. "Tabii ki, büyüdüm. Beni en son gördüğünde ufak bir kızdım; şimdi ise erişkin bir kadını." "

James sırttı. Bu erişkin kadın dışarıdan on sekiz yaşında görünüyordu, neşeli haliyle etkileyici olmasına karşın, bir çete üyesine benziyordu, hareketleri sanki kararsızlığını gizlemeye çalışmışçasına, dikkatliydi.

Owyn, "Ugyne, bunlar dostlarım, James ve Gorath," dedi.

Ugyne, "Merhaba," derken başıyla selamlayıp, gülümsedi. Owyn'e dönerek, "Babamı gördün mü? Sanırım görmüşsündür. Bana burada olduğunu söyleyen Tad'di," dedi.

"Gördük ve eğer Altıncı gün burada olursak, sizinle yemek yiyeceğiz." "Ah, lütfen kalın. Babamla yalnız başına yemek o kadar sıkıcı ki." "Gitmek zorunda kalabiliriz, Ugyne. Önemli işlerimiz var," dedi James.

"Ne gibi işler?" diye sordu kız dudak bükerek. Owyn'e baktı. "En sevdiğim kuzenim onca senenin ardından kasabaya geliyor ve ertesi gün sıvışmak mı istiyor?"

Owyn, "Hayır, ama... Krallık adına görevdeyiz," dedi.

"Ah?" dedi kız, kaşlarını kaldırarak. "Gerçekten mi?" James başıyla onayladı. "Gerçekten."

"Peki o halde," dedi, "ya babamın sizi daha evvel konuk etmesi konusunda ya da sizin kalmanız konusunda ısrar etmek zorunda kalacağım, ama görüşme şansımız olmadan kasabadan ayrılmayacaksınız."

"Sen neler yapıyorsun?" diye sordu Owyn. "Baban, vaktini nasıl geçirdiğin konusunda endişeli görünüyordu." Babasının fikirlerinden bahsedildiğinde burun kıvırdı ve "Babam tüm gün o karanlık evde kalmamı ve bir asilin evlenmek için bana yaklaşmasını beklememi istiyor, biriyle kaçacağımdan korkuyor," dedi.

"Belli biri var mı?" diye sordu Owyn.

Ugyne uzanıp, bira dolu kupayı aldı ve sanki yapılabilecek en arsız hareketmişçesine zarif

bir hareketle bir yudum aldı. "Myron var. Babamın köydeki avukatı. Çok sevdiğim bir kıızı olan, dul bir adam, ama o çok..." "Sıkıcı mı?" dedi James.

"Hayır, ne yapacağı kestirilebilir biri. İyi bir adam, ama ben daha fazlasını istiyorum." "Başka biri?" diye sordu Owyn.

"Neden? Başka biri var dedim mi?" diye sordu kız, gözleri parlıyordu ve dudaklarında bir gülümseme vardı. "Hayır," dedi Owyn, "ama baban söyledi."

"Navon du Sandau," dedi Ugyne. "Babamı çıldırtıyor." "Neden?" diye sordu James.

"O bir tüccar, bir soydan gelmiyor, babamın avukatı Myron'un bile asalet bağları var: Silden'in eski kontunun anne tarafından yeğeni."

"Bu Navon'a âşık mısın?" diye sordu Owyn.

Kız başını salladı ve burnunu kırıştırdı. "Aslında değilim. İlginç biri ve biraz da... garip."

"Garip mi?" diye sordu Owyn. "Nasıl?"

"Benim ona bakmadığımı sandığı zamanlarda, bana garip bir şekilde bakarken yakalıyorum onu."

Owyn güldü ve onu gıdıkladı. "Çünkü sen garip görünüyorsun."

Kız onu eline şakayla vurarak uzaklaştırdı. "Ama ilginç biri. Çok çekici ve zeki, dediğine göre de her yere gitmiş. Ve çok büyük bir serveti var, babamın onu kasabadan, muhafızlarca kırbaçlanarak kovmamasının tek nedeni de bu. Eğer bir asille evlenemezsem, babam servetle de yetinecektir." "Bu Navon'la evlenecek misin?"

"Muhtemelen hayır," dedi, Owyn'in kucağından sıçrayarak. "Fazlasıyla ateşli ve... tehlikeli."

"Tehlikeli mi?" dedi Gorath, kızla ilk defa konuşmuştu. "Geleneklerinizi pek az tanıyorum, ama bu bir talibi tarif etmek için garip bir kelime değil mi?"

Omzunu silken kız yanıtladı. "Bilmiyorum. Bazı zamanlar garip olmasına karşın, etkileyici biri ve bana birkaç şey öğretti."

"Ah?" dedi Owyn, sesinde hem bir merak hem de bir hoşnutsuzluk ifadesi vardı.

Kız onun omzuna bir yumruk indirdi. "Onu değil, seni kötü çocuk! Bana şiir, müzik ve satranç oynamayı öğretti." "Satranç mı?" diye sordu Owyn, James'e bir bakış atarak.

"Evet," dedi kız. "Kenting Rush'taki en iyi satranç oyuncusu, belki de tüm bölgede. Düzenli olarak Malac Geçidi'ne gidip, Krallık'ın en iyi oyuncularını ile Vezirin Sırası Meyhanesi'nde satranç oynuyor, Krondor ve Büyük Kesh'te asillerle birlikte oynamış!" Tarifi, bu

iddialardan duyduğu gururu gösteriyordu.

"Peki," dedi James. "Belki onu bir ara görebiliriz."

"Altıncı günde yemeğe gelin, o zaman görebilirsiniz," dedi Ugyne. "Hafta sonunda beni görmeye gelecek!"

Bir kahkaha ve eteğinin dizlerinin üzerinde savrulmasını sağlayan yarım bir dönüşle arkasını döndü, biraz sekerek biraz da yürüyerek kapıya ilerledi. Omzunun üzerinden bakarak, Owyn'e gülümsedi ve ayrıldı.

Gorath, "Halkınızın kadınları... ilginç," dedi.

James güldü. "O genç biri. Hayat dolu görünmek için biraz fazla çabılıyor." Hayranlıkla başını salladı. "Ama ona birkaç yıl tanırırsanız, uğraşmasına gerek kalmayacak. Çok çekici bir kız."

Owyn arkasına yaslanırken derin bir iç çekti. "Bu civarlarda gerçekten önem verdiğim, ailemden tek kişi." Gri Peter, yemeklerle geldi, masayı kurarken, Owyn, "Kuzenim Neville'i hiç tanımadım -ben ufakken öldü- bundan önce de onu sadece bir kez görmüştüm," dedi.

Peter sözünü kesti, "Baron Corvallis'in oğlu Neville mi? Onu görmeye geldiğinizi söylediniz, ama onun yeğeni olduğunuzdan bahsetmediniz."

"Özür dilerim," dedi Owyn. "Niyetim bu gerçeği saklamak değildi." "Siz genç Owyn'siniz," dedi. "Beni hatırlamadınız değil mi?" Owyn, "Kusura bakmayın, ama hayır," diye yanıtladı.

"Genç Neville'in öldüğü o trajik günden önce, kaledeki aşçılardan biriydim. O sıralarda siz altı ya da yedi yaşındaydınız ve ben sizi ziyaret ederken bir ya da iki kere görmüştüm. Bu hanı olaydan kısa süre sonra satın aldım ve siz de bugüne kadar buraya hiç uğramadınız. Bu Baron'u değiştirdi. Bu olaydan sonra farklı bir adam oldu, ama bu karısının ölümüne neden oldu." "Bunun hakkında çok fazla şey hatırlamıyorum," diye kabullendi Owyn.

Peter'ın dedikoduya başlamak için işarete ihtiyacı yoktu ve "Hikâyeye göre, Baron ve şarap mahzenini genişletip aşağılardaki tünel ve mağaralarda çalışması için tuttuğu baş inşaatçı arasında bir sorun varmış, garip olan, onun adının da tıpkı Navon gibi, du Sandau olması," dedi. James ve Owyn bakiştılar.

Peter devam etti. "Bu Sandau, bölgedeki en iyi taş işçisiydi, ama aynı zamanda kadın düşkünü, ayyaş biriydi; denilene göre Rillanon'da, pek çok saray hanımıyla, kuzeye gelmeden önce, ilişkisi olmuş.

"Kalenin altındaki eski geçidin pek çok bölümünde çalışmış, genelde Baron işinden çok memnunmuş. Ama bu şarap mahzeni, her nedense, sorun çıkarmış. Tartışmışlar ve Baron her zaman asabiymiş.

"Ve ardından o kara gün geldi." "Neville'in öldüğü gün mü?" diye sordu Owyn.

"Evet, Sandau'yu da öldüren bu kazaydı. Kimse nedenini bilmiyor. Çevredeki tüm erkekler, günlerce, taş yığınlarını kaldırmaya uğraştılar, ama işe yaramadı; Neville ve odadaki işçiler öldüler." "Çocuk o odada ne yapıyormuş?" diye sordu Gorath.

"Kimse bilmiyor. Duvar işçilerini izlemekten hoşlanıyordu, babası da buna itiraz etmiyordu." Peter omuz silkti. "Ama Baron o günden sonra hiç eskisi gibi olmadı. Ve şunu da açıkça söyleyeyim ki, oğlanın kaybı Barones'in ölümüne neden oldu.

Aylarca yas tuttu, ardından hastalandı, tapınaklardan gelen şifacı rahipler dahi onu hayatta tutmayı başaramadı. Bir sene kadar sonra öldü. Çocuk ölmeden önce, değişik bir cevhere sahip bir kadındı. Ugyne de ona benziyor; sanırım bir sene içinde hem kardeşini hem de annesini kaybetmesine karşın onu akli başında tutan da bu." Kızın acısını hatırlayan Peter, merhamet dolu bir ifadeyle başını salladı. "Benim ölçülerimde, çok özel biri olmayı başardı." Owyn, "Öyle, buna karşı gelinemez," derken, James başıyla onayladı.

Peter masayı terk ettiğinde James, "Bu senin ailen bayağı bir trajedi yaşamış," dedi.

Owyn, "Biliyorum. Ama görünen o ki, Ugyne bir miktar mutluluğu yakalamayı başarmış," diye karşılık verdi. "Her ne kadar babasına acılar çektiriyor olsa da," dedi James ve buna Gorath bile güldü.

"Peki o zaman," dedi Owyn, "şimdi ne yapacağız?"

"Sanırım Altıncı günde amcanla yemek yiyeceğiz ve burada bizimle satranç oynamak isteyen var mı, göreceğiz."

Owyn başıyla onayladı ve arkasına yaslandı, onları bekleyen bir sonraki çatışmadan önce dinlenecek olmaktan memnundu.

GECEŞAHİNLERİ

Su, dağın yamacından gürleyerek akıyordu.

James, Gorath ve Owyn, atlarının üzerinde, çağlayanın döküldüğü yere yakın bir yerde duruyorlardı. Ugyne'le konuşmaları ile babasıyla Altıncıgün'de yiyecekleri yemek arasında oyalanacak birkaç gün vardı, James etrafı kolaçan etmeye karar verdi. Geveze Gri Peter'ın bir iş için yola çıktıklarını duyduğundan emin oldu, ama Cavell köyü civarından uzaklaşır uzaklaşmaz, Cavell Deresi'ni incelemek için başka bir yola saptılar.

Rüzgârın yönü değiştiğinde, su püskürtüsü James'e çarptı. "Burada mı oynardınız?" diye sordu Owyn'e. "Hayır, tam sayılmaz." Dağın yamacını gösterdi. "Orada, tepenin yamacında, oradaki kapağın yakınlarındaki bir su birikintisinde."

Gorath, "Halkımın çocuklarına, gözetim altında olmadan oynamak için izin verilmez." Küçümser bir ifadeyle ekledi, "Ama sonuçta siz insanlar tarla fareleri gibi ürüyorsunuz; bir çocuk ölse yenisini yaparsınız," dedi. James ona karanlık bir bakış fırlattı. "O kadar basit değil." "Peki neden buradayız?" diye sordu Gorath.

James, "Eğer eski geçidi, bir operasyon üssü olarak kullanmak isteseydin, Baron ve ailesinin orada olmasını ister miydin?"

Owyn'in gözleri irileşti. "Yangını Geceşahinleri'nin çıkardığını mı düşünüyorsun."

James omuz silkti. "Bilmiyorum. Ama bu çok elverişli olur ve ona rahat vermediklerinden, Baron onu tekrar inşa ettirmeye kalkışmayacaktır."

Uçurumların olduğu yöne doğru, nehir kıyısı boyunca ilerlediler, Gorath, "Bu Geceşahinleri ile sizin yanınızda savaştım ve onlardan daha önce de bahsettiniz, ama hâlâ onların bütün bunlar içerisindeki yerini anlayamıyorum," dedi. James, "Zor değil; onlar, kendilerine ödeme yapanlar için çalışan bir suikastçiler kardeşliği. Paralı askerler. Daha çocukken Krondor'un damlarında bir tanesiyle yüz yüze geldim ve o günden bu yana daha pek çoklarıyla karşılaştım.

"Bir süre için Murmandamus'un piyonlarıydılar ve Kara Katiller ile birlikte ona hizmet ettiler."

Gorath neredeyse tükürürcesine, "Kara Katiller ahlaksız kişilerdi! Murmandamus'u, taahhüt ettiği sonsuz güç ve şan uğruna, hayat ve ruhtan daha yüce bellemişlerdi! İrfan sahiplerimiz der ki, böyle yapanlar Sonraki Hayat'ta asla Analara ve Babalara katılamayacaklar," dedi.

James, küçük bir tepeciği dönmek için atını döndürdü ve "Moredhellerle savaşmış olmama ve glamredhel ile elflerle vakit geçirmeme karşın, kabul etmeliyim ki Gorath, sen ya da elf soyun hakkında çok az şey biliyorum," dedi. Gorath, "Birbirimizden, birbirimiz hakkında

konuşmayacak kadar nefret ediyoruz, bu doğru, o yüzden Eledhellerden bizim hakkımızda iyi şeyler duymadığın konusunda hiç şüphem yok. Glamredheller deli olanlardır, amaçsız ve sihirsiz olanlar. Avlanıp, yok edilene dek, zekâları sayesinde Kuzeyelleri'ndeki Edder Ormanlarında yaşadılar," diye karşılık verdi.

James başını iki yana salladı. "Yok edilmek mi? Elvandar'a gittiler ve orada yaşıyorlar." Gorath atını dizginledi. "Delekhan!"

"Ne?" diye sordu James, Kara Elf e bakarak.

"Earnon ve onun Edder'deki kabilesini yok ettiğini düşünmemizi sağladı."

"Yaşlı Kral Kızılağaç hayatta ve sağlığı yerinde, Elvandar'da yaşıyor. Son haber aldığım da, kimin yetkili olduğu konusunda bir nevi tartışma içindeydiler."

Gorath sanki bir şeyi duymaya çalışıyormuşçasına başını eğdi. "Yetki mi? Anlamıyorum."

"Ben de anladığımı iddia etmiyorum," dedi James, yoldaki yeni bir sapağı izlerlerken, çağlayana yaklaşıyorlardı. "Dük Martin, sıklıkla Elvandar'a gider ve Krondor'a raporlar gönderir. Anladığım kadarıyla, Kızılağaç ve halkı,

Aglaranna'nın halkı ile birlik olmakla, içinde yaşayıp, ayrı olmak konusunda bir karar vermeye çalışıyorlar. Bunun gibi bir şey."

"Garip geliyor," dedi Gorath. "Aglaranna'nın, diğerleri sığınma için yaklaşırsa, onları köle yapacağını düşünürdüm." James güldü.

"Bunu komik mi buluyorsun?"

"Yaşlı Kızılağaç ile tanışmıştım, köle olmayı isteyip kabullenecek biri olmaktansa, yüz kadar kişiyi öldürecek biri gibi geliyor bana." Gorath başıyla onayladı. "Çok yetenekli ve güçlü bir savaşçıdır." Bir kez daha çağlayandan fışkıran suları hissedebiliyorlardı ve James, "Owyn, giriş nerede?" diye sordu.

Owyn, "Atları bağlayıp, buradan yürümeliyiz," dedi.

Bunu yaptılar ve fışkıran suların onları birkaç dakika içinde sınısıklam yaptığı bir yere ulaştılar, James, "bu girişten kaç kişinin haberi var?" diye sordu.

"Birkaç kişi, hem ailemden hem de çalışanlardan. Neville ile birlikte, Ugyne ve ben burada oynardık. Yakalandığımızda bizi döverlerdi ve Baron'un, kaleden, geçit kapağına kadar devam eden yolun tamamını öğrendiğimizi bildiğini sanmıyorum." Başının üzerindeki bir kayayı işaret etti. "İşte bu yüzden, köydeki kimse kalenin içine ulaşan yolu bulamadı. Beni yukarı kaldırmanız lazım."

James ellerini kenetledi ve Owyn'i yukarı doğru yaylandırdı, genç büyücü ise kendini kenardan yukarı çekti. "Bana sopamı verin!" Sopasını verdiklerinde, "Şimdi geri çekilin,"

dedi.

Biraz uzakta beklediler, Owyn, bir kayayı kaldırmak için sopasını kullandı. Meydana gelen gümbürtü James'in biraz daha gerilemesine neden oldu. Büyük bir kayanın cephesi yana doğru hareket etti. Owyn, 'oof diyerek aşağıya atladı ve doğruldu. "Dışarı çıkmak kolaydır, içeride bir kaldıraç var. Eğer hilesini bilmiyorsan, içeri girmek zordur." James, girişten içeri girdi ve "Biri hileyi bulmuş. Bak," dedi.

Toz, tüneli uzunlamasına kaplamıştı, fakat tünelin ortası, yakın bir zamanda pek çok ayağın buraya bastığına işaret ediyordu. Gorath, "Bu tünelde ilerledikçe, çağlayanın sesimizi maskeleyen gürültüsünü kaybedeceğiz. Yere hafif basın," diye uyardı.

James, "Bir meşaleye ihtiyacımız var," diye ekledi.

Owyn, "Hayır, yok. Ben ışık yaparım," dedi.

Owyn gözlerini kapatıp ellerini öne uzattı. Bir meşaleden daha kısık, fakat etraflarını görmelerine yetecek bir ışık küresi etrafını kapladı. "Bu faydalı bir şey," dedi James. Owyn omuz silkti, "Çok yakın bir zamana kadar, gecenin bir yarısında tuvalete giden yolu görmekten başka bir faydası olacağını düşünmüyordum."

James sırttı. "Haydi gidelim."

Hem o hem Gorath, kılıçlarını çektiler ve tek kelime etmeden, tünelde ilerlemeye başladılar.

Yumuşak deri bir çizmenin, taş üzerinde çıkardığı hafif ses, Gorath'ın diğerlerini uyarmasına yetmişti. Elini havaya kaldırdı ve dinlemeye başladı, insanüstü duyma yetisi, yaklaşmakta olan bir kişiyi bildiriyordu. Geri döndü ve iki parmağını kaldırdı.

James başıyla onayladı, Owyn'e ışığıyla birlikte geri gitmesini işaret etti, Gorath ve kendisi ise karanlıkta, kendilerine doğru yaklaşanları bekliyorlardı. Bir süre sonra, kendilerine hızla yaklaşan bir ışık görüldü. Kayalardan konuşmalar yankılanıyordu.

"Bundan hoşlanmıyorum," dedi biri.

"Hoşlanmak zorunda değilsin. Yalnızca emirleri uygulaman yeterli."

"Hatırlarsan eskiden daha kalabalıktık."

"Hatırlıyorum, ama ne kadar az olursak, paylaştığımız altın da- "

İki adam köşeyi döndüklerinde, Gorath ve James üzerlerine çullandı. Onları, beklemedikleri bir anda yakalayan James ve Gorath, daha saldırıya uğradıklarını anlayamadan adamları yere sermişti. Fakat şaşkınlık, teslimiyet anlamına gelmiyordu, her iki suikastçi de köşeye sıkışmış hayvanlar gibi dövüşmeye başladılar, bu Owyn'in sopasıyla ileri atılarak, birinin kafasına vurup, yere devirmesine neden oldu.

Diğeri ise, James'in sertçe üzerine düşmesi sonucu, kendi bıçağıyla can verdi. James yavaşça ayağa kalkarken, "Lanet olsun, bir tutsak istiyordum," dedi.

Gorath, "Onların yuvalarındayız. Nerede olduklarını bildiğimize göre, burayı terk edip, askerlerle birlikte geri dönmemiz akıllıca olacaktır," dedi.

"Akıllıca, belki, ama tecrübelerim, biz geri dönene dek bu kuşların buradan uçacağını söylüyor. Sayıları hiçbir zaman fazla olmadı ve son zamanlarda büyük bir bölümü öldü. Burası ile Dünyanın Dişleri arasında, yarım düzineden fazlasının kaldığından bile şüpheliyim." James, ikisinin gelmiş olduğu koridoru işaret etti. "Ama eğer liderlerini öğrenir ve tuzağa düşürürsek, bu grupla işimizi bitiririz.

"On sene önce onların yok olup gömüldüğünü sanmıştım, ama anlaşılın yanılmışım. Bir ya da ikisi kaçarak, bu katiller kardeşliğini yeniden kurmuşlar. Yalnızca fanatikler kendilerini bu şekilde öldürür. Bunların, kendilerine en çok ödeme yapanlar için çalışan kişiler mi yoksa, senin Delekhan'ın istekli müttefikleri mi olduğunu öğrenmeliyim." "Kesilen boğazlar Krallıktan olduktan sonra ne fark eder ki?" diye sordu Gorath.

"Altın için çalışan adamlar başka şey, kara emellere bağlılık bir başka şeydir. Eğer bu adamlar altın için bu işin içindeyse, onlarla dilediğimiz gibi uğraşabiliriz, altınlarını kimden aldıkları ve kimi öldüreceklerinden başka bir bildikleri olmayacaktır. Ama bu karanlık planların içine karışmışlarsa, belki de-" koridoru gösterdi "-orada bir şeyler öğrenebiliriz."

Gorath'la Owyn bakıştılar, Owyn, "Doğrusu, burada geri gelmenizi beklerken sıkılıyorum," dedi ve parlayan yüzüğünü gösterdi. "Hem, ışık bende."

Gorath'ın gırtlığından, kahkahaya benzer bir ses çıktı.

Neredeyse yarım saat kadar uzun bir tünelde ilerlediler, ardından Owyn, "İleride, doğru hatırlıyorsam bir depo var," dedi.

Karşlarına sağlam, iyi yağlanmış büyük bir ahşap kapı çıktı. İçeride her duvara on yatak yaslanmış, odanın sonundaki duvara ise, silah rafları yerleştirilmişti. Yatakların pek çoğu bozulmamıştı, ama dördünün yeni kullanıldığı belliydi. Owyn işaret ederek, fısıldadı, "Öldürdüğümüz o ikisinin dostları yakınlarda olabilir." "Ya da daha önce buradan ayrılmış olabilirler," dedi James.

Rafların olduğu yere geldiler, silahlar parlatılmış ve kullanıma hazır. Ölümçül görünüşlü pek çok kılıç, hançer, fırlatma bıçakları, kısa oklar ve boğma telleriyle düzenli bir şekilde dizilmişti. Rafın arkasındaki duvara, kavanozlarla dolu bir başka raf yerleştirilmişti. "İddiaya girmeye hazırım ki, zehir çeşitleri," dedi James. Owyn'e bakarak, "Bu tüneller daha ne kadar gidiyor?" diye sordu.

"Tüm seviyeleri soruyorsan, millerce. Bu en aşağıdaki galeri, bu ve eski kalenin zemini arasında üç tane daha var. Fakat, çökmüş olan şarap mahzeni yüzünden, oraya

gidebileceğimizi sanmıyorum." Odanın diğer tarafında duran bir kapıyı işaret etti. "Buradan geçince bunun gibi bir oda ve yukarı çıkan merdivenler var."

James kapıya ilerledi ve dinledi. Bir şey duymayınca açtı, karşısına içinde yirmi tane toplanmış yatağın bulunduğu bir başka yatakhane çıktı. "Uzun süredir kimse burada kalmamış," diye gözlemine belirtti.

"Tam olarak doğal sayılmaz," dedi Gorath, yeri işaret ederek. "Bir çift ayak izi. Şuraya gidiyor." Tavanda bir deliğe tırmanan, odanın öte tarafındaki taş merdivenleri gösteriyordu. Merdivenlerin yanında, diğerlerinden ayrı, toplanmamış bir yatak vardı. Yatağın yanındaysa, içerisinin düzeniyle uyumsuz görünen bir elbise dolabı duruyordu. Yıldızlarla süslü, iyi cilalanmış bir ağaçtan yapılmıştı, James kapağını açtığına, pahalı malzemelerden dokunmuş kıyafetler ve iyi deriden çizmeler görülmüyordu.

"Bu katil çetesinin liderinin bu yatağı kullanan züppe olduğunu düşünüyorum." Etrafına baktı. "Bakalım etrafta bu moda delisinin kimliğini açıklayacak bir şey bulabilecek miyiz. Ben diğer katı araştıracağım."

Merdivenlerden hızla çıkan James, ahşap büyük bir kapının yolu kestiğini gördü. Taşlar ağır menteşelerle bağlanmış ve asma bir kilitle kilitlenmişti. Kilitler bu eski hırsız için hiçbir zaman bir sorun oluşturmamıştı, ama bu dâhice yapılmış bir kilitti ve James yanında maymuncuklarla dolaşma alışkanlığını geride bırakmıştı. "Owyn, ne var orada?"

Owyn, hafızasını araştırırmışçasına durakladı, ardından, "Başka bir depo, daha ufak, ama buna benzer bir tane ve onun ardından da dağlara uzanan, uzun bir tünel."

James merdivenlerden indi. "Ya aradığımız kişi kendi adamlarından bir şey saklıyor ya da yukarıdan birilerinin bu ine tesadüfen ulaşmasından korkuyor."

"İkincisi olduğunu sanmam," dedi Owyn. "Birin eski kaleye gitmesi, ilk tünele çıkan, cephanelikteki kapıyı nasıl işlevsel hale getireceğini bilmesi gerekir, hem, eski şarap mahzeninin yıkılmasıyla, yukarıdaki geçitlerin pek çoğu kapanmıştı." "O halde kendine özgü nedenlerle, bir şeyi kilit altında tutuyor."

"Belki de altın," diye önerdi Gorath. "Suikastçilere para ödemek gerekir."

James, "Bu da doğru," dedi. Merdivenlerden aşağı inerek, "Bir şey buldunuz mu?" diye sordu.

"Yalnızca bunu," dedi Owyn. Bir kitap uzatmıştı.

James kitabı aldı ve ilk sayfadaki başlığını "Başrahip'in Günlüğü" diye yüksek sesle okudu. Birkaç sayfa çevirdi ve "Görünen o ki, bu amcanın ailesi hakkında derlenmiş hikâyeleri içeriyor." Owyn'e geri verdi. "Buraya nasıl gelmiş?" Owyn, "Hiç fikrim yok. Yangından sonra amcam kaleyi boşalttığına kaybolmuş, sonra da yıkıntıları araştıran biri tarafından bulunmuş olabilir."

"Yanına al," dedi James. "Sanırım bu gece uyumadan önce biraz kitap okuyacağım." James, geldikleri yoldan onları dışarı çıkardı.

James yatakları hareket ettirdi, Gorath, "Bu, farkında olmadığım bir insan âdeti mi?" diye sordu.

James sırttı. "Eğer etrafta daha Geceşahini varsa, iki arkadaşlarının ortada olmamasını garip bulacaklardır.

Tahminimce, Geceşahinleri izinleri olmadan bir yere gitmiyorlar. Yani, onların ortada olmaması, bizim olayla alakamız olup olmadığını anlamak için gelmelerine neden olabilir."

Yatakları kapının önüne yığıldıktan sonra, "Eğer her zamanki gibi davranırlarsa, bir ya da fazlası pencereden, geri kalanı da kapıdan girebilirler. Daha Gri Peter yatağından kalkıp da gürültünün nedenini anlayamadan, hızla dışarıdaki kapıdan girip merdivenleri tırmanacaklardır. Eğer işler planlandığı gibi giderse, yaşlı Peter mutfaktan çıkıp da merdivenleri tırmandığında, burada açık bir pencere ve üç ceset görecektir," diye açıkladı. Owyn, "Eğer gelirlerse," dedi.

James sırttı. "Ah, gelecekler. Bu civarlarda en yeni gelenler, ortalıkta dolananlar, Baron'u ziyaret edip de solar soranlar bizleriz. Yalnızca bu akşam mı yoksa yarın akşam mı geleceklerini bilmiyorum." James, lambayı, kitap okuyabileceği kadar kıstı, yerdeki lambanın yanına oturdu ve Owyn'in, Cavell Geçidi'nden getirdiği kitabı açtı. Owyn bir başka kitap çıkardı ve "Ben de bu zamanı iyi şekilde değerlendirebilirim. Bunu yapmayı üzün süredir ihmal ediyorum," dedi.

"O nedir?" diye sordu Gorath.

"Benim büyü kitabım."

"Bir kitap mı yazdın?" diye sordu Kara Elf.

"Hayır, bu her öğrencinin tuttuğu bir kitap, gözlemler ve öğrenilenler hakkında düşüncelerin, keşiflerin ve notların tutulduğu bir kitap." Bir tüy kalem ve mürekkep hokkası çıkardı. "Nago, yönlendirmiş olduğu büyü ile beni neredeyse vurduğunda, bir şey hissettim, işte, anlatması zor, ama şimdi büyüü nasıl yaptığını çözüyorum. Biraz daha çalışarak sanırım yapabilirim."

James başını kaldırdı. "Ne işe yarıyor?"

"Eğer düşüncem doğruysa, isabet ettiği kişiyi hareketsiz hale getiriyor, belki daha fazlası da vardır." "Fazlası mı?" diye sordu James, ilgisi daha da artmıştı.

"Sanırım kurbanı öldürebilir de."

Gorath, "Eğer hareketsiz hale getiriyorsa, ne fark eder ki?"

Yalnızca hançerini çıkarıp, boğazını kesmen yeterli," dedi.

"Sanırım. Yıldızlimanı'ndayken, hocalarımız şiddet uygulamalarına fazla rağbet etmezdi," dedi Owyn.

James esneyerek, "Akıllıca olan da bu. O adada, etrafta dolanırken alevtopları ve yıldırımlar fırlatan veletler olmasına tahammül edemezdim. Geride bıraktığı kıyım bakımından, meyhane kavgaları çok ilginç olabilirdi," dedi.

Owyn güldü. "Belki de haklısın. Öğrencilerden bazıları benim iki katım yaşındaydı. Sanırım büyüde ustalaşmak uzun zaman alıyor."

"Tabii eğer biri ustalaşabilirse," dedi James.

"Pug'ın gerçek bir usta olduğunu duydum," dedi Owyn.

James yeniden esnedi. "Birçok etkileyici şey yaptığını gördüm," diye kabullendi esnerken. "Yazık, bu bekleyiş sinirlerimi geriyor."

"O halde biraz uyu," dedi Gorath. "Ben nöbet tutarım." Owyn, "Pug'ı iyi tanır mısınız?" diye sordu.

"Birkaç kez karşılaştık," diye yanıtladı James. "Neden? Onunla Yıldızlimanı'nda tanışmadın mı?"

"Hayır, onu zaman zaman, ailesiyle görüyordum, ama zamanının çoğunu kulesinde ve Yıldızlimanı'ndan uzakta geçiriyor. Eğitimin büyük bölümü başkaları tarafından veriliyor. Onunla yalnızca bir kere, Krondor'da, kızı Gorath'ın zihnini okumaya çalışırken tanıştım."

"Kızla hiç tanışmadım, ama iyi bir çocuk olduğunu duydum," dedi James, kitabın sayfalarını karıştırırken. "Erkek kardeşi Willie, iyi bir çocuktur. Arutha'nın muhafız alayında, subaylık eğitimi görüyor." "Hımm," dedi Owyn, James baktığında onun notları arasında kaybolmuş olduğunu fark etti.

James, kucağındaki kitaba bir yarım saat daha baktı. "Bu şimdiye kadar karşılaştığım en olmadık toplama ve bütünüyle uydurmalarla dolu."

Owyn başını kaldırdı, "Ne demek istiyorsun?"

"Bu doğum ve ölüm kayıtları, sanki biri gelip de Başrahip Cafrel'e bir oturuşta tüm Cavell tarihini anlatmış gibi, ardından da kayıp hazinelere, inanılmaz güçlere sahip kılıçlara ve lanetlere geçiyor." "İlginç görünüyor," dedi Gorath, kibar olmaya çalışarak.

James güldü, "Bence de," dedi kitabı yana koyarak. "Sen nöbet tutarken ben uyuyacağım. İki saat sonra beni kaldır." James yatağa kıvrıldı, Owyn çalışıyor, Gorath'sa eli kılıcının kabzasında, pencereden dışarıyı gözlüyordu.

İkinci gece geldi. James bir kez daha Cavell aile tarihini okuyor, Owyn'se yatağının üzerinde meditasyon yapıyordu, gözleri kapalı, Nago'nun kendi üzerinde kullandığı büyüü yapabilmek için bir yöntem düşünüyordu. Gorath, yere uzanmış uyuyordu, en geç nöbeti almaya gönüllü olmuştu.

James kitabını okurken bir anda ayağa kalkıp, kılıcını kınından çekmişti. Kapının öte tarafına omuz atan iki kişinin sesiyle, içeriye doğru patlarcasına kırılan pencere pervazının gürültüsü arasında Owyn öne doğru fırladı. Bir suikastçi, çatı kirişini bağladığı halattan salınarak, ayaklan önde tahta kepenkleri parçalayarak içeri girdi.

Adam Gorath'ın göğsüne basarak toprak beyi James'in üzerine uçtu. Owyn dizlerinin üzerinde doğrulmuştu, ardından bir kılıç darbesinden arkaya yuvarlanarak sıyrıldı, tam arkasında birisi kapıyı zorluyordu. Alevli harfler, zihninin gözünde yanmaya başladığında, zihninde yapacağı büyüü oluşturmak üzereydi. Bir kez daha kılıcını kaldırmakta olan suikastçiye elini doğrulttu. Yüzeyinde siyah enerji damarlarının dans ettiği meşum mor-gri bir küre, elinden fırlayarak, suikastçiye yüzünden yakaladı. Adam mor bir taş dönüşmüşçesine, dondu kaldı, vücudunun üzerinde mavi enerji kıvılcımları oynayıyordu.

Dudaklarının arasından acı dolu hafif bir inilti döküldü.

James ayağa kalkmıştı, pencereye doğru koştu ve kılıcını, içeri doğru salınmakta olan bir başka adama sapladı. İkinci Geceşahini kılıca mihlanmıştı, aşağıdaki ahıra düştü, sinir bozucu, ıslak bir sesle, taşlığa çarptı.

Gorath dengesini sağlayıp, ağırlığını kapıya verdi. "Kapıyı tutmaya çalışalım mı?" diye bağırdı.

"İşaretimle birlikte, arkaya sıçrayın ve son yatağı da sizinle birlikte çekin," dedi James.

Owyn, transa geçmiş suikastçiye, gözleri iri iri açılmış, heyecanla bakıyordu. "İşe yaradı!" diye fısıldadı.

James, donup kalmış adamın kafasına kılıcının yanıyla tüm gücüyle bir darbe indirdi, adam yere yığıldı, etrafındaki enerji sönmüşçesine. "Bir daha yapabilir misin?" "Bilmiyorum!" "O halde yoldan çekil! Gorath, şimdi!"

Gorath denileni yaptı, Owyn de yatağın bir kenarından tutarak itti. Diğer iki yatak, kapıdan kayarak uzaklaşmaya başlamıştı.

"Eğer Geceşahinleri'ni tanıyorsam," dedi James. "Size çömelmenizi öneririm... şimdi!"

James yere atarken diğer ikisi de dediğini yaptılar. Kapı patlarcasına açıldı ve içeri giren iki arbalet oku, pencereden dışarı uçtu. Hiç vakit kaybetmeden, James, Gorath ve itmiş oldukları yatağın üzerine çıktı. Yatağın üzerinden, hız alarak sıçradı ve kapıya en yakın duran iki adamın üzerine çullanarak, alt kata uzanan merdivenlerden aşağı yuvarladı.

Merdivenin tırabzanından kayarak indi, kırık tırabzana tutunarak, düşmekten güçlükle kurtulmuştu. Kılıcı, yere gürültüyle düştü, o sırada barın arkasındaki odadan, Gri Peter, şaşkınlık ve korku içinde çıktı. "Neler oluyor?"

Tutunduğu yerden yukarıya baktığında, bir Geceşahini'nin kılıcını havaya kaldırmış, tepesinde durduğunu gördü. Gorath kılıcını adama geçirirken, suikastçinin gözleri yuvalarından fırladı. Geride kalan son Geceşahini, James'in üzerinden yuvarlanarak yere, Peter'in ayaklarının dibine düştü.

"Ah, aman!" dedi hancı. "Amanın!"

Bir eliyle tutunmakta olan James, "Eğer fazla sorun olmayacaksa..." dedi.

Gorath'ın güçlü eli, onu bileğinden kaldırdı. James, "Teşekkürler," diyerek merdivenlerden aşağı koştururken, ağrıyan omzunu ovuşturuyordu. "Bu gibi şeyler için yaşıyorum," dedi. "Neler oluyor?" diye sordu Peter. James, suikastçinin yanında eğilmiş, cesedi inceliyordu. "Bu adamlar bizi öldürmeye çalıştı," diye yanıtladı sakince.

"Onlara izin vermedik."

"Şey..." dedi hancı. "Şey... Ben..." Bir süre sonra bir kere daha, "Şey," dedi.

James, "Buradaki dağınıklığı toparlaması için birini bul, Peter, yoksa müşterilerinin iştahı kaçabilir," dedi.

Hancı kendine söyleneni yapmak için döndü ve hızla uzaklaştı. Owyn'e dönen James, "Amcanı alıp buraya getirsen ve ona peşinde olan Geceşahinleri'nin büyük kısmını ortadan kaldırdığımızı söyleyen iyi olur," dedi.

Owyn, "Belki bu haber için gecenin bu saatinde uyandırılmaya fazla itiraz etmez bile," diye karşılık verdi. Owyn ayrılınca, Gorath, "'Peşinde olan Geceşahinleri'nin büyük kısmı,' dediğini duydum," dedi.

Cesetlerin üzerinde işe yarar bir şey bulamayan James, doğruldu. "Sanırım, hâlâ geride bir Geceşahini daha var. En azından önemli olan bir tane."

"Liderleri mi?"

"Evet." "Peki onu nasıl bulmayı planlıyorsun?"

"Planlamıyorum," dedi James, yüzünde memnuniyet dolu bir gülümseme vardı. "Bizi o bulacak. Ve sanırım bu, Owyn'in kuzenine kur yapmak için bu hafta sonu gelecek belli bir satranç oyuncusunun ziyaretiyle olacak."

Gorath bunu düşündü ve ardından başıyla onayladı. "Mantıklı bir şüpheli, ama bunu nasıl kanıtlayacaksın? Onu toplum içinde suçlayacak mısınız?"

"Bir ağırlığı olduğunu sandığım, sizin halkınızın aksine bu onur mefhumunasahip olmayan bir adam. O gölgelerde süzülen ve ağaçların arkasından öldüren biri. Bir suçlamayı kesinlikle reddedecektir."

"Peki o halde nasıl itiraf etmesini sağlayacaksınız? İşkence ile mi?"

James güldü. "İşkencenin sonuçlarının hep şüpheli olduğunu düşünürüm. Fanatikler, dudaklarının ucunda bir yalanla ölür ve masum biri acıya son vermek için kendine her suçu yükler." "Doğru uygulanan işkencenin, ilginç sonuçlar verebileceğini gördüm." "Şüphesiz," dedi James, bakışlarında hem eğlenmiş bir hal, hem de endişe vardı.

Gri Peter, seyisi ve iki işçi ile döndü, hepsi de cesetleri gördüklerinde, uyku mahmurluğundan kurtulmuşlardı. "Onları arkaya çıkartıp yakın," diye talimat verdi hancı. Bunu yerine getirirlerken, kırık merdiven tırabzanına baktı ve "Zararı kim karşılayacak?" diye sordu.

James cebinden bir altın para çıkardı ve "Bunun arkasındaki adamı bulup, altınımı ondan geri alırım. Bu masrafın üzerine kalmasına gerek yok," dedi.

"Teşekkürler," dedi Peter, rahatlamıştı.

Owyn, arkasında, giydiği gece kıyafeti ve omzundaki pelerini ile amcasıyla birlikte döndü. Ayakları hâlâ çıplaktı.

"Geceşahinleri'ni öldürdünüz mü?" diye sordu.

James, "Bu bölgedekilerin büyük bölümünü ezdik, bundan eminim," dedi.

Baron Corvallis mutluluktan neredeyse kendinden geçmişti. Bir süre ifadesi karardı. "Büyük bölümü mü?" "Altıncıgün'de bitirilmesi gerektiğini düşündüğüm bir iş var, ardından sanırım bu Katiller Loncası'ndan kurtulacaksınız, lordum."

Corvallis, "Owyn, beni daha iyi bir nedenle uyandırmış olamazdın," dedi. James'e döndü, "Arutha'ya bir mektup yazmalıyım, bugün yaptığın iyi işlerden dolayı seni ona öveceğim."

"Teşekkür ederim, efendim," dedi James, "ama ben kendi raporumu Prens'e yollayacağım."

"Gereksiz alçakgönüllülük gösterme, evlat." Babacan bir tavırla elini James'in omzuna koydu. "Nereden gelirse gelsin övgüleri kabullenmelisin. Hayatın boyunca bir derebeyi olarak kalmayabilirsin. Kim bilir, saray çevresinde bir dostla ve benimki gibi tavsiyelerle, neden bir gün baronet ya da baron olmayasın ki!" James sırtıyordu. "Asla bilinmez."

"İyi o halde," dedi Baron, kapıya dönerek. Peter'a, "Bu beylere ihtiyaç duyduklarını temin edin," dedi. Owyn'e, "Ne kadar memnun olduğumu anlatamam, Altıncıgün'de gelmenizi sabırsızlıkla bekleyeceğim," dedi.

Hızla dışarı çıktı ve Owyn, "Ya şimdi?" diye sordu.

James dağınıklığa baktı ve "Sanırım biraz uyusak yeridir," dedi.

Düştüğü yerden kılıcını alarak, geride kalan son Geceşahinleri'nin tuniğine silip temizledi, Gri Peter, salona döndüğünde ise, "Efendi Gri, odamızda bir ceset daha var. Lütfen onu da ortadan kaldırın," dedi.

"Aman!" dedi hancı.

"Burada," dedi Owyn, odaya telaşla girerek. Gorath ve James yataklarında, bir gece önce yaşananların yorgunluğunu atmaya çalışıyorlardı.

James, "O olduğundan emin misin?" diye sordu.

"Züppe görünümlü biri, iyi kıyafetler giyiyor, Ugyne de atın terkisinde, herhalde babasını çıldırtmak için, başını omzuna dayamış."

"Adamımız o," dedi James. "Bırakalım da, bizi yarı sarhoş halde bulsun."

Hızla boş salona indiklerinde, James'in isteklerinin yerine getirilmiş olduğunu gördüler. Bir satranç tahtası kurulmuştu, James'se taşları istediği konumlara yerleştiriyordu. Yakınlarında pek çok boşaltılmış bira kupası bırakılmıştı, Peter'a üç tane daha yarı dolu kupa getirmesini işaret etti.

Owyn, James'in karşısına oturdu ve "Umarım bu oyun hakkında yorum yapmamı beklemiyorsunuzdur. Neye baktığım konusunda hiçbir fikrim yok," dedi.

"İyi," diye karşılık verdi James, "çünkü senin yapman gereken, akli karışmış görünmek." Owyn'in kaşları kırıştı, "Bunu gayet inandırıcı bir şekilde yapabilirim," dedi.

Çok geçmeden Ugyne neredeyse sıçrayarak ve Navon du Sandau olması gereken kişinin elini çekiştirerek içeri girdi.

Adam tam James'in beklediği gibi biriydi: uzun boyluydu, boynunda beyaz bir atkı vardı ve siyah bir kıyafet giyinmişti. Düzgünce kesilmiş, sivri bir bıyığı, üzerinde büyük bir elmas bulunan altın bir küpesi ve boynunda asılı duran pek çok altın zinciri vardı. Rahat bir biçimde, eli kılıcının kabzasında yürüyordu. James, kılıcın kabzasının dekoratif, iyi kullanılmış, bıçak kısmının ise kesinlikle keskin ve iyi yağlanmış olduğunu fark etti. Bu bir meçti ve James'in, meçi tercih eden diğer tek tanıdığı ise Krondor Prensi'ydi. Hafif ve seri olan meç, bir ustanın elinde öldürücü bir silahtı, ama bir çaylağın elinde, yalnızca ölmek için kolay bir yoldu.

Navon'un bir usta olduğundan, James'in hiç şüphesi yoktu. Ugyne yaklaşırken, "Owyn, tanışmanı istediğim biri var," dedi.

Owyn başını kaldırdı ve "İyi. Beni küçük düşmekten kurtarabilirsin," dedi.

Ugyne, Owyn, James ve Gorath'ı takdim etti ve "Bu benim arkadaşım, Navon du Sandau," dedi.

James, içmeye erken saatte başlamış biri gibi davranarak, başını salladı. "Sanırım bırakmalıyım," diyen Owyn'e başını olur anlamında salladı.

Yüzünde bir gülümsemeyle, du Sandau, "Bırakma. Durumun zor, ama umutsuz değil," dedi. Owyn, bir kez daha başını sallayan James'e baktı, "Oyunu devralmak ister misin? Ben tükenmiş durumdayım," diye sordu.

Navon, "Eğer James bunu kabul ederse," diye karşılık verdi.

James omuz silkti. "Tabii ki. Yalnızca dostça bir oyundu, bir iddia yoktu."

Owyn ayağa kalkıp yana çekildi, yerine Navon geçti. Tahtayı inceledi ve sordu, "Sıra bende mi?"

James evet anlamında başını salladı. "Sıra siyahta."

Navon tahtayı inceledi ve tam da James'in beklentileri doğrultusunda hareket etti. James, Navon'un kendisinden kat be kat iyi bir satranç oyuncusu olduğundan emindi, fakat taşların yerlerini, daha önce Kesh Elçisi Lord Abdur Rahman Memo Hazara-Han'a karşı oynamış olduğu bir oyundakiyle aynı şekilde dizmişti, tek fark, o oyunda Navon'un yerinde kendisinin olmasıydı. Elçi, oyun bittikten sonra James'e hatalarını açıklamak için büyük çabalar harcamış, bunun sonucunda oyun, adeta James'in beynine kazınmıştı. Navon, aynı o eskiden oynanan oyunda, Lord Hazara-Han'ın, James'in asıl yapması gerekli olduğunu söylediği hamleyi yapmıştı.

Ugyne, Owyn'e, içinde ufak bir zümrüt bulunan madalyonu gösterdi. "Bak, Navon bana ne getirdi."

Owyn hayranlıkla başını salladı ve karşılaşmayı izlemeye devam etti. Her iki adam da hareketlerini yapmadan önce her seçeneği değerlendiriyorlardı. Üç hamle sonunda, James, oyunun yerine oturduğuna ve bunun doğal sonucu olarak Navon'un kazanacağına emindi. Navon'un ilgisini çekmenin tek yolu, tahtada hakimiyeti sağlamış görünmesiydi.

Gorath sıkılmış gibi görünerek ayağa kalktı ve kapıya yöneldi. Ortaya, "Biraz sonra dönerim," dedi.

Bu, Owyn'in işaretiydi, "Ah, Ugyne, ailemiz hakkındaki o garip kitabı hatırlıyor musun?" diye sordu.

"Hangi kitap?" diye karşılık verdi kız.

"Hani şu içinde garip hikâyeler olan. Biz ufakken bana göstermiştin. Bir rahip tarafından yazılmıştı."

"Ah!" dedi, kız gözleri irice açılarak. "Başrahip'in Günlüğü'nden bahsediyorsun! Evet, hatırlıyorum. Komik gelecek ama, onu bir süre önce Navon'a ödünç verdim ki ailemiz hakkında bir şeyler öğrenebilsin." Owyn, "Ah, çocukken orada gördüğümü hatırladığım bir şeyi yeniden okumak istiyordum," dedi.

James rakibini incelemeye başlamıştı. Sanki arkasındaki laf alışverişiyle alakası yokmuş gibi görünüyordu, adeta bir kontrol ustasıydı. Ortada rahatsızlığını açığa vuran hiçbir hareket ya da Owyn'e ani bir bakma isteği görülüyordu. Önünde duran tahtaya yoğunlaşmıştı.

Owyn, "Navon, kitap yanında mı?" diye sordu.

"Ne?" diye sordu arkasına bakarak. "Kitap mı?"

"Aile günlüğü," dedi Ugyne. "Sana bir ay önce ödünç vermiştim."

"Ah, o mu?" dedi düşünmeden. "Evde bıraktım. Haftaya geri veririm."

James hafifçe başını salladı ve Owyn de buna karşılık verdi. Navon'un arkasında yerde duran çantasını açtı ve günlüğü içinden çıkardı. Kitabı, tahtanın yanındaki masanın üzerine koydu. Aniden Navon ayaklandı, bunu yaparken masayı devirip, James'i arkaya itti. Owyn'in suratına dirseğiyle vurarak, genç büyücüyü sersemletti. Ugyne panik içinde bir çığlık attı ve "Navon! Neler oluyor?" dedi.

Adam onu bileğinden kavrayarak, kolunu sırtına doğru büktü. Kapıya doğru gerisingeri ilerlerken, onu önünde tutuyordu. James kılıcını çekerek ayağa kalktı, Navon'un geri çekildiğini gördü. "Geri çekil, yoksa onu öldürürüm," diye bağırdı ve kılıcını çekti.

"Seni alçak!" diye bağırdı Ugyne ve tüm gücüyle adamın ayağına bastı. Adam geri sıçrarken, elinden kıvrılarak kurtuldu. James mümkün olduğunca çabuk yetişti ve kızı kurtararak, Owyn'e doğru fırlattı, Owyn kızı tuttu.

Navon arkasına hızla bakarak, "Sanırım elf dostunuz dışarıda, kapıdadır," dedi. Bir daire çizerek kapıdan uzaklaştı ve sırtını duvara yasladı.

James ilerledi, kılıcı elinde hazırды. "Silahını yere bırak ve konuşalım. Cevaplanması gereken bazı sorular var." Navon, "Seni ilk gördüğümde, bela olduğunu anlamıştım. Malac Geçidi'ndeki o Lysle Riggers denen piçe benziyorsun," dedi.

James sırtıttı. "Bunu daha önce de duymuştum."

Navon, "Sanırım sizler adamlarımı öldürenlersiniz," dedi.

"Kusura bakma, görevlerine devam etmelerine izin veremezdik," dedi James, "ama hâlâ bitmemiş bir işim var." Navon öne doğru sıçrayarak, kılıcını savurdu, James saldırıyı savuşturmuştu. Karşısında usta bir kılıç dövüşçüsü olduğunu biliyordu. İçini rahatlatan tek

şey, on yılını Krallık'ın en iyi kılıç dövüşçüsünden eğitim alarak geçirmiş olmasıydı. Mücadele hızlı ilerliyordu: savuştur, karşıla, hamle yap, savuştur, her ikisi de geri çekildi.

"Çok iyi," dedi Navon, sesinde içten bir hayranlık ifadesi vardı. "Sanırım geri çekilip, atıma ulaşmama izin vermeyeceksin."

"Çok fazla sır var, Navon. Ya da Neville mi demeliyim."

Ugyne, keskin bir çığlık attı, "Neville!"

Navon'un gözleri irileşti, yüzü endişeyle gölgelenmişti. "Ne dersen de, Krondorlu James. Yakında hiçbir önemi kalmayacak." Bir başka saldırıda bulundu; karşılamaya çalışırken neredeyse James'i öldürebilecek bir alçak, yüksek, alçak kombinasyonuydu ve Navon saldırı sırasını değiştirdi.

James hamleyi savuşturmayı başardı, ardından Navon'un etki alanının içine girdi, hamlesi neredeyse adama isabet edecekti. Öfke dolu iki saldırının sonrasında, her iki adam da ter içinde durdular, ikisi de becerikli bir rakiple karşı karşıya olduğunu biliyordu.

Owyn, Ugyne'i mücadeleden uzaklaştırarak mutfağa çekti ve "Ayak altında durma," dedi.

"Ama dostun ona Neville dedi. Ne demek istiyor?"

"Dediği şey, sevgili kız kardeşim," diye söze başladı James'in rakibi, "benim öldüğümü düşünerek aptal yerine konduğun."

"Kız kardeş!" diye çığlık attı Ugyne, Owyn'in onu ayak altından çekme çabalarına karşı koyuyordu. "Benim kardeşim öldü!"

"Her şeyi açıklayacağım, buradaki dostunu öldürdükten sonra."

Dövüş devam ediyordu. Ama her hamle karşılanıyor ve her karşı vuruş savuşturuluyordu. Hareketleri uyumlu ilerleyen her iki adam da diğerinin bir hata yapmasını bekliyordu. İki dakika daha geçtikten sonra, James işlerin nasıl gelişeceğini anlamıştı: ilk hatayı her kim yaparsa ölecekti.

Bir arkaya bir öne, her ikisi de kılıçları ile Cavell'de görülmemiş bir ustalık sergiliyordu. Owyn, James'e yardımcı olabileceği bir yere hareket etmeye çalıştı, fakat iki rakibin hareketleri öylesine akışkan ve kesin, hızlı ve ölümcüldü ki, istemeden bunu engelleyip, dostunun ölmesine neden olmaktan korktu.

James'in saçları terden yapışmıştı. Yere çömeldi, kılıcı hazır, bir sonraki saldırıyı bekledi. Navon diye tanınan adam, "Çok iyisin. Hem satrançta, hem de kılıçta. Bu nadir bir bileşimdir," dedi.

"İyi hocalarım oldu," diye karşılık verdi James, bu arayı nefes almak için kullanarak. Rakibinin her hareketini inceleyerek, bir sonraki hareketi kestirmeye çalışıyordu.

Navon da aynı şekilde, hareket etmeden, nefesini düzenlemeye çalışıyordu. James, saldırıyı zorlamayı düşündü fakat, bunun rakibinin taktiği olduğunu fark etti. Bunu ispat etmek istercesine, Navon, kılıcının eğimini, sanki yorgunluk ona hata yaptırmışçasına, düşürdü. James, bunu kendine avantaj olarak kullanmanın yollarını düşünüyordu. "Satranççı, Büyük Kesh'in elçisinden öğrendim," dedi.

Navon gülümsedi. "Hazara-Han! Onunla oynamak isterim. Dünyadaki en iyi satranç oyuncusu olduğunu duymuştum." "Kılıcını bırak, belki bir karşılaşma ayarlayabilirim. Tabii, Krondor'da bir zindanda oynaman gerekecek," dedi ve son kelimesiyle birlikte, James, kasten zayıf bir saldırıda bulundu ve tam tahmin ettiği gibi, Navon'un karşılığı hızlı ve ölümcül oldu. James'i kurtaran güçlü refleksleri olmuştu. Navon sırttı. "Yakın."

"Daha yakını olmuştu," dedi James, pırtık rakibinin yeteneklerinden emindi. "Sana kılıç kullanmayı kim öğretti?"

James bir başka kötü saldırıya başladı, kılıcı yüksekte, kılıcının kabzasıysa kılıcın ucunun daha yukarısındaydı, böylelikle, sanki kılıcını aşağıya doğru saplayacakmış gibi görünüyordu. Navon, tam da James'in beklediği gibi bir karşılık verdi ve James ise pek çoğunun yapacağı gibi geri sıçramış olsa, Navon onu şişleyebilirdi. Bunun yerine James öne doğru eğildi, sol eliyle yerden destek alıyordu, Navon'un meçinin sırtını yalayarak geçmesine ve tuniğini omzundan sırtına kadar biçmesine izin verdi. James bileğini çevirdi, kılıcın ucunu aşağıya çekmişti, ardından yukarı kaldırarak, Navon'u kılıcının ucuna taktı.

Hayranlık dolu bir sessizlik içerisinde, Geceşahinleri'nin lideri yerinde kalakaldı. James, "Kılıç kullanmayı Prens Arutha'dan öğrendim," dedi.

James kılıcını Navon'un vücudundan kurtardı, Navon dizlerinin üzerinde yere çökmüştü. Bir an için gözlerinden okunan pek çok soruyla James'e baktı, ardından hayat hızla gözlerini terk etti, öne doğru düşerek yere çarptı.

Kılıcını bırakan James, Navon'u incelemek için eğildi. "Öldü," dedi toprak beyi.

Ugyne, barın arkasında, Gri Peter'in yanında duruyordu, tiz bir sesle, "Neler oluyor?" diye sordu.

James ayağa kalktı ve "Her şeyi açıklayacağız, ama şimdi Owyn'in babanı çağırması gerek. Hâlâ açıklanması gereken sırlar var," dedi.

Owyn kapıya doğru koşarken, James arkasından bağırdı, "Ve dikkat et- "

Owyn kapıyı açtığı anda Gorath, genç büyücüyü odanın içerisine doğru uçuran sert bir yumruk indirdi.

"-Gorath orada," diye sözünü bitirdi James. Ayağa kalktı ve Owyn'in baygın yattığı yere

geldi. Başını sallayarak Ugyne'e döndü ve "Lütfen babanızı çağırır mısınız, küçük hanım?" dedi.

Kız kendisinden istenileni yapmak için aceleyle koştuğunda, Gri Peter yanına yaklaşıyordu, "Özür dilerim, efendim, ama... şey, bunu söylemenin başka yolunu bilmiyorum: Gerçekten de burayı terk etmenizi istemek zorundayım," dedi. James iyi huylu hancıya baktı ve güldü. "Anlıyorum."

Baron Corvallis, Navon denen adamın cesedini dışarı taşırlarken, solgun bir çehreyle geldi. James, "Açığa kavuşturmamız gereken bir sır var," dedi.

Baron, "Bunlar da ne demek oluyor?" diye sordu. Ugyne, "Navon'a 'Neville' dedi, baba," dedi.

İlk geldiğinde bitkin görünen Baron'un benzi artık iyice atmıştı, bayılacakmış gibi görünüyordu. "Neville mi?"

James, Baron'un oturması gerektiğini işaret etti ve "Lordum, bir cinayet işlendi, ama yakın zamanda değil, yıllar evvel."

Bana du Sandau ve şarap mahzenlerini anlatın."

Baron gözlerini elleriyle kapatıp, öne doğru hafifçe eğildi, bir an için James onun ağladığını düşündü, ama en sonunda ellerini çektiğinde, James gözlerinde daha çok bir rahatlama ifadesi gördü. "O senin, erkek kardeşindi, Ugyne. O yüzden seninle görüşmemesi konusunda bu kadar inatçıydım. Beni öfkeliendirmek için sana kur yapıyordu."

"Anlamıyorum," dedi kız.

James, "Neville senin erkek kardeşindi," dedi. Baron'a baktı, "Ama babanın oğlu değildi." Baron'un rengi kızardı ve başını evet anlamında salladı, konuşamayacak gibiydi.

James kıza, "Biraz araştırma yaptım. Her zaman dedikodu yapmaya istekli kişiler vardır. Görünüşe göre, babanın tuttuğu Sandau denen kişi, bir duvar işçisi olmanın yanı sıra, aynı zamanda da bir heykeltıraşmış. Konuştuğum yaşlı kadınlardan birinin dediğine göre, iriyarı, yakışıklı, bazı kadınlara çekici gelecek türden, havalı biriymiş." Baron'un yüzü kızarmıştı.

Ugyne, "Annem, sadakatsiz biri miymiş?" diye sordu.

James, "Bu tür şeyler olur," diye yanıtladı.

Kız babasına sanki bir yabancıymış gibi baktı. "Sandau'yu öldürttün mü?"

"Bir kaza olmasını ayarladım," dedi adam zayıf bir sesle. "Bu kadar kontrolden çıkacağınızı bilemezdim. Göçük altı kadar adamın ölmesine neden oldu. Neville'in de öldüğünü"

saniyordum." Sanki öfkeye kapılırmış gibi görünen Baron, "Çocuğun orada aşağıda olacağını bilmiyordum!" diye devam etti ve masayı yumrukladı. "Ona iyi davranmaya çalıştım." Ugyne'e baktı, "Bunu öğrendikten sonra annen ve ben bu konuda hiç konuşmadık. Çocuğu kendi oğlummuş gibi yetiştirmeye çalıştım," dedi.

Ayağa kalkan kız, "Seni tanıyamıyorum," dedi. Birkaç adım geri gitti. "Seni hiç tanıyamıyorum." Arkasını döndü ve handan hızla uzaklaştı.

James, "Baron, önemli işlerimiz var, ama bunların hepsi Krondor Prensi'ne sunacağım raporda yer alacak. Size, Romney'deki lordunuzu ve hatta Kral'ı ziyaret etmek için yolculuğa çıkmanızı öneririm. Her ikisine de yapmanız gereken bir itiraf var ve sanırım her şeyi anlatmalısınız. Kral'ın size Baronluğu bir kez daha vereceğinden şüpheliyim. Aynı zamanda size, Ugyne'i kalmak için Owyn'in ailesinin yanına göndermenizi tavsiye ederim," dedi.

Owyn kendine geliyordu, "Ne oldu?" diye sordu.

Gorath, ayağa kalkması için ona yardım etti. "Başka birini bekliyordum. Kusuruma bakma." Son kelimeleri gerçekten de içtendi.

Owyn, şişmekte olan çenesini ovuşturdu. "İyi olacağım." Etrafına baktı. "Neler oldu?"

"Giderken yolda anlatırım."

"Nereye giderken?" diye sordu Owyn.

James, Navon'dan aldığı anahtarı çıkardı. "Cavell Geçidi'ne."

Kapı bir kez daha açıldığında, James, "Bu kapının dışarıdan nasıl açılacağını yalnızca aile üyelerinin bildiğini biliyordum," dedi, Owyn, kenardan aşağı atlarken. "Eğer köydeki diğer çocuklar bulamıyorsa, Kenting Rush'tan gelen Navon du Sandau, nasıl olup da içeri giren yolu bulabilirdi ki?"

"O yüzden bazı sorular sordum ve beklediğim ipuçlarını buldum," dedi karanlık tünelde ilerlerlerken. Owyn büyüyle bir ışık daha yarattı ve James devam etti. "Baronla tanıştık. Sıradan bir duvar işçisi de olsa, Barones'in havalı, yakışıklı bu adamı çekici bulması anlaşılabilir değil. Sonuçta Neville dünyaya geldi."

"Baron, çocuğun babası olmadığını öğrendi, o ve karısı bunu tartışmamaya karar verdiler, ama çocuğu gördüğü her gün bu ihanet gözlerinin önüne geliyordu."

"Bu yüzden kendi erkekliğine karşı her gün süren bu hakarete on yıl katlandıktan sonra, ihaneti gerçekleştiren kişiyi bu geçide çekmeye karar verir, bir kaza tezgâhlayarak, intikamını alır. Bir talihsizlik eseri, çocuk da, kaza anında yapılan işleri izlemektedir."

Owyn, "Ben burada değildim, Ugyne ise geçidi dışarıdan kendi başına açamazdı," dedi.

"Ve belki de Baron'un kendisi de, dışarıda bir mekanizma olduğunun farkında değildi. Bilmiyorum ve aslında çok da ilgilenmiyorum. En az dört kişiyi öldürdü ve bu yüzden yargılanması gerek."

Yatakhanelere ulaştılar ve üzerinde kilidin bulunduğu kapıya yaklaştılar. "Neville bir şekilde geçitten çıkmanın yolunu bulmuştu. Ya yaralı, ya korku içindeydi hatta belki ikisi de olabilir. Nasılını ve nedenini asla bilemeyeceğiz, ama bir şekilde dışarı çıktı ve yaşamayı başardı. Birisi onu buldu ve o hayatta kaldı. Geceşahinleri olabilir ya da belki kendisi daha sonra onlara ulaşmıştır. Bu denli zeki ve yetenekli olan Neville, Arutha on yıl önce hepsinin başını ezdikten sonra, Geceşahinleri'nin kontrolünü ele geçirmenin bir yolunu da bulmuş olabilir. O katliamdan kurtulanların o sırada geçit gibi, içeri girip çıkabilecekleri bir yer aramaları akla yakın geliyor.

"Çocuğu tanıyanların, onun aynı kişi olduğunu anlamayacakları şekilde görünümünü değiştirdiler. Bazı insanlar on bir yaş ile yirmi iki yaş arasında büyük değişim geçirirler. Belki de büyü kullanmışlardır. Dediğim gibi, bunu bilemeyeceğiz. Ama, kesinlikle biliyoruz ki, Neville, moredheller, Geceşahinleri ve Pantathialılarla olan birtakım bağlantıları devralmıştı." Gorath, bu son kelimeyi duyduğunda neredeyse tükürecekti. "Lanet olası yılanlar ve onların sıcak toprak büyüleri. Onlara katlanamıyorum."

"Ama Murmandamus onları faydalı bulmuştu," dedi James, Murmandamus'un aslında büyüyle moredhel kılığına sokulan bir Pantathialı olduğunu bilmeden.

Kilide uzandı ve Navon'dan almış olduğu anahtarı kullandı. Anahtar döndü ve kilit açıldı, James kapıyı itti. Hızla açılan kapının ardından yukarı, özel bir odaya çıkan merdivenleri tırmandı. Hızla orada bulunan tek kapıdan içeri baktı ve bir başka yatakhane buldu, boştu, yıllardır kullanılmıyordu. Ama ufak odanın içinde sandıklar dolusu altın, mücevher ve belge vardı.

James mücevher ve altını önemsemeyerek, belgeleri okumaya başladı. Bir süre sonra, "Lanet olsun!" dedi. "Ne?" diye sordu Owyn.

"Kuzeygözcüsü. Delekhan, Kuzeygözcüsü'nden saldıracak." Gorath, "Neden?" diye sordu.

James bir an sessizce bekledi, düşünürken gelebilecek sorulan savmak için bir elini havaya kaldırmıştı. "Akla yakın geliyor. Tüm bu çılgın cinayetler bu yüzden işleniyor olmalı."

"Eğer Delekhan, Kuzeygözcüsü'nü istila ederse, Vosna Nehri'nden aşağı inebilir; Çalara Dağları'nın etekleri boyunca akar ve Mastak Boğazı'nın içinden geçer. Oradan, Rom Nehri'ne geçiş çok kısadır. Ve oradan sonra Romney'e gelmek yalnızca birkaç gün sürer. Romney!" Owyn ve Gorath'a baktı. "İşte Romney'deki tüm sorunların nedeni de bu. Kendilerine direnemesin diye şehri kargaşaya boğmak istiyorlar." "Neden Romney?" diye sordu Owyn.

"Çünkü oradan Rom Nehri boyunca güneye ilerleyip, güneydoğuya dönen sapakta karaya çıkarak Sethanon'a yürürler. O yol üzerinde açıklık ve seyrek ağaçlardan başka bir şey yoktur."

Owyn, "Ve Cavell'deki kaleyi yakıp, geçidi ele geçirerek-" diye söze başladı.

"-ordularının önünde herhangi birinin güçlü bir savunma yapmasını engeller," diye bitirdi James.

Ayağa kalkıp hızla merdivenlerden indi. "Buradan hemen ayrılmalıyız."

Gorath ve Owyn de hızla onu takip ettiler. "Nereye gidiyoruz?"

"Ben Kuzeygözcüsü'ne gidiyorum," diye yanıtladı James, "Baron Gabot'u saldırıdan haberdar edeceğim. Bu belgeleri Arutha'ya götürmelisiniz." Üç tomarı Owyn'e verdi.

"Arutha mı?" Owyn başını salladı. "Senin Tsurani küreni kullanmadığımız sürece, Krondor'a dönmemiz haftalar sürer." "Krondor'da değil, o yüzden küre işe yaramaz," dedi James çağlayan tarafındaki çıkışa yanaşırken. "Ordusunun büyük bölümü ile Karaorman'ın kuzey sınırında kamp kuruyor ve aceleyle yardıma koşmak için, saldırının nereye olacağına dair bir haber bekliyor. Haber almasından itibaren bir hafta içinde, Tyr-Sog, Yüksekşato ya da Kuzeygözcüsü'nde olabilir."

"O halde ona, Kuzeygözcüsü'ne gelmesini söylememizi istiyorsun." "Evet," dedi James, atların bağlı olduğu kayalığa inerken.

"Ya bize inanmazsa?" diye sordu Gorath. "Son karşılaşmamızda, iddialarım konusunda şüpheleri vardı."

"Şüphesi gösterdiğinden daha azdı," dedi James. "Size Prensle asla kumar oynamamanızı öneririm. Her halükarda, eğer şüphelerini dile getirirse, ona, 'Annenin yerinde bir parti var,' dersiniz, mesajın benden olduğunu anlayacaktır." Owyn, "Garip ama bunu yapacağız," dedi.

"James," dedi Gorath, "Eğer Prens Karaorman'daysa, Delekhan'ın ordularının ön gücü de orada olacaktır. Eğer son hedef Sethanon ise, halkımın çoğu Dünyanın Dişleri'nin küçük vadilerini ve geçitlerini tutmuş, önümüzdeki baharda yapacakları saldırı için hazırlıklara girişmişlerdir."

"Bilmez miyim," dedi James. "Yüksekşato'yu boşaltıp da Yüksek Yayla ve aşağıya Karaorman'a at sürdürüğümüzü hatırlıyorum."

"Peki ya esir düşer veya öldürülürsek?"

James, atına binerken, "Buna söyleyebilecek tek bir şey var," dedi. "Nedir?" diye sordu Owyn. "Esir düşmeyin," dedi James, atını döndürerek hızla sürdü.

Owyn atına bindi ve "Yolda durup, Ugyne'in sağ salim aileme doğru yola çıktığından emin olayım; yiyecek de alırız," dedi.

Gorath, "Bu akıllıca olur," dedi.

Owyn, "O halde bu planın tek akıllıca tarafı bu," diye karşılık verdi.

KAÇIŞ

Tepenin yamacından bir çakıl taşı yuvarlandı.

Daha taşın yuvarlanması bitmeden, Gorath kılıcını eline aldı, "Owyn!" dedi.

Timonslu genç adam, kamp ateşine bakmaktan körleşmiş gözleriyle, bakışlarını gecenin içine çevirdi. Karanlığın içinden, Owyn'in anlayamadığı dilde bir ses duyuldu. Verilen emiri pekiştirircesine, Owyn'in ayaklarının dibindeki toprak zemine oklar saplandı.

"Karşı koyma. Etrafımız sarılmış," dedi Gorath.

Bir grup moredhel ve insan, ışığa doğru yaklaştılar. İçlerinden bir tanesi Gorath'a doğru yürüdü, bir an için gözlerinin içine baktı; ardından Gorath'ın yüzüne güçlü bir darbe indirdi. Owyn, moredhele baktı, onu daha önce gördüğünden emindi, ama nerede olduğunu kestiremiyordu.

Ardından moredhel, Owyn'e doğru ilerledi ve Kral'ın Lisani'nda konuştu. "Bu yürüyen pislik yığınıyla bir olup, kardeşimi öldüren sen olmalısın." Aniden, yediği darbeye acı, yüzünde patladı.

Darbenin şaşkınlığı ve şokuyla, Owyn yere uzandı. Bunun, Sarı Katır'da öldürmüş oldukları büyücü Nago'nun kardeşi olduğunu fark etti. İkisine birden bakmakta olan Narab, "Bu haini peşimden, buradan Sar-Sargoth'a doğru sürüklerken, kelleni bir mızrağın ucuna geçirmiş olmaktan mutluluk duyardım, insanoğlu, ama bu zevki Delekhan'a bırakacağım." Diğerlerine döndü ve "Onları ilaçla uyutup, bağlayın, atlarını da getirin!" dedi.

Owyn dik bir durumda sıkıca bağlandı ve dudaklarının arasından acı bir sıvı boca edildi. Bunu tükürmek istedi ve verdiği zahmet yüzünden, suratına sert bir yumruk yedi. Baş acımasız bir şekilde geri yaslanmış, karışım boğazından aşağı dökülürken, burnu kapatılmıştı. Yutmaya zorlandı. Karışımı yuttuktan kısa bir süre sonra, bacak ve kollarının kurşun gibi ağırlaşp, zihninin bulandığını hissetti, gözleri de odaklanmakta zorluk çekiyordu. Ellerin sıkıca arkasında bağlandığını, gözlerinin kapatıldığını fark etti. Ardından kaba eller tarafından sertçe, atının eyerine oturtuldu. Oturduğunda, ayakları üzengeye bağlandı ve at hareket ettirildi. Atlarını çekiştiren başka insanlar ve kara elfler çıktı ortaya ve Narab atlarına binmeleri için onlara emir verdi.

Kâbus dolu sürüş başlamıştı.

Atlar pek çok kere değiştirildi, Owyn bir süre dinlendiğini hatırladı -dakikalar mı, saatler mi sürdüğünü bilmiyordu- fakat zamanın geçtiğinin farkındaydı. İlaç ona, belirgin bir biçimde zihnini bulandırmak, bu şekilde sahip olduğu büyüü elinden almak için verilmişti. Pek çok kereler, ilacın etkisinin geçmeye başladığının farkına varmış, fakat ona hemen yeniden ilaç verilmişti. Bir kez arka üstü eyerinden düşüp, bacaklarına bağlı iplere asılı kalarak, kendini tutsak edenlerin durmasına neden oldu. Daha fazla ip eklediler. Aç ve

susuz olduğunun hayal meyal farkındaydı, ama bu ona uzak görünen bir rahatsızlıktı. Çoğunlukla gri bir sisin içinde hissediyordu kendini, sürekli olarak altındaki atın darbelerini hissediyordu. Ardından sert bir şekilde atın eyerinden aşağı indirilmiş, soğuk, nemli bir yere, sert taşların üzerine fırlatılmıştı. Bir süre orada yatarak geçti zaman, bilincini bir kazanıyor, bir kaybediyordu; ardından acı içinde kendine geldi. Yavaşça hareket etti, bacaklarına bağlanan ipler çözülmüştü, fakat elleri hâlâ arkasından bağlı, gözleri kapalıydı.

Owyn ayağa kalktı ve ağrıyan, uyuşmuş bacaklarını hareket ettirdi. Her iki bacağının iç kısımları da çürümüştü, düzgün bir şekilde oturmadan, uzun bir yol boyunca ata bindiğini anladı. Bilinci yerinde olsa dahi, at sürmenin acı verici olduğunun farkındaydı; en azından yedi sekiz gün sürmüştü yolculuk, hatırladığı kadarıyla pek çok kereler at değiştirmişti. Körleşmiş hisleriyle ve eyere bağlı olduğundan, hâlâ hayatta olması tanrıların merhametinden kaynaklanıyor olmalıydı.

Taşın üzerinde yankılanan ayak sesleri yaklaştı, bir hücre kapısının açılma sesi onları tutsak edenlerin geldiğini gösteriyordu. Birkaç el, Owyn'i hızla çekerek ayağa kaldırdı, acı içinde inlemekten kendini alamadı.

Gözlerindeki bağ çıkartıldı ve hücresinin dışından sızan hafif ışıltı Owyn'in gözlerini kırptırmasına yetti. Bileklerini bağlayan ipler, bir hançer tarafından kesildi ve kollarını hareket ettirdiğinde, omuzlarına bir acı saplandı. Acı yüzünden neredeyse düşecekti, fakat iki muhafız onu doğrulttu.

Narab, Owyn'in önüne gelip dikildi ve "Hâlâ vücudunda onu zararsız halde tutacak kadar ilaç olmalı," dedi. Döndü ve muhafızlar Owyn'i hücreden çıkardılar. Gorath yan taraftaki hücreden çıkartılıyordu, Owyn, onun daha iyi durumda olmadığını gördü, buna rağmen yürürken daha az rahatsız görünüyordu.

Tünel uzun ve karanlıktı, Owyn buldukları yerin, toprağın epey altında olduğunu sezdi. Büyü hislerinin zayıflamasına karşın, bir zamanlar burada büyük bir gücün var olduğunu anlamıştı. İçinde bu mekânın çok eski ve korkutucu olduğuna dair bir his vardı, ilaçlarla zayıflatılmış hislerine karşın, dehşet içindeydi.

Bir dizi tünel boyunca yürütülerek, bir merdiven sahanlığına getirildiler, buradan yukarıya geniş merdivenler çıkıyordu. Merdivenlerden geniş bir koridora, buradan da kocaman bir odaya getirildiler, odanın ortasında o sırada boş olan devasa bir taht duruyordu. Sağında, üzerinde iri, güçlü görünümlü bir moredhelin oturduğu, daha ufak bir taht bulunuyordu. Bu ancak Delekhan olabilirdi. Narab, "Efendim, size bir hediyem var," dedi.

Muhafızlar, Owyn ve Gorath'ı öne ittiler, ikisi de Delekhan'ın ayaklarının dibine düştüler. "Bu da ne?" diye sordu Delekhan, kalkıp, Gorath'ın önünde dikilerek.

"Ardanienlerden Gorath! Onu yakaladım. İzin ver de kardeşimin ölümünün intikamını almak için kalbini ben sökeyim." "Kardeşin bir aptaldı!" diye bağırdı Delekhan. Owyn,

önünde bir kule gibi dikilmekte olan kişiye baktı ve geniş bir yüzle karşılaştı, bir elfsoyluya göre yüz hatları fazlasıyla keskinlikten uzaktı. Yüzünde öfkeden bir maske vardı, Owyn'in bir kara elfin yüzünde görmeye alışmış olduğundan çok daha fazla duyguyu açığa vuruyordu. "Sen de öylesin," diye ekledi Delekhan. "Her şeyi berbat ettin, seni köpek!"

Owyn, bembeyaz bir yüzle, neredeyse şok ve öfkeyle titremekte olan Narab'a baktı. "Ama geriye... geriye bir hain getirdim! Ona işkence yapıp ağzından, diğer muhaliflerin adını alabiliriz- " dedi Narab.

Delekhan, "bir şey bildiğin yok!" diyerek muhafızlara döndü. "Şimdi bu ikisini hücrelerine geri götürün. Onları daha sonra sorgulayacağım." Narab'a, "Kellen, ince bir ipin ucunda. Bir daha haddini bilmez bir davranışta bulunursan, kellen kapıdaki mızraklardan birini süsleyecek!" dedi. Uzaklaşırken, "Şimdi yıkıl karşımdan, seni sersem; ben seni çağırana kadar da bana yaklaşılmaya çalışma."

Moredhellerin yüz ifadeleri konusunda uzman olmamasına karşın, Owyn, Narab'ın yüzündeki öldürme arzusunu görebiliyordu. Ve bu, yerine dönen Delekhan'a yöneltmişti. İki muhafız tarafından çekıştırilen Owyn, ayakları üzerinde doğrultularak, Sar-Sargoth'un derinliklerindeki zindanlara gitmeye zorlandı.

Onlara ne yemek ne de su getirilmişti, ölümlerine ancak saatler kaldığından, bu Owyn'e çok soyut bir düşünce olarak görünüyordu. Zaman yavaşça akıyordu ve Gorath sessizdi. Yorgunluğun esiri olan Owyn, konuşma arzusu duymuyordu. At sürmeyle geçen zaman, yemek ve uyku eksikliği, ilacın ve buz gibi taşların etkisi, dinlenme ihtiyacını gidermek isteği dışında bir şey yapmasını güç kılıyordu.

Zaman yavaş geçiyordu, daha önce zihninden kaçmakta olan hayal meyal düşüncelerle doluydu kafası, belki de bir süre için uyumuştur.

Ardından birden doğruldu. Büyü! Birinin yaptığı büyüün etkisiyle, canlanmış bir halde, hücresinin parmaklıklarına yaklaştı. Metalik bir klik sesi duyuldu ve parmaklıklar açıldı. "Gorath," dedi sert bir fısıltıyla. Gorath baktı ve Owyn'in serbest kaldığını gördüğünde gözleri irileşti. "Birisi büyü kullanarak bizi serbest bıraktı!" dedi Owyn, kapıdan çıkarken, yaralarını ve yorgunluğunu unutmuştu. Gorath kapısına baktı ve kendi kilidinin de açılmış olduğunu gördü. "Kim?" dedi merakla.

"Hiçbir fikrim yok," dedi Owyn. "Kuzeyden kaçmanı sağlayan kişi olabilir mi?"

"Bunu daha sonra konuşalım," dedi Gorath. "Kaybolduğumuzun farkına varılmadan, bu kaleden çıkmalıyız." Zindanın koridorlarında ilerlediler. Yukarı çıkan merdivenlere açılan büyük koridorda, kanı henüz yere dökülmüş ölü bir muhafız vardı. "Büyüyü her kim yaptıysa, buradan yapmış olmalı," diye fikir yürüttü Owyn.

"Orada," dedi Gorath, iki tutukludan çıkan eşyaların tepeleme konulduğu masayı işaret ederek. Gorath kılıcını kuşandı ve Owyn'e sopasını fırlattı. Owyn, "Herhalde altınlarımı

birakmamışlardır," dedi. Gorath, "Sanmam," dedi.

Owyn eğildi ve ölü muhafızı inceledi. Ufak bir keseyi alırken, "Bu işe yarar," dedi.

Merdivenlere ilerlerken, "Buradan çıkmanın bir yolunu biliyor musun?" diye sordu Owyn.

"Birden çok," diye yanıtladı Gorath. "Bu şehir, halkımdan on binlerce kişiyi barındırabilecek şekilde inşa edildi. Eğer Delekhan'ın merkezi saray alanında birkaç yüzden fazla adamı varsa, şaşarım. Daha da fazlası, buradaki kabilelerin çoğu birbirlerine yabancısıdır, aynı zamanda pek çok hain insan da var, merkezi saray bölgesinden kurtulduğumuzda, dışarı çıkabilmek için her türlü hileye başvurabiliriz." Merdivenlerden yukarı çıktı. "Tabii ancak, bizim burada olmadığımızı fark ettiklerinde biz buradan uzaklaşmış olursak."

Gorath, Owyn'i önce birkaç merdivenden, ardından bir koridordan ve en son karanlık bir geçitten geçirdi. An be an, arkalarından verilecek tehlike işaretini bekliyorlardı, fakat hiçbir ses duyulmadı.

Birdenbire kendilerini yeryüzünde, hiçbir canlının bulunmadığı bir avluda buldular. Gorath'ın işaretiyle Owyn onu takip etti, korku ve umudun teşvikiyle, yaraları ve hâlâ içinde akan ilacın etkisine rağmen hareket ediyordu. Kar yağmaya başladığı sırada bir fundalık korusunda saklanıyorlardı. "Bu diyarlara bahar hiç uğrar mı?" diye sordu Owyn.

"Evet," dedi Gorath yavaşça. "Çok geç ve sıcak günlerimiz de sayılıdır. Ama evet, baharı görürüz." "Yabon'u soğuk bir yer olarak düşünürdüm," dedi Owyn. "Yurdun neye benziyor?" diye sordu Gorath.

"Timons mu? Çoğunlukla, sıcak." Owyn uzaklara baktı. "Hayli yağmur alır ve denizde fırtına vardır, ama yazın bayağı sıcaktır. Annem bahçeyle uğraşır, babam ise atlarla. Şu ana kadar, orayı ne kadar özlediğimi fark etmemiştim."

"Neden terk ettin?"

Owyn omuz silkti. "Çocukça bir budalalık. Babamın bir hizmetkârı vardı, bizimle bir süre yaşamış olan kuzeyden gelen Patrus adında bir büyücü. Bana ilk derslerimi verdi. Yıldızlımanı'nda eğitim aldıktan sonra, bir büyücü olarak fazla güçlü olmadığını, fakat çok akıllı olduğunu anladım. Bazı şeyleri anlardı. Sanırım benim de gerçekte aradığım buydu, dünyayı daha iyi anlayabilmek."

Gorath bir süre sessiz kaldı, en sonunda, "Sanırım, daha çoğumuz anlayış ve daha azımız güç peşinde olsak, hepimiz için bu daha iyi olurdu," dedi. Azalmakta olan ışığa bakarak, "Gel. Vakit geldi," dedi.

Kalenin çevresindeki bölgeden sıyrılmak için, karanlığın çökmesini bekliyorlardı. Moredhel savaşçıları, hain insanlar, yaya ve atlı askerler saatlerdir hareket halindeydi. İlk önce, kendileri için bir arama başlatıldığını düşündüler, fakat bir süre sonra tüm bu hareketin, iki kaçağı bulmak için yürütülen bir avdan öte bir şey olduğu belirgin bir hale geldi. Bu bir

seferberlikti.

Gorath, onları kar kaplı küçük vadilerden, bir tepenin üstünden ve ardından şehrin güneyinde düz bir ovaya ulaştırdı. "Sar-Sargoth ovası," dedi Gorath. "Efsanelere göre burası Valheruların meclisinin toplandığı yerdir. Binicileri toplantı yaparken büyük ejderler burada büyük çemberler halinde dinlenirmiş."

Owyn, çadırlardan oluşan bir deniz ve bunun merkezinde önüne sancak dikilmiş bir saltanat çadırı gördü. Sancağın üzerinde kızıl bir alan üzerine çömelmış beyaz bir leopar motifi vardı. "Kampın etrafından nasıl dolaşacağız?" "Etrafından dolaşmayacağız," dedi Gorath, onu kamp alanının ortasına doğru götürerek. "Burada dost bulamazsak bile, düşmanla karşılaşmayacağımızdan eminim."

Kampın içinde ilerlerlerken, pek çok moredhel savaşçısı Gorath ve Owyn'e baktılar. Gorath ve Owyn'in kendilerine yaklaşımlarına karşı kayıtsız duruyorlardı, gene de bir tanesi bulunduğu yerden kalktı ve önlerinden koştu. Büyük çadıra ulaştıklarında, çadırın sahibi kapıda onları karşılamak için bekliyordu.

"Selamlar, Ardanienli Gorath. Sar-Sargoth'un zindanları hoşuna gitmedi mi?" Konuşan, etkileyici bir moredhel kadınıydı.

Uzun boyluydu ve asil hatları vardı, koyu kızıl saçları arkada toplanmıştı. Zırhını, kabilesinin erkekleriyle aynı şekilde giymiş, üzerindeki savaş kıyafetine rağmen, güzelliği gene de Owyn'i etkilemişti. Yabancı ve değişik olması, onu daha az çekici kılmıyordu. İçeri girebileceklerini belirtmek için yana çekildi. Eliyle ateşin yanında bir yer gösterdi. "Yiyin, bir süre için dinlenin. Delekhan'ın şimdiye kadar sizi öldürmüş olacağını düşünüyordum. Kaçışınız ona az rahatsızlık vermeyecek." "Bu fikir hoşuna gitmiş görünüyor, Liellan."

"Kocamın yükselişi beni de etkiledi, Gorath," dedi, "ama evliliğimizin sevgiyle ilgisi yok. Bizimki güçlü kabilelerin evliliğiydi, klanların kontrolünü ele geçirmek ve birbirlerinin kanını dökmelerini engellemek için... Bir süreliğine. Başka nedeni yok."

"Bu saçmalığın nedeni bu mu, Liellan? Delekhan'ın çılgınca planlarına benden fazla inanmıyorsun, gene de açıkça ona destek oluyorsun. Gücü onun kabilesine denk bir kabileyi yönetiyorsun; meclisteki nüfuzun, Narab'ın tarafını tutanlardan sonra geliyor."

"Bizden çok uzun süre ayrı kaldın, Gorath. Kısa sürede pek çok şey değişti. Şu sıralarda Narab kendi klanını toparlayıp, Delekhan'a yüz çeviriyor." Gorath'ın yanına oturdu ve yavaşça kaynamakta olan bir çömleğin içinden ufak bir et parçası aldı. Bunu, baştan çıkartıcı bir biçimde, Gorath'ın dişlerinin arasına yerleştirdi, gene de Owyn, bunun açık bir davetten çok, bir gelenek olduğunu görebiliyordu. "Yeni efendimiz, Narab'dan memnun değil. Sanırım, senin yakalanmanla alakalı."

Gorath, bu törensel yemek sunumunu kabul edip, ardından Owyn'e bir kâse uzattı. Tabağın yanında duran bir somun ekmekten koca bir parça koparan Owyn, bir ağız dolusu

yahniyi bununla topladı. Gorath, "Kocan neden yakalanmamdan rahatsız olsun ki? Güneye kaçmamam için çok uğraştığı kesin."

Li Allan arkasına yaslandı. Bir süreliğine Gorath'a baktı ve ardından, "Sen onurlu bir savaşçısın Gorath ve cesaretinden şüphe edilemez, klanına gösterdiğin ilgiden de, ama zaman zaman çok saf oluyorsun."

Gorath, her an alınabilecek bir şekilde baktı ve kısık gözlerle kadını inceledi. "Sözlerin hakarete yaklaşıyor."

"Böyle algılama. Bu şüphe dolu günlerde, açıklığın ve dürüstlüğün ferahlatıcı." Kadın uzanıp, göğüs zırhının tokalarını açarak, zırhını çıkardı. Owyn, kadının zırhın altına sade, kolsuz bir tunik giymiş olduğunu gördü. Uzun bir boynu ve narin kolları vardı, buna karşın kesinlikle kırılğan bir görünümü yoktu. Hareketleri hızını, kolları ve boynundaki kaslar ise gücünü belli ediyordu. Hangi ırkın standartlarına göre olursa olsun, tehlikeli bir kadındı. "Ne söylemeye çalışıyorsun, Li Allan?"

"Bir rol için seçilmiş olduğunu. Bu bölgedeki en ideal klan şefiydin." "Kaçmama izin mi verildi?"

Li Allan, "Aylar önce Sar-Sargoth'tan kaçmanı kim ayarladı sanıyorsun?" dedi. Bir süre sonra devam etti, "Bunu yapan bendim. Tıpkı, Obhkar'ın ailesi Gökyüzünün Gölü yakınlarındaki dağlara kaçarken, Delekhan'ın askerlerini yanlış yönlendirip, karlı ovalara göndermiş olduğum gibi. Eledhellerden ve Taş Dağı'ndaki cücelerden uzak durabilselerdi, Yeşil Yürek'e güvenle geri gelebilirlerdi." "Neden?" diye sordu Gorath.

"Delekhan'ı meşgul tutmak için," dedi Li Allan. "Onun gibi benim de kendi takvimim var. Krallık'a saldırısını bir süre ertelemek işime geliyor. Narab'la olan ilişkileri konusundaki aptallığı bana bir ay daha kazandıracak. Narab'ın kellesi, Sar-Sargoth kapısında bir mızrağın ucuna geçirildiğinde, bu Delekhan'ın ayrılıkçı klan liderlerine gücünü gösterip, onları, emirlerine uymaları konusunda ikna etmesi için bir ay kaybettirecek. Delekhan baharın erken vakitlerinde bir harekât istiyor; ben yılın daha ileri vakitlerini tercih ediyorum." Owyn, "Kaçmamıza siz mi yardım ettiniz?" diye sordu.

"Bu sefer mi? Hayır," dedi Li Allan. "Bunu yapmam bana kazanç sağlamaz. Ne yaptıysanız, kendi başınıza başardınız." Owyn, "Hayır, kafesi bir başkası açtı," dedi.

"O halde Narab olabilir. Bu tarz bir kırgınlığı ondan beklerim. Eğer, seni yakaladığı için Delekhan onu tehdit ediyorsa, neden seni bırakmasın ki?"

"Bize yeniden yardım edecek misin?" diye sordu Gorath.

"Bu tür bir çabayı, Kuzeyelleri'nin geleceği için bir yatırım olarak görüyorum, Gorath. Seni öldürmek ya da kocama teslim etmek bana bir şey kazandırmaz. Seni bırakmak bana çok az şeye mal olur, ama gelecekte işime yarayabilirsin. Kuzeyelleri'nde ajanlarım var, bazılarını sizin güneye yolculuğunuz sırasında yardım etmeleri için haber yollayacağım."

Gorath, "Kader izin verirse, yardım için elimden geleni yapacağım," dedi.

Düzgün beyaz dişlerini ortaya çıkararak gülümsedi. "Bir süre dinlenin, daha sonra size at sağlarım. Batıya yönelin ve yollardan uzak durun. Alınacak en iyi yol, Sar-Isbandia'nın güneyindeki, insanların İnik Boşluğu olarak adlandırdıkları yerdir. Ama Harlik köyünden uzak durun, çünkü Moraeulf kampını orda kurdu ve seni gayet iyi tanıyor." Gerindi, Owyn bir kez daha hem kadının güzelliği hem de kediyi andıran zarafetinden dolayı afallamıştı. "Şimdi dinlenin, çünkü sabah şehrin dışı fazlasıyla hareketli olacak. Narab'ın klanı, onun çağrısına cevap veriyor ve hiç şüphesiz ki, Delekhan Altılar'ın öfkesini onun üzerine yöneltecek.

Kısa sürede bitecektir." "Bu altı büyücü kim?" diye sordu Gorath.

Li Allan'ın sesi, sanki birisi dinliyor olabilirmiş gibi, fısıltıya yakın bir hal aldı. "Danışmanlık yapıyorlar ve daha fazlasını da. Delekhan ile birlikte, gecenin içine daha fazla entrika örüyorlar. Onları pek az kişi görüyor ve kimse onların gerçekten kim olduklarını bilmiyor. Delekhan'a senin kabileni ortadan kaldırmasını öğütleyen onlardı." "Ama neden?" diye sordu Gorath. "Kerhen hizmet etmemize karşın, Delekhan'ın düşmanları arasında sayılmazdık." "Çünkü sen küçüktün ve kabilen uzun zamandır ilgisiz duruyordu. Baban öldüğünde, halkını alıp soğuk kuzey dağlarına çekildiniz. Akıllıcaydı; ama sizi şüpheli duruma düşürdü. İntikamını aldın, senden beklenen de buydu, ama öldürdüklerin arasında Delekhan'la kan bağı olanlar vardı. Hareketlerini görmezden gelemezdi, dikkatli bir inceleme altındaydı ve güçlü müttefikler kazanma isteği onu harekete geçiriyordu. Kısaca, sert bir düşman kazandın, kabilenin yok edilmesi ise, etkili bir dersti. Tıpkı Narab'ın ölümünün olacağı gibi."

"Bunun emrini Altılar mı verdi?"

Li Allan omuz silkti. "Bilmiyorum, ama kocam son aylarda Narab ve Nago üzerinde uçuşan şüpheler konusunda uyarılmadıysa, buna şaşırımam. Nago'yu öldürmeniz Delekhan'ın işine yaradı. Biri hayattayken, kardeşlerden birinin üzerine gitmeye çekiniyordu. İkisi bir olduğunda topraklarımızın en büyük büyücüleriydiler, klanları ise asla göz ardı edilebilecek türden değildi."

Gorath bir süre, sessizce yemeğini yedi, ardından, "Altılar nereden geldi?" diye sordu.

"Kimse bilmiyor. Kimse onların hangi ırktan olduğunu da bilmiyor. İrkımızinkilerden çok daha güçlü birer Efsunörücü onlar. Bazıları onların, yeniden aramıza karışmış Pantathialılar olduğundan şüpheleniyor." "Murmandamus," dedi Gorath hafif bir sesle.

"Evet," dedi Li Allan. "İşaretli Kişi'ye hizmet edenler gibi."

"Sar-Sargoth'ta mı kalıyorlar?"

"Delekhan'a danışmanlık yaptıklarında. Şu an, oğlu Moraeulf'un yanında, Harlik'teler.

Klanından geride kalan kaçakları arıyorlar, özgürlüğünü kazanıp, Yeşil Yürek'e, güneye gitmeye çalışanları."

Gorath, "O halde Prens Arutha'ya uyarımı ulaştırmak için daha ciddi nedenlerim var. Eğer ellerimi Delekhan'ın gırtlığına dolayamazsam, onu devirecek olana yardım edeceğim." "Dikkatli hareket et," dedi Liallan.

Owyn'e, sanki Liallan endişesinde gerçekten içtenmiş gibi geldi.

"Belki de tüm planlarımızın sonucunu alacağız. Eğer Kar Leoparı bayrağımı Sar-Sargoth'un duvarlarına dikebilirim

Gorath, sen ve Ardanienlerden geriye kalanların, halkının arasına dönüşü sevinçle karşılanacaktır."

Gorath'ın ifadesi temkinliydi. "Sen de en az Delekhan kadar korkulacak birisin, Liallan."

Gülümsedi, bir kez daha tehlikeli görünüyordu. "Sadece bana ve kabileme zarar vermek isteyenler için, Gorath. Eğer o gün gelirse, kuzey dağlarına barışla git." Ayağa kalktı ve "Dinlenin. Güneş doğmadan atlarınızın hazır olmasını sağlayacağım," dedi. Kapıya ulaştığında, başını çevirdi ve "İyi saklan ve hızlı hareket et, Gorath. Delekhan devrilmeden karşıma çıkarsan, kelleni ona bir barış hediyesi olarak sunmak durumunda kalabilirim," dedi. "Anlıyorum, Liallan. Kader tarafından ezilmiş birine, cömertçe davrandım" Kadın odayı terk etti ve Gorath, "O haklı, Owyn. Dinlenmeliyiz," dedi.

Owyn ateşin yanına uzandı, dolu midesinden dolayı memnun ve günlerdir zihnini bulandıran ilaçların etkisinden kurtulmaktan dolayı mutluydu. Gene de Gorath onu sarsarak, "Zaman geldi," dediğinde ona yalnızca kısacık bir an geçmiş gibi geldi.

Ayağa kalktı ve kalın kürklü moredhel pelerinine sarınırken, sertleşmiş, ağrıyan kaslarını emirlerine itaat etmeye zorladı. Muhafızlar, Liallan'ın konuklarının kim olduğunu merak ediyorlarsa bile, bir şey demeyerek, iki yabancı atlarıyla uzaklaşırken bir kenara çekilip durdular.

Yıkık dökük bir binaydı, fakat önünde bağlı bir düzine at vardı. "İçeride bir şeyler yiyebiliriz," dedi Gorath.

Owyn'in aldığı kesenin içinde birkaç madeni para, Krallık parası, Queg ve hatta bir Kesh gümüşlüğü ile birlikte bazı değerli taşlar da vardı. Atlarından indiler, Owyn, "Bu yer de nedir?" dedi.

"Siz buna bir han derdiniz. Kuzeye insanların tarafından getirilmiş âdetlerden biri. Halkım asla bunlardan birini yapmamıştır, ama faydalarını takdir etmeye başladık."

İçeriye girdiklerinde karşılarına çıkan karanlık ufak odanın içinde, yirmi kadar moredhel ve insan oturuyordu. Aslında fiçilerin üzerine yerleştirilmiş kalaslardan oluşan bar, binanın

duvarları boyunca uzanıyordu. Gorath, iki adamı yana iterek, "Bira ve yiyecek bir şeyler," dedi.

İnsan ırkından olan bar sahibi bir tabak peynir ve ekmek çıkardı, etrafın kalitesiz görünümüne karşın, yemek şaşırtıcı derecede iyiydi. Karınlarını doyurdular, Owyn, ortama karışmak konusunda Gorath'ın içgüdülerine güveniyordu.

"Neredeyiz?" diye fısıldadı.

"Sar-Isbandia şehrinin yakınlarında. Halkınızın Armengar dediği yer. Bu bölge boyunca pek çok kasaba ve köy vardır.

Güneyde ise bol ticaret yapılır."

Owyn, "Krallık'ta yaşayanlarımızın çoğunluğu, Dünyanın Dişleri'nin halklarımızı birbirinden ayırdığını düşünür." "Savaş için bir bariyerdir belki, ama girişimciler, ticaret yapmanın bir yolunu bulurlar. Buranın güneyinde, dağlardan geçmek için düzinelerce yol vardır."

Arkasından alçak sesle biri konuştu. "Ve hepsi de iyi korunuyor, Gorath."

Gorath arkasını döndü, eli kılıcının kabzasındaydı. "Kılıcını çek ve öl," dedi diğer moredhel. "Peynirini ye ve yaşa."

Gorath gülümsemedi, fakat yüzü rahatladı. "Görüyorum ki, kelleni vücudunda tutmayı başarmışsın, Irmelyn." "Bu konuda Delekhan'a teşekkür borçlu değilim," dedi diğer moredhel. Köşedeki ufak bir masaya oturmaları için bir işaret yaptı. Owyn peyniri ve birayı alıp, onu takip etti.

Kalabalık odada otururlarken, Irmelyn denilen moredhel, "Tüm bunlar bittiğinde Delekhan nehirleri, idrara çevirecek, tavuklar ise toz toprak olacak. İçebildiğin sürece iç, düşmanım," dedi.

"Neden buradasın, Irmelyn? Bana Obkhar'ın kabilesinin kaçtığı söylendi."

"Çoğu kaçtı, ama birkaçımız, şefimizi kurtarma umuduyla buradayız.

Sesini bir fısıltıya çeviren Gorath sordu, "Yaşıyor mu?"

Irmelyn evet anlamında başını salladı. "Yaşıyor ve yakınlarda. Yıkık şehrin altındaki nafta madenlerinde esir tutuluyor."

"Tutsak mı?" Gorath şaşkın bir biçimde bakmıştı. "Neden ölü değil?"

"Çünkü Delekhan, onun madenlerde bir köle olarak çalıştığını bilmiyor. Onun, Liellan'ın Kar Leoparları'ndan Okabun adında bir adam olduğunu sanıyorlar."

Gorath, "O halde onu kurtarmak için bu yakınlardasınız."

Irmelyn başıyla onayladı. "Öyle. Yardıma ihtiyacımız var. Bize bu yardımı sağlamaya ne dersin?" "Neyin karşılığında?"

"Güneye bir yol. Dediğim gibi tüm geçitler sıkı gözetim altında, ama ben oradan geçmenin yolunu biliyorum." "Ne yapmamız gerekiyor?" diye sordu Gorath.

"Dışarı gel."

Kalktılar ve sıcak sayılabilecek hanı terk ettiler. Dışarı çıktıklarında, Irmelyn, "Madenlerden dışarı ulaşımı sağlayan, muhafızlar tarafından tutulmamış bir yol bulduk," dedi.

"O halde neden Obkhar dışarı çıkmıyor?" diye sordu Owyn.

Irmelyn öfkeli bir sesle, "Sesini duymak istersem küçük köpek, seni tekmelerim," dedi.

Gorath, "O halde bana söyle, neden Obkhar dışarı çıkmıyor?"

"Tünellerdeki gaz yüzünden. Şehri ateşe verdikten sonra insanlar şehri terk ettiğinde, eski kaleye ait pek çok tünel yıkıldı. Bir tanesi hariç, ama ufak bir tünel ve oradaki gaz birikintisi, en ufak bir kıvılcımda patlayabilir. Ve gazlar oradan geçmek isteyen herkesi, etkileyecektir." "Ama bir planınız mı var?" dedi Gorath.

"Eskiden insanlar tarafından kullanılmış maskeler bulduk, kemik ve ejderha ciğerlerinin zarlarından yapılmışlar. Havanın geçmesine izin veriyor, fakat zehirli gazları engelliyor."

"O halde birinin içeri girip, Obkhar'a bir maske götürmesi gerek," dedi Owyn.

Uzun boylu moredhel, genç insana bir bakış fırlattı fakat, "Evet, birinin Obkhar'a bir maske götürüp, onunla beraber kaçması lazım."

"Neden biz?" diye sordu Gorath. "Neden senin klanından biri değil?"

"Kuzeyelleri'nde pek azımız kaldı ve Moraedul'un askerleri hepimizi tanıyor. Diğer yandan sen, ismen tanınıyor da olsan, sima olarak tanınmıyorsun. Ardaniyenler uzun süre ayrı yaşadı, istediğin herhangi bir klandan olduğunu iddia edebilirsin, kim aksini iddia edebilir?" "Ne önerirsin?" diye sordu Gorath.

"Köle tüccarına git, adı Venutrier olan bir insan. Kendisinin Kral Şehri'nden geldiğini söylüyor, ama ben onun Queg'den geldiğini biliyorum. Ona, bu çocuğu satmak istediğini söyle." "Ne?" dedi Owyn, karşı çıkmaya hazırlanarak. Gorath elini kaldırdı, "Devam et."

"Venutrier, karşılaştığın en rüşvetçi insanlardan biridir. Büyük ihtimalle de seni yakalamak isteyecektir. İzin ver. "Muhafızlarından ikisi, uyarılmış olacak, madenlere eşyalarınızla inmenize izin verecekler ve onları sizin için saklayacaklar. Aşağıya götürüldüğünüzde, eşyalarınızla size ulaşacaklar ve sizi gözetlemeyecekler. Obkhar, o katta, büyük galerinin

batisında bir yerde olmalı. Bundan daha fazlasını söyleyemem. Eğer onu dışarı çıkartmayı kabul ederseniz, sen ve yoldaşının güvenli biçimde güneye geçmenize yardımcı oluruz."

Gorath, "Evet ya da hayır demeden önce, söyle bana, Cullich'ten haber aldınız mı?" dedi.

Irmelyn, "Evet, buradan uzak sayılmaz. Burasıyla, Karne denen bir köyün arasında bir kulübede. Güneye giderken, yolda onu görebiliriz, eğer dileğin buysa."

Gorath bir an sessizce durdu, ardından, "Öyle. Bu işi yapacağız," dedi.

Irmelyn, "O halde maden girişine yürüyün. Sizi durduracaklar. Muhafızlara Venutrier ile görüşmek istediğinizi söyleyin. Atlarınızı ve silahlarınızı alıp, Obkhar'ın bildiği bir yerde sizinle buluşacağım," dedi.

"Bize söylemeye ne dersin?" diye sordu Owyn.

"Eğer Obkhar'ı kurtarmazsanız, anlaşmanın size ait kısmını yerine getirmemiş olacaksınız, insanoğlu. Yardımımız olmadan bakalım durumunuz ne kadar iyi olacak."

Gorath, "Gidelim Owyn. Yürüyecek uzun bir yolumuz var," dedi.

Arkasına bakmadan, insanı uzaklaştırıp, madenlere doğru yola koyuldu.

Venutrier iri bir adamdı, şişman göbeği beline geçirdiği iri kemerle, güçlkle zapt ediliyordu. Owyn'e baktı ve "Bunu nerede yakaladın?" dedi.

"Yakalamadım," dedi Gorath. "Krallık'tan gelen kaçak bir mutfak faresi, dövüşerek altınını kazanabileceğini düşünmüş. Neyse, zar oyununda kötüydü ve kumar borcunu da ödeyemediği anlaşıldı."

"Biraz çelimsiz," dedi köle tüccarı. "Benimle gel." Gorath'ın takip edip etmediğine bakmadan, maden girişine girdi. Madene girdiklerinde, Venutrier sordu, "Sen kimsin, savaşçı?"

"Ben... Balakharlı Gorath'ım, Yeşil Yürek'ten."

"Buralardan değil misin?" dedi Venutrier. "İyi. Senin gibi iri-yarı biri işimize yarayabilir."

Muhafızlar mızraklarını indirdi, Gorath ve Owyn'in etrafı aniden çevrilmişti. "Buralardan olsaydın, dostum, madenlerime kimsenin, yanında bir müttefiki olmadan gelmeyeceğini bilirdin. Lord Delekhan, istila için imkânsız görünen bir miktarda petrol yağı siparişi verdi ve benim işçilere ihtiyacım var. Onları aşağı götürün."

Gorath ve Owyn muhafızlar tarafından, apar topar aşağıya madenin ikinci katına götürüldüler, tıpkı Irmelyn'in öngördüğü gibi. Ardından ise büyük boş bir mağaraya götürüldüler.

Diğeri uzaklaşırken, muhafızlardan biri oyalandı ve "Burada kalın," diye fısıldadı.

Bir süre yalnız kaldılar, karanlığı sadece, şeffaf bir zarla örtölmüş, akıllıca yapılmış bir fenerden gelen cılız bir ışık kesiyordu. "Burada çok fazla meşale görmeyi beklemiyorum," diye yorumda bulundu Owyn.

"Eğer tünellerde, petrol gazı varsa, haklı olacağını düşünüyorum."

Kısa süre sonra bir muhafız, Owyn ve Gorath'tan almış oldukları eşyalarla döndü. Yanında ayrı olarak bir üçüncü çıkın vardı. "İşte. Bu tünelden ilerleyin. Batıya döneceksiniz. Arkadaşınızı bulun ve aşağı, suyun sesinin geldiğı yere inin.

Dışarı yüzerek çıkmalısınız."

Muhafız gözden kayboldu ve Gorath yeni çıkını aldı. İçinde üç tane garip görünümlü alet duruyordu, görünüşe göre burun ve ağıza takmaya yarıyordu. Eşyalarının geride kalanlarını toparlayıp, ayrıldılar.

Batıya giden tünel yokuş aşağı iniyordu ve Gorath aniden durdu. "Ne oldu?" diye sordu Owyn.

"Eski Sar-Isbandia şehrinin altında olmalıyız." Owyn ne diyeceğini bilmiyordu.

Gorath yürümeye devam etti. En sonunda büyük bir galeriye geldiler, burada yapılan işlerin sesleri duyulabiliyordu. Tek bir muhafız, yavaş hareketlerle büyük galeriden geçerek, zavallıların topraktan çıkarak yüzeyde köpüren yoğun yağlı doldurdukları kovaları kaldırmalarını gözlüyordu.

Owyn'in gözleri yaşardı ve "Eğer durum bundan daha kötü hale geliyorsa, neden maske taktıklarını anlayabiliyorum," dedi. Gorath, "Halkımdan saç tepesinden aşağı dökülen birini arıyoruz, yüzünde alından yanağına uzanan bir yarası var," dedi.

Muhafız, dönüş bitiminde en uzak noktaya geldiğinde, ana galeriden süzölerek, başka bir tünele girdiler. Çalışanlar, onlara bakmıyordu bile, kendi sefaletleri içinde azimle çalışıyorlardı. Obkhar'ı göremeyen Gorath, "Batıya doğru ilerleyelim," dedi.

Başka bir galeriye açılan uzun bir koridorun içine girip, ilerlediler, bunun içinde ufak bir moredhel grubu çalışıyordu. Owyn etrafına baktı ve "Hiç muhafız görmüyorum," dedi.

Gözyaşlarını silen Gorath, "Sanırım, tünelin sonunda havanın daha temiz olduğı yerlerde duruyorlardır. Bu tutuklular nereye kaçabilir ki?" dedi.

"Hiçbir yere," diye bir ses geldi arkalarından. Geriye döndüklerinde, karşılarına iri, t zayıf ve tıpkı Gorath'ın tarif ettiğı gibi bir yaraya sahip bir moredhel çıktı.

"Obkhar!"

Gorath'ı tepeden tırnağa süzen Obkhar, "İlk başta bu gazın tüm duyularımı yok ettiğini sandım, ama görüyorum ki, bu doğru değil. Burada ne işin var? Kellenin, Sar-Sargoth'un dışında bir kaziğe geçirildiğini duymuştum."

Gorath, kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Kuzeyelleri'nde kalan herkes Delekhan'ın iradesinin önünde kendi isteğiyle eğilmiyor. Ve her karşı gelen de ölmüyor. Kaçma konusunda yardım aldım, şimdi senin de aldığın gibi. Ben sağ kalabileyim diye başkaları öldü." "Ödeyecek büyük bir borcun var."

"Bu yüzden Delekhan'ın saltanatını bitirmek daha da önemli ya Obkhar! Bana ve halkıma olan kan borcunu ödeyecek."

"Kardeşlerimin pek çoğu şu sırada Yeşil Yürek'te savaşıyor, fakat eğer sen bayrağını Delekhan'a karşı kaldırırsan, Gorath, davana yardımcı olmak için geliriz."

Gorath gülümsedi, "Yani sonunda, yüzündeki o yaradan dolayı beni affediyor musun?"

Obkhar gülererek yanıtladı, "Asla. Bunun için hâlâ seni öldürmeye niyetliyim, ama şu anda müttefik olmalıyız."

Owyn maskeleri ortaya çıkardı. "Bu gazlarla dolu tünel nerede?"

"Bu yoldan," dedi Obkhar, onları yan taraftaki tünellerden birine yönlendirerek.

Gazların neredeyse onları boğacak yoğunluğa ulaştığı bir yere geldiler, Obkhar, "Maskeleri takın. Gözlerinizin yaşarmasına engel olamaz, ama nefes alabilirsiniz. Gidecek uzun bir yolumuz, sonunda da yüzeceğimiz buz gibi bir su var. Dışarı giden tünelin yarısı su altında ve Isbandi Nehri'nin bir koluna ulaşıyor."

Maskeleri taktılar, Owyn gerçekten de işe yaradıklarını görünce şaşırdı. Gaz gözünü yakıyordu, ama hızla gözünü kırıştırarak görebiliyordu. Kendini ve yol arkadaşlarını büyü ile aydınlatığında Obkhar neredeyse kalp krizi geçirecekti. Yaşlı moredhel şefi, "Bir an için bir ateş yaktığını ve hepimizin kavrulacağım sandım," dedi.

Suyun altında kalmış tünele vardılar ve diz boyuna gelen buz gibi suya girdiler. Yürüdükçe su daha da derinleşiyordu ve çok geçmeden göğüs hizasına ulaştı. Obkhar bir işaret verdi ve kafasını suyun içine soktu. Owyn ve Gorath da aynısını yaptı. Bir çekim hissettiler ve birdenbire kendilerini bir yeraltı kaynağında ilerler buldular.

Owyn bacaklarını hızla çırparak onları takip etti ve yukarı çıktığında başı taşa çarptı. İçinde bulunduğu panikle boğuşarak, bir miktar uzaklaştı. Başı en sonunda suyun üzerine çıkmıştı. Obkhar, "Artık maskelerinizi çıkartabilirsiniz," dedi.

"İyi," diye karşılık verdi Owyn. "Çünkü benimki suyun altında çıktı."

Gorath'ın dudaklarının arasından kahkahaya benzer bir ses duyuldu. Obkhar, "Yüzeceğimiz

bir milden az bir yol kaldı," dedi.

Yüzmeye koyuldular, Owyn ıslak kıyafetlerinin onu dibe çekeceğinden korkuyordu, ama kendinde devam etme gücünü buldu. Birdenbire tepesinde yıldızları gördü ve dışarı çıktıklarını anladı. Nehrin kısa bir mesafe aşağısında meşaleler yanıyordu, o yöne yüzdüklerinde kendilerini çağıran sesleri duydular.

"Benim, Irmelyn."

Sudan çıkmalarına yardım edildi, ateşin yanına götürüldüler ve elbiseleri kurumaya bırakılırken onlara giymeleri için kalın cüppeler verildi. "Alarm verildi mi?" diye sordu Obkhar.

"Şu ana kadar hayır," dedi Owyn'in tanımadığı bir moredhel. "Rüşvet yedirdiğimiz muhafızlar konuşmayacaktır. Uzun bir süre orada olmadığını fark edilmeyebilir. Madenlerde pek çok kişi ölür ve cesetleri fark edilmez bile." Gorath, "Peki ya Cullich?" diye sordu.

Obkhar, "Hâlâ hayatta mı?" dedi.

Irmelyn, "Evet ve yakınlarda yaşıyor," diye yanıtladı.

"Güneye giderken onu görebileceğim söylendi," dedi Gorath.

Obkhar Irmelyn'e baktığında, başıyla onayladığını gördü.

"Söz, sözdür," dedi şef. "Şimdi, kabilemden benimle geçitlerden geçecek olanlarla ayrılmalıyım. Irmelyn sizi Cullich'e ve oradan sonra dağların ötesine götürür."

"Harlik'ten uzak durun," dedi Irmelyn. "Moraueulf ve Altılar orada."

"Olur," dedi Obkhar, kum kıyafetlerini giydiğinde. "Gorath, kendine iyi bak. Benden başka kimsenin canını almasına izin verme."

"Hayatta kal ki," diye karşılık verdi Gorath, "kafanı bir gün kesebileyim." Gittiklerinde Owyn, "Birbirinizden neredeyse hoşlanıyor gibisiniz," dedi.

Gorath, Irmelyn'in kendisine verdiği bir parça kum eti yedi ve "Tabii ki. Dostlar sana ihanet edebilir, ama eski bir düşmanla, konumunu her zaman bilirsin," dedi. Owyn, "Bunu hiç bu şekilde düşünmemiştim," dedi.

Irmelyn, "Garip bir ırk, değil mi?" diye yorumda bulundu.

"Hem de çok," diye onayladı Gorath.

Döküntü tahta parçalarından dört duvar ve samandan çatısıyla kulübe çok ilkel bir görünümdeydi. Taş bir bacadan ince bir duman sızıyordu, içerde birinin yaşadığına dair

tek işaret buydu. "Orada mı?" diye sordu Gorath.

Irmelyn başıyla onayladı. "Evet."

Gorath atından indi, Owyn de öyle. Irmelyn, "Delekhan arada bir onu gözletiyor. Ben burada kalsam iyi olur. Çağırırsam hemen gelin," dedi.

Gorath başım olur anlamında sallayıp, kapıyı açtı.

Eğer içeride bekleyen kadın bu beklenmeyen karşılaşmadan dolayı şaşırırsa bile bunu çok iyi gizlemişti. Yalnızca ateşin yanı başında oturduğu köşesinden başını kaldırdı ve "İçeri gir ve kapıyı ört," dedi. "En sıcak selamın bu mu, Cullich? Kocan geri döndü." Owyn'in ağzı açık kalmıştı.

Kadın kıvrak ve güçlü hareketlerle yerinden kalktı, elbisesi eski püskü, saçları da kirli ve matlaşmış olmasına karşın, Owyn bu kadınla Liallan arasındaki benzerlikten dolayı afallamıştı. Bu kadının saçlarının kuzguni, Liallan'inkinin ise kızıl olduğu; Liallan'ın narin ve esnek görünüşü karşısında Cullich'in dolgun ve geniş kalçalı, yüz kemiklerinin ise geniş olması gerçeğine karşın, çökük yanaklı Kar Leoparı Klanı lideri ile ortak yönleri vardı. Her iki kadının da etrafında bir güç halesi vardı.

"Kocam mı?" dedi kadın alaycı bir ses tonuyla, mavi gözlerini Gorath'ın üzerine kilitleyerek. "Bu nasıl oluyor? Klan lideri? Hangi hakla? Bir ordunun efendisi mi? Artık değil. Bir zamanlar o unvanlara ve rütbeye kurnazlık ve cesaret, zeka ve kudretle sahip olmuştun. Çevrende Ardanien klanı bir ejder gibi uyuyor, uyanıp karşısına çıkanları ezmek için, senin ağzından çıkacak sözü bekliyorlardı. O ejder şimdi nerede?"

"Gitti, kuzeye dağıldı, Dünyanın Dişleri'nde, saklanıyor."

"O halde kendine artık klan şefi ve koca deme, Gorath. O hakları, Sethanon'dan kaçma emrini verip, verdiğim akli reddettiğinde kaybettin."

"Akli mi, yaşlı cadı? Cinayet ve çılgınlığı salık veriyordun. Murmandamus'un atıp tutmalarında olduğu gibi, bir fetih mi hayal ediyorsun? Armengar ve Sethanon'da halkımızın yok edilmesinden hiç mi bir şey öğrenmedin? Yol boyunca iki evladın devrildiğini gördüm. Bir tanesi bizim, oğlumuzdu." "Ne yapmamı isterdin, yaşlı adam?" diye sordu kadın.

"Bu çılgınlığı durdurmaya çalışıyorum. Bana yardım edecek misin?"

"Nasıl, ölüp de başımın Sar-Sargoth'un dışında bir mızrağın ucuna takılmasına izin vererek mi?" "Delekhan durdurulmalı."

"Neden? Halkımız için hangi kaderi seçeceksin, Gorath? Başlarımızı bir kez daha toprağa mı gömdüreceksin? Bir zamanlar Valherulara yaptığımız gibi şimdi de bu Eledhel Kraliçesine mi hizmet edelim? Biz özgür bir halkız! Yoksa Dönüşün seni değiştirdiğini mi

hissediyorsun?"

"Hayır!" dedi Gorath, öfkeden çakmak çakmak gözlerle. "Ama bazı şeyler duydum, bazı şeyler öğrendim." Owyn'i işaret etti, "Tüm insanlar düşmanımız değil."

"Hayır," dedi Cullich. "Bize altın için hizmet edecek olanlar da var."

"Hayır, demek istediğim bizlerle barış içinde komşu olarak yaşayacaklar da var."

"Barış mı?" dedi kadın, bunu komik bulduğunu belirten bir şekilde gülererek. "Ne zaman moredheller barıştan söz etti ki?"

Elvandar'a dönenlerden biri gibi geliyor konuşman. Bir zamanlar boğaları azdıranlar artık dizginlenmiş birer öküz, Kraliçe'ye hizmet ediyorlar, birer köleden daha iyi değiller."

"Öyle değil, eşim," dedi Gorath. "Glamredheller, Eledhellerle birleştiler, birer köle olarak değil, birer kardeş olarak kabul edildiler."

"Deliler!" dedi moredhel kadın. "Bunun doğru olduğuna inanıyorsan, o halde git. Buna katlanabilirim. Benim evim burası ve zamanla yeteneklerimi ve bilgimi kullanacak birini bulabilirim, savaşçı birini ve ona nasıl yükseleceğini, gücü nasıl elde edip elinde tutacağını gösteririm. Başka oğullarım olacak, hayatta kalacak oğullar."

Gorath iç çekti. "Cevabının bu olmasından korkuyordum."

"O halde neden buraya geldin? Herhalde aramızda çoktan ölmüş olan aşkı yeniden alevlendirmek için değil." "Hayır... yardımına ihtiyacım var. Kısa bir süre için. Daha sonra hayatından çekip gideceğim, şu ya da bu şekilde." "Artık ölü olan aşkımızın hatırına, seni dinleyeceğim," dedi, Gorath'ın itirafı karşısında açıkça şaşırarak.

"Delekhan'ın güçleri şimdi nerede?"

Cullich, buzlanmış pencereden baktı. "Krallık sınırında kümelenmiş durumdadılar. Krieda, Dargelas ve Oeirdu Klanlarının bayrakları, Raglam yakınlarında yedekte bekliyor. Liellan ve Narab'ın güçlerinin yakında harekete geçeceğini duyuyorum."

Gorath gülümsedi. "Narab kendi efendisine karşı geldi, kuduz bir kurt gibi."

"Yine de, sınır boyunca geçişi zorlaştıracak ordular var."

"Bir yolumuz var," dedi Gorath.

"O halde benden ne istiyorsun?"

"Bazı şeyler biliyorsun, cadı. Altılar hakkında ne biliyorsun?"

"Onları bir keresinde küremle görmeye çalışmıştım ve bu zahmetlerimin karşılığında, bir

gün boyunca kendimden geçtim. Tek bildiğim benim anlayabileceğimden daha üstün yetenekleri olduğu. Delekhan'ın elini attığı şeyler içinde, belki de bu en tehlikelisi. Onları kontrol ettiğini düşünüyor; bense bundan şüpheliyim." Evin dışından, Irmelyn seslendi. "Gitmemiz gerekiyor!"

"Gidin," dedi cadı. "Sanırım bir daha birbirimizi görmeyeceğiz ve buna üzülüyor değilim. Aramızda çok acı yaşandı.

Bunlar bir kan ve koca olarak son sözlerimiz olacak. O kapıdan geçtiğinde, evliliğimiz sona erecek. Ama şunu bil ki:

Sana, hayatta seni bekleyen şeyler konusunda iyilikler diliyorum."

"Ben de," dedi Gorath, üzüntüyle. "İyi ol, karım."

"Sen de öyle, kocam."

Gorath kulübeyi terk etti, kapı kapandığında ve evliliğini sona erdirdiğinde, bir an tereddüt etti, ardından o ve Owyn atlarına binip yola koyuldular.

Irmelyn atlarını sürdükleri sırada bağıyordu: "Güneş batmadan geçide varmalıyız, yoksa gittiğimiz yolu gözleyenlerin yenileri gelmiş olacak."

Düşüncelerinin içinde kaybolan Gorath, bir şey demedi, Owyn ise şansı yaver giderse Krallık'ı bir kez daha görebileceğini düşünüyordu.

HAZIRLIKLAR

Rüzgâr ve yağmur atlıların iliklerine kadar işliyordu.

Owyn bunun, dağların kuzey tarafında katlanmak durumunda kaldığı kardan daha iyi olup olmadığını bilmiyordu, çünkü hava, burada daha sıcak olmasına karşın, çok daha ıslaktı. Kalın, kürk astarlı pelerini sırlıklamdı ve onu kurşun gibi aşağı çekiyordu. Fakat en azından, diye düşündü, bu defa ilaç etkisinde ve atına bağlanmış değildi.

Obkhar'ın klanı tarafından onlara verilen refakatçiler, kendilerine bağlı olanlar tarafından tutulmuş bir geçitten onları sağ salim geçirmişlerdi. Dağın eteklerine yaklaştıklarında, Sar-Sargoth yakınlarında bir arbede olduğuna dair uyarı getiren bir haberci ile karşılaştılar. Narab meclisten çıkartılıp yerine Delekhan'ın oğlu Moraedulf geçirilince, Delekhan'ın güçlerini kuşatmıştı. Tahminler, Narab'ın, Delekhan'ı yakalayıp yok etmek için Altılar ortaya çıkmadan önce davranması gerektiği, ezileceği yönündeydi. Gorath haberlere kayıtsız kaldı, ardından Owyn'e, ikisi birbirini yok ederse daha memnun olacağını açıkladı.

İlerledikleri ufak geçidin zirvesinde, refakatçileri bu geçidin Krallık güçleri tarafından sıkı kontrol edildiğini öne sürerek geri döndü. Tahmin edildiği gibi, aynı günün ilerleyen saatlerinde, Krondor düzenli ordusunun Kraliyet Devriyesi ile karşılaştılar. Yetkili subay, Teğmen Flynn, her ikisine de hain damgasını vurmaya hazırды, fakat Owyn Arutha'nın ismini söyledi ve Toprak Beyi James'ten bir mesaj getirdiklerini belirtti ve daha da açık konuşarak Arutha'nın Kuytuorman'da olduğunu bildiğini söyledi.

Devriye Gorath ve Owyn'i bir başka yol ayrımına götürdü, oradan ise onları Kuytuorman'da bir kampa ulaştırdılar. Miller boyunca, açık havada kamp kuran askerlerin yaktıkları ateşler görünüyordu. Gorath, Krallık ordusunun önemli bir bölümünün ormanlık alanda olduğunu gözlemledi.

Arutha komuta masasında otururken, Şövalye-Mareşal Gardan da yanında duruyor, kuzeye doğru uzanan dağları gösteren büyük bir haritanın üzerindeki işaretleri inceliyordu. Gorath ve Owyn huzuruna alındığında başını kaldırıp baktı ve "Yıkılacak gibi görünüyorsunuz. Oturun," dedi. Yakındaki kamp iskemlelerini gösterdi. Davetin tekrarlanmasını beklemeyecek durumdaki Owyn, hızla oturdu, Gorath'sa haritanın yanına gelerek inceledi. "Burası," dedi, Kuzeygözcüsü'nü gösteren yeri işaret ederek. "Delekhan'ın sizin ordularınıza saldırmayı planladığı yer burası." Arutha bir süre için sessiz kaldı, moredheli inceliyordu. En sonunda, "Sakinmamı mazur gör, ama Toprak Beyi James nerede?" dedi.

Owyn, "Efendim, kendisi Kuzeygözcüsü'ne Baron Gabot'a uyarı mesajını götürmek için yola çıkarken, bize getirmemiz için bu belgeleri verdi." Belgeleri bir askere verdi, o da Şövalye-Mareşal Gardan'a uzattı. Owyn onlara, Cavell Kalesi yakınlarındaki Geceşahinleri'nin yuvasını nasıl bulup yok ettikleri konusunda bilgi verdi. James'in Delekhan'ın gemi ve taşıma araçları kullanarak Kuzeygözcüsü'nden Romney'e ve oradan

da doğrudan Sethanon'a gitme planları konusundaki teorisini ayrıntılarıyla açıkladı.

Belgeleri incelerken Arutha gene sessizleşmişti. "Bunlar siz Krondor'a geldiğinizde gördüklerimize benziyor, Gorath.

Ardından saldırının Tannerus ve Yabon gibi yerlerde olacağını iddia ettiler. Neye inanacağız?" Gardan'ın karanlık yüzü şüphe dolu bir ifadeye bürünmüştü. "James'i Cavell Kalesi'nde bıraktığınızdan bahsediyorsunuz, ancak sizinle, gene güneyde dağlardan gelirken karşılaşıyoruz. Bize ulaşmak için çok dolaylı bir yol seçmişsiniz, moredhel," dedi.

"Pek fazla seçim şansımız yoktu, lordum," diye yanıtladı Owyn. Yakalanmalarını anlattı ve kuzeyin çeşitli klanları arasındaki karmaşa dolu ortamı açıklamaya çalıştı.

Sözünü bitirdiğinde, Arutha, "Bir karışıklık ve kontrolü ele geçirmek için savaştan düşman hizipler tablosu çiziyorsun, ancak devriyelerimiz ve ileri birliklerimiz uyumlu bir biçimde çalışan birleşmiş bir karşıt güç görüyorlar." "Dünyanın Dişleri'nin güneyinde yalnızca Delekhan'a bağlı olan güçleri görüyorsunuz, Prens Arutha," dedi Gorath. "Ona karşı gelen veya ayaklanan klanlar ise ya en kuzeydeki buzlarla kaplı dağlara ya da Yeşil Yürek'teki cüce ve Eledhellerin yerleştiği bölgenin güneyindeki Gökyüzünün Gölü'nün yakınlarına yolculuk ediyorlar."

Gardan, "Dük Martin'den moredhel guruplarının normalden daha yoğun bir şekilde Crydee'nin doğu sınırından geçtikleri yönünde raporlar alıyoruz, Majesteleri. Martin aralarında kadınlar ve çocukların da olduğunu da belirtiyor, yani bu savaşçı bir gurup değil," dedi.

Arutha, "Gene de şüpheliyim. Locklear'ı iki hafta kadar önce doğudaki sınır baronlarından raporlar toplaması için gönderdim. Yüksekşato ve Kuzeygözcüsü'ne gidiyor. İki hafta içinde de dönmeli. Eğer James oradaysa, Locklear onun da haberini getirecektir," dedi.

"James ikna olmaya ihtiyaç duyabileceğinizi söyledi. Size bir şey söylememizi, söyledi..." dedi Gorath ve ardından Owyn'e baktı.

"Anne'nin evinde bir parti var," dedi Owyn.

Arutha başıyla onayladı, "'Ve vakit çok güzel geçecek,' bu Şakacılar'ın parolalarından biridir, James ve ben ilk karşılaştığımızda kullanmıştık."

"Artık bize inanıyor musunuz, Majesteleri?" diye sordu Owyn.

"James'in bunların doğru olduğuna inandığına inanıyorum," dedi Arutha. Arkasına yaslanarak düşünüyordu. "Umalım ki, haklı olsun."

"Emirleriniz, Majesteleri?" diye sordu Gardan.

"Başka seçeneğim yok. Ya James'in zekâsına güveneceğim ya da güvenmeyeceğim. Bu

bölgeyi güvende tutması için bir müfrezeyi geride bırakmak istiyorum, ama ordunun büyük kısmı Kuzeygözcüsü'ne gidecek."

Gardan haritayı inceledi. "Kralı uyarıp, Doğu Ordusu'nu Gabot'a takviye için toparlamak daha akıllıca olmaz mı?" "Eğer Doğu Ordusu hazır olmuş olsaydı, bu doğru olabilirdi. Lyam'a bir mesaj gönderip Delekhan'ın Kuzeygözcüsü'nü geçmeyi başarması durumunda arkamızda yer almaya hazır olmasını isteyeceğim. Ama biz Lyam'dan daha önce orada olabiliriz, önlemlerimizi almalıyız. Yarın sabahın ilk ışıklarıyla kampın yola hazırlanması emri verilsin." Gardan selam verdi ve emirleri iletmek için çadırdan ayrıldı. Arutha, "Bana Altılar'dan bahsedin," dedi.

Owyn, Delekhan hesabına çalışan bu esrarengiz büyücüler hakkında anlatılanların hepsini hatırlamaya çalıştı. En sonunda bitirdiğinde, Prens'in birbiri ardına gelen kesin sorunlarıyla karşılaştı, Arutha, "Siz ikinize bir görev vereceğim," dedi.

Gorath, "Kuzeygözcüsü'nün surlarında olmayı tercih ederim, Majesteleri, bu şekilde Delekhan'ı hak ettiği şekilde karşılayabilirim," dedi.

"Bundan şüphem yok," dedi Arutha, "ama kişisel onur ya da kan davaları bir yana bırakılmalı. Eğer düşersek, bizim intikamımızı kim alacak? Krondor'a geri dönüp Pug'ı bulmanızı istiyorum. Eğer orada değilse, karısı Katala oradadır, o Pug'a ulaşabilir. Eğer o da orada değilse, yalnızca bu iş için Pug'ın bana vermiş olduğu tılsımı kullanabilirsiniz. Prens'in bundan haberi var ve nasıl kullanılacağını biliyor, Pug geldiğinde ise, ona Altılar'dan bahsedin. Sanırım bu çarpışmada büyü çok büyük bir rol oynayacak ve eğer Kuzeygözcüsü'nde karşılaşacaksa buna hazırlıklı değilim." "Çocuk bunu yalnız başaramaz mı?" diye sordu Gorath.

"Pug, normalde unutmuş olduklarını hafızandan ayıklayabilir," dedi Arutha. "Ama bunu senin yardımın olmadan yapabileceğini sanmıyorum."

Uzun bir süre boyunca Gorath sessiz kaldı, ardından, "Bu iş bittiğinde, geri dönüp savaşmak istiyorum," dedi. Arutha başıyla onayladı. "Anlıyorum." Ardından durakladı. "Hayır. Anlamıyorum. Bu haddini aşan bir laftı. Irkının ve senin güdülerin hakkında hiçbir şey bilmiyorum." Bir an için Gorath'ın yüzünü inceledi, sanki moredhel şefinin içinden geçenleri okumaya çalışıyordu. "Ama bir ara, bunu öğrenme fırsatını yakalamayı isterim. Kişisel olarak bir yanlışı düzeltme arzusunu takdir edebiliyorum. Pug'la işin bittiğinde geri gel, kılıcın memnuniyetle kabul edilecektir."

Gorath, "Siz de benim beklentilerimden daha farklısınız, Prens Arutha. Halkınız hakkında daha fazlasını öğrenmek beni de memnun edecektir." Owyn'e baktı. "Gerçi bu çocuk ve diğerleri bana halkımın sizin ırkınıza karşı davranışlarını sorgulatacak kadar çok şey gösterdi."

Arutha, "Bu bir başlangıç. Belki de bir gün, daha fazlasına ulaşabiliriz," dedi. Masanın çevresini dolanıp uzattığı elini Gorath kabul etti. El sıkıştılar, bu bir jestten çok daha

anlamlıydı.

"Majesteleri çok lütufkâr," dedi Gorath.

"Dinlenin, yarın Malac Geçidi'ne yolladığım devriyeyle birlikte yola çıkarsınız. Sethanon'a ormanlık yoldan ve Karaavlak'a uzanan dağların çevresinden gitmekten daha hızlı olacaktır. Belgelerinizi hazırlayacağım, böylelikle Malac Geçidi ve Karaavlak'a doğru bir muhafız alayına komuta edebilirsiniz. Sizi güvenle Krondor'a ulaştıracaktlardır. Oraya vardığınızda Pug ne yapılması gerektiğini bilecektir."

Owyn ve Gorath ayrıldılar, bir asker onları bir çadıra götürdü. Çadırın kapısını yana çekti ve "Burada uyuyan çocuklar yarına kadar devriyede olacaklar, içeriden bir şey çalmadığınız sürece, burada uyumanıza bir şey demeyeceklerdir," dedi. Şaka yaptığını belirtmek için gülümsedi, fakat Gorath'ın üzerine yapışan bakışı gülümsemesinin silinmesine neden oldu. Hızla uzaklaşırken, "Acıkırsanız, Prens'in çadırının yanındaki büyük ateşte yemek var," diyordu. Gorath, "Yeniden sıcak yemek yemek iyi gelecek," dedi. Yataklardan birine baktığında, Owyn'in çoktan yüzükoyun yatıp uyumuş olduğunu gördü.

James, donmuş bayır boyunca karşılaştığı, yalnızca Kral'a hesap veren dar kafalı baronların tümüne küfrederken, soluğu, nefes verdikçe önünde beyaz dumanlar oluşturuyordu. Her nefes aldığı anda hava ciğerine batıyordu, parmaklarını hissetmiyor ve midesi mütemadiyen henüz yemek yememiş olduğunu hatırlatıyordu.

James, Baron Gabot'un Dünyanın Dişleri'nin doğu bölümündeki üç büyük geçitten birini kaplayan büyük kalesine, Locklear'dan birkaç saat sonra gelmişti. Geçidin tam ortasında bulunan Yüksekşato'nun aksine, kontrolü bir kapıyla bir barikat sağlıyordu. Kuzeygözcüsü ufak bir tepenin üstündeydi, çevresindeyse dönerek inen ve Kuzeyelleri Kapısı olarak bilinen geçit vardı. Büyük tepeden aşağıya tek bir yol, geniş bir s çizerek inerken genişliyordu. Bu şekliyle, hem Baron'un güçlerinin aşağıya doğru hücum etmesi sırasında açılabilmelerini sağlayıp, hem de yoldan yukarıya doğru saldırıda bulunacak budalaları yukarı çekip daha dar bir alana hapsederek, iki şekilde avantaj sağlıyordu. Aşağıdaki yolun Baron Gabot'un kontrolünde olmasını sağlayansa, kuzey ve batıdaki her iki duvarda da konuşlandırılmış kuşatma aletleriydi. En güçlü savunma Batıdaydı, buna karşılık kuzeydekiler geçitten aşağıya inip kaleye dönerek saldırmak isteyecekleri rahatsız edecek nitelikteydi. Büyük sapan ve mancınıkla ana kapıdaki üç balista yüzünden, yaklaşan herhangi bir ordunun, daha dönüşü almadan makinelerin menziline geldiğinde büyük kayıplar alacağı kesindi. Askerlerden bazıları muhakkak ki bundan kurtulabilirdi, ama bu örgütlü bir güç olmazdı. Ve bu barikatları geçmiş birliklere karşı, Baron, Dişlerin - Üzerindeki- Dencamp adlı kasabada atlı askerlerden oluşan bir garnizonu kışlada tutuyordu.

Baron Gabot, Kuzeygözcüsü'nden gelecek herhangi bir tehlikeye, komutasındaki güçle karşı koyulabileceğinden emin hissediyordu kendini. Bu James'i memnun eden bir karşılıktı, gene de Owyn ve Gorath'ın Karaorman'daki Arutha'ya ulaşmış, yardımın da yolda olmasını umuyordu. Endişelenmeye başlıyordu. Eğer Arutha'ya erişip de onu ikna

etmişlerse, Prens'in ordusunun şu sıralarda Kuzeygözcüsü'ne gelmesi gerekirdi.

Bunun yerine yalnızca sessizlik vardı. James'in ısrarı üzerine, Gabot, Prens'in desteğini istemek üzere Kuytuorman'a bir mesaj gönderdi, aynı zamanda güneye, bağlı olduğu lordu, Kral'a da hızlı ulakla haber yolladı. En azından, diye düşündü James, Gabot, Murmandamus güneye inip mevzilenirken Prens Arutha'nın önerisini dinlemeyip de ölmeyi başaran eski baron Brian Highcastle gibi kalın kafalı değil. Şansı varsa, Owyn ve Gorath hayatta kalmayı başaramamış da olsa, Arutha Gabot'un mesajını alacaktı.

James, durumun bu olmamasını umuyordu; Timonslu gençten hoşlanmaya başlamıştı ve aynı şekilde moredhele ait bir şeylerden de hoşlanmaya başlaması onu şaşırtıyordu. Tam olarak ne olduğunu bilemiyordu fakat, kara elfte bir şey vardı, ne ya da kim olduğuna dair bir belirsizlik; buna pek az kişi sahipti ve James bunu takdir ederdi: Daha da fazlası, moredhelin insanlara yönelik kişisel memnuniyetsizliğini boşverip, kendi insanlarına karşı büyük bir yanlılık olarak nitelendirdiği bir şeyle savaşmak için onlardan yardım istemesini saygıyla karşılıyordu.

Locklear elini sallayıp bir yeri işaret etti. Baron Gabot'a iyilik olsun diye, günün ilk ışıklarından beri, o ve James, geçidin kuzey ucunda ilerleyen moredhel birlikleri olup olmadığına bakmak için etrafı kolaçan ediyorlardı. İki gün kadar önce, şimdi Baron'un emrinde çalışan bir büyücünün eşlik ettiği bir devriye yola çıkmıştı ve Baron onların kaderi konusunda endişeliydi. Başlarına bir iş gelirse iki toprak beyini kaybetmek Baron'un gücünü etkilemeyecek olsa da, bir devriyenin kaybının Kuzeygözcüsü'nü ciddi biçimde zayıflatacağını tartışmaya gerek bile yoktu. James ve Locklear'ın bunu reddetmek için mantıklı bir nedenleri olmadığından, yolculuklarının ikinci gününde dondurucu sabah saatinde, James'in sınır baronlarına içinden savurduğu küfürler eşliğinde ilerliyorlardı.

İlerilerinden gelen bir ses, onları muhtemel bir düşman mevkiisi konusunda uyardı. Locklear, James geçidin duvarından ileriye görmek için yüksekteki bir bayıra tırmanırken, atını tuttu. Patikadan tek bir adam seğirterek ilerliyordu, bir elinde fildişi rengi cüppesinin bir kenarını tutuyor, bu onun ince bacaklarını ortaya çıkartıyordu. Diğer elindeyse, her iki ucuna da demir parçalar kakılı bir sopa tutuyordu.

Yaklaşık her otuz metrede bir, arkasını dönüp duraklıyor, görüş alanında kendisini takip eden birini gördüğünde, geriye doğru bir enerji oku, kavun büyüklüğünde bir alev patlaması yolluyordu, gerçekte az hasar veren bir taktikti, ama kendisini takip eden kişiyle aralarının kapanmasını engelliyordu. James tepeden aşağıya inmeye başladı, Locklear, "Bu da nedir?" diye bağırdı.

Son on metre kadarını kayarak inen James, koşarak yere ayak bastı ve "Sanırım Gabot'un büyücüsünü buldum," dedi. Atının arkasından arbaletini çekti ve hızla kurarak içine bir ok yerleştirdi, bu sırada Locklear kılıcını çekmiş, bekliyordu.

Yaşlı adam köşeyi döndü ve iki toprak beyini gördüğünde durakladı. Locklear kendilerine gelmesi için ona bir işaret yaptı ve "Buradan!" diye seslendi.

Yaşlı adam hızlandı, kendisini takip etmekte olan moredhel aynı yerden döndüğünde, James nişan almıştı, ardından okunu arbaletten serbest bıraktı. Ok aradaki boşluğu hızla kat etti ve moredheli havalandırarak, arkaya doğru savrulmasına neden oldu.

Locklear, "Alıştırma yaptın herhalde. Etkilendim," dedi.

"Yay kullanmayı asla öğrenemeyeceğim, ama bu şey oldukça kolay," dedi James, arbaletini kaldırırken.

"Çok isabetli sayılmaz ama."

James başını evet anlamında salladı, "İyi bir tane bulursan sakla. Bazıları okunu sağa sola fırlatıyor; ama bu genelde nişan aldığım yere atıyor."

Yaşlı adam onlara eriştiğinde biraz nefes nefeseydi, sopasını yere koydu ve üzerine yaslandı. "Teşekkürler, çocuklar. Bu, tahammül edebileceğimden biraz daha yakındı." "Siz Usta Patrus musunuz?" diye sordu Locklear.

"Yalnızca Patrus," dedi yaşlı adam. "Evet, ben oyum. Neden, beni mi arıyordunuz?" James, "Ve Baron Gabot'un askerlerini," dedi.

Yaşlı adam ince yapılıydı ve aklaşmış bir bıyığı ve bir tutam keçi sakalı vardı. Düzgün bir şapkadın çok bir yatak takkesine benzeyen bir şapka giymişti ve fildişi rengi cüppesiyle, sanki yatak kıyafetleriyle dolaşmış gibi görünüyordu. Gelmiş olduğu yönü işaret ederek, "Yarım günlük mesafede üzerimize çullandılar, Kara Kardeşlik ve trollerin karışımından oluşan bir guruptu. O troller pek ele avuca sığacak türden değildi, diyebilirim." "Onlarla dövüşmüştüm. Onlardan tek kaçabilen siz misiniz?" dedi James.

"Çocuklardan bir ya da daha fazlası aralarından sıyrılmamanın bir yolunu bulmuş olabilir. Bazıları bayırlara doğru kaçtılar. Ben yaşlı bir adamım; yapabileceğim en iyi şey yoldan hızla ilerlemek ve onları arkamda çömelmeye zorlamaktır."

"Sizi nerede yakaladılar?"

"İki mil kadar ilerde," dedi yaşlı büyücü.

"Sopanız işe yarar görünüyor," diye gözlemde bulundu Locklear.

"Doğrusu, evlat, yalnızca ufak bir alev, çarptığında ufak bir yanık izinden başka bir şey yapmaz, ama birini, önünde kendine yaklaşan bir ateş topunu gördüğünde eğilmeye zorlamaya yetiyor. Bunu yıllar önce güneyde bir kasabadaki beni rahatsız eden bazı kasabalıları etkilemek için yapmıştım. Onlara doğru fırlatılan birkaç ateş topu sayesinde beni yalnız bıraktılar."

James güldü, "Owyn böylesine renkli bir tip olduğunuzu anlatmamıştı."

"Owyn Belefote mu? O hergeleyi de nereden tanıyorsunuz?" diye sordu Patrus.

"Uzun bir hikâye . Yürürken anlatırım. İsterseniz, trollerin size saldırdığı yeri kontrol edebiliriz. İstemezseniz, Kuzeygözcüsü'ne doğru devam edebilirsiniz. Burasıyla oranın arası güvenli olmalı."

"Sanırım size yakın duracağım, çocuklar. Siz kimsiniz?"

"Ben Krondorlu Toprak Beyi James, bu da Toprak Beyi Locklear. Prens sarayının mensuplarıyız." Yaşlı adam yürüdüğünden, onlar da atlarını yanlarında yürütmeye başladılar. "Prens Arutha'ninkilerden mi? Yıldızlimanı'ndan Pug'ı tanır mısınız?" "O şerefe nail olduk," dedi Locklear.

"Bir gün, onunla tanışmak isterim. Akademisi hakkında bir iki şey duydum. Owyn'e de oraya gitmesini söyledim; ona öğretebileceğim her şeyi öğretmiştim."

James, "Locklear Owyn ile Yıldızlimanı'ndan dönerken karşılaşmış; Yabon'daki teyzesini ziyarete gidiyormuş. Sanırım Yıldızlimanı onun pek hoşuna gitmemiş," dedi.

"Pöh!" dedi yaşlı büyücü, bir yandan sopasının yardımıyla yolu alırken. "Çocuğun yeteneği var, gördüğüm kadarıyla gelişmiş bir yetenek, ama sanırım, o Büyük Yol'dakilerden biri, çünkü ona öğrettiklerimin pek çoğu işe yaramadı. Ama yarayanlar, çok şiddetliydi." Taşralı yaşlı büyücü geçide baktı ve "Birileri geliyor," dedi.

Locklear kılıcını çekti, James'se arbaletini kurdu. Fakat trol ya da kara elflerin yerine karşılına Baron Gabot'un birliğinden, toz toprak içinde iki kişi çıktı. Birisi gözle görünür biçimde yaralanmış, diğeryse yorgun görünüyordu.

"Patrus!" dedi yaralı asker. "Seni yakaladıklarını sanmıştık."

"Yaklaşamadılar bile," dedi yaşlı adam yüzünde bir sırıtmayla. "Bu çocuklar yardımcı oldular." "Ben Toprak Beyi James. Neler gördünüz?"

İçlerinden daha yüksek rütbeli olanı raporunu verdi; yirmi kadar Kara Kardeşlik üyesi ve bir o kadar da trolün, devriyelerini pusuya düşürdüklerini ve onları Gabot'un tüm adamlarını öldürmekten, yalnızca aralarında çıkan bir tartışmanın alıkoyduğunu belirtti.

"Bu ilginç," dedi Locklear.

"Hem de çok," dedi James. "Eğer kavga ediyorlarsa, ücret yüzünden çıkmıştır."

Patrus başıyla onayladı. "Trol paralı askerleri ödeme için beklemezler. Ya evlerine dönerler ya derini yüzüp alırlar." "Tartışmayı ne başlattı, bilmiyorum," dedi yaralı asker, "ama kaçıyorduk ve Kara Kardeşlik'ten biri bir trole bağırdı ve bizi takip edeceğine trol geri döndü ve Kardeşlik üyesini biçmeye çalıştı. Biz uzaklaştığımızda bire bir dövüş başlamıştı." Diğer asker başıyla onayladı. "Trollerin kanları kaynıyordu ve Kara Kardeşlik üyelerini öldürmekten en az bizi öldürdükleri zamanki kadar zevk alıyorlardı."

"Harika," dedi James. "Düşmanlar arasında karmaşa. Siz çocuklar, Baron'a yalnız dönme konusunda rahat mısınız?" "Eğer burasıyla orası arasında birileri tepemize binmek için bizi beklemiyorsa, sorun yok," dedi yaralı asker. "İyi. O halde gidip Baron'a raporunuzu verin ve ona neler gördüğünüzü anlattıktan sonra, burada başka bir şey olup olmadığını görmek için etrafı kolağan edeceğimizi söyleyin."

"Pekala, toprak beyi," dedi yaralı olmayan adam, selam vererek.

Askerler yollarına devam ettiler ve Locklear, "Aklından geçen ne?" dedi.

"Eğer o askerlere troller saldırdıysa, bu demektir ki, yakınlarda bir kamp var."

"Evet," dedi Patrus. "Raglam kasabası ileride. Açık bir kasaba sayılır. Tam Krallık toprağı sayılmaz ama, içinde yaşayan insanların sayısından dolayı, Kuzeyelleri toprağı da denemez. Pek çok silah, köle tüccarı ve diğer karanlık işler yapanlar orayı sık sık ziyaret eder."

"Tam bana göre bir yer gibi geliyor," dedi James, suratında bir sırıtmayla. "Bizi öldürtecek misin?"

James'in yüzündeki sırıtış genişledi. "Asla, Locklear, eski dostum, sen bir gün bir kadın yüzünden öleceksin, yoksa benim planladığım bir şey yüzünden değil."

Locklear, sırıtmaya karşılık verdi. "Eğer yeteri kadar güzelse."

Güldüler ve Patrus, "Benim gibi bir Hokkabaza sizlerin söyleyeceği bir şeyler var mı?"

"Düşünüyorum da Raglam'a gidip çevreyi kolağan edebiliriz."

Patrus başını salladı. "Delisiniz siz. Eğlenceli görünüyor."

Yaşlı büyücü önden ilerlemeye başladı, James ve Locklear birbirlerine bakıp güldüler.

Devriye lideri adamlarına durmaları için işaret etti ve Gorath ile Owyn'e, "Malac Geçidi," dedi.

Vezerin Sırası Meyhanesi'nin önünde sıralandılar, içerisi gözle görünür bir biçimde kalabalık görünüyordu, Owyn, "Neden manastıra gitmiyoruz?" dedi.

Gorath başıyla onayladı. Refakatçilerine veda ettikten sonra atlarını sürmeye başladılar, Gorath, "birayı ve başka kişileri, Ishop Keşişleri'ne tercih edeceğini düşünmüştüm," dedi.

"Eğer, o biranın parasını ödeyebilecek olsam öyle olurdu," dedi Owyn. "Eğer bana söylemeyi unuttuğun, bir yerlere sakladığın bir miktar yoksa, Delekhan'ın muhafızları sayesinde üzerimde tek bir bakır para dahi yok demektir. Kuzeyellerinden ayrılma hazırlıkları arasında, Prens o denli meşguldü ki... biraz para istemek aklıma gelmedi." Gorath, "O halde dilenecek miyiz?" dedi.

"Konukseverlik isteyeceğiz. Başrahip Graves'in, başı fazlasıyla kalabalık bir meyhane sahibinden daha faydalı olacağını sanıyorum."

Gorath, "Belki de haklısın," dedi.

"Ayrıca belki Başrahibi, burasıyla Krondor arasında bize yetecek kadar yemek sağlamak konusunda ikna da edebiliriz."

"Bunu, Prens Arutha'yı geride bırakmadan önce düşünmeliydik."

"Aklıma gelmedi," dedi Owyn. "Senin de aklına gelmedi. Aklımıza gelmedi. O halde, 'düşünmeliydik' demenin bir anlamı yok, haksız mıyım?"

Gorath, bunun doğru olduğunu belirtircesine homurdandı.

Manastıra ulaştılar ve kapının kapalı olduğunu gördüler. "Manastır, merhaba!" diye seslendi Owyn. "Kim o?" diye bir ses geldi içeriden.

"Owyn Belefote. Başrahibi görmeye geldik."

"Bekleyin," diye kısa bir yanıt geldi. Ve beklediler.

Kapının açılmasına kadar neredeyse bir on beş dakika geçti ve yüzü endişe dolu bir keşiş onları içeri aldı. Kapıdan geçtikleri anda, kapı arkalarından sertçe kapandı. Atından inen Owyn, "Bu da ne demek oluyor?" diye sordu.

Bir keşiş atlarını aldı ve "Başrahip sizi içeride bekliyor," dedi.

İçeri girdiklerinde Başrahip Graves'i, bir çift keşişin eşyaları toplamasını izlerken gördüler.

"Ayrılıyor musunuz?" diye sordu Gorath.

İkisine birden bakan Graves, "James nerede?" diye sordu.

"Onu en son gördüğümüzde, Kuzeyelleri'ne doğru yola çıkmıştı," diye yanıtladı Owyn. "Neden?"

"Lanet olsun!" dedi Başrahip. "Bana yardım edeceğini umuyordum." Owyn, Gorath'ın dediğini tekrarladı. "Ayrılıyor musunuz?"

"Buna mecburum," dedi Graves. "Geceşahinleri beni geçen hafta içinde iki kez öldürmeye çalıştı."

Owyn ve Gorath birbirlerine soran gözlerle baktılar. Owyn, "Fakat Sayın Başrahip, James Geceşahinleri'nin liderini öldürdü," dedi.

"Navon öldü mü?" diye sordu Graves.

Daha kimsenin bir tepki göstermesine imkân vermeden, Gorath kılıcını çekmiş ve ucunu Başrahabin gırtlığına dayamıştı. İki keşiş de yerlerinde zıpladılar, biri moredhelle arasında mümkün olduğunca mesafe bırakmaya çalışıyordu, diğeri ise sanki manastırın liderini savunmaya hazırmışçasına, dövüş pozisyonu aldı.

"Bekle!" diye bağırdı Owyn, elini uzatarak.

"Du Sandau'nun, Geceşahinleri'nin lideri olduğunu nereden bildin?" diye sordu Gorath. "Bunu bilmediğimiz için öldürülebilirdik."

Graves ellerini havaya kaldırdı. "Çünkü beni tehdit ediyordu."

Owyn elini Gorath'ın kılıcına koydu ve ucunu yavaşça aşağıya itti. "Konuşalım," dedi sakince.

Graves, saldırmaya hazırlanan keşişe geri çekilmesini işaret etti, genç rahip başıyla onayladı ve ayrıldı, diğeri keşiş de onun bir adım gerisindeydi.

Gorath, "Seni öldürmeden bize bu tehdidin ne olduğunu anlat," dedi.

Owyn, "Sandau, Graves'i tehdit ederek, istemediği bir şeyi yapmaya zorluyordu. Bu doğru değil mi?" dedi. "Evet," diye yanıtladı Graves. "Benim hakkımda bir şey öğrendi ve her ne planlıyorsa bu bilgiyi, benim ona yardım etmem için kullandı."

Owyn keşişlerin üzerinde çalıştığı masaya oturdu ve "Nasıl olur da biri bir Ishop rahibini bir şey yapmaya zorlayabilir? Sana yardım edecek büyük ve güçlü bir kilisen var. Ne yaptı?" diye sordu.

Graves, "Jimmy'ye... James'e de söylediğim gibi, geçmişime ait koparamadığım bağlarım var," dedi. Graves oturdu ve Gorath da kılıcını kaldırdı. "Ben bir hırsızdım, Krondor'daki Şakacılar hesabına çalışan bir dayakçı. İçeri girip çıkan yükler için koruma sağlıyor, çetelerin oluşmasını engelleyip, onlara kötü davranılmaması için kızlarımızı koruyordum." Yüzünü yere çevirdi, ifadesi pişmanlık doluydu. "Çağırıp de Ishop Tapınağı'na gittiğimde, bu hayatı geride bırakmaya çalıştım. Kilise beni iki sene boyunca eğitti ve yemin ettim. Ama yeminimde dürüst değildim."

"Bir tapınağın içinde yemin ederken nasıl yalan söylenebilir ki?" diye sordu Owyn, yüzünde şaşkınlık dolu bir ifade vardı. "Bu yapılamaz!"

Graves, "Yapılabilir, eğer yeminini ederken bunun bir yalan olduğunu bilmiyorsan. Gerçekten de geçmişimden kurtulduğumu sanmıştım, ama aslında kendimi kandırıyordum," dedi. "Bu da ne demek oluyor?" diye sordu Gorath.

"Tüm bağları kopardığımı sanmıştım, ama koparamamışım. Keşişler kardeşliğinin içinde

yerimi aldığımında, Krondor'daki tapınakta çalışmam istendi. Böylece eski çöplüğüme dönmüştüm." Devam etmek istemiyormuşçasına sustu. "Ne oldu?" diye sordu Owyn.

"Bir kadın var. Dayakçıyken tanıdığım bir kızdı. Bir tekme kadar sertti ve bir sokak kedisi kadar acımasız. Ona Kat derdik. Adı Katilerine."

"Bir fahişe mi?" diye sordu Gorath.

"Hayır, bir hırsız," dedi Graves. "İyi bir yankesiciydi ve bir dayakçı olabilecek kadar da sertti, ama en başarılı olduğu konu insana güven telkin etmesiydi. Sen uyurken üzerindeki çalabilirdi ve sen uyandığında çamaşırlarının nerede olabileceğini merak etmekle kalırdın." İç çekti." Onu ilk tanıdığımında ufak bir kaçamak gibiydi. Ona sataşır ve bana kızışını izlerdim. Büyüdükçe, ben ona sataştıkça o da bana sataşmaya başladı.

"Ardından ona âşık oldum."

"Ama Ishop'a katılmak için onu terk mi ettin?" diye sordu Owyn.

"Hayat dolu biriydi, bensiz daha mutlu olurdu. Gençlerin büyük kısmı onunla birlikte olmak istiyordu. Bir başkasıyla olmanın onun için daha iyi olacağını düşündüm. Onu aklımdan çıkarmanın kolay olacağını düşündüm. Ama değildi." "Onu zaman zaman sokaklarda görüyordum, bir şekilde Sürüngen denen bir adam onu duymuştu ve bir gece bu Navon du Sandau denen adam bana geldi, bir altın gibi parlayarak Kraliçe Geçidi'ndeki bir masada oturuyordu ve dedi ki, 'Krondor'daki ufak kediciğinden haberimiz var, senden yapmanı istediğimiz şeyi yapmazsan, ölür.' Tapınaktan yardım istersem öleceğini de ekledi." "Ona inandın mı?" diye sordu Owyn.

"Buna mecbur kaldım. Bildiği şeyler vardı. Bu Sürüngen denen kişi, sanırım, uzun zamandır insanları inceliyordu, zira geçmişim konusunda yeteri kadar bilgi sahibiydi. Ben bir şey yapamadan onu öldüreceklerini biliyordum."

Owyn, "O halde neden yolculuğa hazırlanıyorsun?"

"Bir ay kadar önce du Sandau'dan bir mesaj bekliyordum. Bunun yerine bir Geceşahini manastırın duvarına tırmanmaya çalıştı. Manastırı korumakla görevli bir biraderimiz onunla karşı karşıya geldi ve neredeyse ölüyordu, ama suikastçiyi öldürmeyi başardı.

"Ardından iki hafta sonra, kasaba merkezinden buraya doğru yürüyordum ki, aslında beni hedefleyen bir arbalet oku yanımda yürümekte olan bir biraderimize isabet etti." "Nereye gidiyorsun?" diye sordu Owyn.

Graves, "Sloop yakınlarında bir adamın bana iyilik borcu var. Kesh'te ticaretle uğraşıyordu. Ona, Krallık'tan çıkabilmem konusunda bana yardım etmesi için bir mesaj gönderdim. Bugün, bana yardım edebileceğine dair mesajı elime ulaştı."

Owyn, "Michael Waylander mı?" diye sordu.

"Evet," diye yanıtladı Graves. "Nereden bildin?"

Owyn, "Burada bir bağlantı var. Waylander, siz, Geceşahinleri ve bu Sürüngen. Bu konuda tahmin yürütebileceğimi sanmıyorum, ama eğer James burada olsaydı, bunu çözebilirdi."

"Bekleyemem. Sandau ölmüş bile olsa, ortada diğer Geceşahinleri var. Bana saldıran hâlâ ortalıklerde." "Doğru," dedi Gorath, "ama kardeşliğiniz sizi korumaz mı?"

Graves başını salladı, ifadesi pişmanlık doluydu. "Hemen onlara gitseydim belki. Ama bunu yapmadım ve yeminimi bozdu. Tek umudum Kat'i Krondor'dan çıkarabilmek ve Geceşahinleri beni bulmadan Kesh'e ulaşmak." "Biz Krondor'a gidiyoruz," dedi Owyn. "Beraber yolculuk edelim mi?"

"Senin büyüün ve dostunun kılıcı çok yardımcı olurdu, ama kendinizi tehlikeye sokarsınız."

Owyn güldü. "Gorath'la tanıştığımdan beri, belirli aralıklarla bunu yapıyorum."

"Hayat tehlikenin kendisidir," dedi Gorath. "Bu kıza karşı duyduğun aşkın seni görevine karşı nasıl böylesine körleştirdiğini anlayamıyorum, ama sonuçta siz insanlar hakkında pek çok şey bana garip geliyor. Eğer Owyn, Geceşahinleri ile ilginden dolayı seni öldürmememiz gerektiğini düşünüyorsa, ona uyacağım." Çizmesi, Graves'in oturduğu sırada, öne doğru eğildi, yüzü Başrahibinkiyle karşı karşıyaydı. "Ama bize bir kez daha ihanet edersen, senin kalbini yerim."

Graves gülümsedi, yüzü eski dayakçı halini andırıyordu, "İstediğin zaman denemekte serbestsin, elf," dedi.

Gorath hırıltıyla karışık bir sesle güldü.

Owyn, "Hiç paramız yok, bu yüzden yol boyunca yemek yemek için cömertliğine sığınacağız," dedi.

Graves ayağa kalktı ve eşyalarını toparlamasına yardımcı olacak keşişleri çağırdı. "Eğer beni Krondor'a sağ salim eriştirirseniz hem yemeğinizi hem de fazladan altınınızı kazanmış olursunuz."

Owyn, "Eğer o Geceşahini dışarıda manastırı gözlüyorsa, burada olduğumuzu bilecektir," dedi. "Bu gece gidiyoruz," dedi Graves.

Owyn irkildi. "Bir yatakta uyuyabilmeyi istiyordum," dedi şikâyet eder bir tavırla.

"Şimdi uyu," dedi Graves, odanın köşesindeki kendi şiltesini göstererek. "Gitme zamanımız gelince seni uyandırırım." Owyn başıyla onayladı. "Eğer gerekiyorsa." "Gerekıyor," dedi Graves. Owyn yerdeki, samanlarla doldurulmuş şilteye yattı ve Gorath'a, "Sen de uyumak ister miydin?" diye sordu.

"Evet," diye yanıtladı Kara Elf, ama ayakta durmaya devam etti, gözleri Graves'in üzerindeydi. "Ama Krondor'a yola çıktıktan sonra." Graves başıyla onayladı ve ayrılık için yapılan hazırlıkları incelemeye koyuldu.

İHANET

Troller başlarını kaldırıp, baktılar.

James, "Yavaşça hareket edin, sanki ne yaptığımızı biliyormuşuz gibi," dedi. Patrus fısıldadı, "Ne yaptığımızı biliyor muyuz?" "Hiç sorma-" diye karşılık verdi Locklear.

Troller silahlarını havaya kaldırıp, dövüşmek için dağılıyorlardı. James atını yavaşlattı ve "Hareket etmeye devam edin, fakat hazırlıklı olun," dedi.

Trollerin görünümü kabaca, enseleri olmayan insanları andırıyordu. Kafaları omuzlarından öne doğru uzamıştı, bu yüzden her zaman omuz silkiyormuş gibi görünüyorlardı. James, onların bu komik görünüşünün, gerçeklerden ne kadar uzak olduğunu biliyordu. Ova trolleri hayvanlardan pek az geliştirdi, bir dilleri ya da alet, silah kullanmak gibi yetenekleri yoktu. Onların dağlı kuzenleri ise insan standartlarına göre aptal olsalar da, zekilerdi ve nasıl silah kullanılacağını biliyorlardı. Dilleri insanlara homurtular ve ciyaklamalar gibi geliyor olabilirdi, ama sosyal bir örgütlenmeleri vardı ve nasıl dövüşüleceğini biliyorlardı.

Troller yaklaştığında, James elini selamlamak için havaya kaldırdı. "Narab nerede?" diye sordu sohbet eder bir havada.

Troller ilerlemelerini durdurdular ve birbirlerine baktılar. Alçak alınları, çıkık çeneleri ve büyük dişleri vardı, alt çenelerinden yukarı üst dudaklarına doğru iki sivri diş uzanıyordu. Biri sanki dinlermiş gibi başını çevirdi, "Burada Narab yok. Sen kim?" dedi.

"Bizler paralı askerleriz, ama buraya Narab'ı bulmak ve siz trollere neden ödeme yapılmadığını öğrenmek için yollandık."

Ödemeden bahsedildiğinde troller aralarında heyecanlı bir konuşmaya başladılar. Birkaç dakikanın ardından, konuşan ilk trol -James onun bir lider olduğunu düşünüyordu- "Biz dövüşmez para almazsak," dedi.

"İşte sorun bu," dedi James. Atının başına doğru eğildi ve dostça konuştu. "Bak, anlıyorum. Eğer yerinde olsaydım ve ödeme yapılmasaydı ben de dövüşmezdim. Hatta, Delekhan'ın bu davranışlarına karşı etrafımdakileri toplayıp eve dönerdim."

"Sen ödeyecek?" diye sordu trol, aniden elindeki savaş sopasını tehlikeli bir şekilde tutmaya başlamıştı.

James hızla yeniden eyerine oturdu, silahın herhangi bir tehditkâr hareketi halinde atını hareket ettirmeye hazırды.

"Sanırım," dedi James. Locklear'a döndü ve "Yanında ne kadar altın var?" dedi.

"Seyahat için kendime ayırdığım var!" diye tısladı Locklear. "Yüz altın krallık parasından

biraz fazla." James gülümsedi. "Onlara ver." "Ne?"

"Yap işte!" dedi ısrarcı bir şekilde daha kıdemli olan toprak beyi.

Locklear belindeki keseyi aldı ve trole fırlattı, trol keseyi şaşılacak bir çeviklikle yakaladı. "Bu da ne?"

"Yüz altın krallık parası," dedi James.

"Altın iyidir," dedi trol. "Artık size çalışıyoruz."

James sırttı. "Çok iyi; o halde biz dönene kadar burada kalın. Eğer biri bizi takip ederse, onları durdurun."

Trol başını salladı ve yanındakileri James'in geçebilmesi için yana çekti. Trollerden uzaklaşırken Locklear, "Neden hepsini satın alıp, evlerine yollamıyoruz?" dedi.

James, "Doğrusu, uzun vadede bu daha ucuza malolurdu. Ama kara elflerin bu denli düşük bir ücreti kabul edeceğini sanmam."

Patrus, "Dağ trollerinin aptallardan bir fazlası vardır, çocuklar," dedi.

"Ne?" diye sordu Locklear.

"Açgözlüdürler. Geri dönerken bizi serbestçe geçirip daha fazlasını istemeyeceklerini mi düşünüyorsunuz?" "Hayır," dedi James, "işte bu yüzden burada bir başka kesem var, her ihtimale karşı."

Locklear, "O yüzden mi benim altınıma ihtiyacın vardı? Geri dönerken kendininkini verebilmek için mi?"

"Hayır," dedi James. "Eğer dönüşte ödeme yapmadan geçebilirsek, geçeceğiz. Senin altınıni vermeni istedim, çünkü onlara kendi altınıni vermek istemedim."

Locklear homurdandı, Patrus ise gülüyordu. Yol boyunca ilerliyorlardı, bir süre sonra ufukta, yavaşça ilerleyen bir gurup atlı gördüler. "Yaklaşıyor olmalıyız," dedi James.

"Evet, Raglam o yükseltinin hemen öbür tarafında," dedi Patrus.

Düşman bölgesinin merkezine, endişesiz görünmeye çalışarak yavaşça ilerlediler. James, gençliğinde pek çok kere, olmaması gereken yerlere, sanki nerede olduğunu biliyormuş ve orada bulunmak için gerçekten bir nedeni varmış gibi görünerek girmeyi başarmıştı, bunun insanlar kadar kara elfler üzerinde de başarılı olmasını diliyordu.

Yükseltinin tepesine çıktıklarında bir köşeyi döndüler, James durdu. "Merhamet Tanrıları!" dedi yüksek sesle.

Mühendisler, Kuzeyelleri surlarına kuşatma kuleleri yapmak için hummalı bir çalışma

içindeydiler. "Tamam," dedi Locklear, "Baron'u bu yönden geldiklerine ikna etmek için daha fazlasını görmemize ihtiyaç yok sanırım, öyle değil mi?" Patrus ilerledi. "Bakalım daha başka neler yapıyorlar."

Büyük bir mancınığın yanında oturan bir gurup sıkılmış insanın yanından geçtiler. Bir moredhel savaşçısı onlara doğru geldi. "Nereye gidiyorsunuz?" diye sordu. James kayıtsız bir tavır takındı. "Shupik nerede?" Moredhel, "Kim?" diye sordu.

"Shupik. Komutanımız. Ona rapor vermeliyiz, ama kampını bulamıyoruz." "Bu Shupik denen adamı hiç duymadım," dedi moredhel.

James daha bir şey söylemeye fırsat bulamadan, Patrus, "Cehaletinin sorumlusu biz değiliz, seni sivri kulaklı zambak yutar! Yolumuzdan çekil de komutanımızı bulalım, yoksa sen kendi şefine, bulup buraya getirmemiz istenen bilgiye niçin ulaşamadığını anlatırsın!" dedi.

Patrus hızlı bir şekilde yürümeye, James'le Locklear'sa onu takip etmeye başladı. James, moredhelin yanından geçerken omuz silkti. Atlarıyla ilerlerlerken, Locklear homurdanıyordu, "Ben de yüz­süz olanın sen olduğunu sanıyordum." James kahkahasını zorlukla bastırdı. Yapım aşamasında olan bir düzine kulenin yanından geçtiler, James, "Birisi alan çalışması yapmış. Bunları yoldan kaleye götürmek zor olacak, ama onları yeterince hızlı hareket ettirip sura erişirlerse, bunları oraya yerleştirip surdaki askerleri hızla düzene sokabilirler."

Locklear başıyla onayladı. "Armengar'daki o ağır canavarlar gibisi yoktur."

James evet anlamında başını salladı. Sar-Isbandia'nın ovalarından Armengar surlarına doğru çekilen devasa savaş makinelerini hatırladı. Yalnızca Guy du Bas-Tyra'nın zekâsı o makinelerin surlara ulaşmasını engellemiştir. James, Baron Gabot'un yeterli bir savunmayı idare edebileceğinden şüpheliydi.

Atlarıyla ilerlerken Locklear, "Duvarlardan önceki yarım mili biraz aşkın bölgedeki birkaç sığ çukur onlara bayağı sorun çıkartabilir," dedi.

James sırttı. "Ciddi problemler, özellikle de yola bir şeyler atmaya başlarsak."

"Kayalar gibi mi?" diye sordu Patrus, yalnızca 'kötücül' olarak adlandırılabilir bir şekilde gülmeye başlamıştı.

Locklear, "Bayağı bir karışıklık olur," derken, besbelli neşeliydi.

Yoldan aşağıya inmeye devam ederlerken, Locklear, "Söylesene, Patrus, nasıl oldu da kendini tüm bunların ortasında buldun?" diye sordu.

Yaşlı büyücü omuz silkti. "Yaşlı Kont Belefote beni Timons'tan, kendi tabiriyle oğluna 'hastalık bulaştırdığım' için uzaklaştırdı. Sanki çocuk, ben olmasam yeteneklerini

keşfetmeyecekmiş gibi. Her neyse, Dük Laurie'nin büyücülere konuksever davrandığı Salador'a dek etrafta dolandım. Ama ben, beni meşgul edecek bir şey yoksa kolay sıkılan biriyimdir, Laurie de Gabot'un burada kendisine bu Kara Kardeşlik Efsunörücülerine karşı danışmanlık yapacak, büyüden anlayan birini istediğini söyleyince, ben de buraya geldim ve bir senedir Baron'un yanında çalışıyorum." "Moredhel Efsunörücüleri hakkında neler buldun?" diye sordu James.

"Kuzeyelleri'nde bazı notlar tuttum. Pek çok ufak ayrıntı. Bir manası olan fazla bir şey yok, en azından benim büyüden anladığım kadarıyla. Keşke batıdaki elfler hakkında bir şeyler bilseydim, o zaman öğrendiklerim hakkında daha fazla fikrim olurdu. Kaleye döndüğümüzde, size bulduklarımı gösteririm. Ama şu anda," dedi ileriye işaret ederek, "sanırım bir problemimiz var."

James, iki gruba ayrılmış savaşçıların yanından geçerken yavaşladı, bir tarafta insanlar, ötekindeyse moredhel ve insanların karışımından oluşmuş bir grup vardı. Karşılıklı sıcak bir tartışma içindeydiler ve James'le yol arkadaşları onlara ulaştığında, bir laf dalaşının eşliğinde oldukları görülüyordu.

"Ne dediği umurumda değil," diye bağırdı insanların grubunun sözcüsü olduğu açıkça anlaşılan. "Kroldech, bir köpeğe saldıracak pireleri bile yönetemez."

"Sözün seni bağlıyor! Karşılığında altın aldın, insanoğlu!" diye sertçe yanıtladı bir moredhel şefi. "Nereye emredilirse oraya gidersin, yoksa bir hain damgası yersin."

"Ben anlaşmamı Moraeulf'la yaptım! Onun altınını aldım. O nerede?"

"Moraeulf tıpkı bizim gibi babası Delekhan'a hizmet ediyor. Moraeulf batıda, çünkü babasının buyruğu bu. Eğer Delekhan Kroldech'i başımıza yerleştirdiyse, biz de onu izleriz."

James, yollarına atlarıyla devam ederlerken ilgisiz görünüyor, fakat her kelimeyi dinliyordu. Az ötelere geçtiklerinde, Locklear, "Saflar arasında anlaşmazlık," dedi.

"Yazık," diye karşılık verdi James, ifadesiz bir sesle. James atını dizginledi.

"Ne oldu?" diye sordu Locklear.

"Şu mancınığa bakın."

Locklear savaş makinesine baktı. "Nesi var?" "Onunla ilgili bir şey sana garip geliyor mu?" "Pek sayılmaz," dedi Locklear.

Patrus güldü. "Asla bir general olamayacaksın evlat. Eğer bir şeyi hareket ettirecek olsan, ilk iş olarak ne yapardın?"

Locklear, "Önce yükünü boşaltırdım-" dedi. Aniden gözleri irileşti. "Yüklü mü?"

"Keskin gözlü arkadaşının görmes için çabaladığı bu," dedi Patrus. "Yalnızca yüklü değil, aynı zamanda yanlış yöne çevrili."

"Ve eğer yanılmıyorsam, kolun ucundaki sepetin içinde duran o kocaman kaya, şuradaki hanın orada bir yere inmesi için ayarlanmış." James atının başını çevirdi ve söz konusu hana doğru atını sürmeye başladı. "Bu iyi bir fikir mi?" diye sordu Locklear. "Muhtemelen değil," diye yanıtladı James.

Hana yaklaştıklarında, bir çift moredhel savaşçısı onlara yaklaştı. "Nereye gidiyorsunuz, insanoğlu?" diye sordu biri. "Karargâh burası mı?" diye sordu James. "Kroldech'in kamp kurduğu yer."

"Shupik onunla içeride mi?"

"İçerde Shupik adında birini bilmiyorum," diye yanıtladı muhafız.

"Sanırım henüz buraya gelmemiş," dedi James, atını kasabanın merkezine doğru çevirdi.

Atlariyla uzaklaştıklarında James, "Birileri gerçekten de Kroldech'in başta olması fikrinden memnun değil," dedi.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu Locklear.

"Locky, iyi dostum- haydi sen, ben ve Patrus gidip bakalım, ayrılıkçı tohumlar ekebilecek miyiz."

Patrus başka bir hana yaklaşırlarken, kötücül kahkahasını attı. Locklear ve James atlarından indiler, hayvanları hanın önündeki yere bağladılar ve yaşlı büyücüyle birlikte içeri girdiler.

Pug, kendisi ve Katala'nın Yıldızlimanı'ndan ziyarete geldikleri zamanlar için Arutha'nın yanında hazırlanmış dairesindeki çalışma masasında bitkin bir biçimde oturuyordu. Arutha'nın devriyelerinden gelen, Yabon'da karşılaşılan bir moredhel hakkındaki raporu okumaya çalışırken, gözleri odağını şaşırmıştı.

Delekhan'ın gizemli büyülü danışmanları Altılar hakkındaki raporları, söylentileri, askerlerin, casusların ve görgü tanıklarının ifadelerini saatlerce karıştırmıştı. Owyn Belefote'un, Nago ile karşılaşması ve onun öncesinde olanlar hakkındaki konuşması Pug'ı rahatsız edici bir olasılık konusunda ikna ediyordu.

Ayağa kalktı ve liman ile onun ötesindeki Acı Deniz'i gören pencerenin önünde durdu. Kuzey rüzgârları sahili kesercesine estikçe, beyaz köpüklü dalgalar denizin üzerinde dans ediyordu. Akşamüstünün geç vakitlerinin ışığında, fırtına tüm şiddetiyle kopmadan, güvenli bir yere ulaşmak için, gemilerin limana yarışıyormuşçasına hızla geldiklerini görebiliyordu.

Böyle zamanlarda, Pug, Küçük Yol olarak adlandırılan öğreti hakkında daha fazla çalışma yapmış olmayı dilerdi. Hava büyü, bu temel ilkelerin özünün bir parçasıydı. Zihni, Tsuranilerin verdiği adla Büyük Yol'un ilk uygulayıcısı olarak Midkemia'ya döndüğünden beri yıllardır formüle ettiği bir fikirle mücadele ediyordu. Bazen kendini bir soğanın zarlarını soyar gibi hissediyordu, ortaya çıkan her katman yalnızca altındaki bir diğer katmanı gösteriyordu, gözlerde biriken yaşlarsa bunun algılanmasını iyice güçleştiriyordu. Pug birdenbire anladı, o daima bir soğandı. Güldü. "Büyü yoktur. Yalnızca soğanlar vardır!"

Devam edemeyecek kadar yorgun olduğunu biliyordu, gene de masasına geri döndü. Korkutucu bir sonuca ulaşmıştı, kabullenmek istemediği bir olasılıktı, ama tek cevap da buydu. İlerledikleri yolda, moredheller yeni birileriyle karşılaşmış, müttefik olmuşlardı.

Hafif bir gong sesi Pug'un başını kaldırıp bakmasına neden oldu. Ses, bir Tsuranili Yüce'nin, bir diğerinin konutuna ulaşmadan önce verdiği bir işaretti, böyle bir sesi dokuz yıl önce Kelewar'ı terk ettiğinden beri duymamıştı. Burada bir desen yoktu, bu yüzden ziyaretçisinin yerini nasıl belirlediği bir muammaydı.

Önündeki hava boşluğu kısa bir süre için parıldadı, ardından karşısında Makala belirdi. "Selamlar, Milamber," dedi Tsuranili büyücü. "Geleceğimi bildirmeden gelme cüretimi affet, ama karşılıklı bir anlaşmaya varma vaktimizin geldiğini hissettim."

Pug, "Bir desen olmadan buraya ulaşmayı nasıl başardın?" diye sordu. Makala, "Meclis'in tek üyesi sen değilsin-" diye söze başladı.

"Sabık üye," dedi Pug. Gediksavaşı'ndan sonra rütbe ve güçlerinin kendisine iade edilmesine karşın, Kelewan'daki Büyücüler Adası'ndaki Yüceler Meclisi üyelerinin arasına katılmak üzere geri dönmemişti.

"Nasıl istersen. Meclisin sabık üyesi. Sanatımızın geleneksel sınırlarını aşma yetisine sahip tek kişi sen değilsin."

Birinin, dilediği zaman bir desene ihtiyaç duymadan bir yere veya bir kişiye ulaşabileceğini keşfettim."

"Faydalı bir yeti," dedi Pug. "Bunun nasıl yapıldığını bir gün öğrenmek isterim."

"Belki bir gün," dedi Makala. "Ama buraya başka bir nedenle geldim."

Pug oturacak bir yer gösterdi. Tsuranili büyücü bunu reddetti. "Burada fazla kalmayacağım. Seni uyarmak için geldim." Pug sessizdi. Bekledi ve bir süre sonra Makala devam etti. "Ben ve bazı kardeşlerimiz, senin müdahale etmeni kabul edemeyeceğimiz bir işe giriştik, Milamber." "Pug," diye düzeltti. "Bu dünyada adım Pug."

"Benim için sen her zaman, dünyamıza gelip içimize yıkım tohumları ekmiş olan, barbar Yüce Milamber olacaksın." Pug içini çekti. Bu tartışmanın on yıl kadar geride kaldığını

sanmıştı. "Buraya geçmişi yeniden kurcalamak için gelmedin, Makala. Ne yapıyorsun ve beni ne için uyarıyorsun?"

Makala, "Ne yaptığımız seni ilgilendirmez, Milamber. Ve uyarımsa şu: Bu işe karışmaya yeltenme," dedi.

Pug bir süre sessizce bekledi, ardından, "Yıllar önce Fumita, beni Shinzawai'den getirdiğinde, Meclis'e kabulüme en çok karşı çıkanlar arasında olduğunu biliyorum."

"Karşı mı?" diyerek gülümsedi Makala. "Eğitime girmeden ölmen için oy verenler arasındaydım. Ardından İmparatorluk için büyük bir tehlike olduğunu düşündüm ve benim açımdan, gelişen olaylar bu şüphemin gerçek olduğunu gösterdi." "Her ne yaptıysam, en sonunda İmparatorluk'un hayrına oldu."

"Belki, ama tarih bize bu konuların çoğunlukla bakış açısı meselesi olduğunu gösteriyor. Fark etmez. Şu anda gerçekleşenler, hiç şüphesiz ki, İmparatorluk'un hayrına oluyor ve tabii ki vekilliğimizin de." Pug, "O halde bulmak üzere olduğum gerçek, varlığınla karşıma çıktı," dedi. "Bu ne olabilir?" "Delekhan'a yardım eden bu 'Altılar' olarak adlandırılan büyücüler aslında Tsuranili Yüceler."

"İlk elden toplamamış olduğun ipuçlarıyla bu sonuca varabilmenden dolayı seni tebrik ederim. Etkileyici bir çıkarım,

Milamber. Ama zaten Hochopepa senin her zaman sıra dışı bir zekâya sahip olduğun konusunda ısrarcıydı."

"Bir an için durup bakarak, bu çeşitli hareketlerin katılımcılarının davranışlarını izleyince hiç zor olmadı. Moredheller mi? Her zaman için diğer ırklara karşı derin bir nefret taşıdılar, kendilerinden olmayan herkesi kendi topraklarında bir işgalci olarak gördüler. Troller ve goblinler çoğu zaman onların piyonları oldu.

"Ama olayların işlenişine baktığımda, İmparatorluktan Midkemia'ya gelen cevherleri ve altın karşılığında satıldıklarını görüyorum. Altın Tsuranni'ye dönse ortada bir soru olmazdı, çünkü orada altın burada olduğundan yüzlerce kat daha değerli. Ama altın oraya hiç dönmedi. Silahlar için harcandı ve o silahlar da moredhellere verildi. Burada işin içine karışmış olan Tsuranilerin çıkarma olan hiçbir şey yoktu; görünen hiçbir şey.

"Ardından Delekhan tarafından kullanılan büyüler hakkında raporlar gelmeye başladı ve bu olaylara uymuyordu. Rapor edilen şeylerin çoğu yalnızca Tsurani Yüceleri tarafından gerçekleştirilebilirdi.

"Bu da aklımda bir tek som oluşturdu: Neden?"

"Nedenini bilmen gerekmez. Söz konusu senin kararın, Milamber. İmparatorluk'un kutlamaları sırasında bizden biri olmadığını gösterdin ve savaşılordunu utanç içinde kendi hayatına son vermeye zorladın. Burada, doğduğun dünyada yaşıyorsun ve karın olarak bir

Thuril'i seçtin.

"Güç gösteren bir kızın var, fakat sen onun yaşamasına izin veriyorsun."

Pug'ın gözleri, öfkesinin her an su yüzüne çıkabileceğini belirtir bir şekilde kısıldı. "Ağır ol, Makala! Burası İmparatorluk değil ve sözlerin kanun sayılmaz."

"Gediğin her iki tarafında da karşılaştığımız zorluklar var," dedi Tsuranili Yüce. "Kardeşlerimizden diğerleri, Minwanabi Hanedanı'nın, Acoma Hanedanı tarafından yok edilmesinin sonuçlarıyla başa çıkmalı. İmparatorluk'un düzeni tehdit altında. Ve burada, doğduğun dünyada, Yıldızlımanı'nda yarattığın Akademide, bizden bazıları dahi öğrencilerine eğitim vermeyi kabullendiler." Sesi kızgınlıktan yükselmişti. "Eski düşmanlarımız!" "Bizler sizin düşmanlarınız değiliz," dedi Pug, yorgunluğu artık kendisini etkilemeye başlamıştı. "Ichindar bunu biliyor."

"Cennetin Işığı sonsuza dek yaşamayacak. Bunu takiben de Meclis, iki bin sene boyunca içinde mutlulukla yaşadığımız düzene dönmek için baskı yapacak.

"Ama planlarımıza karşı tek ve en büyük tehdit olan sen, işimize burnunu sokmayasın diye, kızını, senin bizim için bir tehdit olmadığını konusunda ikna olana dek tutacağımız bir yere götürdük."

Pug'ın öfkesi taşacak gibiydi. Öfkesini güçlkle tutabilen Pug tıkanı. "Gamina! Ona ne yaptınız?"

"Ona bir zarar gelmedi. Bizim planlarımızı bozmadığın sürece güvende kalacak."

"Eğer moredhellerle işbirliği içindeyseniz, planlarınız toplu katliam anlamına geliyor demektir, Makala! Söz konusu kızımın hayatı dahi olsa, bir kenara çekilip, anayurdumu yok etmenize izin vereceğimi düşünebiliyor musun?" Tsuranili

Yüce'nin önüne dikildi. "Ve gücünün benimkine karşı gelebileceğini?"

"Asla, Milamber. Sen, kardeşlerimiz arasında en büyüğsün, işte bu yüzden etkisiz hale getirilmen gerekiyor. Ama eğer beni yok edersen, yapılması gerekeni yapacak başkaları olacaktır. Eğer kızına ulaşmak istersen, sana karşı gelmeyeceğiz." Yana çekildi ve devam etti, "Aslına bakılırsa, ona gitmen için gereken imkânları sana veririz, ama seni uyarmak isterim, bu bir hata olabilir, ne de olsa senin yıldırıcı cesaretin dahi buraya dönmene yetmeyecektir." "Bırak ona gideyim," dedi Pug, kızı için duyduğu korku, yorgunluğunu silip atmıştı. "Karıma bir not yazar yazmaz." "Hayır," dedi Makala. "Eğer gideceksen, şimdi gideceksin." Tsurani ulaşım kürelerine benzeyen ancak farklı bir alet çıkardı. Yere koydu. "Tek bir yolun var, Milamber. Seni kızına ulaştıracak, ancak ben bunu çalıştırdıktan sonra bir dakika içinde gidersen. Yanındaki bir sürgüye bastırıldı ve haritaların üzerine yerleştirdi. "O dakika şimdi başlıyor." Döndü ve uzaklaştı, bir başka alet çıkartarak işler hale getirmek için elinde tuttu, "Yaptıklarım İmparatorluk'un yararına, Milamber. Sana karşı asla kişisel bir kin beslemedim. Bu daha düşük seviyeli insanlar içindir. Bunların sonunda dilerim ki,

sen ve ailen iyi olursunuz, ama eğer bana karşı gelersen, hepinizin yok olmasını sağlarım, İmparatorluk'un iyiliği için," dedi ve ortadan kayboldu.

Pug bir tüy kalem kaptı, mürekkebe batırdı ve biri hariç masa üzerindeki tüm kâğıt ve tomarları koluyla süpürdü, bir haritanın arkası olan kâğıda hızla üç kelime yazdı. Ardından kalemi bırakıp, yazı için bir kömür parçasıyla iki kâğıt tomarını aldı, Makala'nın bırakmış olduğu aleti kavradı, hafif bir vızıltı ve yüksek tonda çığılı andıran bir sesle alet harekete geçti, gitmişti, geride, pencereden içeri giren, Krondor'a nihayet ulaşmış olan öfkeli fırtınanın rüzgârıyla uçuşan kâğıtlar kalmıştı yalnızca.

Han kalabalık, kirli ve gürültülüydü, içerdekiler en ufak bir nedenle kavga etmeye hazır görünüyorlardı. James sırtarak barda duruyordu.

"Seni bu kadar mutlu eden ne?" diye fısıldadı Locklear.

"Evdeyim, Locky. Böyle yerleri özlemişim."

"Sen çıldırmışsın, evlat," dedi Patrus. "Genç ölmeye mi niyetlisin?"

"Sana bir ara çocukken vaktimi geçirdiğim yerleri anlatırım. Şimdi, bu grubun birkaç hafta içinde güneye gideceklerden olma olasılığı eğlendiriyor beni."

"Ters olan bir şey var," diye fısıldadı Locklear. "Bu bir ordu değil, bunlar ayaktakımı."
"Locky, haydi çıkıp biraz temiz hava alalım."

Dostlarını handan dışarıya çıkardı. Gece olmuştu, soğuk ve nemliydi, hafif bir yağmur çiseliyordu. Duyulamayacakları bir mesafeye geldiklerinden emin olduğunda James, "Nereye baksam karşımda sur yemleri görüyorum ve Delekhan'ın yakın dostları listesinde üst sıralarda olmadığına iddiaya girebileceğim birkaç moredhel klanı var." "Sur yemi," diye güldü Patrus. "Bunu sevdim."

"Duvarın tepesine ilk çıkan olsan böyle demezdin," dedi James ile birlikte Armengar ve Yüksekşato surlarında dikilip, bunu yapmaya çalışan askerlerin ölümüne şahit olan Locklear. "Ordu nerede?" diye sordu James bir cevap beklemeksizin.

"Konuştuğumuz sırada, bize doğru ilerliyor," diye yanıtladı Locklear, nüktedan bir tavırla.

"Kroldech'in bildiklerini bilsek, daha iyi bir fikrimiz olurdu." "O halde," diye önerdi Patrus, "neden gidip ona sormuyoruz?"

James, "Ya da belki ben gizlice içeri girip, ortalıkta buyruğa benzeyen şeyleri inceleyebilirim," dedi.

"O moredhellerin tavuk eşinmesini andıran yazısını okuyabiliyor musun, evlat?" diye sordu büyücü.

James'in yüzündeki gülümseme kayboldu. "Hayır, bu aklıma gelmemiştir." Delekhan'ın

alan kumandanına göndereceği emirler o dilde olmalıydı, Kralın Lisani'nda değil.

Patrus sırttı. "Ben yapabilirim."

"Nasıl?" diye sordu Locklear. "Sana moredhel dilini kim öğretti?" "Hiç kimse," dedi büyücü yüzünde tiksinti dolu bir ifadeyle.

"Ah!" dedi Locklear, birden anlayarak. "Büyü!"

Patrus gözlerini kaydırarak, "Doğru, büyü," dedi. Locklear'ın ensesine şaka yollu bir tokat indirdi ve ekledi, "Budala." James, "Sanırım gene de bir sorunumuz var," dedi.

"Nedir?" diye sordu Patrus. "İçeri gizlice gireceksin, kâğıtları alıp bana getireceksin. Onları okuyacağım, sen tekrar içeri girip, onları yerine koyunca biz de buradan ayrılacağız."

"İşte sorun da bu," dedi James. "İçeri bir kereliğine gizlice girip çıkabilirim, ama ya ikinci sefer? Ve planlar yerlerinde yokken kaybolduklarını fark ederlerse, onları kesinlikle değiştireceklerdir." "Kaç yoldan o geçitten inip, kalenin surlarına ulaşabilirler?" diye sordu Locklear.

"Pek çok," dedi James, "ve biz biri için hazırken onlar bir başkasından gelirse, bu ayaktakımı bile bize çok şeye malolabilecek sorunlar çıkarabilir." Sinirle başını salladı. "Lanet olsun."

Birilerinin onları oyalanırken görmemesini istediklerinden yürümeye devam ettiler. Her ne kadar kasabadaki kampın büyük kısmı uyuyor ya da Raglam'ın hanlarından birinde içiyor da olsalar, oyalanarak yürüyen şüpheli kimseleri görebilecek yeterince asker vardı.

Locklear, "Ya orada kâğıtlara bakarken içeride olmak için bir nedenimiz olursa?" dedi.

"Ne?"

Locklear sırttı. "Bir fikrim var."

James, "Genellikle bunu söylediğinde olanlardan hoşlanmıyorum," dedi.

"Haydi," dedi genç toprak beyi. "Bu mükemmel."

"Ah, işte bunu söylediğinde olanlardan gerçekten hiç hoşlanmıyorum." Locklear kasabanın güney ucundaki en büyük sokağı geçti ve mancınığın nişan almış vaziyette beklediği açıklığa geldi. Makinenin altında bir grup mühendis uyumaktaydı, Locklear diğerlerine sessiz olmalarını işaret etti. Parmak ucuyla makineye yaklaştı ve biraz uzaktan incelemeye başladı. Ardından, yumruğu kadar büyük bir taş bulana kadar yerlere bakındı. Makineyi işaret edip sessizce sordu, "O bırakma kolunu buradan vurabilir misin?"

James bir an baktı ve "Hayır, ama oradan vurabilirim," dedi. Mancınığa aynı mesafede, fakat başka bir açıda olan bir yeri gösterdi. "Sanırım bana vurarak mekanizmanın

mandalını çalıştırıp çalıştıramayacağını soruyorsun."

Sabırsızlığını belli eden Locklear, "Evet, demek istediğim buydu. Orada dur ve sana işaret ettiğimde yüze kadar say. Ardından taşı fırlat ve mandalı serbest bırak," dedi.

"Peki ya bağlar?"

"Onlarla ben ilgilenirim. Patrus, benimle gel."

Locklear yaşlı büyücüyü yanına çekti ve "Oraya yürü-" dedi, mühendislerin uyuduğu yerin öteki tarafını işaret ederek

"-ve beni bekle."

Patrus söyleneni yaptı, James'in hareket etmediğini gören Locklear elini sallayarak ona uzaklaşmasını işaret etti. Başına gelenlere inanamayan James kafasını salladı, ama kendisine söylenen yere gitti.

Locklear sürünerek mancınığa yaklaştı ve devasa aletin kolunu tutan halata baktı. Eğer bu halat yerinde olmazsa, büyük kolun yükünü fırlatmasına yalnızca mandal ve dişlilerin düzeni engel olabilirdi. Mümkün olduğunca sessiz bir biçimde, Locklear hançerini çıkardı ve halatı kesti. Bu büyük iplerden oluşmuş yığını kesmek ve mühendislerin uykularından uyanıp uyanmadığını kontrol etmek epey zor olmuştu

Halat kesildiğinde uzaklaştı ve hızla kampın etrafını dolandı. Patrus'a gitti, yaşlı adamı kolundan tutarak karanlık bir yere götürdü. Tam gözden kaybolmak üzereyken, James'e işaret verdi.

Hâlâ Locklear'ın planının ne işe yarayacağını anlamayan James yüze kadar saymaya başladı. Yetmiş ulaştığında, uzaktan yükselmekte olan sesleri duydu. Doksana ulaştığında, kendi yönüne doğru yaklaşmakta olan ayak seslerini duyuyordu. Yüze ulaşmayı beklemeden, doksan ikide taşı fırlattı. Keskin gözü ve güçlü kolları ile, taşı tam atması gereken yere isabet ettirerek, mandalı serbest bıraktı. Makinenin kocaman kolu taşı büyük bir gürültüyle fırlattı ve taş tepesindeki kirişe sertçe çarptı. Ses anında mühendisleri uyandırarak ayaklanmalarına ve "O da neydi? Ne? Bunu kim yaptı?" diye bağırmalarına neden oldu.

Bunun hemen ardından Patrus ve Locklear bir grup moredhel savaşçısıyla geldiler. "İşte oradalar!" diye bağırdı Locklear. "Kroldech'i öldürmeye çalıştılar!"

Hâlâ şaşkınlığını üzerinden atamamış mühendisler etraflarında koşuştururlarken, savaşçılar ileri atıldılar. Bu sadece bir an sürdü, ardından birdenbire kendilerini ihanetle suçlayan moredhel muhafızlarına bağırmağa başladılar.

Locklear Patrus'u kolundan çekti ve hızla James'in yanına götürdü, bu sırada kasabanın diğer tarafından bağırma ve karmaşanın sesleri geliyordu. "Onlara ne söyledin, Locky?"

"Yalnızca bu endişeli yaşlı adamın, kayıp kedisini ararken mancınıklarını komutanlarının evine yönelten bir gurup hainin yuvasıyla karşılaştığını, kime gideceğini bilmediği için de, onu buradaki sadık guruba getirdiğimi."

"Peki sadık mıymışlar?" diye sordu James gülerek.

Locklear gülüşüne karşılık verdi. "Nereden bileyim? Eğer Kroldech'i öldürmek isteyen grubun bir parçası bile olsalar, kendilerine söylenen vakitte harekete geçmeyen bu mühendislerin tepesine bineceklerdi nasıl olsa." James, takdirini belli eden bir ses tonunda, "Kahretsin, bazen gerçekten de sinsi piçin teki oluyorsun," dedi.

"Bunu büyük bir övgü olarak alıyorum, özellikle de kimden geldiğini düşününce," dedi Locklear.

Kroldech'in karargâhı olarak bilinen bölgeye eriştiler ve James, "Sanırım ne yapacağımı biliyorum," dedi.

Şaşkınlık içinde görünen askerlerin ve kasaba halkının arasından itekleyerek, "Çekilin! Bırakın geçelim!" diyorlardı. Hasarı görebilecekleri bir yere geldiklerinde hayretten donakaldı. Taş çatının tam merkezine çarpmış, üst katı yıkarak ikinci katın üzerine çökmüştü. Ana kapılar menteşelerinden sökülmüştü. "Kahretsin, adamlar gayet iyiymiş," diye fısıldadı James, mühendislerin becerilerine duyduğu hayranlıkla.

Ardından hareketsiz durduğunu fark etti ve James, "Komutanı kurtarmamız gerek!" dedi.

Yakınlardaki birkaç savaşçıya el salladı ve "Komutanı bulmamıza yardım edin!" dedi.

James, kendisini takip eden savaşçıları hanın yıkıntılarına soktu. Sersemlemiş pek çok savaşçı yerde dağınık bir halde yatıyordu, James salonların artık yalnızca bir buçuk metre kadar üzerindeki çatlamış ve yıkılmış çatı kirişlerinin altında eğilmek zorunda kalmıştı. "Komutan nerede?" diye sordu birine.

"Orada, salonların arkasındaki yerdeydi," dedi yüzünden kan boşalmakta olan bir moredhel savaşçısı. James'i içeri doğru takip eden moredhellere dönerek, "Savaşçıları dışarı, güvenli bir yere götürün," dedi. Sanki aralarından rasgele seçermiş gibi Patrus ve Locklear'ı göstererek, "Sen ve sen, benimle gelip komutanı bulmama yardım edin," dedi.

Kirişlerden birinin altından sürünerek geçmek zorunda kaldılar. Bir dakika kadar karanlıkla mücadele ettikten sonra, komutan tarafından kullanılan odaya vardılar. Kapı menteşelerinden sökülmüştü ve kirişin üzerinden tırmanmak zorunda kaldılar, fakat sonunda içeri girmeyi başardılar.

Ok büyüklüğünde iki ağaç kıymığı yüzünden ölmüş iki moredhel kapının önünde yatıyordu. Ancak bir masanın ardında çömelmiş bir moredhel, dehşetle inliyordu, fakat yaralanmamıştı. Parmaklarındaki yüzükler ve boynundaki altın muskaya bakarak James

onun komutan olduğunu anladı. Kıvrılarak uzanmış ve besbelli geçirdiği sarsıntı yüzünden kendini kaybetmişti.

"Bir moredhel şefinden beklenecek davranış değil," dedi Locklear.

"Onu dışarı çıkar Locky," dedi James, "ama işi ağırdan al. Patrus ve ben yangından neler kurtarabileceğimize bir bakalım."

"Ne yangını?" diye sordu Locklear.

James eline bir kâğıt aldı ve Patrus'a uzattı. "Bu önemli mi?"

Büyücü bir an için gözlerini kapattı ve ardından açtı. Belgeye baktı ve "Hayır," dedi. James kırık lambalardan birini aldı ve kâğıdı içine batırdı. Ardından kemerindeki çantasından çakmaktaşı ve çelik çıkarıp, kıvılcımıyla kâğıdı yaktı.

Yanan kâğıdı Patrus'tan aldı ve diğer eliyle yanmakta olan kâğıdı gösterdi, "İşte bu yangın!" dedi. Locklear sırttı, "Ah." Kroldech'i kolundan çekiştirdi ve "Komutan, kaçmalıyız! Yangın!" dedi.

Bu, donup kalmış moredhel şefini yeniden canlandırır gibi oldu. Locklear'ın kendisini ayağa kaldırmasına izin verdi ve anadilinde bir şeyler söyledi.

"Benimle gelin, komutan," diye tekrarladı Locklear. Kroldech'i uzaklaştırdı.

Patrus ve James hızla kâğıtları incelediler, Patrus'un James'e verdiği her değersiz kâğıdı, James yanan ateşe attı. En sonunda, "Bu. Bu saldırı planı," dedi.

"Onu bana oku," dedi James, "çabuk."

Patrus okumaya başladığında, James okunan belgenin her kelimesini aklına kazımaya gayret gösterdi. "Aklımda. Şimdi diğer kâğıtlardan da birkaçını toparla ve beni izle."

Ateş artık gayet etkili bir biçimde yanıyordu ve kalasların altından sürünerek geçmeleri gereken noktaya geldiklerinde içerisi ısınmıştı. Alevler çatıdan patlayarak yükseldiğinde dışarı güvenli bir biçimde çıkmışlardı. Locklear'ı hâlâ titremekte olan komutanı tutarken buldular.

Onlara ulaştığında James, "Efendim! Bu kâğıtları kurtarmayı başardık," dedi. Elinde rasgele bir demet halinde duran kâğıtları uzattı.

Kroldech'in gözleri odaklandı, en sonunda neler olduğunu anlamıştı. "Suikastçiler!" diye bağırdı. "Beni öldürmeye çalıştılar."

"Gözlem altındalar," dedi Locklear tarafından uyarılmış olan moredhel şefi. "Bu paralı askerler sizi kurtardı, efendim." Kroldech, James'in elinden kâğıtları aldı ve onları incelemeye başladı. Bir süre sonra, savaş emirlerinin yazılı olduğu kâğıdı buldu ve

gölümsedi. "İyi!" James'in koluna acı vermeye yetecek şiddette vurdu. "Sizler birer kahramansınız!" Savaş planını James'in burnunun altına dokundurdu. "Bunun ne olduğunu biliyor musun?"

James bilmiyormuş gibi davrandı. "Hayır. Sadece kurtarabildiklerimizi kurtardık, efendim."

"Eğer bu kaybolmuş olsaydı, tüm bu planları yeniden çizmek zorunda kalacaktım. Beni günler sürecektir bir işten kurtardınız." Yangına bakarak, "Benim hayatımı da kurtardınız. Size borçluyum." "Önemli değil," dedi James.

"Saçmalık," dedi Kroldech. "Yarın bana gelin, sizi ödüllendireceğim."

"Teşekkürler, efendim," dedi James. "Geleceğiz."

James Locklear'a dönüp, "Patrus nerede?" diye sorarken, hâlâ sarsıntı içerisindeki moredhel lideri yeni odasına birinin refakatinde gitti.

"Seninle birlikteydi. Atları bıraktığımız yerde olabilir mi?"

Atların kendilerini beklediği yere gittiler. Patrus üçüncü bir at almış ve onu eyerliyordu. Locklear, "Kroldech birer kahraman olduğumuzu söyledi. Yarın gelip de ödülümüzü almak ister misiniz?" diye sordu.

"Sen ödülünü almak için burada kalacak mısın, James?" diye sordu yaşlı büyücü.

"Troller uçabildiğinde. Yarın sabah, Kuzeyelleri'ne giden yolu yarılamaş olmak istiyorum."

Tüm gözler yanan hanın üzerinde olduğundan, karşılıklarına kimse çıkmadan yola ulaşmayı başardılar. Sıkılmış görünen bir paralı asker, gecenin bu geç saatinde yolda ne aradıklarını sorduğunda James, "Elfler güneydeki trolleri idare edemiyorlar; onları bir düzene sokalım diye oraya gidiyoruz," dedi.

"Orada bir sorun olduğunu duydum," dedi muhafız. "İyi şanslar."

"Teşekkürler," dedi James.

İşitme mesafesini aştıklarında, Locklear, "Patrus! O atı nereden buldun?" diye sordu.

"Ödünç aldım," dedi yaşlı büyücü kıkırdayarak. "Kroldech yarına kadar kaybolduğunu anlamaz."

Geri dönüş yolunda Locklear'ın tek tesellisi James'in de kendi altın kesesini trollere vermiş olmasıydı, ama artık en azından troller onları dostları olarak görüyordu. Havanın soğuk ve yağmurlu olması nedeniyle, at yolculuğu çetin geçiyordu. Atlar yoruluyordu ve ara ara yürütölmeleri gerekiyordu.

Bir süre sonra kaleye tırmanan yola ulaştıklarında James, "Askerlerimiz nerede?" diye sordu.

Locklear, "Belki ön safların bir kısmı yağmurdan korunmaya çalışıyor olabilir, ama haklısın. Şimdiye kadar diğerlerini görmüş olmalıydık," dedi.

James atını sertçe topukladı, dörtmala ilerleyerek yorgun hayvanı kaleye uzanan dik yoldan mümkün olduğunca hızla gitmeye zorluyordu. Kaleyi gördüklerinde, kapının açık, parmaklıklı kapının ise kapalı olduğunu fark ettiler, duvarlarda meşaleler yanıyordu.

"Girip içeri kapanmışlar!" dedi Locklear.

Hendeğin kenarına ulaştıklarında James seslendi, "Kaledekileri selamlıyoruz!"

Yukarıdan bir gözcünün sesi duyuldu, "Kim var orada?"

"Toprak Beyi James, Toprak Beyi Locklear ve Patrus. İçeri girmemize izin verin."

Bir tartışma oldu, ama sonunda parmaklıklar yukarı kalkarken, ağır köprü de aşağı indirildi. James ve diğerleri bu asma köprüden geçtiler.

Giriş kulesinin içinde bir grup asker bekliyordu, James atından indi. "Sorun nedir?" diye sordu.

Askerlerden biri, "Suikastçiler, toprak beyi. Geceşahinleri kaledeydi," diye yanıtladı. Locklear, "Ne oldu?" diye sordu.

"Baron Gabot öldü, derebeyi. İki yüzbaşı ve çavuşumuz da öyle."

"Tanrılar adına," dedi Locklear.

"Komuta kimde?" diye sordu James.

Askerler birbirlerine baktı, en sonunda biri, "Sizde, derebeyi," diye cevap verdi.

TALİMATLAR

Atlılar hızla anayoldan geçiyordu.

Owyn, Gorath ve Ethan Graves atlarıyla, kendilerini Krondor'a ulaştıracak olan anayoldan hızla geçtiler. Karaavlak'ta, iyi bir handa bir gece geçirmişler, kaliteli bir şişe şarabın keyfini çıkarmışlar -Gorath bunun Baron Cavell tarafından ikram edilenden daha iyi olduğunu istemeye istemeye kabul etmişti- ve yere kurulmuş şiltelerin üzerinde uyumadan önce sıcak bir yemek yemişlerdi. Yolculuğun geri kalanı daha az konuksever bir şekilde geçmişti, yoldan uzakta yıldızların altında, kayalık arazide uyku tulumlarının içinde kıvrılmışlar ve iki keresinde de yağmur altında uyumuşlardı.

Malac Geçidi'nden Krondor'a on beş gün gibi gayet kısa süren bir yolculuk yapmışlar ve bu sırada atlarının ölümüne neden olmamışlardı. Krondor artık görüş alanlarının içerisindeydi.

Yürüyüş durumuna geçirmek için atlarını yavaşlattıklarında, Graves, "Kendimi Ishop Tapınağı'nın merhametine bırakıp, günahlarımı itiraf etmeliyim," dedi. Owyn, "Ne yaparlar?" diye sordu.

"Belki idam ederler, belki de sürgüne gönderirler. Bilmiyorum." İçini çekti. "Çok da umurumda değil, ondan evvel Kat'i şehirden çıkarmalıyım."

"Onu nereye göndereceksin?"

"Kesh'e. Orada bağlantılarım var. Durbin'de yaşayan eski ticaret ortaklarım." Owyn, "Duyduğum kadarıyla Durbin zor bir yermiş," dedi.

"Eğer sokaklarda yaşamak zorundaysan Krondor da öyledir," diye yanıtladı Graves.

Owyn, Locklear ile ilk tanışmalarından itibaren kendisinin ve yol arkadaşlarının açığa çıkardığı ilişkileri toparlamaya çalışıyordu. Pek çok kez Derebeyi James'in hâlâ kendileriyle birlikte olmasını dilemişti. Graves'e sordu, "Peki ya Prens'in adaleti?" Graves omuz silkti. "Eğer Ishoplular beni Arutha'ya teslim ederlerse, muhtemelen astıracaktır."

Owyn bunu düşündü. Graves ile birlikte geçirdiği iki hafta boyunca bu yaşlı ve kaba saba adamı sevmeye başlamıştı. Geçmişi hakkında özür diler bir hali yoktu, yalnızca kaçakçılık, haraç alma gibi eylemlerini ve Krondorlu Şakacılar adına bir kişiden çok daha fazlasını öldürdüğünü kabulleniyordu. Davranışları nedeniyle hiçbir mazereti yoktu, yalnızca tapınağın çağrısını almış olduğu için, değişmiş bir adam olduğunu belirtiyordu.

Owyn ona inanıyordu, ama bir kavga anında da Graves'in kendi tarafında olmasını isteyeceğine karar verdi. Ak saçlarına ve yüzündeki çizgilere karşın hâlâ güçlü görünümlü bir adamdı.

Şehrin kapısı silahlı muhafızlar tarafından korumuyordu, içlerinden biri elini kaldırdı ve "Dur!" dedi.

Owyn, "Bir sorun mu var, muhafız?" dedi. Gorath'ı işaret ederek, "Bu da kim?" diye sordu.

"Benimle konuşabilirsin," dedi Gorath. "Dilini konuşabiliyorum."

"Peki o halde, sen kimsin?" diye sordu muhafız. "Kronдор'da işin ne?" Gorath, "Büyücü Pug'a, Prens Arutha'dan bir mesaj getirdim," dedi.

Bu isimleri duyduğunda muhafız şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı. Onları bir yana çekti ve "Sizi saraya bir refakatçi ile göndereceğiz," dedi. Ses tonu, bu seçimin kendilerine bağlı olmadığını belli ediyordu. Bir başka asker aceleyle şehre gitti ve on dakikadan daha kısa bir sürede, yanında yarım düzine kadar üzerlerinde şehir asayiş örgütünün kısa pelerinleri bulunan yapılı adamlarla geri döndü. Başlarında, pelerininin üzerinde rütbe belirten bir rozet bulunan uzun boylu bir adam vardı. Kapıdaki muhafızların çavuşuyla bir süre konuştuktan sonra Gorath'ın yanına geldi. "Prens'ten büyüğü Pug'a bir mesaj taşıdığını mı iddia ediyorsun?" Gorath, "Dediğim buydu," diye yanıtladı.

"Ben Kronдор Şerifi'yim. Sarayda sana kefil olacak biri var mı?"

Gorath, Owyn'e baktı. Owyn, "Pek çok kişi ile tanıştık, ama bunların çoğu şu sırada Prens Arutha ile dışarıdalar. Eğer Pug saraydaysa bize kefil olacaktır," dedi.

Şerif bir an için her üçüne de nefret dolu bir bakış attı, ardından, "Gelin," dedi.

Saraya doğru yürümeye başladı, Graves, "Benim Işhap Tapınağı'na gitmem gerek," dedi.

Omzunun üzerinden bakan şerif, "Sizi sarayda bıraktıktan sonra tapınağı ziyaret edebilirsiniz. Gelen ve giden şüpheli kişiler hakkında emirler aldık ve siz de bu tarife uyuyorsunuz.

Eğer Kraliyet Muhafızlarının Komutanı sizi serbest bırakmak istiyorsa bu onun seçimi," dedi. "Ben Işhap Kardeşliği'nin bir üyesiyim ve onların koruması altındayım," dedi Graves.

"O halde komutanın hikâyenizle ilgili bir sorunu varsa, seni alıp götürülebilirler," dedi şerif anlamsız sözlere yer bırakmayacak şekilde.

Aralarında başka bir konuşma geçmeden saraya ulaştılar. Kapıda şerif onları Kraliyet Muhafızı'na teslim etti. Bir çavuş geldi ve "Yüzleriniz, tanıdık geliyor, ama elimde hiçbir emir yok, o yüzden ne yapmam gerektiğini öğrenmek için içeri mesaj yollayacağım," dedi.

Gene beklediler, bir süre sonra çavuşa bu üç adamı içeri kabul etmesi yönünde bir mesaj geldi. Çavuş, atları almaları için saray seyislerini, eşyaları içeri taşımak içinse saray hamallarını çağırdı. Ardından üçünü Şövalye-Mareşal'in odasına yönlendirdi. içeride bir yüzbaşı yalnız başına oturuyordu, içeri girdiklerinde başını kaldırıp baktı. Owyn adını bilmiyordu, ama Prens'le en son konuşmaları sırasında o da bulunuyordu ve kendilerinin iddia ettikleri kişi olduklarını bilirdi. "Owyn," dedi selamlayarak. "Büyücü Pug için bir mesajınız mı var?"

"Evet," dedi Owyn. "Prens Arutha'dan. Yaklaşan istilada, büyünün işin içine gireceğinden duyduğu endişeden dolayı, büyücünün kendisine katılmasını istiyor."

Uzun yıllar askerlik yapmış yüzbaşı, besbelli hayal kırıklığına uğramıştı. "Lordumuzun emrine uymaktan başka bir tercihim olmazdı, ancak hâlihazırda, büyücü Pug burada değil." "Yıldızlimanı'na mı döndü?" diye sordu Owyn.

Yüzbaşı başını iki yana salladı. "Nereye gittiğini kimse bilmiyor. Karısı birkaç gün önce arkasında gizli bir not bırakarak ortadan kaybolduğu haberiyle geldi. Kimse bundan fazlasını bilmiyor."

Gorath, "Kaçırılmış olabilir mi?" dedi.

Yüzbaşı bir kez daha başını iki yana salladı. "Büyüden pek anlamam, ama Dük Pug'ın yeteneklerinden anladığım kadarıyla, eğer kendi isteği dışında bir nedenle buradan ayrılmış olsaydı, burası şu anda dumanı tüten bir harabeden başka bir şey olmazdı."

"Bu notu görebilir miyiz?" diye sordu Owyn.

"Bunu Leydi Katala ile görüşmelisiniz. Ona bir mesaj göndereyim, bakalım sizinle görüşmek ister mi."

Haberci hızla, Leydi Katala'nın kesinlikle onlarla görüşmek istediği haberiyle geldi. Habercinin arkasından seğirterek Pug ve ailesinin sarayı ziyaret ettikleri zamanlarda kullandıkları daireye vardılar. Katala onları bekliyordu.

Minyonluğuna karşın, etkileyici bir kadındı, teni karaydı, normalde simsiyah olan saçlarında ufak kırçıklar vardı. Ufak tefek olmasına karşın, ifadesinde bir güç vardı ve bu içinde bulunduğu rahatsızlığın daha da belirgin olmasına yol açıyordu. Çıldırmaya çok yakın görünüyordu, fakat duygularını kontrol altında tutuyordu.

Aksanı Owyn'e farklı gelmişti, Sumani ve Yabon'da tanıştığı diğer Tsuranililerinkine yakındı, ama tamamıyla aynı değildi. "Anladığım kadarıyla kocamı aramak için geldiniz," dedi.

"Evet, Leydim," dedi Gorath. "Prensten, Pug'a ihtiyaç olduğuna dair bir mesaj getirdik." "O nerede?" diye sordu Owyn.

"Bilmiyorum," dedi. "Kızımızı hatırlıyorsunuzdur sanırım." Gorath başıyla onayladı.

"Birkaç gün önce kayboldu, ben de kocamı bulmak için bu kuleye geldim. O da kayıptı." "Belki de ikisi birlikte bir yere gitmişlerdir," diye öneride bulundu Graves.

Katala bu yabancıya baktı, "Tanışmış mıydık?" diye sordu.

Owyn onları tanıştırdı, Katala, "Sayın Başrahip, durum böyle olsaydı, kocam asla bu

mesajı bırakmazdı," dedi. Bir parşömen uzattı, üzerinde, "Thomas'a! Macros Kitabı!" yazıyordu. "Bu ne anlama geliyor?" diye sordu Owyn.

"Thomas, Pug'ın çocukluk arkadaşıdır," dedi Katala. "Şimdi Elvandar'da yaşıyor." Gorath, "Beyaz ve altın rengi giyen mi?" diye sordu. Katala, "Giydiği renkler bu."

Gorath, "Halkımın anlattığı bir hikâyeye göre, Gökyüzünün Gölü'nden Yeşil Yürek'e yolculuk yapanlar, eledhel diyarlarının sınırına çok yaklaştıklarında, Valheru'nun giysisine bürünmüş biri belirirmiş ve güçleri korkunçmuş," dedi. "Bu bir hikâyeden ibaret değil," diye karşılık verdi Katala. "Thomas yaşıyor ve Midkemia üzerinde kocamı ve kızımı kurtarma gücüne sahip tek kişi o olabilir."

"Ona mesaj götürmesi için birini gönderdiniz mi?" diye sordu Owyn.

"Henüz değil. Prens, ordunun büyük kısmını yanında götürdü. Kraliyet Muhafızları komutanı gibi geride görevli kalanlar, kendilerine zorunlu görünen haller dışında bir harekete başvurmak istemiyorlar. Asillerin pek çoğu ise ya prensle ya da burada, batıdaki başka meselelerle uğraşıyorlar." Çok rahatsız görünüyordu. "Gönderilebilecek kimse yok ve bu mesajın gerçekte Thomas'la ilgili olup olmadığından bile emin değilim."

Gorath, "Belki de Pug, bu Macros Kitabı'nın Thomas'a ulaştırılması için bir talimat yazdı," dedi.

Katala, "Kocamın, Büyücünün Adası'nda kalan ve Yıldızlimanı'na gönderilen Macros koleksiyonunu kataloglara geçirmesine yardımcı olmuştum. 'Macros Kitabı' olarak adlandırılmış tek bir cilde dahi rastlamadım, yani bu başka bir anlama geliyor olabilir," dedi. Owyn Graves ve Gorath'a baktı. "Belki de bu parşömeni Elvandar'a biz götürmeliyiz."

Graves, "Her ne kadar sana ve dostlarına borçlu da olsam, Owyn, hayatım pamuk ipliğine bağlı. Işhap Tapınağı'na gidip cezamla yüzleşmeliyim." Etrafına baktı, sanki birilerinin kendisini duymasından endişeleniyordu. "Eğer buradaki yetkililer yaptıklarımızın onda birini bilse, aşağıda zindanlarda olurum, bundan eminim."

Katala şaşkın görünüyordu. "Belki yardımcı olabiliriz."

Owyn elini kaldırdı. "Leydi, gerçeği söylüyor. Onu harekete geçiren başka birine beslediği aşktı, fakat o ülkesine ve tapınağına ihanet etti."

Graves, "Tapınağa gidip, itirafımı yapmalıyım. İzninizle, gideceğim," dedi. Owyn'i dirseğinden tutarak yana çekti ve "Kuzey yolunda, Sarth Manastırı'nda durun. Eğer Pug'dan başka biri bu Macros Kitabı hakkında bilgiye sahipse, bu onlardır. Bizim gördüklerimiz hakkında da bilgi sahibidirler," dedi.

Owyn, "Bir gemi tutmayı düşünüyordum," dedi. Katala'ya baktı. "Eğer büyücünün karısı bunu ayarlayabilirse." "Gemiye Sarth'tan binin," dedi Graves.

Owyn, daha iyi bir teklifi yokmuş gibi baktı. "Peki. Sana ne olacak?"

Graves omuz silkti. "Şüphesiz ihraç ve utanç. Yıllar sürececek bir cezayla kendimi temize çıkarmama izin verilebilir, ama sanırım sokağa bırakılıp, gitmem istenecek. Belki bana bir süre tanınır, belki de Krallık'ı ihanette bulunduğum konusunda haberdar ederler ve ben tapınağı terk ederken gözcüler beni bekliyor olur." Kendi kaderine karşı oldukça kayıtsız görünüyordu, ama tavrı ve sesi, "Ancak Kat'i şehirden çıkarmalı ve güvenli bir biçimde uzaklaştırmalıyım. Bunu yalnızca onu korumak için yaptım ve bunda başarısız olursam, tüm bunlar boşa gidecek," derken değişti.

"Nasıl buradan uzaklaşacak?"

Graves gülümsedi. "Benim Kat'im yetenekli ve kurnaz bir kadındır. Sanırım daha şimdiden şehirden çıkış yolunu seçmiştir, ona haber yollarsam sabaha kalmaz buradan gitmiş olur." "Ona haber yollayabilir misin?"

"Eğer Şakacılar'dan birine ulaşabilirsem, şüphesiz."

"O halde, elveda, Başrahip."

"Elveda, Owyn." Gorath'a döndü. "Sen de kendine iyi bak." Katala'nın önünde eğildi. "Leydi, hoşçakalın." Ve gitti.

Owyn, Katala'ya döndü ve "Leydi, eğer bize ihtiyacımız olanları ayarlayabilirseniz, bu notu Elvandar'a götüreceğiz," dedi. "Neye ihtiyacınız var?" diye sordu Katala.

"Korkarım paraya, sahip olduğumuz büyük bir miktarı kuzeyde kaybettik. Sarth'a gidebilmek için dinlenmiş atlara da ihtiyacımız olacak. Ardından gemiyle Ylith'e ve oradan da atla Elvandar'a gideceğiz. Korkarım sizden çok şey istiyorum, ne de olsa hakkımızda fazla bir şey bilmiyorsunuz." "Kızımın, Gorath'ın zihnine dokunduğunu biliyorum ve onun içinde bize karşı kötülük hissetmediğini biliyorum." Kara Elfe baktı ve "Bunu garip buluyorum, çünkü sizin ırkınızdan tek gördüğüm bize karşı derin bir nefrettir," dedi.

Gorath, "İki sene önce, Leydi, ben de bunu eşit derecede garip bulurdum. Tek diyebileceğim, hayatın yönü değişti ve bazı şeyler eskiden olduğu gibi değil." Şehri gören bir pencereden dışarı baktı. "Dünya, bir zamanlar hayal ettiğimden çok daha büyük ya da benim yerim, bir zamanlar algıladığımdan çok daha küçük." Sanki bu farklılık önemli değilmiş gibi omuz silkti. "Ama hangisi doğru olursa olsun, buzlarla kaplı kuzey de bir zamanlar hayal ettiğimden çok daha karmaşık bir yer." Pencereye yaklaştı ve pervazını tuttu, sesi alçalıyordu. "Yardım edeceğim, çünkü bir zamanlar benim de çocuklarım vardı, onlar hakkında fazlasını söyleyemem, çünkü acısını hâlâ hissediyorum ve bu yara asla iyileşmeyecek." Katala'ya baktı. "Kocanızı bulmanıza yardım edeceğim ve çocuğunuzu evinize geri getireceğim." Onurlu savaşçıların ırkından doğmuş olan Katala, moredhel şefine baktı, gözleri parlıyordu. Tek bir damla yaş bile düşmemişti, fakat Owyn, Gorath'ın sözlerinin ona ulaştığını açıkça görüyordu. "Ne yapabilirim, bakacağım," dedi hafifçe.

"Burada bekleyin."

Ayrıldığında Gorath ve Owyn oturdular. Owyn, "Elvandar'a gelmen güvenli olacak mı?" dedi.

Gorath Owyn'e gülümsedi ve "Hep birlikte göreceğiz, değil mi?" dedi.

Ertesi gün saraya Graves'ten üzerinde, "Durbin'e kaçıyoruz. Jimmy'ye üzgün olduğumu söyleyin. Graves," yazılı bir not geldi.

Notla birlikte aceleyle çiziktirilmiş bir harita ve artık kullanılmayan cüce madenlerinden manastıra açılan gizli bir girişin nasıl kullanılacağına dair talimatlar vardı. Notun altında, "İçeri girmekte zorlanmanız halinde," yazıyordu. Katala atlar ve Sarth'tan gemi tutmalarına ve sonrasında da Ylith'e gitmek için yeni atlar almalarına yetecek kadar altını tedarik etmişti. Yüzbaşı Sarh'taki manastıra giden yol boyunca bir devriye tarafından kendilerine eşlik edilmesini ayarlamıştı; ertesi gün oradan ayrıldılar.

Owyn, Graves'in yollamış olduğu haritayı ezberledi ve Katala'dan, James'in geri dönmesi durumunda haritayı aldığından emin olmasını istedi.

Kuzeye yolculukları olaysız geçti, bunun nedeni Gorath'ın özgürlüğünün artık Delekhan ve ajanları için eskisi kadar önemli olmaması ya da artık nerede olduğunu bilmemeleri olabilirdi. Manastıra giden yolun başlangıcında Kral'ın askerlerinden ayrıldılar ve tepeye çıkmaya başladılar.

Atlarını sürerlerken Gorath, "Eskiden burası bir kale olmalı," dedi.

"Öyle sanırım, soyguncu bir baron ya da öyle birine ait. O sıralarda Krondor Prensi bu mülkü Ishaplılara verdi." Yol kavislenmeye başladığında, Gorath, "Buraya saldırıp aldıkları savaş kanlı olmalı," dedi. Artık dağın tepesinde görülen manastırı gösterdi. Yamaçlara yakın yüksek duvarlar yıldırıcı bir görüntü sergiliyordu. Owyn buna katılmak zorunda kaldı, bu eski kaleye hücum edenlerden biri olmak istemezdi.

Kapıya ulaştılar ve Owyn seslendi, "Manastırdakilere selam!"

Kapının sağ tarafında, duvarın tepesinden bir kişi görüldü. "Selamlar yolcular. Sarth'taki Ishap Manastırı'nda aradığınız nedir?"

"Malac Geçidi'nden, Başrahip Graves'ten bir mesaj getirdim."

Adam ortadan kayboldu ve kısa bir süre sonra büyük kapı ardına kadar açıldı. İçeri girdiklerinde kapı arkalarından kapandı ve elinde büyük bir savaş çekici taşıyan yaşlı bir keşiş arkalarında belirdi. "Tith'in sakalları adına! Kara Kardeşlikten biri, sanki buraya aitmiş gibi manastıra giriyor."

Başka bir keşiş ortamı sakinleştirmek için elini kaldırdı. "Michael Birader, bu dostlarımız

Malac Geçidi'ndeki Başrahip Graves'ten bir mesaj getirdiklerini söylüyorlar." Atlarından inmekte olan ikisine doğru döndü ve "Michael Birader, bizim Kapı Bekçimizdir. Gençliğinde bir savaşçıydı ve sık sık gençlik alışkanlıklarına dönüyor."

Gorath, saçları grileşmiş bu yaşlı adamı inceledi, yaşına rağmen hâlâ dimdik ve güçlü görünümüydü. Kafasını yavaşça eğerek saygısını belirtti. "Eğer görevi tetikte olmaksızın, size iyi hizmet ediyor," dedi Gorath.

"Adım Dominic, manastırın Baş Keşişi'yim ve Başrahip'in yokluğunda ben yetkiliyim. Sizin için ne yapabilirim?" Owyn kendisini ve Gorath'ı tanıtarak karşılık verdi, "Krondorlu Derebeyi James ile birlikte yolculuk ediyorduk ve birkaç ay önce Romney'e giderken Başrahip Graves ile tanıştık. Bizimle, kendini tapınağın merhametine teslim etmek için Krondor'a kadar geldi."

"İçeri girin," dedi Dominic. Atlarını almaları için bir keşişe işaret etti. "Lütfen, beni izleyin."

Dominic orta yaşlı bir adamdı, fakat hızlı adımlarla yürüyordu. Koyu renk saçlarının arasında ak tutamlar görülebiliyordu, ancak gözlerinde, onu genç gösteren merak dolu bir ışıltı vardı. Onları bir çalışma odasına aldı ve "Lütfen oturun. Bir şeyler içmek ister misiniz?" dedi.

"Su, lütfen," dedi Gorath.

Dominic bir keşişten kendilerine su dolu kupalar getirmesini istedi ve "James'i yıllar önce buraya yaptığı bir ziyaretten hatırlıyorum. İlginç bir kişiliği vardı," dedi.

"Hâlâ öyle," dedi Gorath.

Owyn bunun üzerine gülümsedi. "Başrahip Graves, size olanları anlatmamı istedi." Tüm bildiklerini özetledi, ardından Dominic'in sorduğu sorularla ayrıntıları ekledi.

En sonunda Dominic, "Bu, Krondor'daki ana tapınağın meselesi, ama korkarım ki, başrahip sert bir ceza alacak," diye görüşünü belirtti.

"Neden?" diye sordu Gorath.

Dominic Kara Elfe baktı. "Neden mi? Bize ihanet ettiği için, tabii ki."

"Yapılan kötü işten dolayı aleti mi yoksa işçiyi mi suçlarsınız?" "Ne demek istediğini anlayamadım," dedi keşiş.

"Bu adamı sizin kardeşliğiniz seçti. Onu siz insan rahiplerin kullandığı tören ve yeminlere tabi tutunuz. Ve buna karşın hatalı bir kişiyi yanınıza kabul ettiniz."

Dominic içini çekti. "Bizler mükemmel değiliz. Hatalar yaparız. Ethan Graves'i saflarımıza kabul etmek bir hataydı, çağırısı ne kadar acil olursa olsun."

Owyn, "Hiç değilse borcunu ödemek için geri döndü," dedi.

Dominic arkasına yaslandı. "Düşünüyorum da..." Bir süre düşündükten sonra ayağa kalktı. "Durum ne olursa olsun, bahsetmiş olduğunuz bu Macros Kitabı konusunda size yardımcı olamam. Pug, kendisine kütüphanemizdeki bazı ciltlerin kopyalarını göndermemiz karşılığında, kendi kütüphanesindeki bazı kitapları kopyalamamıza izin vermişti."

"Macros Kitabı, sizin bilginiz dışında burada saklanmış bir kitap olabilir mi?" diye sordu Gorath.

Dominic kendisiyle birlikte yürümeleri için bir işaret yaptı. "Hayır, sahip olduğumuz her cilt kütüphane yöneticimiz tarafından kataloglanmıştır ve kolayca bulunabilir." Onları manastırın ana binasından geçirdi ve "Dinlenin ve bizimle yemeğe katılın. Biraderlerimizden birini Ylith'e en yakın zamanda kalkacak gemi konusunda bilgi alması için kasabaya göndereceğim. Eğer atlarınızı burada bırakırsanız, bu yoldan geri dönmeniz durumunda onları tekrar geri alabilirsiniz," dedi.

"Teşekkürler," dedi Owyn. Kendilerine içinde iki tane dar yatağın bulunduğu bir oda verildi. Gorath uzandı, hemen uykuya dalmıştı. Owyn uzanmasına karşın, zihnini kurcalayan cevapsız sorular yüzünden bir türlü uyuyamıyordu: Graves ve Kat'e ne olacaktı? James ve Locklear neredeydi? Ve en önemlisi bu Macros Kitabı neyin nesiydi ve onu nerede bulabileceklerdi?

James haritalara baktı ve başını iki yana salladı. "Yeterli adamımız yok."

Geçici kadrosu masanın etrafını çevirmişti. James, kaledeki çeşitli askerlerle yaptığı görüşmelerin ardından yeni komutanlar atamıştı. Geçici subaylar ve çavuşlar atamış, devriyeleri ve nöbetleri yeniden ayarlamıştı. Geçen hafta işlerin düzene girdiğine şahit olmuştu, fakat şimdi de kuzeyden hareket eden birliklere dair raporlar almaya başlamıştı.

"Buradaki numaralarımızla çıkardığımız sorunlar, görülüyor ki, en sonunda etkisini yitirmiş," dedi yanındaki Locklear'a. "Güneye ilerleme aşamasına geçtikleri apaçık ortada.

Dışarda bir ay daha geçirdikten sonra bize doğru gelecekler."

"Güneye başka bir haberci göndermeyi deneyelim mi?"

"Dolth Dükü'nün, Karaorman'ın kuzey ucunda bir karargâhı var. Orası haberci göndermediğimiz tek yer." Bakışlarını odada dolaştırdı. "Hayır, buradayız ve yardım yola çıkmadıkça, tek başımızayız. Görevlerinize dönün ve cesaret dolu yüz ifadenizi koruyun; adamlarımızın buna ihtiyacı var."

Locklear, "Atla çıkıp bir kez daha çevreyi kolağan edeyim mi?" dedi.

James başını iki yana salladı. "Hayır, geliyorlar. Bu rapora göre mancınıklarla birlikte kuşatma kuleleri de hareket halindeymiş." "O halde sırada ne var?"

"Bekleyeceğiz," dedi James. "Bir devriye güney ve batıyı kontrol etsin, beklenmedik bir yerden bir sürprizle karşılaşmak istemeyiz, ardından da bu haberi civar köylere iletelim." James'in aklına Dişlerin-Üzerindeki-Dencamp'dan gelen atlı askerler geldi, onları devriye olarak kullanıyordu. Bu kendisine ayrıca tecrübeli bir çavuş da kazandırmıştı. "Kuvvetlerin buraya getirilip toplanmasını istiyorum, savaşamayacak ya da savaşmayacak olanlar güneye gönderilsin." Haritayı işaret etti. "Sabaha buralarda tuzaklar kazmaya başlayın. Buraya ulaştıklarında, mühendislerinin yol boyunca bu çukurları doldurmak zorunda kalmalarını istiyorum."

Locklear başıyla onayladı. "Kayaları getirmesi için ekipler toparlayayım mı?"

"Evet. Burada bir sırt var-" parmağı haritada bir noktanın üzerindeydi, "-burada, yola doğru uzanan bir eğimin üzerinde. Tahtadan bir beşik yapıp içi kayalarla doldurulursa, destekleri kaldırdığımızda tepelerine kaya yağdırabiliriz." Durumunu gözden geçirdi ve "Eğer karşımıza büyücüler çıkarmazlarsa, muhtemelen o lanet olası kuşatma kulelerini surlardan uzak tutabiliriz," dedi.

"Pöh!" diye bir ses duyuldu köşeden, James ve Locklear dönüp baktıklarında az ileride Patrus'u gördüler. "Eğer büyücülerini getireceklerse, benim de onlara göstereceğim bir iki numara olacak."

James gülümsedi. "İyi. Sana güveniyoruz." Eski dostuna baktı. "Suikastçileri bulma konusunda şansın yaver gitti mi?" Locklear hayır anlamında başını salladı. "Üstelik endişeliyim. Garnizondan, çalışanlardan biri ya da içeri girip çıkmış biri olabilir. Bilmiyorum. İki yüzbaşı dışarıda, çadırlarında öldürüldüler, baronsa masadaki diğerleri mide ağrısı bile çekmemişken, zehirlendi."

"O halde aramızda birden fazla Geceşahini olabilir mi?"

"Evet," dedi Locklear. "Keşke onları ayıklamanın bir yolu olsaydı."

"İzin verin de birkaç tutukluyu kızartayım," dedi Patrus, kötücül bir kahkahayla. "Bu diğerlerini korkudan itiraf etmeye ikna edecektir." James bir an durakladı, Locklear, "Onun teklifini ciddiye almayı düşünmüyorsun, değil mi?" diye sordu.

"Hayır," dedi James sabırsız bir şekilde başını sallayarak. Ardından sırtışı yeniden yüzünde belirdi ve "Ama bu bana bir fikir veriyor," dedi. Patrus'a dönerek, "Sır tutabilir misin?" diye sordu. "Tabii ki, hayır," diye yanıtladı yaşlı adam ve kendi şakasına gülmeye başladı.

"İyi, çünkü tutmanı istediğim bir sır var, ah, en azından birkaç dakika için."

"Nedir?" diye sordu yaşlı büyücü, yüzünde James ve Locklear'ın gördüğü en melun ifadeyle.

James planını açıklamaya başladığında, büyücü bir kez daha kahkahalara gömüldü.

James ve Locklear yemek salonunun tepesinde, eski baronun toplantı odasına bağlanan balkonda durmuş, aşağı bakıyorlardı. Askerler yemeklerini yerken alçak sesle konuşuyorlardı. Locklear, "Yayıyor," dedi.

"Kaşıntı gibi," dedi James.

"Sence ne zaman harekete geçerler?" diye sordu Locklear.

"Geceşahinleri'ni tanırım, kim olduklarının anlaşılabileceğini fark ettikleri anda, dışarı çıkmanın bir yolunu aramaya başlayacaklardır. Ne kadar uzun süre beklerlerse, bulunma riskleri o kadar artar."

"Patrus'a inanırlar mı sence?"

"Neden inanmasınlar ki?" diye sordu James. "Bu askerlerin çoğu büyü hakkında bir şey bilmiyor. Bir grup halinde zorlular, iyi dövüşçüler, ama fazla zeki değiller; aksi halde burada, sınırda olmazlardı."

"Buna itiraz edemem," dedi James'ten daha fazla bir süreyi sınırda geçirmiş olan Locklear. "Buraya sürülmek için hayli aptal olmak gerek."

"Ya da buna sen talip olursan, o zaman daha da aptalsın," dedi James.

"Gergin görünen var mı?" diye sordu Locklear.

"Orada, şu köşedeki üçü."

Locklear, kendi başlarına oturan üç askerin, başları masaya eğilmiş halde birbirleriyle konuşarak, etraftan duyulmama çabalarını izledi. Biri sanki diğer ikisiyle tartışıyor gibi görünüyordu, ama tartıştıkları konu her neyse, bunu kendilerine saklıyorlardı.

En sonunda ikisi, tartıştıkları konuda kendilerine karşı olanı ikna ettiler ve üçü birden ayağa kalktı, biri odayı şüpheli bir biçimde incelerken, diğer ikisi olağan görünmeye çalışıyordu.

"Kapı kapalı mı?" diye sordu James. "Tabii ki, emrettiğin gibi." "O halde arka kapı," dedi James.

"Ya saldırı kapısı?"

"Ön kapıya çok yakın. Hayır, arka kapıdan çıkmaya çalışacaklardır. Ayrıca," dedi James gülümseyerek, "Onu özellikle gözetimsiz bıraktım. Tecrübesiz bir komutanın bazı şeyleri gözden kaçırması'."

"Kötü bir adamsın sen, Eliuzun Jimmy."

"Ah, teşekkür ederim, Locky!" dedi James neşeli bir şekilde.

Balkondan ayrıldılar ve merdivenlerden indiler, karşılarında onları, daha önceden güvenilir olduklarına inandıkları iki muhafız bekliyordu. Yaşlı olan çavuş, "Üç adamın biraz önce ayrıldığını gördüm, toprak beyi," dedi.

"Onları iyi tanıyor musun?"

"Hayır. İkisi geçen yaz, Romney'den destek kuvvetiyle, diğeriyse yalnızca birkaç hafta önce geldi."

James başıyla onayladı. "Aradıklarımız onlar. Eğer düşüncelerimizi diğer görevli olanların bilgileriyle karşılaştırırsak, birinin, baronun öldüğü gece mutfakta görevli, diğer ikisininse ölen yüzbaşılarla birlikte olduğunu anlayacağımıza bahse girerim."

"Diğerleri nerede?" diye sordu Locklear.

"Güvenebileceğimden emin olduğum on adam var, toprak beyi," diye yanıtladı çavuş. "Birçoğu senelerdir buradaydı ve bir tanesi kardeşimin oğlu. Hepsi ahırların yakınında bekliyorlar."

"İyi," dedi James. "Haydi gidelim."

Dördü birlikte kalenin arkasındaki bir tüneli hızla aşip ahırın bulunduğu alana açılan kapıdan geçtiler. Tıpkı James'in beklediği gibi, şüpheli üç Geceşahini ahıra doğru koşturuyordu.

Yaşlı çavuş parmaklarını dişlerinin arasına yerleştirdi ve tiz bir sesle ıslık çaldı. Ahırın içinden on asker belirdi ve Geceşahinleri'ne doğru koşmaya başladılar.

Aniden biri arkasına döndü ve dört kişinin ardından koşurmakta olduğunu gördü. Etraflarının sarıldığını gördüklerinde, karşı koymadılar. Ama James yaklaştığında, üçünün de ellerini ağızlarına götürdüğünü gördü. "Onları durdurun! Zehir yutuyorlar!"

Askerler öne doğru atıldılar, ama geç kalmışlardı. Üç Geceşahini'ne ulaştıklarında, yere yığılmaktaydılar, gözleri arkaya doğru kaymış, bedenleri kontrolsüzce sarsılıyordu.

"Lanet olası fanatikler!" dedi James.

"Kim onlar, toprak beyi?" diye sordu yaşlı çavuş.

"Gerçek Geceşahinleri. Belki Büyük Ayaklanma'dan geride kalanlar ya da ondan sonra gruba katılanlar, fakat her halükarda karanlık güçler adına ölmeye ve öldürmeye istekliler."

Locklear'a baktı, başıyla onaylıyordu. "Üstlerini arayıp herhangi bir belge olup olmadığına baktıktan sonra cesetleri yakın," dedi Locklear. "Hemen."

"Rahip çağırmadan mı?" diye sordu çavuş. "Aşağıda Putney köyünde, Lims-Kragma'ya adanmış ufak bir tapınak var."

"Hayır," dedi James. "Bir saat içinde onları yakın. Ölü kalacaklarından emin olmak istiyorum." "Ölü kalmak mı?" diye sordu çavuş.

James cevap vermedi. Adamları endişelendirmeye gerek yoktu, ama Krondor'daki genelevlerden birinin alt katında karşılaştığı, ölmelerinden yalnızca birkaç dakika sonra öldürmek için ayaklanan Geceşahinleri'ni ayrıntılarıyla hatırlıyordu. Böyle bir şeyle bir daha karşılaşmamayı diliyordu.

"Şimdi ne yapacağız?" diye sordu Locklear dostunu konuşmaya zorlayarak.

James, "Silahlarımızı bileyip, zırhlarımızı yağlayacak ve Arutha'yı bekleyeceğiz," diye cevap verdi.

Owyn deniz yolculuklarından hiç hoşlanmazdı, bunun kendisine yabancı bir tecrübe olduğunu Gorath da kabul ediyordu. Buna karşın her ikisi de Sarth'tan Ylith'e uzanan hızlı yolculuğa dayanmayı başarmıştı. Elverişli rüzgârlar ve Queg savaş kalyonlarıyla karşılaşmamış olmaları, yolculuğun dört günden az sürmesini sağlamıştı.

Ylith'te, Leydi Katala'nın vermiş olduğu altınlarla kendilerine at aldılar ve yerel garnizon komutanına danıştıktan sonra, batıda işlerin durulduğunu öğrendiler. Delekhan, Krallık'ı, batıya saldırdığına inandırmak için her ne yaptıysa işe yaramamış ve bu çabalardan vazgeçmişti. Owyn, bunu, düşmanın artık ilgisini bir başka yere yöneltmesine bağlıyordu.

Gorath eliyle işaret ederek, "Bu dağların diğer tarafında, Yeşil Yürek uzanır. Delekhan'a karşı gelen halkımın bir kısmı orada saklanıyor. Eğer onları bulursak bize yardım edeceklerdir," dedi.

"Ylith'teki yüzbaşıya göre," diye yanıtladı Owyn, "Caldara yakınlarındaki bir yerde, kendimizi cüce topraklarında bulmalıyız. Cüceler, Elvandar'a gitmemize yardım edeceklerdir." Gorath'ın ifadesi, bu düşüncenin gerçekleşme olasılığının fazla olmadığını belirtiyordu sanki.

Atlarını, yaklaşan baharın karlarını eritmiş olmasını umdukları dağların içindeki yollardan Zun istikametine doğru sürdüler. Garnizon komutanı, onları Elvandar'a giden kısa yolun en tehlikelisi olduğu ve eğer güvenli bir yoldan ilerlemek istiyorlarsa kuzeye, Yabon'a gidip oradan Crydee Nehri boyunca Gökyüzünün Gölü'nden batıya gitmeleri, fakat bunun yolculuğu bir ay kadar daha uzatacağı konusunda uyarmıştı. Owyn ve Gorath artık düşmanlarının zaman olduğunu hissediyorlardı.

Saldırı yakında gerçekleşecekti, bir orduyu yaz aylarında Sethanon'a yerleştiren herhangi bir plan, yakın bir zamanda başlayabilirdi. Delekhan'ın güçleri hangi yolu seçerse seçsin, kat edecekleri yüzlerce kilometre vardı ve erzak stoğu büyük bir sorun olacaktı. Yol boyunca yiyecek bulmaya en elverişli zaman bahar ve yazdı.

Owyn, daha onların atlarıyla ilerledikleri o anda dahi düşmanın Krallık'ı istilaya başlamış olabileceğini biliyordu. "Neredeler?" diye sordu James. Kuzeygözcüsü'ne bakan burç duvarlarının üzerinde durmuş, sanki Kuzeyelleri'nin içini görebilecekmiş gibi boşluğa bakıyordu. Saldırının bir hafta önce gelmesini bekliyordu, fakat hâlâ düşmandan eser yoktu.

"Ata binip, çevreye bir daha bakayım mı?" diye sordu Locklear.

"Hayır. Muhtemelen görünüm son seferkinden farklı olmayacaktır, toplanan ve silahlanan bir sürü savaşçı." James, rahatsızlığını göstermemeye çalışıyordu, ama bu zordu. "Gelmek istediklerinde gelecekler, beklemekten başka yapabileceğimiz bir şey yok." "En azından Arutha ve yardım kuvvetleri yakında buraya gelecektir," dedi Locklear.

"Evet," dedi James, "eğer Owyn ve Gorath ona ulaşabilmişse." Ardından düşmanın bulunduğu yere, yolun aşağısına baktı. "Ama ulaşmış olsalardı, Arutha şimdiye kadar çoktan gelmiş olurdu. Başlarına bir şey gelmiş olmalı." "Yani sence yardım alamayacak mıyız?" diye sordu Locklear.

James başını hayır anlamında salladı. "Doğuda görünen, bize yardım edebilecek kadar büyük bir kuvvet yok. Sınır baronlarının dışında tüm güçlerimiz güneyde, Kesh sınırının yakınlarında veya doğuda, doğu krallıklarıyla yüz yüze gelmeye hazır."

Locklear iç çekti. James'e baktı ve gülümsedi. "Eh, bu kendimizi umutsuz bir durumda ilk buluşumuz olmayacak, değil mi?"

James, "Hayır, ama umutsuz bir durumda, yetkili olduğumuz ilk sefer olacak." Locklear'ın gülümsemesi kaybolmuştu.

ARAYIŞ

Rüzgâr, geçidin içinden esiyordu.

Atlarını sürmekte olan Gorath ve Owyn, pelerinlerine sıkıca sarıldılar. Bahardı, fakat dağlar kışa hâlâ sıkı sıkı tutunuyordu.

Gorath, "İzleniyoruz," dedi. "Kim?"

"Bilmiyorum. Ama son bir saattir, tepemizdeki bayırda bir hareket görüyorum. Eğer amaçları kötü olsaydı, şimdiye kadar çoktan saldırırlardı."

Birkaç dakika sonra, kalın bir pelerine sarılmış bir kişi ilerilerindeki bir kayalığın tepesinde belirdi. Ayakta dikilmiş, bekliyordu.

Yaklaştıklarında, Owyn bu kişinin bir cüce olduğunu gördü. Elini havaya kaldırarak selam verdi, Gorath ise atını dizginledi ve "Onunla önce sen konuş, Owyn," dedi.

Owyn başıyla onayladı ve Gorath'ın önüne geçerek, moredhelin kendisini birkaç adım geriden izlemesini sağladı.

Cüceye yakın bir yere vardıklarında, Owyn durdu, başlığını geri attı ve "Merhaba," dedi.

Cüce kendi başlığını geri attığında ortaya hayranlık uyandıracak denli gür siyah sakalı ve uzaktan yakından tutarlı sayılabilecek bir şekilde düzenlenemeyecek saç ortaya çıktı; bıyığı ise kısa bir fırçayı andırıyordu. Cücenin gözleri bir atlıdan diğerine gidip geldi, her ikisine de şüpheyile bakıyordu.

"Selamlar," dedi sakinçe. "Bu Gri Kuleler'in buzlanmış geçitlerine sizi getiren nedir?"

Owyn, "Büyücü Pug'ın karısı, Leydi Katala'dan, Elvandar'ın Savaşönderi Thomas'a bir mesaj getirdik."

Cüce yanağını kaşdı. "Bu iyi bir deneme. Bunu daha önce duymamıştım. Gerçeği söylemek gerekirse, size inanmaya ikna olmak üzereyim."

Owyn, "Neden inanmayasın ki?" dedi.

Cüce, Gorath'ı işaret etti. "Soydaşları son bir senedir kuzeyden buraya inip duruyorlar, onların bir komşu olarak ne kadar rahatsız edici olduklarını unutmuştuk."

Gorath başlığını geri çekti ve "Onların da senin halkına karşı daha ılımlı hisler beslediklerinden şüpheliyim, cüce, ama benim ve senin halkının arasındaki sorunlar başka bir zamana kalmalı. Şu anda Elvandar'a güvenli bir şekilde geçmeye ihtiyacımız var," dedi.

Cüce kayanın tepesinde çöktü ve "Elvandar mı?" diye sordu. "Madem öyle diyorsunuz. Anlayabildiğim kadarıyla, oradaki kuzenlerinden, benim halkıma göre daha az sıcak bir

karşılama göreceksin." Owyn'e bakarak ekledi, "Herhangi bir yetkiliden bir yetki belgesi taşıyorsundur, değil mi?"

Gorath neredeyse küçümsemeye tükürüyordu. "Sana böyle bir şeyi sorma hakkını ne veriyor, cüce?"

"Öncelikle benim topraklarımdasınız. Bununla birlikte, konuştuğumuz sırada etrafınızı kuşatmış bulunan, halkımdan yirmi kişi var." Bir ıslık çaldı ve sanki birden bitivermişçesine bir anda yirmi kadar cüce doğruldu. Owyn hepsinin silahlarını kuşanmış olduğunu gördü. "Ne demek istediğini anlıyoruz," dedi Owyn. Elini tuniğinin içine soktu ve üzerinde bir düklük damgasının ve Kraliyet Kronkor Muhafızları Komutanı'nın imzası bulunan, Katala'ya ait mesajı çıkardı.

Cüce mesajı baktı ve geri verdi. Ardından sırtarak, "Size ilk andan itibaren inandım. Moredheller hakkında ne söylenirse söylensin, böylesine açıkça aptallık yapmazlar ve eğer bir yaramazlık peşindeyseniz, açıklıkta atla ilerlemek, aptallığın ta kendisidir. Bizimle gelin, sizi köye götürelim," dedi.

"Köy mü?" diye sordu Owyn. "Caldara yakınında mıyız?"

"Yarım saatlik bir yolda. Elvandar'a ulaşmak için neden bu kadar acele ettiğinizi açıklayabilirsiniz." "Kime açıklarız?" diye sordu Gorath.

"Kral Dolgan'a," dedi cüce. "Başka kim olabilir ki?"

Patikada ilerlerlerken daha fazla konuşmadılar, patikanın bir yolla birleşimi görüldüğünde, içinde küçük şirin bir köyün bulunduğu, ufak bir vadiye giden bu yolu izlediler. Binaların hepsi, köyün merkezini kaplayan ağır kütüklerden bir çatısı olan, ahşaptan yapılmış büyük toplantı salonu dışında, beyaza boyanmış taşlardan ve sazlık damlardan oluşmuştu. O binaya doğru yöneldiler, kendilerini oraya götüren cüce, "Çocuklar atlarınızla ilgilenirler. Kral, uzun koridorun sonunda," dedi.

Uzun binanın dar olan başındaydılar. Owyn ve Gorath binaya çıkan taş merdivenleri tırmandılar. Kapıya ulaştıklarında, cüce durdu. "Kendinizi Kral'a takdim edin. Daha sonra görüşürüz." Owyn, "İçeri geliyor musun?" dedi.

Cüce başını salladı. "Hayır, başka bir işim var. Yolunuzu bulursunuz. Sadece koridorun sonuna kadar geçitte ilerleyin, Kral'ı göreceksiniz."

Gorath, "Bize konukseverce davrandın, cüce. Adını öğrenmek isterdim," dedi. Cüce gülümsedi. "Adım Udell. Kral'ın küçük oğluyum."

Owyn kapıyı açtı ve karşısına her iki tarafında da kapılar bulunan uzun bir koridor çıktı; en dipte büyük bir odanın bulunduğunu görebiliyordu. Koridorda ilerledi, Gorath ile Owyn koridorun ucuna ulaştıklarında, ortasında dört uzun masadan oluşmuş büyük bir karenin bulunduğu bir salona girdiler. En yakındaki köşede beş cüce oturuyordu. Biri ayağa kalktı

ve "Dolgan benim," diye duyurdu.

Owyn beceriksizce eğildi ve karşılık verdi, "Majesteleri."

Dolgan bu hitabı eliyle savuşturdu ve "Yalnızca Dolgan," dedi. Elindeki pipoyu doldurdu ve yanmakta olan bir mumla yaktı. "İkinizi Caldara'ya getiren nedir?"

Owyn, "Büyücü Pug'ın karısı Leydi Katala, Elvandar'daki Savaşönderi Thomas'a bir mesaj götürmemizi istedi," dedi.

Dolgan bir kaşını kaldırdı. "Thomas eski ve sevdiğim bir dostumdur." Gülümseyerek ekledi. "Sıradışı bir çocuk."

Gorath'a baktı ve inceledi, "İlginç yol arkadaşları seçiyorsun, evlat."

Owyn, "Gorath, Prens'i, Delekhan'ın bir istila planladığı konusunda uyardı," dedi. Kendisini sözünü kesmeden dinleyen cüce kralına tüm durumu açıkladı.

Owyn sözünü bitirdiğinde, yaşlı cüce bir süre için dinlediklerini tartarak sessizce oturdu. Ardından Gorath'a baktı. "Peki eski düşmanım, bir sorumu yanıtla: Neden senin ırkını katletmemiz için düşmanlarını uyarıyorsun?" Gorath cevabını düşündüğü süre boyunca sessiz kaldı, ardından, "İrkımın öldürüldüğünü görmek istemiyorum.

Delekhan'ın tahttan devrildiğini görmek istiyorum. Bu iş çok ileri gitti ve pek azımız ona karşı geliyor, ama eğer Krallık onu alt ederse, Delekhan ulusumun üzerindeki etkisini kaybedecektir. Böylelikle pek çoğumuz ayaklanıp ona karşı gelebiliriz," dedi.

"Peki ardından?" diye sordu Dolgan "Ortalıkta başka bir savaş lordu mu dolaşacak? Yerini sen mi alacaksın?" Gorath yaşlı krala baktı ve "Sanırım bir daha Kuzeyelleri'ni görmeyeceğim. İki eş, iki erkek ve bir kız çocuk kaybettim. Benimle kan bağı olanların hepsi öldü. Orada hiçbir şeyim yok. Ama gelecekte her ne olursa olsun, ben bunun hakkında konuşamam; tek diyebileceğim Delekhan'ın durdurulması gerektiği," dedi.

Dolgan anlayışla başını bir kez salladı. "İyi konuştun. Size yardım edeceğiz. Gediksavaşları sırasında halkım her sene Elvandar'a hareket edip Thomas ve elflerle birlikte savaşmıştı. Sizi onların sınırına ulaştıracak güvenli bir yolumuz var, oradan güvenle Kraliçe'nin sarayına giden yolu bulabilirsiniz. Son zamanlarda bizi rahatsız eden goblinlerin ve senin ırkıdan olan kişilerin size rahatsızlık vermediğinden emin olmak için bizimkilerden birkaçını size göndereceğim." Ayağa kalktı. "Şimdi dinlenin ve uyuyun, yarın yola çıkmanızı sağlarız." Owyn, "Teşekkürler.. Dolgan," dedi. Cüce kral gülümsedi ve "İşte bu yeterli!" dedi.

Bir başka cüce, eğer Owyn görünümünü doğru yargıladıysa genç bir kadın, onları uzun koridorda bir odaya götürdü. Gorath içeri adım attığında bir an durakladı. "Bir şey..." "Ne?" diye sordu Owyn. "Bir his... buna bir hatıra da diyebilirsin. Büyük bir güç bir zamanlar buradaymış."

Genç kadın, "Caldara'da kışı geçirirken Lord Thomas burada dinlenirdi. Bazen bunu ben de hissedebiliyorum. Eğer bir şeye ihtiyacınız olursa kafanızı kapıdan çıkarıp bana seslenmeniz yeterli; adım Bethlany," dedi.

"Teşekkürler," dedi Owyn.

Owyn yatağının üzerinde otururken, Gorath odada başka bir yere bakıyordu. "Burada uyumasının üzerinden on sene geçmesine rağmen Valherunun gücünü hissedebildiğime göre, Thomas hakkında söylenenler doğru olmalı."

Owyn, "Her şey mümkün," dedi. Uzandı. "Ama şu anda uykuya ihtiyacım var."

Çocuk hızla uykuya dalarken Gorath onu izledi, ama uyku Gorath'ın ihtiyaç duyduğu bir şey değildi. Bir dakika kadar sonra odayı terk etti ve kapıya yürüyüp, dışarıya çıktı.

Dolgan uzun binanın sundurmasında durup, köye bakıyordu. Farklı ebatlarda bir düzine kadar binadan oluşuyordu, birkaçının yaşama mekânı olduğu belliydi, diğerleri ise dükkâna benziyordu: bir demirci, bir marangoz, bir fırın.

"Güzel, değil mi?" diye sordu Dolgan.

Bahar çiçeklerinin daha görünmemesine karşın, çamlar ve kavaklarla iç içe geçmiş vadi hoş bir yerdi. Orada yaşayan halk çalışkandı ve görünen her şey belirgin bir bolluğa işaret ediyordu. Yamacın üstünde görülebilecek kadar yüksekte bulunan sığırlar ağaçların durduğu yerin diğer yanındaki otlakta otuluyorlardı. Tavuklar ve ördekler, şehir meydanından hızla geçerlerken viyaklıyor, bir çift köpek ise onları gütmeye çalışıyordu.

"İyi bir yer," diye kabullendi Gorath.

"Tsuraniler halkınızı yüksek otlaklardan sürdükten sonra boşaltılmış birkaç moredhel köyü görmüştüm. Onların da buradakilerden farklı olmadığını hatırlıyorum."

"Biz farklı bir şekilde inşa ederiz," dedi Gorath. "Ama yuva, yuvadır, biz de fırınlar yakar, demir ocağı işletiriz, tıpkı sizlerin ve insanların yaptığı gibi."

"Gelecek Yazortası Günü, beş yüz yirmi sekiz yaşında olacağım ve bu yılların büyük bir bölümünü halkım için savaşarak harcadım." Dolgan uzun boylu Kara Elfe baktı.

"İrkindan karşılıklı medeni bir konuşma yaptığım ilk kişi olduğumu biliyor musun?"

Gorath basamağa oturdu. "Ben de bir cüceyle yapmamıştım. Ya da birkaç ay öncesine kadar bir insanla." Tırabzana sırtını dayadı ve "Dünyayı, bir çocukken düşündüğümden daha farklı buluyorum. Grubumun güvenliği üzerime kaldığında yalnızca on iki yaz geçirmiştik; babamın ölümünün intikamını alıp da klan şefi olduğumda ise otuz yedi yazı geride bırakmıştım. Yüz yıldan uzun bir süre boyunca Ardanien kabileleri kışın güneşin hiç ışmadığı, yazınsa hiç batmadığı en kuzeydeki buzul mağaralarında yaşadı. Fok ve suaygırı

avladık, güneyimizdeki kabilelerle ticaret yapıp, ırkımızdan pek çoğundan ayrı yaşadık.

"Ardından döndük, ben klanımı korumak için dövüştüm ve yükselip ülkemin içinde bir güç haline geldik. Bize saygı duyuluyordu, bizden korkuluyordu, mecliste konuştuğumda Ardanien halkı önemseniyordu." "Ne oldu?"

"Murmandamus."

"Hangisi, ilki mi, ikincisi mi?"

Gorath gülümsedi. "İkisi de denilebilir. İlki müstesna bir yaratıktı. Ağızından çıkan kelimeler zorlayıcı ve ısrarlıydı ve halkım onu dinlerdi. Onu tanıyanlardan hikâyeler dinledim. Ayaklandık ve güneyi vurup, Yabon'daki insanları çiğneyip geçtik.

"Fakat Murmandamus'un ölmesine karşın, efsanesi yaşamaya devam etti ve ikinci Murmandamus ortaya çıktığında, onu soru sormadan takip etmeye hazırдық."

"Körü körüne itaat tehlikeli bir şeydir."

Gorath başıyla onayladı. "İkinci Murmandamus'tan önce, ırkımın bir kısmı daha güçlü klanlarca Kuzeyelleri'ndeki yerlerinden sürüldüler ve Dünyanın Dişleri'nin güneyine geldiler. Benimki gibi diğer klanlar, en kuzeydeki buzul mağaralarda yaşıyorlardı. Böyle büyük bir değişikliği yüz yıl kadar önce de yaşamıştık."

"Hatırlıyorum," dedi Dolgan. "Sizinkilerin bazıları bayağı bir cesaret kazanıp, buraya gelmeye karar vermişti." "Daha önceleri Acı Deniz'in bu tarafına, bu denli güneye gelmemiştim. Bir çocukken, insanların Sarth dediği yerin yakınlarındaki, bu denizde balık avlardım." Arkasına yaslandı ve gözlerini kapadı. "Gri Kuleler'i görebilecek kadar yaşayacağımı hiç düşünmemiştim." Dolgan'a baktı. "İrkımdan bazıları, özellikle de kuzenim Obkhar'ı izleyenler, tekrar Yeşil Yürek'te yaşamak için buraya gelebilir."

"Ağaçlıklarda kaldıkları sürece, geçişlerinde sorun çıkarmayız. Yeşil Yürekle hiçbir zaman fazla bir sorunumuz olmadı, moredhel, ama burada, dağlardaki klanlarınız cana yakın komşular değil."

Gorath cüceyi süzerek güldü. "Oğlun gibi konuşuyorsun. Ona da söylediğim gibi, halkımın sizi bir komşu olarak tarif ederken iyi niyetli olacağından şüpheliyim."

"Evet, eminim, bu doğrudur," diyerek kıkırdadı Dolgan. "Ama asıl merak ettiğim, bunun neden böyle olduğu. Biz cüceler, savaşçılık konusundaki yeteneklerimize karşı, rahatsız edilmediğimiz sürece barışçıl bir halk sayılırız. Bize ilişmeyen kimseye ilişmeyiz. Çocuklarımızı severiz, sürülerimizi güder ve kışı bu büyük salonda şarkı söyleyip, bira içerek geçiririz. İyi yaşarız. "Ama sen, doğduğumdan beri barış içinde konuştuğum ırkımdan ilk kişisin, Gorath, o yüzden sana bunu sormalıyım: Siz moredheller neden biz cücelerden ve aynı zamanda insanlardan nefret ediyorsunuz?"

Gorath bu soruyu uzun uzun düşündükten sonra, "Kendi akrabalarının tarafından öldürülmek üzere takip edilirken, anavatanımdan güneye kaçtığımda, sana tek bir şekilde yanıt verebilirdim. Derdim ki, 'Valherular gittiklerinde, bizi özgür bir halk yapıp bize bu dünyayı verdiler ve sizler de; insanlar da istilacılarınsınız. Bizim olanı alıyorsunuz.'" "Şimdi ise bir yanıtım yok."

"Değişen ne?" diye sordu Dolgan, içten bir merakla.

"Pek çok şey," dedi Gorath. "Halkım birer..." Sanki uzun zaman önce içinde kalan bir şeyi salıverirmiş gibi uzun bir iç çekti. "Uzun yıllar önce birbirimize benzer bir halktık, moredhel olan bizler, eldarlar, Eledheller, glamredheller. Dilimizde halk anlamına geliyorduk. Adlarımızın pek çoğu bize düşmanlarımız tarafından verilmişti. Eledhel kelimesi, halkım tarafından küçümsemeyle verilmiş bir addı: İnsan dilinde 'ışık elfleri' anlamına gelir. Alaycı bir isimdi, kendilerini bizlerden daha iyi hale getirmeye çalışanlar için söylenirdi. Onlar da bizlere 'kara kişiler' ya da moredhel adını verdiler. Glamredhellere adlarını bizler verdik: 'deli kişiler'.

"Bir zamanlar tek bir ırk olan bizler, artık birbirimizden öylesine farklıyız ki, sanırım bir zamanlar ne olduğumuzu unuttuk."

Dolgan başıyla onayladı, fakat ilgiyle dinlerken hiçbir şey söylemedi.

"Bir Eledhel ya da glamredhel kadınından bir çocuğumuz olmayacağını biliyor muydun?" Dolgan hayır anlamında başını salladı.

"Şifacılarımız tarafından bize, ırkımızdan bir kadınla erkek arasında bir şeye ihtiyaç olduğu öğretilir, bu şey öyle derinden değişmiştir ki, artık kendi kuzenlerimizden, bir cüce veya insandan olduğu kadar farklıyız." Dolgan, "Bu son derece ilginç," dedi.

"Halkımın ölçülerine göre yaşlı sayılırım," dedi Gorath. "Önümüzdeki Yazortası Günü'nde iki yüz altmış yazı geride bırakmış olacağım. Ömrüm bunun üç katı kadar; ama bu yıllara yalnızca Elvandar'daki kuzenlerimiz ulaşabiliyor,

Dolgan. Bunun nedeni de, onların bizim kuzeyde bulamadığımız bir şeyi bulmuş olmaları: Barışı."

Dolgan iç çekti. "Barış bulunması harika bir şeydir, her kimin halkı için olursa olsun..." Gorath'ın gözlerinin içine baktı.

"Ya da kendi yüreğinin içinde."

Gorath önünde uzanan bu sükûnet tablosuna baktı ve "Bizler surların ardında yaşıyoruz. Köylerimiz birer kale. Hiçbir kadın, belinde bir kılıç ya da sırtında bir yay olmaksızın kuzularını ya da sığırlarını otlatmaya gitmiyor. Çocuklarımız ise silahlarla oynuyor." Başını eğerek toprağa bakmaya başladı. "Kendilerini yaralamalarına izin veriyoruz ki, derslerini erken öğrensinler. Halkım adına umutsuzum, Dolgan," dedi.

Dolgan bir kez daha sessiz kaldı, ardından, "Sanırım Elvandar'a gitmelisin. Thomas'a basit bir mesaj iletmekten daha fazlası için," dedi. Ayağa kalktı. "Ama sanırım şu anda koca bir yudum bira daha çok işine yarayacak. Ve ben de bunu nerede bulabileceğimizi biliyorum."

Gorath hafifçe gülümsemeyi başardı ve "Bir düşmana, konukseverlik gösteriyorsun, Dolgan."

Dolgan başını salladı, "Sen, benim düşmanım değilsin, Ardaniyenli Gorath. Bu, çenemdeki sakal kadar belirgin," dedi. Dolgan, Gorath'ı içeri soktu.

Owyn, kahkaha sesine uyandı ve salona doğru yürüdüğünde Gorath, Dolgan ve bir düzine kadar cüceyi içip, birbirlerine hikâyeler anlatırken buldu. Owyn'in tanımadığı cücelerden biri, "Evet, bunun iyi bir fikir olduğuna ikna edebilirsen, goblinler bunu kesinlikle yapar," dedi. Pencerenin dışına bakan Owyn, sabah olmuş olduğunu gördü, "Bütün gece içtiniz mi?" dedi.

Dolgan, "Hoşgeldin, dostum," dedi. Ayaklarını, masadan yere indirdi ve pencereden baktı. "Aynen öyle görünüyor. Bir sürahi de sen boşaltmak ister misin?" "Benim için biraz erken sayılır, ayrıca, Elvandar'a doğru yola çıkmalıyız."

Dolgan, "Doğru. O halde açlığınızı yatıştıracak bir yemeğin ardından yola çıkarsınız," dedi. Yaşlı cüce elini masaya vurdu. "Yemek!"

Az sonra diğer cüceler de bu melodiye katıldılar, masalarına kalaylanmış sürahileriyle vurup, "Yemek! Yemek!"

Yemek!" diye bağıyorlardı.

Gri bir elbise içinde, saçı beyaz keten bir başlıkla örtülü yaşlı bir cüce kadın, elinde büyük tahta bir kaşıkla mutfaktan çıktı. Kaşığı bir silah gibi sallayarak, "Zırhlarınıza bürünün sizi tembel eşekler!" dedi.

Bunu altı kadar cüce ellerinde yemek tepsileriyle takip etti. Çeşnili meyveler, sıcak sosisler, dumanı tüten ekme somunları, kavanozlar dolusu yağ, bal ve lezzetli kekler vardı. Ve elbette daha fazla bira. Owyn oturdu ve "Zararını görmeden nasıl bu kadar bira içebildiğinize hayret ediyorum," dedi.

"İçten gelen bu dayanıklılık, bir cücenin mirasıdır," dedi Dolgan.

"Evet," dedi Gorath onaylayarak. "Bu bir gerçek. Herhangi birini üç ya da dört gün boyunca kovalamayı bir dene." Cücelerin hepsi sessizleşti, ardından hepsi kulakları tırmalayıcı bir kahkahaya boğuldular. Bunun üzerine, Gorath acı ve kendini küçümseyen bir ifadeyle ekledi, "Ya da birinden kaçmayı."

Neşe ikiye katlanmıştı, cüceler olanca güçleriyle kahvaltılarına başladılar.

Yemeğin ardından atları getirildi, Owyn onlara, haftalarca yetecek kadar yemeğin yüklenmiş olduğunu gördü. Atlara yemek ve su verilmiş, koşumları ise temizlenmiş ve tamir edilmişti. Owyn, "Dolgan, teşekkürlerimi sunarım," dedi. "Mühim değil, evlat," dedi cüce kralı. Gorath'ı işaret etti. "Bana bu kişiyi tanımak için nadir bulunacak bir fırsat verdin, benim için bir zevkti."

Gorath elini Dolgan'a uzattı, el sıkıştılar. "Konukseverliğin eşsiz, cüce dostum." "Ve sen Ardanienli Gorath, Caldara'ya dilediğin zaman gelebilirsin." "Teşekkür ederim," dedi Gorath, atına binerken.

Bir gurup, silahlı ve zırhlı genç cüce yaklaştılar, Dolgan, "Evlatlarımızdan bazılarını Crydee Nehri'ne kadar sizle yolluyorum. Oraya sağ salim erişeceğinizden emin olacaklar," dedi.

"Tekrar teşekkürler," dedi Owyn. İlerlemeye başladılar, cüceler yaya olarak onları takip ediyordu. Owyn Gorath'a döndü ve "At sürebilecek misin?" diye sordu. Gorath güldü ve "Hayır, ama gene de gidelim," dedi.

"Alışılmadık bir şekilde neşelisin, Gorath."

"Evet," dedi Kara Elf. "Başka savaşçılarla birlikte iyi bir birayı ve kahramanlık ve cesaret hikâyelerini paylaşmalı çok zaman oldu." Gülümsemesini yitirdi. "Hem de çok uzun bir zaman." Cüce köyünden uzaklaşırken hiç konuşmadılar.

Yeşil Yürek'in ağaçlık kesimlerinden ve Crydee Ormanı'nın doğusundan geçişleri olaysız oldu. Caldara'yı terk etmelerinden bir hafta sonra bir nehrin kıyısına ulaşmışlardı. Adı Othcal olan cücelerin lideri, "Burada ayrılacağız," dedi. Eliyle gösterdi. "Burası Crydee Nehri. Diğer tarafında ise Elvandar var." Gorath, "Dünden beri bunu hissedebiliyorum," dedi. Alçak sesle konuşuyordu.

Othcal bir patikayı gösterdi. "Buradan bir mil kadar ileride kullandığımız sığ akarsu geçidi var. Oraya gidip bekleyin." Cücelere veda ettiler ve atlarını sürmeye devam ettiler. "Neyi bekleyeceğiz?" diye sordu Owyn. "Göreceksin," dedi Gorath.

Sığ akarsu geçidine vardılar, nehrin genişleyip daha hızlı akmasına yol açan taşlarla desteklenmiş kumdan bir engeldi, fakat atlı birisi buradan dertsiz bir şekilde ilerleyebilirdi. Beklediler. "Dırdır etmek istemiyorum," dedi Owyn, "ama neyi bekliyoruz?"

"Girebilmek için davet edilmeyi. İzin verilmeden hiç kimse elf ormanlarına giremez." "Denersen ne olur?"

"Kötü şeyler."

"Denemeyeceğim. Onlara burada olduğumuzu belirtmek için ne yapacağız?" "Hiçbir şey. Biliyorlar."

Birkaç dakika sonra, nehrin diğer kıyısından, Owyn'in anlayamadığı dilde bir ses yükseldi.

Gorath, Kralın Lisani'nda cevap verdi: "Elvandar'a girmek isteyen iki kişi. Savaşönderi Thomas'a, Pug'ın karısı Leydi Katala'dan bir mesaj getirdik." Bir anlık duraklamanın ardından, nehrin öte yakasında bir şekil belirdi. "İsminizi ve soyunuzu öğrenmek istiyorum." Gorath, "Ben Ardanienli Gorath'ım, klanımın şefiyim," dedi. Owyn'e baktı. Owyn, "Adım Owyn, Timons Baronu'nun oğluyum."

"Girin," dedi elf. Atlarını geçitten yürüttüler ve ağaçların ardından yarım düzine kadar elf çıktığında durdular. Liderleri yaklaştı ve "Elf bölgesinin eteklerine atla bir günlük mesafedeyiz, Kraliçe'nin sarayına bir gün daha," dedi. Başka bir şey söylemeden, yavaşça ilerlemeye başladı, iki elf onu izliyordu. Geride kalanlar, arkalarında durdular.

Elflerin yanında hızla ilerlerken, Owyn onları inceledi ve genel dış görünüşlerine bakarak onların Gorath'ın halkından farklı olmadığını gördü. Ama tavırlarında tanımlanması zor bir farklılık vardı.

Gorath uzun boylu, geniş omuzlu ve güçlüydü. Owyn onun ölümcül ve hızlı hareket ettiğini görmüştü. Bu elfler ise daha narin, göğüs ve omuzlan daha az geniş görünüyorlardı, ama boylan Gorath'inki gibiydi. Aralarındaki en büyük farksa, hareket tarzlarıydı. Hareketlerinde bir rahatlık vardı, sanki kendilerini çevreleyen ormanla bir bütünlermiş gibi, Owyn bunu yalnızca zarafet olarak nitelendirebilirdi. Zariflerdi.

Bir saat boyunca koştular, görünüşe göre yorulmamışlardı, ardından birkaç dakikalığına dinlendiler. Gorath, bu uzak akrabalarını inceledi, fakat hiçbir şey söylemedi.

Owyn'in yalnızca bir kısmını fark edebildiği sessiz bir iletişimin sonunda Gorath başını evet anlamında salladı, elfler ayağa kalktılar ve Gorath ile Owyn tekrar atlarına binerlerken onları beklediler. Günbatımına kadar atlarını sürdüler, ardından kendilerini elf ormanına kabul eden kişi, "Kamp kuracağız," dedi.

Owyn atının eyerini çıkarıp, bakımını yaptığında, açıklıkta bir ateş yanmaya başlamıştı. Bir su tulumu ortada dolaştı ve çantalarından yiyeceklerini çıkardılar. Elfler toprağın üzerinde oturuyor veya kalçalarının ve dirseklerinin üzerine uzanmış, sessizce duruyorlardı.

Yemeklerini yedikten sonra Owyn, liderleri olduğunu düşündüğü elfle konuşmaya başladı, "Adını öğrenebilir miyim?" "Caladain," dedi elf. Diğer ikisini işaret ederek, "Bunlar da Hillar ve Travin," dedi. Owyn'e başlarını eğdiler.

Birdenbire, Owyn bunun üzerine ne diyebileceğini bilmediğini fark ederek sessizleşti. Gorath, en sonunda, "Eledheller, siz insanlar gibi amaçsız konuşmalardan hoşlanmazlar," dedi.

Sanki tam olarak öyle hissetmiyorlarmış gibi elfler kibarca gülümsediler, fakat Owyn bu yorumun kendilerini eğlendirdiğini görebiliyordu. "Anlıyorum," dedi Owyn.

En sonunda yatağını çıkardı, yere serdi ve yorum yapmadan üzerine uzandı. Az sonra, elf ormanındaki ağaçların altında uykuya dalmıştı.

Yolculuk neredeyse hiç konuşmadan devam etti, ama ikinci günün ilerleyen vakitlerinde Owyn, sol tarafındaki ağaçlığın karardığını fark etti. "Orada, şu anda bulunduğumuz yerden farklı olan bir şey mi var?" Caladain, "Büyü yeteneklerin mi var?" diye sordu.

"Evet, neden?"

"Çünkü ırkımdan pek çok kişi bu farkı anlayamazdı. Evet, o uyuklayan ağaçlıklardan biri. İzin verilmeden buraya girenler, bizim savaşığımızdan daha fazlasıyla karşılaşır. Bu ağaçlıklar bizim müttefikimizdir ve böyle pek çok yere sahibiz. O ağaçlıkların ortasındaki ağaçlıklarda kendini uyumak ister bir halde bulursun ve büyü etkisi olmadan uyanamayacağın bir uykudur bu."

Owyn Gorath'a baktı ve "Bahsettiğin kötü şeylerden biri mi?" dedi.

Gorath başıyla onayladı. "Efsanelerimiz bizi böyle pek çok tehlikeye karşı uyarırlar-" refakatçilerine göz attı, "-kuzenlerimizin yurdunda." Owyn emin olamadı, fakat sanki elfler bu göndermeden hoşlanmamış gibi geldi.

Ufak bir kaynağı ardından da bir yükseltiyi geçtiler, ve geniş bir açıklığa ulaştılar. Owyn ve Gorath atlarını dizginlediler.

Durdukları yerden açık çimenlik bir alanla ayrılan bölgede dev bir ağaç şehir yükseliyordu. Yaşlı meşeyi cüce gibi gösteren iri dallar inanılmaz bir yüksekliğe ulaşıyordu. Tepelerde düz bir biçimde köprüler oluşturan ince dallarla birleşmişlerdi. Ağaçların pek çoğu koyu yeşildi, ama aralarında hafifçe ışıldayan altın, gümüş hatta beyaz renkli yapraklar görülebiliyordu. Bölgeyi yumuşak bir parlaklık kaplıyordu, bu görüntü açıklayamayacağı bir şekilde Owyn'in içini ısıtmıştı.

Elfler dalların üzerinden yürürken ya da aşçılar ateşlerin yandığı toprak zeminde çalışırken, demirciler metalleriyle uğraşırken ve diğer zanaatlarla ilgilenirken görülebiliyorlardı. Owyn'in o ana dek görmüş olduğu en güzel yerdi.

Gözlerini güçlükle alabiliyordu, ta ki Caladain, "Elvandar," diyene dek.

Owyn Gorath'a baktı ve yol arkadaşının huşu dolu bir şaşkınlık içinde durduğunu gördü. Gözleri irileşmiş ve parıldıyor, içlerinde yaşlar birikiyordu. Sessizce, sanki kendi kendine, Owyn'in anlayamadığı bir dilde bir şey söyledi. Owyn kendisiyle konuşan Caladain'e baktı, "Dedi ki, 'Bunu nasıl bilebilirdik?'" "Gorath?" diye sordu Owyn. .

Gorath atından indi ve "Bu bir efsanedir. Bannalindar, ırkımın altın yurdu," dedi.

Caladain, "Atlarınızı alacağız. Üzerinde beyaz yaprakların bulunduğu şu ağaca gidin, diğerleri sizi karşılayıp, kraliçemize götürecekler," dedi.

Owyn ve Gorath açıklıkta ilerlediler, ağaçlara yaklaştıklarında, elf çocuklarını oyun

oynarken gördüler. Elf kadınları bir daire şeklinde oturmuş yün eğiliyorlar, bir başka yerde ise elf ok yapıcıları ve tüy takıcılar, yaylar ve oklar yapmakla uğraşıyorlardı.

Üç elf yaklaştı ve ilki, "Elvandar'a hoşgeldiniz. Adım Calin, Kraliçe Aglaranna'nın oğluyum," dedi. Owyn, "Majesteleri. Adım Owyn Belefote, Tinions Baronu'nun oğluyum," diye karşılık verdi.

"Ben, Ardanienli Gorath'ım."

"Sizi yurdumuza getiren nedir?" "Pug'un karısı Leydi Katala'dan, Thomas'a bir mesaj getirdik," diye yanıtladı Owyn.

"O halde beni izleyin," dedi Prens. Owyn ve Gorath ile birlikte yürürken, diğerlerinden birini önden gönderdi. "Pek çok yazdan beri halkın arasından bize ilk gelen sensin," dedi Calin, Gorath'a.

Yere vurulan telaşlı ayak sesleri karmaşası dikkatleri elinde bir ama taşıyan birini kovalayan bir grup genç erkek elfe çekti. En öndekinin saçları, neredeyse beyazı andıran uçuk sarıydı ve Calin'e çarptığında omzunun üstünden geriye bakıyordu.

Calin, gülerken onu tam bir daire çizecek şekilde çevirirken, "Dikkatli ol, ufak kardeşim," diyordu.

Çocuk durdu ve Owyn ile Gorath'ı gördüğünde, "Şimdi neden Kralın Lisanı'nı kullandığını anlıyorum," dedi ve "affedersin," diye ekledi.

"Buna gerek yok," dedi Calin gülerken.

"Tazı ve tavşan oyunu oynuyorduk ve tavşan bendim."

"Yakalanmak üzereydin."

Çocuk başını salladı. "Cesaretleri kırılmasın diye bana yakın durmalarına izin veriyordum." Calin, "Bu Owyn, insanlara ait Timons adlı şehirden ve bu da Ardanienli Gorath," dedi.

Prens döndü ve "Bu benim ufak kardeşim Calis," dedi.

Çocuk başıyla selamladı ve "Merhaba Timonslu Owyn," dedi. Gorath'a ise başka bir dilde bir şey söyledi, sözünü bitirdiğinde ise bir şey bekliyor gibi görünüyordu. Ardından Gorath bir adım öne geldi ve el sıkıştılar. Calis omzunun üzerinden, Gorath'ı ilgiyle izleyen arkadaşlarına baktı. "Yakalayın beni!" diye bağırdı ve hızla koşmaya başladı.

Bir an bile geçmeden diğerleri takibe başlamıştı. Owyn, Gorath'a, "Sana ne söyledi?" diye sordu.

Gorath kendinden emin olmayan bir şekilde baktı. "Dedi ki, 'gerekirse seninle dövüşürüm, ama dostum olmanı yeğlerim'." Calin'e bakarak, "Ufak kardeşin olağanüstü bir genç,"

dedi.

Calin başıyla onayladı. "Fark ettiğinden de fazla. Gelin, biraz daha yürüyecek yolumuz var."

Onları, büyük bir ağacın yanına oyulmuş merdivenlere yönlendirdi. Calin onları uyardı, "Eğer yükseklik korkun varsa, aşağı bakma, Owyn."

Elvandar'ın içlerine doğru girdiler, Kraliçe'nin sarayına yaklaştıkça, ortam daha da muhteşem bir hale bürünüyordu. Çok geçmeden üzerinde yarım daire biçiminde oturma sıralarının bulunduğu büyük bir platforma vardılar, kavisin ortasında iki tane taht duruyordu. Calin, "Anne, size iki ziyaretçimizi sunuyorum: Timons Baronu'nun oğlu Owyn ve Ardanien şefi Gorath," dedi. İki yolcuya döndü ve onları, tahtında oturmakta olan etkileyici bir kadının yanına getirdi. "Dostlarım, annem, Kraliçe Aglaranna."

İri açık mavi gözlerinin üzerindeki kavisli kaşlarıyla kraliçenin asil bir güzelliği vardı. Saçları kırmızıya çalan bir altın rengindeydi ve huzur veren bir rahatlık içerisindedeydi. "Hoşgeldiniz," dedi, sesinde müziği andıran bir ahenk vardı. Owyn'e, "İnsan dostlarımız Elvandar'da her zaman sevinçle karşılanır," dedi. Gorath'a dönerek, "Tıpkı barış içerisinde bize dönen hısımlarımız gibi," diye ekledi.

Eliyle işaret ederek, "Topluluğumuz senin varlığının eksikliğini hissediyor, Gorath," dedi. Gorath, eliyle göstermiş olduğu yere baktığında, kraliçenin danışmanlarını gördü, aralarında Gorath'ın tanımakta olduğu, pek çok yaz görüp geçirmiş uzun boylu bir elf duruyordu. "Earanorn!"

Glamredhellerin lideri onu başıyla selamladı. İfadesi soğuktu, fakat kendine hakim olmayı başardı. "Gorath," dedi.

İlki kadar yaşlı görünen bir başka elf, "Ben Eldar'dan Aciala ve seni burada görmekten çok memnunum," dedi. Gorath uzun bir süre sessizce durdu, Owyn elfler arasında bir çeşit iletişimin gerçekleştiğinden emindi, sessiz fakat kendilerine açık bir iletişim. Bunun üzerine Gorath garip bir hareketle kılıcını kınından çekerek Kraliçe'ye doğru yürüdü, Owyn aniden endişelenmişti. Fakat diğerlerinin böylesine bir rahatsızlık hissetmediğini fark etti. Gorath kılıcını Kraliçe'nin ayaklarının dibine bıraktı ve önünde diz çöktü. Başını kaldırarak, "Leydim, döndüm," dedi.

GÖREVLER

Kraliçe ayağa kalktı.

Gorath'ın önüne gelecek şekilde aşağı indi, ardından öne eğilerek ellerini Gorath'ın omuzlarına koydu. "Kalk," dedi kibarca.

Gorath doğruldu, Kraliçe yüzünü inceliyordu. "Kayıp kuzenlerimizden geri gelenler olduğunda, içlerinde tanınan bir değişim olur." Yüzündeki gülümseme güven vericiydi, sesindeki ton ise gönül alıcıydı, "Fakat senin içinde farklı bir şey seziniyorum. Henüz bize dönmedin, Gorath, fakat dönüyorsun. Halkına olan dönüşün henüz tamamlanmadı." Glamredhel liderine döndü ve "Burada henüz yolculuklarını sonlandırmamış diğerleri de var, o yüzden yalnız değilsin. Bize dönüşünü tamamladığında, sana yeni bir isim verilecek, ama o ana değin sen hâlâ Gorath olacaksın.

Fakat artık sen Elvandarlı Gorath'sın. Evine geldin."

Onu güven verici bir şekilde uzunca bir süre kucakladı ve ardından tahtına geri döndü. Owyn, Gorath'ın kılıcını alıp kınına yerleştirmesini izledi. Genç asil, "Eğer sakıncası yoksa Majesteleri, bir soru sorabilir miyim?" dedi.

"Eşinize," dedi Owyn Kraliçe tahtına otururken.

"Kocanıza, büyücü Pug'ın eşinden bir mesaj getirdim."

Aglaranna Calin'e döndü ve "Oğlum, lütfen bu ikisini benim özel daireme götür," dedi.

Prens Calin, Gorath ve Owyn'e kendisini takip etmelerini işaret etti. Bir kez daha Kraliçenin önünde eğildiler, Kraliçe, "Gidebilirsiniz. Thomas'la görüşmeniz bittiğinde, geri dönün ki, ziyafet yapalım," dedi.

Uzaklaşırken, Owyn Gorath'a, "Tam olarak ne görmüş olduğumu anlayamadım," dedi.

"Sana daha sonra açıklarım," dedi Gorath.

Calin, "Annemin kocası, sınır yakınlarında güneyi yağmalamak için topraklarımızdan geçen bir grup moredhelle çıkan çatışmada yaralandı," dedi.

"Onlar yağmacı değildi," dedi Gorath. "Onlar, Yeşil Yürek'e gitmek için Delekhan'dan kaçan Obkhar'ın klanıydı." Calin bu düzeltme karşısında başını eğdi. "Her halükarda, Thomas zehirli bir ok tarafından vuruldu ve şu anda dinleniyor." Süslemelerle dolu bir duvar halısını yana çekerek, onları Elvandar'ın ihtişamını gören özel bir terasa soktu. Odanın, büyük bir perdeyle ayrılabilir bir bölümünde, bir yatakta iri bir adam uzanıyordu. Calin, "İzin verir, uyanık mı bakayım," dedi.

Bölmeden "Uyanığım," diye bir ses geldi.

Calin, "Thomas, bu Timons'tan Owyn ve Gorath, halkımızın geri dönenlerinden biri. Pug'ın karısından bir mesaj getiriyorlar," dedi.

Owyn ve Gorath yaklaştılar ve neredeyse iki metreye yakın boyu olan iri bir adamın başının altına yastıklar sıkıştırarak, kuştüyü bir örtünün altında uzandığını gördüler. Gorath, yatağın bir metre kadar yakınma geldiğinde sendeledi.

"Söylentiler duymuştum," dedi hafif bir sesle, "ancak pek azı doğru gibiydi. Ama gerçekler. O, Valheru."

Calin, "Çok şükür ki, tamamen değil," dedi.

Thomas, "Sizi selamlamak için kalkardım, fakat şu anda durumum buna pek müsait değil," dedi.

"Zehir mi?" diye sordu Gorath. "Ne tarzda?"

"Bilmediğimiz, ince, yeşil bir sıvı."

"Coltari," dedi Gorath. "Tsurani dünyasından geldiği söylenir, ismini geldiği şehirden almış. Bize, Delekhan klanları toparlamaya başladığında gelmişti."

"Panzehri var mıdır?"

"Yarayı görebilir miyim?"

Thomas, yaklaşması için Gorath'a işaret etti ve dönerek, tam omzunun üzerinde ensesinin sağında bulunan iltihaplanmış yarayı gösterdi.

Gorath, "Ölmüş olman gerekirdi," dedi.

Thomas gülümsedi, Owyn onun bu gençlik dolu ifadesi karşısında adeta çarpılmıştı. Köşeli hatları ve neredeyse bir elfinki gibi sivri kulaklarıyla etkileyici bir adamdı. "Zor öldürülebilen biri olduğumu fark etmiştim. Ama dizlerimin üzerine çökertilebiliyorum. Bir günlük köpek yavrusu kadar bile gücüm yok."

Gorath, "Eğer bu kadar yaşadıysa, iyileşecektir, fakat bunun ne kadar süreceğini söyleyemem. Bu tarz hafif bir Coltari zehirlenmesi geçirenler yavaş bir iyileşmeye başlamadan önce haftalarca yatabilirler," dedi.

Thomas, "Birkaç gün içinde kendime gelirim," diye karşılık verdi.

Calin, "Annemin kocası her zaman iyimserdir. Sanırım haftalarca yataktan çıkamayacak. Şifacılarımız ellerinden geleni yaptılar," dedi.

"Katala'dan getirdiğiniz bu mesaj nedir?" diye sordu Thomas.

Owyn, "Size, Pug ve Gamina'nın Krondor'dan kaybolduklarını söylememizi istedi. Pug arkasında gizemli bir not bıraktı: 'Thomas'a! Macros Kitabı!' diye yanıtladı.

"Yolda, Sarth Manastırı'nda durakladık/onların böyle bir kitaptan haberleri yoktu. Bu sizin sahip olduğunuz bir şey mi?"

"Evet," dedi Thomas, "ama gerçekte bu bir kitap değil. Calin, silah sandığımın yanında duran kutuyu bana getirebilir misin?" Calin kendisinden istenileni yaparak kutuyu Thomas'a getirdi. Thomas kutuyu açarak içinden bir tomar çıkardı. "Macros Kitabı, Pug ve benim, onun benim yardımımıza ihtiyacı olduğunu belirtmesi için kararlaştırdığımız bir deyimdir. Bu büyü tomarını yarattı ki, onu okuyan kişi Pug'a ulaşabilsin." Doğrudu. "Calin, zırhımı giymeme yardım et." Calin, "Hayır, Thomas. Hiç gücün yok. Şu anki durumunla dostuna yardımcı olamazsın," dedi.

"Fakat Pug böyle bir mesajı ancak çok ciddi bir tehlikedeyse gönderir." Calin, "Ben giderim," dedi.

"Hayır," dedi Gorath. "Biz gideceğiz."

Owyn, "Prens Arutha bize Pug'ı bulma görevini verdi, eğer bu bizi kendisine ulaştırırsa, görevimizi tamamlamış olacağız," dedi.

Calin'e bakmakta olan Gorath, "Saygısızlık etmek istemem, Prens Calin, ama sizden daha tecrübeli bir savaşçı değilsem bu beni şaşırtır. Hem, ayrıca burada halkınıza karşı bir göreviniz var: Thomas iyileşirken savaşçularınıza liderlik etmek." Owyn, "Ben de biraz olsun büyücülüğü biliyorum, Lord Thomas, bu önemli olabilir," dedi. Thomas, "Ya da birkaç gün bekleyebilirim," dedi.

"Zaman uçup gidiyor," dedi Gorath. "Haftalardır yodayız ve kısa bir süre sonra Delekhan, Krallık'a karşı saldırıyı başlatacak. Arutha, onun büyücülerinden çekiniyor, Pug'ın danışmanlığına ihtiyaç duymasının nedeni de bu. Biz gidelim. En iyi seçim olmayabiliriz, ama buradayız ve istekliyiz." Owyn tomarı eline aldı ve "Lütfen," dedi.

Thomas, başıyla onaylayan bir hareket yaptı, bunun üzerine Gorath, "Kraliçe'ye, ziyafete döndüğümüzde katılacağımızı söyleyin," dedi.

Owyn tomarı açarak inceledi. "Gorath, arkamda dur ve ellerini omzuma koy."

Tomar yabancı bir dilde yazılmıştı, buna karşın yazılanlar hislerini ele geçirerek, onu satırları gözleriyle takip etmeye zorladı, bunu yaparken tüm semboller zihin gözünde beliriyor, alevden harfler gibi parıldayarak yanıyordu. En son cümleye ulaştığında, çevrelerini saran alan sallanıp titremeye başladı, ardından aniden kendilerini gri bir boşluk içindeki cam gibi görünen bir düzleme çekilir buldular.

Işıktan bir tünelin içinde hızla ilerlediler, içlerinde sesleri ve kokuları andıran hisler dolanıyor, fakat tam olarak ayırt edilemeden kayboluyorlardı. Ardından birdenbire hızla

gümüşi bir ışıkla parıldayan bir düzleme doğru hızla ilerleyerek, yere doğru yaklaşırken buldular kendilerini.

Gri bir toz halindeki zeminin üzerindeydiler, her iki yandan da kırmızımsı kayalar yükseliyordu. Gökyüzü mavi yerine canlı mor bir renge sahipti, havada ise garip ve yabancı bir koku vardı. Rüzgâr kuru ve soğuk esiyordu. "Neredeyiz?" diye sordu Gorath.

Owyn, "Bildiğimiz dünyanın hiçbir yerinde. Başka bir yerdeyiz," dedi.

"Nerede?"

"Bilmiyorum," dedi Owyn. Dağların ardında batan güneş, etrafı siyah ve çivit rengi gölgelere boğuyordu. "Görünen o ki, gece bastırıyor ve bizim bir çeşit barınağa ihtiyacımız olacak."

Owyn, kendisine ışık oluşturmaya izin verecek büyüü etkin hale getirmeye çalıştığında, bir anda acı gerçekle karşılaştı. "Gorath! Büyü burada işlemiyor!"

* * *

James haritayı inceliyordu. "Emin misin?" diye sordu askere.

"Evet, toprak beyi. En azından devriyelerinden üç tanesinin patikada ve bayır boyunca ilerlediklerini gördüm."

Locklear, haritada mevkilere baktı ve sordu, "Ne yapıyorlar?"

"O patikadan önemli sayıda bir gücü geçiremezler, o halde gözcü birlikleri olmalı. Ama neyi gözlüyorlar?" "Belki de bizim takviye alıp almadığımızı görmek istiyorlardır," diye önerdi askerlerden biri.

"Eğer takviye görürlerse, umarım bize de bunu bildirme nezaketinde bulunurlar," dedi Locklear.

"Eğer takviyeleri görmüyorlarsa, saldırıya uğramayı beklemeliyiz," dedi Jimmy, durumlarında gülünecek bir yan göremiyordu. Askere, "Hızlı atlılardan birine Karaorman'a doğru bir gün boyunca yol alıp dönmesini emret. Prens'in yolda olduğuna dair her işareti haber almak istiyorum. Eğer değilse, yakında saldırıya uğramayı bekliyorum," dedi. Asker aceleyle dışarı fırladı, James Locklear'a dönerek, "Sanırım Gorath ve Owyn'in başaramadığını varsaymalıyız," dedi.

"O halde bu pozisyonumuzu daha ne kadar korumayı düşünüyoruz?"

"Takviye gelene ya da istila edilene dek."

Locklear bir an için sessizce bekledi ve ardından, "Yüksekşato'da yaptığımız gibi, kaybedeceğimizin belirginleşmesi ihtimali için bir geri çekilme planlayacak mıyız?" diye

sordu.

James, sorunun üzerine düşünürken uzun bir süre sessiz kaldı. "Hayır. Ya direneceğiz ya da öleceğiz." Locklear'ın dudaklarından abartılı bir iç çekiş döküldü ve "Sanırım yetki bu yüzden bize verildi," dedi.

"Sanırım bu noktada Arutha olsa, 'Bize verilenlerin karşılığını verme zamanı,' derdi."

Locklear kararını vermiş görünüyordu, "Pekala, o halde şanlı bir şekilde bunun karşılığını vermeye çalışalım," dedi. Eski baronun odasından ayrıldılar ve yaklaşmakta olan savaşın hazırlıklarını yapmak için halletmeleri gereken görevleri ayarlamaya başladılar.

* * *

Güneş terk edilmiş ve yabancı bir dünyanın üzerinde yükseliyordu. Bir gece önce, batmakta olan güneşin son dakikalarını kendilerine derin olmayan bir mağara aramakla geçirmişlerdi. Az bir koruma sağlıyordu, fakat burada soğuk ve açlık hissiyle dolu bir gece geçirmek zorunda kaldılar.

Hava aydınlanmaya başladığı sırada, Gorath Owyn'i uyandırdı. Genç büyücü, büyüsünün bu dünyada işlemediğini fark ettiğinde, neredeyse ümitsiz bir çılgınlığa kapılmıştı.

Owyn'i bilinçsiz bir paniğe sürükleyen ise diğer şoktu: Başka bir dünyadaydılar. Bundan hiçbir şüpheleri yoktu. Gorath, Midkemia'ya gece hakim olan gökyüzünü, açıklıkta yaşayan herhangi biri kadar tanırdı, fakat Owyn dahi Midkemnia gökyüzünde o sırada gökyüzüne hakim olan ve kendi dünyalarındaki en büyük ayın iki misli büyüklükte olan bu ay yerine, üç tane ayın bulunduğunu biliyordu.

"Pug nerede?" diye sordu Gorath. Owyn, "Eğer büyü, Thomas'ı ona getirmek için yaratılmışsa, yakın olmalıyız," dedi.

Gorath, gökyüzü aydınlanırken yere baktı. "Bak," dedi, yeri göstererek. "İzler."

Owyn baktığında yerde ayak sürüme izleri gördü. "Belki de Pug'ın ortaya çıktığı yer burasıydı ve belki de büyünün getirebileceği en uzak nokta burasıdır." Kendi söyledikleri karşısında hafifçe irkildi. "Ben ne saçmalıyorum ki? Ne bizim, ne de Pug'ın başına gelenler hakkında hiçbir fikrim yok."

Gorath diz çöktü ve izleri inceledi. "Bir çift iz buradan başlıyor." Aşağı yukarı kendi belirledikleri yere yakın bir yeri işaret etti, ardından eli bir izi takip etti. "Bu izleri her kim bıraktıysa bu yöne gitmiş."

Ayağa kalktı ve Owyn etrafa bakınırken, izleri takip etmeye başladı. Işık yanlıs görünüyordu ve atmosferin yüksek katmanlarındaki ince bulutlar dışında gökyüzü neredeyse berrakti. Kuru ve soğuk bir rüzgâr vardı, çevredeki bitki örtüsü ise azdı, çoğunluğu Owyn'e, Gorath'la birlikte yolculuk yaptığı Kuzeyelleri'ndeki yüksek kayalık

tepeleri hatırlatıyordu. Gorath, "Burada başka izler birleşiyor," dedi. Yerin üzerinde birkaç çentik izi gibi görünen bir yeri gösterdi. "Eğer bu ilk izler Pug'a aitse, en az dört kişi tarafından ya takip edilmiş ya da karşılanmış. Hepsi şu yöne doğru gitmişler."

Uzakta dizili ufak tepeleri işaret etti. "Sanırım bizim de gideceğimiz yer orası."

Güneş yükseldikçe, havanın ısı da artmaya başlamıştı. "Burası bir çöl," dedi Owyn. "Jal-Pur'da yolculuk yapmış olanların hikâyelerini duymuştum. Gecenin soğuğu beni yanılttı." Durdu ve yol çantasını açtı. İçinden fazladan bir tunik çıkarıp, bir başlık gibi başına sardı. "Bir şey yapmadan önce, su bulmalıyız."

Gorath çevresine bakındı ve en sonunda, "Haklısın. Herhangi bir yerde, açıkta su göremiyorum," dedi. Görünüşte hedefleri olarak duran yere baktı. "Çöller hakkında pek az şey bilirim, ama sanırım eğer bulunabilecek su varsa, bunun tepelerin yakınlarında olması muhtemel. O yoldan devam edelim."

Sunacak daha iyi bir seçeneği bulunmayan Owyn bunu kabul etti. Killi toprak, parçalanmış kayalar ve erozyona uğramış tepe sırtlarından zorlukla ilerlediler. "Eğer bu topraklarda herhangi bir şey yetişmişse bile, çoktan hepsi ölmüş," dedi Gorath. Yürümeye devam ederlerken, "Büyünün burada neden işe yaramadığı konusunda bir fikrin var mı?" diye sordu.

"Hayır," dedi Owyn, cesareti kırılmış bir şekilde. "Hatırlayabildiğim her türlü eğitim büyüsünü ve büyülü sözü, meditasyon ve alıştırmayı denedim. Her biri olması gerektiği gibi işliyor fakat ortada... büyü yok!" Başını salladı. "Sanki burada hiç mana yokmuş gibi." "Mana mı?" diye sordu Gorath.

"Kullanılan terimlerden biri bu," dedi Owyn. "En azından Patrus'un verdiği ad buydu. Diğer büyücülerin böyle adlandırıp adlandırmadığını bilmiyorum. Fakat her şeyle kaynaşıp, büyü oluşturmak için yönlendirilebilen enerjiye verilen addır. Pek çok kişi büyünün nasıl işlediğini anlamaz. Güç benim içimde değildir. Tüm bildiğim bir dizi kelime, hareketler, imgeler; bu gücü veya manayı çevremi saran dünyadan toplamamı sağlayan şeylerdir. Sanki burada mana yokmuş gibi. Küçük Yol'u seçmiş olanlardan biri olmayı dilememe yol açıyor."

"O da nedir?" diye sordu Gorath, sessizce ilerlemektense çocuğun kendini bilgilendirmesini sağlamaya çalışarak.

"Onlar, büyünün başka bir yolunda ilerlerler. Patrus bir Küçük Yol'cuydu, bana yanlış tarzda bir 'büyü' öğretmekte olduğunu anladığında Yıldızlımanı'na gitmemi önermişti. Pug, Tsurani dünyasına yolculuk etmeden önce kimse bu iki büyü yolu arasındaki farkı bilmiyordu; en azından Midkemia üzerinde hiç kimse.

"Küçük, anlatmanın daha iyi bir yolunu bulamadığım için, büyünün bir parçası olduğunu söyleyebilirim. Büyücü doğanın kendisine, ayaklarının dibindeki toprağa, her yerde

bulunan suya, hatta gökyüzüne ya da rüzgârın kendisine bağlanır. Pek çok şeyin yanabilme potansiyeli, kendi doğaları ateşe bağlı büyücüleri kıskırtır. Sanırım bir Küçük Yol büyücüsü, buradan biraz da olsa büyü yaratabilirdi, ama ben burada güçsüzüm."

"Bu Pug için geçerli mi?"

"Bilmiyorum," dedi Owyn. "Onun Küçük Yol ya da Büyük Yol'un ötesinde olduğu söylenir." Owyn etrafına bakındı. "Ama güçleri eksilmiş ve burada diğerleri tarafından yenilgiye uğramış olabilir. Bildiğim bir şey var."

"Nedir?"

"Pug olmadan Midkemia'ya dönme şansımız yok."

Bunun üzerine saatler boyunca hiç konuşmadan ilerlediler.

Ertesi günün ortalarında kubbeyi gördüler. Isı onları yavaş, zahmetli bir yürüyüş hızına sokmuştu, hâlâ ortalıkta sudan eser yoktu. Bellerine asılı su tulumları artık boşalmıştı ve Owyn su kaybının etkilerini yaşamaya başlamıştı. Sessizlik içinde kubbeye ilerlediler. Yaklaştıkça bunun, bir ağ gibi birbirlerine geçmiş sopaların üzerine konulmuş gergin derilerden bir yapı olduğunu gördüler. "Bir yurt gibi görünüyor," dedi Gorath. "O da nedir?"

"Gümbürcehennem Stepleri'nde yaşayan göçebeler bunları kullanır. Bunları dakikalar içinde kurup kaldırabilirler." Kılıcını çekti ve deri bir perdeyle kaplı girişini bulana kadar yapının etrafında dolandı. Kılıcının ucuyla perdeyi yana çekti ve hiçbir şey olmadığını gördüğünde kafasını içeri soktu. "Gel de şuna bak," dedi Owyn'e.

Owyn onun peşinden içeri girdi ve etrafına baktı. İçerisi, Gorath'ın üzerinde oturmakta olduğu, daha önceden halı olarak kullanılmış olabilecek solgun bir kumaşın dışında boştu. Gorath bir parşömen parçasını ona uzatmıştı. Üzerine kömürle bir şeyler yazılmıştı. Owyn bunu aldı ve okumaya başladı: Thomas, Katala sana haber ulaştırdığına göre, zannedirim ki, Gamina ve benim kayıp olduğumuzu duymuş olmalısın. Makala'ya hizmet eden Tsuranili büyücüler tarafından kaçırılıp, buraya getirildim. Karşılaştığımızda sana daha fazla ayrıntı vereceğim, ama kendimi iki parça parşömenle kısıtlamak ve her şeyi mümkün olduğunca özetlemeliyim. Burada Büyüye güvenme. İşlevini yerine getiremiyor. Neden olduğuna dair bazı teorilerim var, fakat bir kez daha söylüyorum, bunu karşılaştığımız zamana saklıyorum. Bu yokluğun nedeni, bir zamanlar buraların Valherular tarafından ziyaret edilmiş olması olabilir, ama zaten kalıtımsal hislerin bunu sana işaret etmiştir. Burada şiddet eğilimli bir ırk yaşıyor, daha şimdiden dördünü atlatmak zorunda kaldım. Pantathialılarla akraba gibi görünüyorlar, görünüşte yakınlıklarından, göklerden gelen Valheru istilaları sırasında, buraya Alma-Loda-ka tarafından bırakıldıklarını düşünüyorum. Onlara dikkat et, bir şekilde düşmanlarımıza hizmet ettikleri fikrindeyim. Tüm alanı taramış olmama karşın Gamina hâlâ kayıp. Sabaha, adanın kuzey ucunu ziyaret etmek için ayrılacağım. Yakınlardaki bir tepeden, orada harabe gibi görünen yeri görebilirsin. Belki de orada bir cevap bulabilirim. Beni orada ara. Pug

"İşte, bizim bir sonra gitmemiz gereken yer orası," dedi Gorath.

"Su hakkında bir şey söylemiş olmasını dilerdim," dedi Owyn.

"Eğer bu adanın üzerinde yaşayan diğerleri varsa, bir yerlerde su da vardır."

Owyn başıyla onayladı, fakat suyu zamanında bulamayabilecekleri konusundaki endişesini dile getirmedi. "En azından artık buranın bir ada olduğunu biliyoruz," dedi Gorath. "Bu iyi."
"Neden?"

"Çünkü bu sonsuza kadar dolanmayacağımız anlamına geliyor," dedi Kara Elf.

Owyn, bu nükteyi, kaldıramayacağı kadar tatsız buldu. Uzun ve yorucu ilerleyişlerine devam ettiler, tepenin zirvesine ulaştıklarında, uzakta Pug'ın sözünü etmiş olduğu yapıları görebiliyorlardı. Daha da fazlası, arkasında geniş mavi bir su kütlesini görmüşlerdi.

"Eğer sahile ulaşabilirsek," dedi Owyn, "Sanırım tuzdan arındırılmış su elde edebilirim."
"Belki de bu ada geniş bir gölün içindedir," dedi Gorath, umutla.

"Bu beni çok memnun ederdi." Aşağı inmeye başladılar, yamacın aşağısına ulaştıklarında, Gorath, "Su!" diye bağırdı. Eğilip tadına baktı. "Temiz! Bana su tulumunu ver."

Owyn tulumunu uzattı ve bir dakika kadar sonra Gorath, daha fazla beklememesi için bir kısmını doldurduğu tulumu geri verdi. Owyn suyu içmeye başladı ve Gorath, "Yavaş. Çok hızlı içersen bayılabilirsin," dedi.

Owyn sıvıyı zorla dudaklarından ayırdı. Minerallerinin tadı belirgin olan yoğun, koyu bir sıvıydı ve ılıktı, ama tattığını hatırladığı en iyi suydı. Gorath'ın kendi tulumunu doldurmasını seyretti, ardından yana koyarak Owyn'inkini geri aldı. Bu kez her iki tulumu da doldurdu ve "Bu yeri aklımda tutacağım, eğer araştırmalarımız sırasında başka bir kaynak bulamazsak, buraya dönebiliriz," dedi.

Owyn başıyla onayladı ve "Harabelere yakınız," dedi. Gorath, "Günbatımından önce oraya varırız," dedi. Sularını içip, yollarına devam ettiler.

Hedeflerine birkaç metre kala, neredeyse tamamen toza batmış yurda benzer bir başka yapıyla karşılaştılar. Harabeler gördüklerini sanmışlardı, fakat bu mesafede, taştan oyulmuş yedi heybetli sütun görülebiliyordu. Gorath, kulübenin deri perdesini açmak için bir kez daha kılıcını kullanmıştı. Owyn içeri baktı.

İçeride bir başka not buldu:

Thomas,

Şu ana kadar harabenin içinde Gamina'ya ait bir iz bulamamış olmama karşın, bu gezegen hakkında bazı şeyler öğrendim. Büyü burada dönüştürülmüş; bazı büyücülerin 'mana'

olarak adlandırdıkları şey, burada kristal biçimine indirgenmiş. Böylesine bir dönüşümü hiçbir doğal olay açıklayamaz, o yüzden bunun tanrıların emrindeki bir aracı tarafından oluştuğunu söyleyebilirim, Valherular dahi böyle bir işe kalkışsalar yalnızca felaket getirebilirlerdi. Drakin-Korin'in Hayattaş'ını yaratmasındaki ilham kaynağı bu olabilir, ama bu daha boş bir vaktimizde tartışacağımız bir konu.

Adanın kuzeyindeki sütunlara dokunarak pek çok şey öğrendim. Merkezdekenden sakın; dokunduktan sonra günlerce hastalandım. Bu zayıf durumumda, daha önce anlatmış olduğum varlıklardan ikisi tarafından neredeyse alt edilecektim. Beni yalnızca taş ve sapan konusundaki yeteneğim kurtardı, bununla birlikte bu karşılaşma bana çok şey öğretti. Senin için bir şey bıraktım; sana Valheru kökenli büyünle yardımcı olabilir mi bilmem, ama bunu sana bırakmamın bir zararı olmayacağını düşündüm. Belki de Gamina'yı bulduktan sonra bu dünyanın harikalarını inceleme fırsatını bulurum.

Pug,

Owyn çevresine baktığında, yuvarlak çadırın bir yanına yerleştirilmiş uzun bir bohça gördü. Bir önceki kulübede görmüş olduğuna benzer bir başka uçuk renkli kumaştan bohçayı açtığında, garip mavi bir kristalden yapılmış bir asa gördü. Asaya dokunur dokunmaz elini geri çekti. "Ne oldu?" diye sordu Gorath.

"Emin değilim," dedi Owyn. Yavaşça elini uzatıp bir kez daha dokundu. "İnanılmaz," dedi.

Sol eliyle asaya dokunurken sağ elini öne uzattı, gözlerini kapadı, çok geçmeden parmak uçlarından hafif bir parıltı çıkmaya başladı. "Bunu açıklayamam, ama bu asa bana güçlerimi geri verdi. Sanki bu asa şeyden yapılmış gibi..."

Bilmiyorum... Pug'ın bahsettiği kristalize mana."

"Yanına al," dedi Gorath. "Işığı kaybetmeden harabelere varmalıyız."

Adanın ucunda, yabancı bir denize bakan yüksek bir uçurumun tepesinde durdular. Kristalden oluşmuş yedi devasa sütun, bir insan boyundan yedi kat daha yüksekti. Owyn, "Bununla başlayacağım," dedi.

En soldaki sütuna gitti ve ona dokundu.

Bir kayaya benzemesine karşın, dokunduğunda yumuşak bir his veriyordu. Gözlerini kıstığında, aslında parmaklarını sütunun yüzeyini sarmalamış bir enerji tabakasının üzerinde gezdiriyor olduğunu gördü.

Owyn sütunun içine baktı, yüzeylerinin pek çoğunda çölden, deniz ve gökyüzünden yansımalar görünüyordu, fakat Owyn aynı zamanda farklı yeryüzü, okyanuslar ve gökler gibi başka yerlere ait görüntüler de görüyordu.

Gözlemlerin merakımı uyandırdı. Sen bir Savani'sin, değil mi?

Zihninin içinde yabancı bir düşünce oluşması karşısında şaşırın Owyn başını salladı. Cevabını sadece düşünmek ya da sesli vermek arasında karar veremediğinden, dikkatini odaklanmış tutacağı için konuşmayı tercih etti. "Savani ifadesinden emin değilim, o yüzden öyle olup olmadığımı bilmiyorum. Kiminle haberleşiyorum?"

Gorath, yüzünde şaşkın bir ifadeyle Owyn'e baktı. Owyn kendisine bir şey demeye fırsat bulamadan, ses zihnine geri döndü. Adım Sutakami, Binlerce Gizemin Anası, bir zamanlar Timiriana'nın tanrıçalarından biriydim. Beni uyandırdın. Ne dilersin?

"Bana ne sorduğundan emin değilim," dedi Owyn. "Sen bir kâhin misin?" Hayır. Sana sadece hâlihazırda bilinenleri söyleyebilirim, gene de olabilecek şeyler hakkında belirsiz hislere sahip olabilirim. Bu dünyaya yeni geldiğini hissediyorum. Belki de bu dünyada yaşayan yaratıkları tanımak istersin.

Owyn daha konuşmadan zihnini bir görüntü kapladı. Beliren ırk görünümde gururlu bir ırktı, kollarının yerlerini almış kanatlarıyla görkemli kuşları andırıyordu. Gagaları ufaktı, konuşmaya elverişli görünüyordu. Bunlar Timirialılar. Şair ve âlimlerdi, çok yetenekli savaşçılardı. Valherular geldiğinde yıldızlarla bir köprü oluşturmak üzerelerdi. Yok edildiler.

Ardından zihninde bir başka varlığın görüntüsü belirdi, etkileyici bir çehreye sahip, gölgemsi bir yaratık, bu özellikleri Owyn'in ürpermesine neden oldu. Yaratığın görüntüsüne egemen olmasına karşın, Owyn'in ilgisini çeken yaratığın soğuk buz mavisi yuvarlaklardan oluşan gözleriydi. Bunlar Büyük Yıkım'ın öncesinde, Taunların Babası Dhatsavan'ın son Yüksek Rahibi Rlynn Skrr'in kadim hizmetkârlarıydı. Doğaları büyü olan bu yaratıklar, artık zincirlerinden kurtulmuş olarak yaşıyorlar, o yüzden bunlardan birisini görürsen kaç, çünkü yalnızca enerjilerini toprağa akıtmak üzere tasarlanmış bir büyü ile öldürülebilirler. Şimdi Dhatsavan'ın kadim tapınaklarında yaşıyorlar. Ses zayıfladı ve uzaklaştı. Dinlenmeliyim... Bana başka bir yerde ihtiyaç var.

"Bekle!" Owyn başını, sanki yorgunmuşçasına eğdi. "Daha soracaklarım var." Gorath, "Bu da ne?" diye sordu.

"Bu sütunlar, onlar.. bu dünyanın kadim tanrıları. Bununla, adı Sutakami olan bu tanrıçayla konuşuyordum." "Belki bir başkasına dokunursan?" diye sordu Gorath.

Owyn başıyla onayladı. İkinci sütuna yaklaştı ve ona dokundu. "Bu yerin ilk başta ne olduğunu merak ediyorum," diye sorguladı Owyn.

Bir zamanlar Timirianyalıların yedi tanrısının yüce tapınağı olan Karzeen-Maak'ın harabelerinde bulunuyorsunuz. Bir zamanlar bu sütunlar tanrıların sembolleriydi, Dhatsavan'ın hizmetkârları savanilerin el işçileri tarafından yapılmıştı. Şimdi ise içine sığındığımız birer araç.

"Bir tanrıyı sığınmaya ne zorlayabilir?" dedi Owyn merakla.

Valherular, diye yanıt geldi vakit geçmeden. Geride pek az şey bırakarak, bu dünyanın üzerindeki hayata dair bildiklerimizi yok ettiler. Ne zaman ki Dhatsavarı bize çabalarımızın boşuna olduğunu gösterdi, o zaman Valheruları güçlerinden etme planımızı yapıp, onları dünyamızdan kovdular. Burada hapsolmemek için kaçtılar, geride yalnızca birkaç hizmetkârlarını bıraktılar. "Siz ne yaptınız?" diye sordu Owyn.

Büyük Yıkım'dan, biz, Hükmeden Yedi'den geriye yalnızca altımız kurtulduk. İkisi bu dünyadan öylesine uzaklaştı ki, artık düşüncelerini seslendiremiyorlar, onlar artık doğanın sezgisel güçlerinden. Uyanış'ı beklemek için yalnızca Dhatsavan kalacak. İhtiyaç duyulduğunda bizi çağırarak... Bir daha konuşmayacağız, savani.

Owyn Gorath'a baktı. "Bu yıkıma Valherular neden olmuş."

Gorath, "Onlar, pek ufak bir azınlığın denk olabileceği bir güçtü. Efsanelerimiz onların ejderhaların sırtlarında yıldızlara seyahat ettiğini anlatır. Yalnızca tanrılar onlardan daha yüceydi."

Güneş batmaktayken, Owyn etrafına bakındı. "Görünen o ki tanrıların hepsi değil. Bu sütunlar, bu dünyanın en önemli tanrılarında tek geride kalanlar. Biri ölmüş. İkisi dilsiz ve ikisiyle konuştum bile."

"Pug'ın notunda en ortadakine dokunmamamız belirtiliyordu."

"O halde geriye konuşulacak bir tane daha kalıyor. Belki ondan, Pug'a ne olduğunu öğrenebilirim."

Owyn bir sonraki sütuna dokundu, fakat yalnızca belirsiz bir hisle karşılaştı; buna bağlı bir düşünce oluşumu yoktu.

"Bilinçsizliğe bürünenlerden biri bu olmalı."

Pug'ın uyarısını dikkate alarak, yedi sütunun ortasında bulunanın yanından geçerek bir sonraki sütunun yanına gitti.

Dokunduğunda bunun cansız olduğunu fark etti. Üzerinde, bir önce dokunduğu sütundaki belirsiz his dahi kalmamıştı.

Bir sonrakine yöneldi.

Hâlâ üstüne düşen akşamüstü güneşinden sıcak olan sütuna dokunduğunda, Valheruların geride kimi bıraktığını düşünüyordu.

Panath-Tiandn'tılar. Bunlar büyü zanaatkârları olarak eğitilmiş, başka bir dünyanın yaratıklarıdır. Sınırlı zekâları olmasına karşın, zeki ve tehlikelidirler. Valherular için aletler yapmışlardır.

"Pug'ı onlar mı ele geçirdi?"

Hayır, fakat bunu düşündüler, ben buna engel oldum.

"Sen kimsin?"

Biz yedimiz bu dünyanın tanrılarıydık ve ben, savani, bir zamanlar Kapıların Efendisi Dhatsavandım. Fakat Valherular beraberlerinde yıkıma yol açan savaşlarını getirdiklerinde, ölmektense bu şekillere sığınmayı seçtik. "Dediklerinin pek çoğunun önemini anlayamıyorum," dedi Owyn. "Dünyamda Valherular hakkında efsaneler duymuştum-"

Ne bildiğinin önemi yok, dedi Owyn'in zihnini dolduran ses. Biz ne idiysek zaman içinde kayboldu, ama senin hâlâ kendi halkını kaderlerinden kurtarma şansı var.

"Bizim dünyamız mı?" dedi Owyn. "Valherular dünyamda çağlar önce öldüler. Bize bir tehdit oluşturmazlar."

Owyn'i ilgisizlik dolu bir his kapladı, sanki söyledikleri bu varlık için önem teşkil etmiyordu. Zamanı geldiğinde Yıldızlıman'ından Pug olarak tanıdığı kişi sana daha fazlasını anlatacak, sen ve yol arkadaşın seçimlerinizi yapmak zorunda kalacaksınız. Şimdilik, buraya Rlynn Skrr'in kâsesini getirmelisiniz. Bunu yaparsanız Pug'ı tutsaklığından kurtarırız.

"Tanrılar kendilerine bir şeyi taşıyıp getirmeleri için neden ölümlülere ihtiyaç duysun?" diye sordu Owyn.

Ses Owyn'i yanıtlarken, Owyn'i eğlenmiş görünen bir ifadenin hissi doldurmuştu, Sorgulaman akıllıca, genç savani, fakat gerçeği bilmek bir tek benim hakkım. Kâseyi adanın güneydoğusundaki mağaralarda ara. Kâseyi elinde tutan Panath-Tiandn'ı öldürmek zorunda kalacaksın. Onu bana getir ya da Timiriana'nın ıssızlığında yok ol. Seçim senin.

Seni uyarıyorum, kâseyi kullanmayı deneme. Pug, kâsenin gücünü benim rehberliğim olmadan kullanmaya çalışmanın acı dersini aldı bile. Git.

Owyn, "Bu adanın ucundaki bir yerden büyülü bir nesneyi almalıyız. Ve görünen o ki, bunu yapmak için Valheruların yaratıklarından bazılarıyla savaşmamız gerekiyor," dedi.

Gorath, "Bu uzun bir gündü. Yolun gerisindeki şu çadıra dönüp dinlenelim. Bir miktar yemek ve uyku sayesinde hazırlıklı oluruz," dedi.

Gorath'ı takip eden Owyn, bunun doğru olmasını diledi. Donmuş olan tanrının Owyn'e içinde kâseyi bulacaklarını söylediği, adanın ucundaki yeri bulmak yarım günlerini aldı. Geniş bir mağaranın önündeki bir köyün ya da en azından bir kulübeler topluluğunun üzerindeki bir yamaçta dinlendiler.

Yarım saatten fazla bir süredir ortalığı gözlüyorlardı ve herhangi bir hareket görmemişlerdi. "Peki," dedi Owyn. "Belki de terk edilmişlerdir."

"Hayır," dedi Gorath. Üst üste yığılmış bir grup odunu işaret etti. Bunun ardından da bir grup üstü kapalı kabı gösterdi.

"Su, sanırım." Sonra da köyün kenarında bir hendeğe fırlatılmış yemek artıklarını işaret etti. "Bu dünyada bu yaratıklardan çok fazla kalmamış olabilir, ama bu alan terk edilmiş değil." "Belki de hepsi birlikte bir yere gittiler."

"Ya da belki de hepsi günün sıcağını atlatmak için içeridedir ve uyuyor olabilirler," diye önerdi Gorath. Ayağa kalktı.

"Aşağı inip de orada ne olduğuna bakmadan bunu öğrenemeyeceğiz."

Owyn, yamaçtan inmekte olan Gorath'ı takip etti, Gorath ilk çadıra ulaştığında, Owyn, "Kâse bu mağarada," dedi.

Girmek üzere olduğu çadır aniden açılıp içinden bir yaratık çıkmaya başladığında Gorath henüz bir adım atmıştı. Bu görüntü karşısında Owyn'i bir ürperti kaplamıştı. İki ayağı üzerinde dikilmiş, siyah kıyafetler içinde bir kertenkele, güneş ışığında gözlerini kırıştırmış, duruyordu. Gorath kılıcını saplarken alarm verme fırsatı bulamamıştı. "Üç," dedi Gorath.

"Üç ne?" dedi Owyn.

"Eğer bu Pug'ı takip eden dördünden biriye, geriye üç tane kaldı."

"Eğer bunlar onlar değilse geriye bir düzine kalmış olabilir," diye fısıldadı Owyn. "Çabuk olalım!"

Mağaraya hızla yaklaşp da Owyn girişi kapayan büyük perdeyi yana itmeye yeltendiğinde, perde hareket etti. O geri sıçrayınca Kertenkele-adamlardan biri kendini Gorath'ın üzerine fırlattı. Gorath kafasına inmekte olan sopanın darbesinden ucu ucuna kurtulup, geriye kaçtı.

Bir başka kertenkele yaratık hırlayarak üzerine atlayarak Owyn'i devirdi. Yerde yuvarlanan Owyn, kristal esasını güçlkle tutabilmişti. Yaratığın yüzü sarı sembollerle boyalıydı ve Owyn bir tür Panath-Tiandn'in şamanıyla mücadele ettiğini biliyordu. Owyn yüzünün üzerindeki pençeleri gördü ve yaratıkla gözleri kilitlendi.

Aniden Owyn'in zihin gözünde bazı semboller yanmaya başladı ve yaratığı geriye doğru savuran bir zihin patlaması yolladı. Owyn yaratığın altından dönerek kurtulup ayaklarının üzerinde doğruldu. Yaratık, Owyn'in saldırısının etkisinden kurtulmaya çalışıyordu. Toplayabildiği tüm gücüyle yaratığın kafasına bir tekme atarak onu yere yıktı. Gorath kendi karşısındakini öldürdüğünde, iki kertenkele-adam daha ortaya çıktı. Owyn bir başka

büyü için hafızasına uzandığında elindeki asanın ısındığını hissetti. Elinden çıkan alevimsi bir enerji küresi yaratıklardan ilkinе çarptı ve onu alevlere boğdu. Alevler ikincisini yalayıp geçmişti ve üzerindeki cüppe alev aldı.

İlki yere devrilerek saniyeler içerisinde öldü, ikincisi de yere düştü, fakat etrafında döndü, çığlıklar atarak üzerindeki alevleri söndürmeye çalıştı. Gorath hızla yanına yaklaşarak onu bu acısından kurtardı.

Owyn, bu yaratıklardan daha fazla olup olmadığını görmek için etrafına baktı. Sakin görünüyordu.

En sonunda Gorath kılıcını kınına soktu ve "Haydi, şu lanet olası kâseyi bulalım," dedi.

Owyn, tek bir ufak mangalın aydınlattığı karanlık mağaraya girdi, türpermişti. Bu yer karanlık büyü'nün merkezidi ve her ne kadar duvarlara boyanmış sembolleri okuyamasa da, şekiller ona yabancıydı ve içlerindeki kötülüğü hissedebiliyordu. Etrafına baktı ve ufak bir tapmağı andıran şeyi gördü. Üzerinde tanımadığı bir taştan oyulmuş bir kâse duruyordu.

Uzanıp eline aldığında, bir enerjinin kolundan yukarı çıktığını hissetti. Kulübenin dışına geldiğinde, "İşte bu, bundan şüphem yok," dedi.

"Ne işe yarıyor?"

"Bilmiyorum, ama bana bunun Pug'a zarar verdiği söylendi ve eğer bu böyleyse, gizemini ortaya çıkarma konusunda riske atılmayacağım."

"O halde onu şu tanrı denilenlere götürüp, anlaşmalarının kendilerine düşen bölümüne uyup uymayacaklarını görelim." Gorath çevresine baktı. "Bunların, adada bulunan, kabilenin tek üyeleri olduğundan şüpheliyim; ne yaptığımızı gördüklerinde, sanırım peşimize düşeceklerdir."

"Günbatımına kadar sütunlara ulaşabilir miyiz?"

"Eğer şimdi yola çıkıp hiç durmazsak," dedi Gorath, arkasını döndü ve Owyn'in kendisini takip edip etmediğine bakmadan yola koyuldu.

Owyn bir an tereddüt ettikten sonra, Gorath'ın ardından yola koyuldu.

YANILTMA

Soğuk rüzgârlar kale burçlarındaki siperlerin üzerinde sertçe esiyordu.

James, yaklaşmakta olan atlılara destek atışı sağlamak için okçulara hazır olmaları işaretini verdi. İki gözcü de aceleyle asma köprüye uzanan bayırı aşmış, ağızlarından köpükler saçan atlarını kamçılıyarak, köprü geçemeyecekleri kadar kalkmadan kapıya yetişmeye çalışıyorlardı. James zamanlamayı doğru yapmış olmayı diliyordu, çünkü erken davranırsa atlılar surların dışında kalacak; gecikmeleri durumundaysa düşman atlılar gözleme kulesine ulaşabilecek ve elinde mevcut olan pek az savunma kuvvetiyle, kalenin içindeki herhangi bir düşman birliği çok ciddi bir tehdit oluşturabilecekti.

İlk atlı, kalkmaya başladığı sırada köprüye ulaştı, ikincisiyse bir mahmuz darbesiyle, atını yükselmekte olan köprüye atlatmak zorunda kaldı, fakat James atış emrini verdiği anda ikisi de içeri girmeyi başarmıştı.

Okçular, takipçilere oklarını savurmaya başlayıp, öndekilerden üçü atlarından düşünce gerilemek zorunda kaldılar. Neredeyse tamamı hain insanlardan oluşuyordu, aralarına karışmış iki de moredhel süvarisi vardı. Okların menziline kadar bir dönüş yaptılar, ta ki James, tepelerine taşlar yağdırıp altısını daha öldüren tek bir mancınığa atış emrini verene kadar. Geri kalanı kaleden aşağı inen yoldan geri çekilmeye başlamıştı.

Daha surlardaki sevinç sesleri kesilmeden James, gözleme kulesine inmiş, "Ne gördünüz?" diye soruyordu.

Genç bir onbaşı olan, ilk gelen atlı, "Güneyden gelecek bir yardıma dair hiçbir işaret yok ve kuzeyden gelen çok büyük bir düşman kuvveti var," dedi.

"Kuzeyde manzara nasıl?"

Genç onbaşı, James'in böylesine genç birine olan güvenini, kıl payı kurtuldukları duruma karşın verdiği sakin cevapla haklı çıkardı. "İşlerine burnumuzu sokmamızdan hoşlanmayan siper süvarileri, toprak beyi. Havaya kalkmakta olan tozu ve uzaklarda, bize bahsetmiş olduğunuz kuşatma araçlarını gördük. Görünen o ki, gece olmadan yolun başında olacaklar."

"İyi iş çıkardınız," dedi James. "Gidip bir şeyler yiyin ve dinlenin. Yoğun bir sabah yaşayacağız."

James, depolardan ve silahlardan sorumlu yaptığı Locklear'ı aramaya başladı. James onu bulduğunda, depolardan birinin ortasında Locklear'ın, fiçilerin birinin içinde bulunduğu bir şeye tiksintiyle baktığını gördü.

"Ne oldu Locky?"

"Et kurtlanmış. Sanırım o Geceşahinleri buraya girip, subayları öldürmeden önce biraz muzurluk yapmışlar. Adamların burada kalmak istemesi için geride fazla neden bırakmamaya çalışmışlar, sanırım."

"Durum ne kadar kötü?"

"Saklanan tüm et bozulmuş. Unun büyük miktarı böcek dolu. Bunları elekten geçirebiliriz, diye düşünüyorum, ama açlıktan ölmedikçe ekmek yemek istemezdim. Sert ekmek iyi durumda görünüyor ve kurutulmuş meyvelerin çoğu da yenebilecek durumda. Bir süre dayanabiliriz."

"Sorunumuzun yemek olduğunu sanmıyorum."

Locklear James'e baktı. "Geliyorlar mı?"

"Yarın."

"O halde hazırlansak iyi olur."

James başıyla onayladı. Adamların ellerinden gelenin en iyisini yapacaklarını biliyordu; hepsi sınır savaşlarından tecrübeliydi, ama gene de kuvvetli bir işgal altında bir kalenin savunmasında bulunmamışlardı. İşin teorisini biliyordu:

Prens Arutha'dan eğitim almıştı ve gerçeğini de biliyordu, Armengar ve Yüksekşato'da savaşmıştı, saldırganların, savunmadaki her bir adam için on adama ihtiyacı olduğunu farkındaydı. James'in endişelendiği ise, Delekhan'ın bire on oranından fazlasıyla karşılarına çıkması durumunda ne olacaktıydı.

* * *

Elinde kâseyi tutmakta olan Owyn, sütunun karşısında durdu. Bunu kristal yükseltiye değdirdi.

Dhatsavan'ın sesi kafasının içinde duyuldu: Kâseyle döndün. Bu iyi.

"Buna neden ihtiyacın var?" diye sordu Owyn.

Benim ihtiyacım yok. Onun Panath-Tiandn'ların elinde bulunmamasını istiyordum. "Neden?"

O pek çok şeydir, büyük bir kudret nesnesi, ama kullanım amaçlarından biri onun bir anahtar olmasıdır. Başka dünyalara geçişi sağlar. Şu an için Alma-Lodaka'nın çocukları bu dünyaya bağlı kalacaklar. Kendi başlarına onlar sıkıntıdan başka bir şey değildir. Pantathialı akrabalarının rehberliğinde ise tehlikeli birer araçtırlar. Zaman içinde birileri onları tahribata uğramış dünyamızdan alabilir, fakat şu an için evrenin tamamı onlara karşı güvende. Kâseyi yanınıza alın ve onu saklayın.

"Pug'ın durumu bizim için önemli. Bu kâseyi senin için adanın diğer tarafından aldık. Pug nerede?"

O, Panath-Tiandn'lar tarafından yapılmış bir yapının içinde güvende. Onu o yapının içinde tutan engeller siz onu bulduğunuzda kaldırılacak. Kâsenin güçlerinin büyüklüğünü kavrayamadı. Güçlerini kayıp kızının zihnini aramak için uyandırdığında, kendisini alt etti ve çaresiz bir çocuktan daha zayıf bir hale getirdi.

"Onu korumak için mi hapsedtin?"

Eski tanrının verdiği karşılık gülme izlenimi veriyordu, gene de Owyn bu hissettiğinin insanlara ait terimlerle tam olarak karşılanıp karşılanamayacağını merak ediyordu. Bir birey olarak bizi ilgilendirmiyor, ama bir süre için Panath-Tiandn'ların kâseyi ele geçirmesini engellemek, konusunda işe yaradı. Kâsenin sırlarını açığa çıkarmak için uzun süredir çalışıyorlardı ve anlamaya yaklaşımlardı. Pug bu ilerlemeyi bozdu ve birkaç yıl geriye götürdü. Sırf bu bile ona şükran duymamız için yeterli. Şimdi sen burada olduğuna göre, kâsenin dünyamızdan gitmesini sağlayabiliriz ve hizmetlerinizin bir karşılığı olarak, dostunuzun özgürlüğünü vereceğiz.

Pug hafızasının ve kimliğinin büyük kısmım geri kazandı, fakat yetenekleri önümüzdeki pek çok gün boyunca zayıflamış olacak. Kâseyi bulduğunuz kulübenin batısındaki bir kulübeye gidin-, Pug'ı orada bulacaksınız.

"Eve nasıl döneceğiz?" diye sordu Owyn.

Dağların içindeki bir yere giden yol artık açıldı, mağaralar, sizi, bir zamanlar Valheruların yaşamış olduğu büyük mağaraya yönlendirecek. Pug 'ı kulübeden alıp kuzeye gittiğinizde dağlarda bir giriş bulacaksınız, burada eve dönmenize yardımcı olacak büyülü nesnelere göreceksiniz. Kâseyi Pug'a bildiklerinizi öğretmek için kullanım ve koruyabilmek için yanınıza alın. Birdenbire kâseyi nasıl kullanacakları Owyn'in kafasında belirdi. Ardından, onun Alma-Lodaka'dan bir kehanet olduğunu zanneden Panath-Tiandn'ların, dağların yakınlarında bir yerde sakladıkları kızını bulun. Onu serbest bırakıp dünyanıza dönün. Ama oyalanmayın, çünkü dünyanıza açılan kapıyı sadece kısıtlı bir süre için açık tutabilirim. Güçlerim bir zamanlar olduğu gibi değil.

Şimdi gidin.

"Teşekkürler," dedi Owyn, Gorath'a kendisine eşlik etmesini işaret ederek.

"Şimdi nereye?" diye sordu Kara Elf.

Gelmiş oldukları yolu işaret eden Owyn, "Bu kâseyi bulduğumuz yerden batıya, orada Pug'ı bulacağız. Serbest kaldığında ise eve giden yolu," dedi.

Gorath, "O halde çabuk olalım. Bu insafsız ve terk edilmiş yerden bıktım," dedi.

Owyn de aynı fikirdeydi.

* * *

Borazan sesi duyulduğunda James hızla surlara çıkan basamakları tırmandı. Surların dışından davul sesleri geliyordu, sur siperlerine çıkmadan, arbaletlerin ve kısa yayların seslerini duymuştu. "Kuzey tarafından geliyorlar!" diye bağırdı Locklear.

James onaylayarak başını salladı ve doğuya baktığında büyük kuşatma kulelerin yol boyunca çekildiklerini gördü. Surların kuzey duvarına koşturup, goblinlerin surların altındaki tepeyi tırmanıp, ellerinde tomarla halat ve kancalar tuttuklarını gördü. James insanlardan biraz ufak olan goblinlerin, kendilerini öldürmeye gelmiyor olsalar neredeyse komik görüneceklerini düşündü. Siyah saçları alın çıkıntılarının üstünde samandan bir çatı gibi görünüyordu. Derileri, sanki açık tenli biri hafifçe boyaya sürünmüş gibi hafif mavi bir renkteydi, gözleri ise sarı üzerine siyah irislerden oluşuyordu. Kollarında ufak kol kalkanları, bellerindeyse asılı kısa kılıçlar vardı.

Savunmadakiler, pozisyonlarını değiştirerek hareket etmeye başlayan goblinlere oklarını fırlatmaya başladılar. Goblinler sürünerek birkaç metre tırmanıyorlar, ufak kalkanlarını başlarının üzerine kaldırıyor, kalkanlardan biri vurulur vurulmaz aceleyle birkaç metre daha tırmanıyorlardı. James, "Taşları getirin!" diye bağırdı.

Askerler hiç vakit kaybetmeden fazla derinliği olmayan tahta tekerlekler üzerindeki boyları bir yumruk büyüklüğünden bir kavununkine kadar değişen taşları taşıyan arabaları çektiler. Arabaların altına sırtlar yerleştiren askerler, birisi yan tarafına illeştirilmiş kalın bir iple tutarken, bunları kaldıraç olarak kullanarak arabaları kaldırdılar.

Surların tepesinden sağanak gibi goblinlerin üzerine dökülen taşlar, onları uçurumun üzerinden etkili bir biçimde süpürmüştü. Aşağıdan gelen çığlıklar savunmacıların hareketinin etkinliğini gösteriyordu.

"Bu bir şaşırtma hareketi," dedi James. "Locky, ben kapıya giderken sen de surların diğer iki yanını kontrol et." Locklear aceleyle harekete geçti, James'se kapıya giden kazıklarla çevrilmiş yoldan ilerledi. Bunun aralıksız sürece uzun bir savaş olacağını biliyordu. Onları geri çekilmeye zorlayabilsek, dedi kendi kendine sessizce kapıya ilerlerken.

* * *

Gorath temkinli bir şekilde kulübeye yaklaştı. Yol boyunca Panath-Tiandn'lardan üçü tarafından saldırıya uğramışlardı, Owyn ise kristal esasının gücünü tüketmişti. Gorath ikisini öldürürken o, birini esasını sopa gibi kullanarak saldırısını kesmeye zorlamış, ardından işini bitirmişlerdi.

Gorath kılıcını geri çekerken duyduğu acıdan yüzünü buruşturdu.

"Ne oldu?"

"Kapıda bir çeşit engel var. Kılıcımla dokunduğumda, kolumdan yukarı çıkan bir şok dalgası hissettim."

Owyn bir an için tereddüt etti, ardından belindeki çantasından Rlynn Skkr'ın kâsesini çıkarıp denemek için kapıya dokundurdu. Kâsenin içine bir gücün dolduğunu hissetti, bir an için sanki aydınlatılmış gibi parıldadı, ardından hiçbir şey kalmadı. Perdeyi yana çekti ve içeri girdi.

Pug, yön duygusunu kaybetmiş gibi bir halde, odanın ortasında duruyordu. Işığa gözlerini kırıştırarak baktı ve "Thomas?" diye sordu. Owyn'inkinin bir eşi olan kristal esasının yardımıyla ayağa kalkmaya çalıştı, fakat dermansızca tekrar oturdu.

"Hayır," dedi Owyn, Gorath arkasında içeri girerken. "Thomas, Elvandar'da bir saldırıda yaralandı. Zehirli bir okla açılmış yarası iyileşiyor. Onun yerine biz geldik."

"Siz kimsiniz?" diye sordu Pug. Ardından gözleri kısıldı. "Durun, sizi hatırlıyorum. Aylar önce Derebeyi Locklear ile Krondor'a gelen çocuksun sen."

"Evet, peki Gorath'ı hatırlıyor musun?"

Pug, evet anlamında başını salladı. "Kızımın okumaya çalıştığı moredhel." Aniden gözleri irileşti. "Gamina! Kızımı bulmalıyım."

"Nerede olduğunu biliyoruz," dedi Owyn. Sesini kısarak, "Aşağı yukarı," diye ekledi.

Pug yön duygusunu yitirmiş gibiydi. "Güçsüzüm, ama hafızam bana geri dönüyor." Pug, Owyn'in, üzerinde avuç içi boyunca uzanan kötü bir yaranın olduğunu fark ettiği sağ eline baktı. "Ama güçlerim beni terk etti ve neredeyse hiçbir şey hatırlayamıyorum." Owyn ve Gorath'a baktı. "Thomas'ın yerine geldiğinizi iddia ediyorsunuz, ama sizin düşmanlarımız adına çalışmadığınızdan nasıl emin olabilirim?"

Gorath'ın tepesi atmış gibiydi. "Bizi sahtekâr olmakla mı suçluyorsun? Casus olduğumuzu mu düşünüyorsun?"

Pug, "Senin sadece Makala'nın ilk aracı olduğunu biliyorum."

"Makala mı?" Owyn'in yüz ifadesi şaşkıncı. "Tsuranili büyücü mü?"

"Bu onun planıydı," dedi Pug. "Gorath'ın bilinçli bir araç olduğunu söylemiyorum, ama en az Delekhan kadar o da Makala'nın planının bir parçasıydı."

"Delekhan da mı Makala'nın bir aracı?" diye sordu Gorath.

"Öyle olduğuna inanıyorum. Sen Delekhan'ın Sar-Sargoth'ta Murmandamus'un savaş sancağını çektiği haberini ilk getirdiğinde, endişelendim. Murmandamus'un cesedini kendi gözlerimle gördüğümünden, onun artık yaşamadığını biliyordum. Ama Pantathialıların,

Murmandamus'un hayatta olduğu söylentisini kullanıp moredhelleri bir kez daha toplayarak Sethanon'u ele geçirmek için harekete geçirmesinden sorumlu olmasının mümkün olduğunu düşündüm.

"Prens'in ajanları gibi ben de elde edebileceğim her türlü bilgiyi edinmek için yeteneklerimi kullandım ve çabalarımız sonucunda Pantathialılarla Delekhan arasında bir ilişki olmadığını fark ettik. Ardından Delekhan'ın, Murmandamus'u serbest bırakmak kisvesi altında aslında kendisine güç sağlamak isteyen basit bir savaşlordu olabileceğine karar verdim."

Pug bitkin görünüyordu. Owyn, "Suyumuz ve biraz yemeğimiz var," dedi. Pug ona ikram edilen suyu kana kana iti. Yemeği ise geri çevirdi. "Sonra. Kızımla konuşurken Gorath'ın söylemiş olduğu bir Şey aklımı kurcaladı ve Şimdi görüyorum ki, biraz daha kıvrak bir zekâya sahip olsaydım apaçık önümde durduğunu fark edeceğim bir bağlantı vardı."

"Neydi o?" diye sordu Gorath.

"Delekhan'ın, Murmandamus'un yaşadığına delil olarak onun miğferini gösterdiğini söylemiştin."

"Evet, ejder miğferi, yanlarında düşük kanatlan olan kara bir miğfer."

"Ama o miğferi en son gördüğümde, Sethanon'daki kalenin alt katında taşa oyulmuş kadim geçitlerden birinde duruyordu," dedi Pug. "Bildiğim hiçbir Şekilde Delekhan, miğferin bulunduğu yere giremezdi. Miğferi bir başkasının alıp ona ulaştırmış olması gerekirdi."

"Bu yeri öğrenip oraya ulaşabilecek kudrete sahip olduğuna inandiğım dört kişi var: Kara Macros, ben, Meclis'ten

Elgohar ve Makala. Macros, Gediksavaşları'nın bitiminden beri kayıp; Elgohar bana iyi hizmet etti ve Yıldızlımanı'ndaki öğrencilerle meşgul, geriye biri kalıyor."

"Makala," dedi Owyn. "Ama bunu neden yapıyor? Demek istediğim, tamam, bu Derebeyi James'in aklını kurcalayan bilmecenin bir kısmını anlaşılır kılıyor, tüm bunlarla Tsuranilerin ilişkisini-"

"Beni de uyandıran bu oldu," dedi Pug. En sonunda ayağa kalktı, hafifçe titriyordu. "Bir alişverişte, ele geçen bir Şey olmadığında, elle tutulamayacak bir Şeyin el değiştirdiğini düşünmek gerekir." "Bilgi," dedi Gorath.

"Ve hizmet," dedi Pug. "Artık, bahsetmiş olduğunuz Altılar'ın, Makala'nın talimatları doğrultusunda hareket eden Tsuranili Yüceler olduğundan eminim. Bu kadarını itiraf etti."

Owyn, "Peki Makala neden Delekhan'ı Krallık'a karşı bir savaşa itiyor? Gediksavaşları'nın intikamını almak için mi?" Cevabını toparlarken Pug bir dakika kadar suskun kaldı. "Size

söyleyeceklerim yalnızca Krallık'ın değil, aynı zamanda Midkemia'nın hayati çıkarlarını da ilgilendiriyor.

"Sethanon Savaşı şiddetlendiğinde, Tsurani askerleri, Kelewan'daki Meclis'ten gelen iki dostum Hochopepa ve Shimone gibi, bize yardım etmeye geldiler ve şurası açık ki, genel Tsurani ketumluğuna rağmen, savaş hakkındaki dedikodular Kelewan'daki belli başlı kulaklara ulaştı."

Pug sanki bu hikâyeyi anlatmak onda olmayan bir gücü çekiormuş gibi derin bir nefes aldı. "Sethanon şehrinin aşağılarında kadim bir oda vardır." Anlatmak istediğini göstermek için bir elini yumruk yaptığı diğerinin üstüne sardı.

"Fakat gerçekte bu, biri diğerinin zamanının dışında duran, aynı yeri kaplayan iki farklı odadır."

Owyn'in gözleri irileşti. "Zamanda kayma mı? Buna yalnızca büyücülerin en güçlülere kalkışabilir." Pug başıyla onayladı. "Zamanımızdaki ilk oda, içinde Murmandamus'un öldüğü; Makala, Delekhan'a verdiği miğferi burada buldu.

"Oysa, hep zamanımızın birkaç saniye ötesinde olan ikinci odaysa, onun gerçek hedefi. İçinde çok güçlü, büyülü bir nesne barındırıyor, öylesine tehlikeli ki, Midkemia üzerindeki tüm canlıların sonunu getirebilir. Bir ölümlü sonsuzluğun sonuna kadar bu odada kalabilir, fakat gene de bu zaman kayması içine yerleştirilmiş nesnelere 'yakalayamayabilir'; her zaman bu nesneyi görmek için birkaç saniye geç kalacaktır. İşte tüm bu savaşın nedeni de bu; Makala'nın bu odaya girip zaman kayması yaratmasını sağlayacak büyüü kullanabilmesi için gerçekleştirilen, büyük ölçekli bir yanıltma harekâtı."

Gorath, "Ne gerek var? Eğer bu ikinci oda, birinciyle aynı yerdeyse, binlerce kişiyi gereksiz bir ölüme sürüklemek neden? Eğer bu denli yüce güçlere sahip bir büyücüye, neden bu diğer zamana sinsice geçmek için yeteneklerini kullanmıyor?" diye sordu.

Pug, "Bu nesneyi neredeyse on yıl inceledim ve doğası ile amacı hakkında daha yeni bilgi sahibi olmaya başladım.

Yanlış ellerde en kötü kâbuslarımızda bile düşünemeyeceğimiz türden bir yıkıma yol açabilir," dedi.

"Bu nesneye kimsenin ulaşmaması o kadar önemli ki, çevresine fazladan engeller yerleştirdim. Dediğim gibi, zamanda kayıyor bu, Valheruların yerinde bırakmış olduğum bir marifeti.

"Ve" dedi Pug, "o koskoca mağaraya gizlenmiş kadim bir de ejderha var, özel yetilere sahip bir koruyucu kâhin. Bu fevkalade yarattığı alt etmek benim bile güçlerimi tüketektir ve eğer herhangi biri bu ejderhayı tehdit ederse, bu tür bir riske karşı Kuytuorman'da özel bir garnizonunu mevkillenmiş olan Kral'a haber verecek. Makala'nın zekâsına sahip birinin bu güçten haberdar olduğundan şüphem yok ve ejderhanın

yardımına gidecek askerleri oyalamak için Delekhan'ın güçlerini bu garnizon üzerine kullanacağından eminim. Ejderha yenilmiş dahi olsa, Makala ve müttefiklerini elleri, zaman kayması etkisindeki odaya ulaşamayacak kadar dolu olacak. Kralın askerleri kendilerine saldırırken bunu gerçekleştirmeyi umut edemezler. Ejderhayı yendiklerinde saatler sürececek bir hazırlığa ihtiyaçları olacak."

"Ejderha!" dedi Owyn. "Malac Geçidi'nde konuştuğum mu?"

"Evet," dedi Pug. "O eski heykel, kâhinle bağlantı kurulmasını sağlayarak kendisini arayanların yanlış yönlendirilmelerini sağlıyor. Eğer onunla konuştuysan, demek ki zihnin Sethanon'daydı."

Owyn Gorath'a baktı. "O halde, bunda önemli bir rol oynayacağını söylemesi bu yüzden olabilir." Pug'a bakarak, "Hem ayrıca bu Delekhan'ın planlarını da açıklar! Prens Arutha bizi seni bulmamız için gönderdi, çünkü Delekhan'ın Kuzeygözcüsü'ne saldırısında büyüye başvuracağını düşünüyordu. James, Delekhan'ın ordularının Kuzeygözcüsü'nü geçtikten sonra, nehirden kayıklarla Romney'e inip ardından da kara üzerinden Sethanon'a geçeceklerini düşünüyor."

Onları durdurabilir misin?"

"Şu durumumda, hayır," dedi Pug. "Şu anda biz konuşurken dahi hafızam ve fiziksel gücüm yerine geliyor, ama gene de korkarım ki, güçlerimin geri dönmesi zaman alacak. Kızımı bulmak için kör telaşım sırasında bilgi vermeyi vaat eden büyülü bir nesneyi kullandım. Ama ondan uzak kalsaydım bu bana daha çok yardımcı olurdu."

Owyn başıyla onayladı. Elini çantasına götürdü ve bir kez daha Rlynn Skkr'ın Kâsesini çıkardı. Pug'ın önüne tuttu.

"Kendisini Dhatsavan olarak adlandıran varlık senin yeteneklerini çalan bu nesnenin onları geri verebileceğini, fakat bunun için sana yardım etmem gerektiğini söyledi."

Pug elini uzattı ve denemek için Owyn'in elindeki kâseye dokundu. Owyn parmaklarının ucunda bir karıncalanma hissetti. Bir anda görüntüler, duygular, tanımadığı hatıralar, bir güç duygusu zihnine hücum etti. Hafif bir sesle Pug, "Bu bir risk, Owyn ve önümüzdeki günlerde beklemediğin bir yükü omuzlarına aldığını fark edebilirsin. Ama şu an için bana çok yardımcı olacak," dedi.

Ardından Pug ve Owyn karanlığın içine kaydılar.

Owyn ve Pug, derin bir transtan çıkarcasına aynı anda uyandıklarında, Gorath'ın yanlarında oturduğunu gördüler. "Hiç uyanmayacağınızdan korkmaya başlamıştım," dedi her ikisinin de ayağa kalkmasına yardım ederken. "Ne kadar süredir kendimizde değildik?" diye sordu Owyn.

"İki gün," dedi Gorath. "Transtaydınız ve ben dudaklarınızın üzerine yemek veya su

koyduğumda yiyip içtiniz, fakat onun dışında hareketsizce oturup kâseyi elinizde tutuyordunuz."

Owyn gözlerini kırıştırdı ve kafasının içinde görüntü ve fikirlerin yüzdüğünü fark etti. Kulübenin içinde bir nesneye odaklandığında ya da bir konuya konsantre olduğunda, kayboluyorlardı; fakat rahatlamaya çalıştığında, düşünce parçaları beyninin içinde tekrar yüzmeye başlıyordu. Ayağa kalktığında başı döndü.

Pug ayağa kalktı ve kristal asayı aldı. Gözlerini eline dikti ve avuç içinden bir alev püskürdü. "İlginç. Bunu daha önce hiç yapamazdım."

Owyn, "Bu Patrus adında bir büyücüden öğrendiğim bir numara," dedi.

Pug, "Benim için yeni olan yetilere sahipken, tanıdık olanları elimden kaçırmışım gibi geliyor bana," dedi.

"Benim de kafamda kavrayamadığım yeni ve garip görüntüler var."

"Zaman içinde pek çok şey açıklığa kavuşacaktır ve eğer onları anlamak için yardım istersen bana gel," dedi Pug.

Owyn, Pug'ın asasına baktı ve "Benimki büyü özelliğini yitirdi gibi görünüyor," dedi.

Pug, "Bazılarının mana da dediği, büyü'nün özü olan kristallerden daha bulmalıyız," diye karşılık verdi.

"Asanın, mananın kendisi olduğunu sanıyordum."

"Hayır, gel de sana göstereyim." Onları dışarı çıkardı ve yabancı yeryüzüne baktı. Bitki örtüsünün büyük kısmı lifli ve sertti, üzerlerinde donmuş kristalleri andıran filizler vardı. "Oradaki," dedi. Diğerlerinin arasında duran, ayrı bir bitkiydi, öbürlerinin mor ve mavi renklerine karşın, altın rengindeydi. "Bu gerçekte bir bitki değil," dedi Pug. "Asanı ona dokundur."

Owyn denileni yaptı ve gördüğü ufak parıltının ardından bitki yok oldu. Asasında bir güç tınısı sezdi. "Yürüdüğümüz sırada altın renkli bitkileri ara," dedi Pug. "Ama şimdilik, kızımı bulup evimize dönelim." "Eğer çok geç olmamışsa," dedi Gorath.

"Dhatsavan bunun ne kadar süreceğini biliyor olmalıydı," dedi Owyn. "Eğer bu yetenek aktarımını yapmadan kaçmamız gerekseydi, bizi uyarırdı."

Gorath, başıyla onayladı. "Bunun doğru olduğunu umabiliriz."

Owyn parmağıyla işaret etti. "Buranın kuzeyinde, bu dünyada savaşırken Valheruların kullandığı bir yerden bahsetmişti. Oraya yakın bir yerde kızını bulacağız. Panath-Tiandnlıların onu kutsal saydıklarını ve ona zarar vermeyeceklerini söyledi."

"Eğer gerçekse, bu güzel bir haber," dedi Pug, yüzünde bariz bir rahatlama ile. "Haydi gidelim."

Günün saatleri geçerken, kuzeye doğru hızla ilerlediler ve yalnızca bir kere su içip dinlenmek için durdular. Owyn yol boyunca pek çok altın renkli bitki görüp, esasını her birine dokundurarak, onu büyüyle doldurdu.

Güneş batmak üzereyken, kuzeyden gelen garip, alçak bir ses duydular. Yaklaştıkça, ses de yükselmeye başlamıştı. Bir bayıra yaklaştıklarında, yarım düzine kadar yılanı yaratığın çember halinde durduklarını, bir düzine kadarının da ötelinde sıraya girmiş halde, üzerine mistik sembollerin boyanmış olduğu bir kulübenin karşısında eğildiklerini gördü.

Gorath, "Bu zor olacak, özellikle de sizinkilerle aynı asalara sahip, şu iki uçtakiler," dedi.

Owyn, "Nago adında bir moredhel büyücüsü beni bir büyüyle dondurmaya çalışmıştı; bir kere kullanmayı başarmıştım," dedi.

Pug gözlerini kapattı ve "Evet... hangisinden bahsettiğini biliyorum. Bu hasar veren büyü harfler. Sanırım... sanırım bu büyüü yapabilirim," dedi.

Owyn, "Eğer o ikisini hareketsiz hale getirebilir ve ardından geri kalanına bir ateş topu savurabilirsek, belki de bu içeri girip kızını bulmamıza yetecek kadar panik oluşturur," dedi.

Bir saldırı planında anlaştılar; Gorath işaretini verdiği anda, Pug ve Owyn ayağa kalktı, kristal asalarını sıkıca kavrayarak açıklığa doğru savrulan büyülerini yapıp iki yabancı büyücüye isabet ettirdiler. Her ikisi de kendilerini buldukları yerde donduran, her yeri kaplamakta olan akşam karanlığında çatırdayan enerjiyle acıya boğuldular.

Panath-Tiandn'ların geri kalanları sarsıntının etkisiyle sersemlemişler ve Pug'la Owyn'in tam ortalarına bir alev topu fırlatabilecekleri kadar bir süre yerlerinde yapışıp kalmışlardı. Kertenkele-adamların pek çoğu çığlıklar atarak koşuşturdular, yanmakta olan cüppelerinden alevler saçılıyordu. Diğerleriyse Gorath'ın da içinde olduğu saldırının kaynağına döndüler.

Owyn birini durdurmak için kör edici büyüsünü kullandı, bu sırada Pug da hedefini donduran kötücül mor enerji dalgalarından birini yollamıştı.

Gorath karşılaştığı ilk Panath-Tiandn'ı biçmiş, bir diğeri kılıcını savurduğunda dönmüştü. Saldırıyı engelledi ve savurdu, geri çekilmesiyle sonuçlanan ayak hareketleriyle yeni bir saldırı için hazırды.

Kertenkele adamların ikisi kaçmak için arkalarını dönmüşlerdi, Pug ve Owyn ise diğerlerine kristal asalarıyla vuruyorlardı. Asalar şaşırtıcı derecede sağlamdı, parçalanmadan güçlü darbeler indirebiliyorlardı. Kısa bir süre sonra kertenkele-adamların bir kısmı ölmüş, geri kalanları ise kaçıyorlardı.

Pug hızla kulübeye doğru koştu ve garip bir biçimde örülmüş olan dokuma kapıyı açtı. Kulübenin tam ortasında, kabaca kadın şeklinde, fakat detaylara yer vermeyen ve çok eski duran bir heykel yükseliyordu. "Gamina nerede?" diye sordu Pug yüksek sesle.

"Kadim Valheru kalesinde olabilir mi?" diye önerdi Owyn çadıra bakarken.

Gorath içeri girdi ve "Burası çoktan onların özleriyle yoğunlaşmış bile," dedi. Pug etrafta kızının nerede olabileceğini gösterecek herhangi bir işaret arandı.

Gorath, köşede duran ve uzun süredir yerinden oynatılmadığı belli olan tozlu bir bohçayı aldı. Altında, kızıl ve altın rengiyle süslenmiş bir zırh takımı buldu. Gorath, zırhı sanki elini yakıyormuşçasına yere bıraktı. "Valheru!" diye bağırdı. Pug zırha dokundu ve "Evet, Thomas'ın giydiğine çok benziyor," dedi. Owyn, "Tehlikeli mi?" diye sordu.

Pug, elini üzerinde dolaştırdı ve bir süre sonra, "Hayır, içinde Valherulara ait bir ruh yok. Sanırım o özellik yalnızca Thomas'inkine hastı." Gorath'a, "Gene de, şaşırtıcı derecede sağlam ve dayanıklı. Neden onu almıyorsun?" dedi.

Gorath başını şiddetle iki yana salladı. "Hayır. Halkımın eski efendilerine ait bir emaneti giymeye niyetim yok. Soyumdan pek çok kişinin Kara Yol'u seçmesinin nedeni de bu tür nesnelere duyulan arzuydu. Eledhel akrabalarımız halkımın hayalini bile kuramayacağı bir zarafete ulaşırken, halkımı vahşetle kirleten de her şeyden çok bu tutkuydu." Bu Owyn'in, ilk karşılaştıkları andan beri Kara Elf in ağzından duyduğu en tutku dolu açıklamaydı.

Pug, kadim görümlü bir tomar gördü ve açtı. "Şuna bak, Owyn."

Genç büyücü Pug'ın arkasına geçip omzunun üzerinden okumaya başladı. "Nedir bu?"

"Emin değilim, ama sanırım bu Dhatsavan'ın sana bahsettiği büyü, hani şu Rlynn Skrr yaratıklarının güçlerini çeken." Owyn okumaya devam etti ve "Kendimi... garip hissediyorum," dedi.

"Gözlerini kırıştır ve başka yere bak," dedi Pug. Owyn denileni yaptı ve üzerindeki uyuşukluğun geçtiğini fark etti. "Neydi bu?"

"Bazı büyüler gözleri tutsak eder Ve onu bu basit büyüyü takibe zorlar, ta ki kendini beynine dağılayana kadar. İzin ver de sen onu ezberlemeye çalışmadan önce biraz inceleyeyim."

Gorath, "Onu incelemek için bir başka yer bulsak daha iyi olacak. O yılan adamlar çok geçmeden burada olur," dedi. Pug, tomarı katladı ve kulübenin içine göz attı. Başka nesnelere de vardı. Pug'ın onları incelemeye vakti olmadığı anlaşıldı, Gorath, "Çok geç. İşte geliyorlar," dedi. Çadırın arkasına ilerledi ve oraya uzunlamasına bir kesik attı.

"Buradan!"

Pug, Owyn ve Gorath çadırın arka tarafına doğru koşturup, tepelere uzanan toz toprak dolu bir patikadan ilerlediler. Mağaranın girişini bulana dek koştular. Işık büyüsünü kullanan Owyn, "İleride!" dedi. Onları mağaranın iç kesimlerine götürdü, bir kıvrımın ardında gizlenerek, kendisini takip edenlerin seslerini dinlemeye başladılar. Bir süre sonra sessizlik, Panath-Tiandnlıların kendilerini takip etmedikleri konusunda onları temin etti. Mağarada oturdular. Pug, "Peki, mademki burada oturuyoruz, elini şunu okuyabileceğim bir yere koy," dedi.

Owyn denileni yaptı ve Pug tomarı incelemek için uzun zaman harcadı. Dakikalar geçiyordu, fakat Pug tomarı okurken, Owyn elini sabit tutuyordu.

Gorath sıkılıp mağara ağzına ilerledi, ardından dışarı çıkıp bir süre kendilerini izleyenlerden bir iz var mı diye bakındı.

Mağaraya geri döndüğünde artık, hem Owyn hem de Pug'ın tomarı incelerken kendilerini kaybetmiş olduklarını gördü. Yapılabilecek beklemekten başka bir şey olmadığını bildiğinden, patikayı daha öteye doğru araştırmaya karar verdi. Ufak bir geçitten geçti ve bir yükseltinin tepesinden yolun değiştiğini; taşların sanki bir zamanlar bir yolmuşçasına pürüzsüzleştiğini gördü.

Herhangi bir insanınkinden daha keskin olan gece görüşü sayesinde, yabancı yıldızlarla aydınlanan bu gece karanlığında zorluk çekmeden ilerledi. Kadim büyüyle dolu bir şeye yaklaştığını fark ederek hızlandı.

Başka bir yükseltinin tepesine çıktı ve dev bir mağara ağzına ait bir yola baktı. Dağın iki tarafına oyulmuş kocaman iki ejderha vardı. Durdu, gidip yoldaşlarını getirme veya daha öteyi keşfetme isteği arasında ikiye bölünmüştü. Bir anlık iç çatışmanın ardından, yarı koşar bir vaziyette ilerledi ve karanlık mağaraya girdi.

* * *

James nefes nefese, kolları ve göğsü kan içinde doğruldu. Merdivenler kullanan goblinler ve moredheller altı kez surların tepesine çıkacak olmuş, bunların üçünü bizzat kendisi geri püskürtmek zorunda kalmıştı. Locklear hızla yanına geldi, ayakta olmasına karşın ölü gibi görünüyordu, "Bu gece için geri çekilecek gibi görünmüyorlar! Gelmeye devam ediyorlar!" dedi. "Durum ne?" "Balistalarla birlikte durdurduğumuz ilk kule ortadan kaldırıldı, şimdi onlardan iki tanesini ilerletiyorlar." Kuzeye çekilmekte olan yarım düzine kadar kuşatma kulesinden üçü, kuzey surlarındaki taş fırlatılan mancınıklar tarafından yıkılmıştı. Maalesef kuleleri yok edebilecek tüm büyük kayalar kullanılmış ve yeni iki kuleyse yoldaki dönemeci almış, batı kapısına doğru itiliyordu. İlki girişteki iki büyük balista tarafından yıkılmıştı. "Balistalar?"

"Hâlâ tamir edemedik. Bir tanesinin tamamen sökülüp yeniden birleştirilmesi gerekiyor, diğerininse tamiri elimizde olandan daha fazla vakit gerektiriyor. Düşünüyorum da, eğer yeterince yaklaşımlarına izin verir ve alevli oklarla saldırırsak, surlara erişmeden

yanabilirler."

James şüpheli görünüyordu. "Kuleleri yangına karşı-

"Hey!" dedi Patrus, hızla görüş alanlarına girerek. "Karışık bir durum var."

James aklını toparlayabilmek için başını salladı. "Ne?"

"Buraya yaklaşan şu iki lanet olası kuleyi göremiyor musunuz?"

James, kan damlayan ellerinden birini keyifsizce havaya kaldırdı ve "Meşguldüm," dedi.

"Ah," dedi yaşlı büyücü. "İşte, iki lanet olası kule bize doğru geliyor." "Biraz önce onları nasıl yakabileceğimizi tartışıyorduk," dedi Locklear.

"Delekhan'ın generallerinin onları yangına dayanıklı yapmamış olduğuna inanamayacağımı söylüyordum." Patrus, "Bilmiyorum. Neden bunu öğrenmiyoruz?" dedi.

Yanlarından geçti ve esasını, kancalı merdivenlerden biri taşlara hızla çarparken surlardan aşağı uzattı. İki yorgun asker, ellerindeki uçları çatallı sıyrıklarla merdiveni geriye ittiler, aşağıdan düşmekte olan bir goblinin çığılı duydular.

Patrus, aşağıdaki sapanlıların çevresindeki duvarlara fırlatmakta oldukları taşlara aldırış etmiyordu.

"Çabalarını bu denli kötü idare edebilmeleri iyi bir şey," dedi Locklear. "Eğer bu taşlar, bizimkileri biraz önce geride tutmuş olsaydı, bu goblinler surlara çıkmıştı."

"Ufak lütuflara şükredelim," dedi James.

Patrus esasını yakınlardaki iki kuleye doğru yöneltti ve kısa bir cümle söyledi. Asasından ufak bir alev patlayarak uzaklaştı, "Bu, onunla karşılaştığımızda yaptığı alev topu numarası!" dedi Locklear.

James arkasını döndüğünde üçüncü ve dördüncü alev toplarının yapıya çarptığını gördü. Kulenin içindeki moredhellerin ve goblinlerin bağırışlarını duyabiliyordu. Çarpan alevlerin ikisi bir yangının başlamasına neden olmuştu. Patrus döndü ve ikinci kuleye nişan aldı, ilk saldırısı ıskalamıştı, bunun ardından daha düzgün nişan aldı ve üç kez vurdu. Her bir kuleye, yarımşar düzine kadar alev topu fırlatmayı başarmıştı, az sonra hepsi alevler içerisindeydi.

Öteden bir borazan sesi duyulduğunda, surların üzerindeki yorgun savunmacılardan sevinç çığlıkları yükseldi.

James sipere çökmüştü. "Geri çekilme borusu çalışıyorlar," dedi, hayal edilemeyecek kadar yorgundu. "Onları tuttuk." Locklear, geri çekilme borusu çalınıp da savunmacılar sevinç çığlıkları atarken James'in hemen yanındaki taşların üzerine çöktü. "Ne gündü ama."

Patrus dizlerinin üstüne çöktü ve "İyi bir tokat indirdik, çocuklar," dedi. Yaşlı, neşeli büyücü, "Çok fazla rahatlamayın.

Sabaha kadar yapılacak çok şey var," dedi.

Geride bıraktıkları savaştan dolayı yarı sersemlemiş durumda olan James, "Sabaha ne var?" diye sordu.

James'in içinde yaşlı adamı boğazlama isteği uyandıran neşeli bir sesle, "Ne mi, tabii ki yeniden saldıracaklar," diye yanıtladı Patrus.

Ayağa zorla kalkan James, yaşlı adamın haklı olduğunu bildiğinden bir şey söylemedi. Elini aşağı saldı ve Locklear uzanarak eli tuttu ve kendisinden dört kat yaşlı bir adamdan çıkabilecek bir homurdanmayla kendini yukarı çekti.

Sessizce kaleye, geride kalanları bir sonraki saldırı için düzenlemeye indiler, bu sırada arkalarındaki iki kule, gecenin içinde birer işaret feneri gibi yanıyordu.

* * *

Pug ve Owyn içinde buldukları ana ve yere dönerken gözlerini kırıştırdılar. "Ne oldu?" diye sordu Owyn.

Gorath, "O tomarı neredeyse bir gündür inceliyorsunuz," dedi.

Pug, "Bu yabancı bir büyü. Çok güçlü ve artık onu zihnime kazıdım," diye karşılık verdi.

Owyn, "Ben de öyle," dedi. Pug'ın üzerine eğilmiş olduğu pozisyonundan doğruldu. "Dhatsavan'ın bahsettiği Rlynn Skrr elemental yaratıklarının enerjilerini çekmek için bir büyü."

Pug ayağa kalktı, "Ne kadar zaman geçti?"

"Neredeyse şafak sökecek." Gorath mağaranın dışını gösterdi. "Biraz keşif yaptım." "Ne buldun?" diye sordu Pug.

"Bahsetmiş olduğun Valherulara ait yeri. Kızın orada olabilir. Bir tapınağa çok benziyor."

Pug beklemedi ve hızla mağaranın ağzına ilerledi. "Nerede?"

Gorath peşinden geldi ve başa geçerek Pug'a her iki yanına ejderha biçimleri oyulmuş mağara ağzını gösterdi. "İçeride kısa bir mesafede, aşağı büyük bir odaya inen merdivenler var. İçeride rüzgârı andıran sesler duydum ve içimde adını koyamadığım bir yere ait kadim bir korku hissettim. Daha ileri gitmeden, sizi beklemeyi daha uygun buldum." "Akıllıca," dedi Pug. "Sanırım bu çok akıllıca."

Pug, Owyn ve Gorath içeri girdi ve taşlık bir koridordan geçip, Gorath'ın sözünü ettiği merdivenlerden indiler. Merdivenlerin aşağısına ulaştıklarında büyük bir odaya girdiler.

Bir zamanlar burası bir grup inananla dolup taşmış olmasına karşın, artık boştu. Öteki tarafta iki taş kapı duruyordu. Gorath'ın da dediği gibi, odanın içinde sanki pis kokulu bir rüzgâr esiyordu ve her üçünün de içini dehşetli korku kaplamıştı.

Kapılara ulaştıklarında, Gorath denemek için birini itti. Ağır bir kapıydı, fakat ustalikle dengelenmişti, böylece onu ittiğinde yavaşça, ama kolaylıkla açıldı.

Geçit yeterince genişlediğinde, Gorath elini kapıdan çekti ve aradan kayarcasına geçti, Owyn ve Pug da peşinden geliyordu. Diğer odada, parıldayan mavi bir kristal, yerin merkezindeki, tepesinden gelen ışık demetiyle aydınlanan bir kürsüden yükseliyordu. Kristalin ortasında ise genç bir kızın silueti görülüyordu, açık renkli saçları beyaz tüsü bir bulut gibi başının etrafındaki havada asılı duruyordu.

"Gamina!" diye bağırdı Pug.

Mücevherin her iki yanını saran karanlığın içinden, odanın iki tarafından birer şekil ortaya çıktı. Üç metre boylarında, grileşmiş bir örtüyü andırır bir renkteydiler, gözleri mavi buz parçaları gibi parlıyordu. Hareketli ve değişen hatları belirsizdi, fakat açık kanatlarıyla biçim olarak güçlü görünüyordular.

Gorath tereddüt etti, fakat Pug bağırdı, "Owyn, büyü!"

Her iki büyücü de gözlerini kapadı ve ne yapacağından emin olmayan Gorath, kısa bir süre öylece yerinde kaldı. Ardından, Pug'ın üzerine doğru gelen yaratığa vurmak için, kılıcını savurdu. Kılıcı, sanki havayı yarmışçasına yaratığın içinden geçti. Silahın yaratıkla buluştuğunu yalnızca kılıcın yavaşlamasından ve uyuşturucu bir soğuşun kolundan yukarı ilerlemesinden anladı. Ardından yaratık kuvvetli bir darbe savurdu ve Gorath! bir fırtına gibi şiddetle odanın öteki tarafına savurdu.

Ardından Owyn ve Pug'ın ellerinden, gökkuşağının tüm renklerini içine alan kıvılcımlar saçan ışıklar çıkarak, iki yaratığa çarptı. Yaratıklar felç olmuş gibi durup kaldılar. Renkler yaratıkların içinden dalgalanarak geçti ve ardından binlerce renk taneciği olarak birbiri ardına yere yıkıldılar. Her parlak ışık zerresi yaratığın ufak bir parçasını alıp götürüyormuş gibi görünüyordu ve iki büyücünün karşısında iki elemental varlık da solmaya başladı, ta ki odanın içinde rüzgârın uğuldayan yankısı kalana kadar.

Gorath ayağa kalktı ve darbenin etkisini üzerinden atmaya çalıştı.

Bir kez daha Pug, "Gamina!" diye seslendi. Kristal'e doğru hızla ilerledi ve kızının Panath-Tiandn'in tanrıçasının canlı bir tasviri gibi korunduğunu gördü. Kristale dokundu ve parmaklarından geçen enerjiyi hissetti.

Gözlerini kapayarak bu enerjinin desenini zihninde izlemeye başladı, en sonunda, "Gorath!"

Buraya vur!" dedi.

Kristalin, kızın ayaklarının dibinde bulunan bir yüzeyini işaret ediyordu.

Gorath tereddüt etmeden kılıcını kaldırdı ve tüm gücüyle Pug'ın işaret etmiş olduğu yere indirdi. Kristal, bir mücevher yağmuru gibi patlarcasına etrafa saçıldı, üçünün üzerine sanki bir kabin içinden milyonlarca elmas dökülüyormuş gibiydi. Pug dökülen mücevherlere aldırış etmeksizin, düşmekte olan kızını yakalamak için öne doğru ilerledi. Gamina transta gibiydi, fakat yaşıyordu.

"Tanrılara şükürler olsun!" dedi büyücü. Kızını göğsüne yaslayıp sarılırken gözlerinden yaşlar döküldü, sanki hâlâ yıllar önce ailelerine katılan o küçük kızmış gibi özenle kucaklıyordu onu. Konuşamayan, fakat zihnini bir silah gibi kullanabilen bu dilsiz kız, onun sanki öz kızymış gibi değerliydi.

Kalbinde, William nasıl onun oğluysa Gamina da kızıydı. Pug nazikçe çenesini yukarı kaldırdı ve adını fısıldadı.

Gamina'nın kirpikleri kırıştı ve kıpırdandı. Baba?'

Gorath'ın gözleri irileşti. Owyn'e baktığında, o da başıyla onayladı. "Ben de duydum."

Gözlerini açtı ve ardından kollarını babasının boynuna doladı. "Baba!" Hararetle ona sarılmıştı, Pug da onu asla bırakmayacakmış gibi tutuyordu. "Yalan söylüyordu, Baba. Makala'nın tüm söyledikleri yalandı. Beni kandırdı; beni uyutacak bir şey verdi ve ardından burada uyandım. Bana zarar vermek istemediğini söyledi, ama senin Krondor'dan uzaklaşmanı istiyordu!"

"Biliyorum, tatlım," dedi Pug hafifçe. "Her şey yolunda. Artık eve gidiyoruz." "Nasıl?" diye sordu Gorath.

Owyn, "Dhatsavan'a göre burada bir kapı olmalı. Bununla sanırım bir tür gediği kastediyordu."

Pug odanın içerisinde göz gezdirdi ve "Burada hiçbir şey görmüyorum," dedi. Kızına baktı ve "Kendini nasıl hissediyorsun?" diye sordu. Kız ayağa kalkıp, "Ben iyiyim, gerçekten," diye onu temin etti.

Owyn kıza baktı, daha gençliğinin başındaydı, ne kadar güzel bir kadın olacağı düşüncesi dikkatini çekti. Kız Owyn'i kendine bakarken yakaladı, Owyn utangaç bir biçimde arkasını döndüğünde, gülümsedi. Pug gülümsedi ve "Owyn ve Gorath'ı sanırım Krondor'dan hatırlarsın," dedi.

"Evet," dedi utangaç bir gülümsemeye. "Babama beni bulmasında yardım ettiğiniz için teşekkürler" Gorath, "Bu bizim için bir şerefti," dedi.

Owyn sadece gülümsedi ve başıyla bir selam verdi.

Odayı geçip geçidin diğer tarafındaki bir koridora ulaştılar. Karşılarında bir başka kocaman kapı dikiliyordu, Gorath kapıyı açtı. İçinde büyük ahşap bir aletin bulunduğu bir başka odaya ulaşmışlardı. Pug baktı ve "Bu bir gedik makinesi!" dedi.

"Emin misin?" diye sordu Owyn.

"Kelewan'daki gedikler hakkında diğer tüm Kara Cüppelilerden daha fazla araştırma yaptım," dedi Pug. "Fakat aleti tanımasam da, Tsurani yapımı olduğunu söyleyebilirim." "Kullanabilir miyiz?" diye sordu Owyn. Pug yanına gitti ve uzun bir süre boyunca inceledi, ardından, "Hareketsiz hale getirilmiş," dedi. Owyn, "Hareketsiz mi?" diye sordu.

Pug yüzünü buruşturdu. "Kapatılmış. Çalışmıyor."

Gorath, "Yani burada kapana mı kısıldık?"

Pug oturdu ve "Eğer onu çalıştırmanın bir yolunu bulamazsam, evet, bu lanet olası dünyada, bizi eve götürecek tek bir yol olmadan, kapana kısıldık," dedi.

Gamina kollarını babasının boynuna doladı ve Gorath'la Owyn, yapacakları daha iyi bir şey olmadığından yere oturdular.

BİRLEŞME

Duman, savunmacıları körleştiriyordu.

James bir saat, Locklear ise iki saat kadar uyumayı başarmıştı, emir verildiği gibi askerler surların üzerinde tüm gece boyunca, dönüşümlü uyuyarak nöbet tuttular.

James, girişteki karargâhtan çıkıp sisin içinde ilerlerken gözlerini kısmak zorunda kalmıştı, bu sırada iki kuşatma kulesinin için için yanmakta olan yıkıntıları havayı yakıcı bir dumanla kaplıyordu. Dumanı duvara doğru üfleyeceği için, bu konuda sabah ayazının bile yardımı olmayacaktı. Savunmacıları ardından güneş yükselirken, gece karanlığı yerini aydınlığa bırakmaya başladı. Yakında dağların tepelerini aydınlatmış olacaktı. James biliyordu ki, bu olmadan önce, düşman bir kez daha saldıracaktı.

Aşağıya baktığında, hem saldırganların hem de savunmadakilerin cesetlerinin hendeğin üzerinde yüzdüğünü gördü.

Asma köprüye yürüyerek ulaşılabilecek kadar yoğun olduklarını düşündü.

Kaledeki savunmanın her noktasından birçok rapor geliyordu ve James rahatsız edici gerçeğin farkındaydı: Bir gün daha dayanamazlardı. Düşmanları inanılmaz derecede aptal değilse ya da talihleri işe karışmazsa, Kuzeygözcüsü kalesi gün batmadan düşecekti.

James daha şimdiden, saldırganları komuta ediyor olsa kaleyi alabileceği yarım düzine kadar yol bulmuştu, şimdiyse tüm saldırı noktalarını tutmanın bir yolunu kafasında kurmaya çalışıyordu. Her defasında ön cepheden saldırmanın dışında bir denemede bulunmaları halinde yeterli adamının olmayacağı gerçeğiyle karşı karşıya kalıyordu. Kapıya varan yoldan bir hücum ve goblin tırmanıcılarının kuzey yamacından çıkışıyla oluşan basit bir plan, savunmadakileri zayıflatacak ve iki cepheden birini tutmayı imkânsız hale getirecekti.

Locklear geldi ve "Ne yapacağız?" diye sordu.

James, "Dış surları terk edip, tüm askerleri kalenin içine sokmayı düşünüyorum," dedi.

Locklear, başını yorgun ve yenilgiyi kabullenen bir şekilde salladı. "Yapacak daha iyi bir şey düşünemiyorum. Bu onların kaleyi ele geçirmek için daha fazla can ve zaman kaybetmelerini sağlayacaktır."

"Ama kaleyi elimizde tutmayı imkânsızlaştırır."

"Sence tutma umudumuz var mı?"

"Şu sırada Delekhan güçlerine arkadan saldırmakla ilgili harika bir plan yapmaya çalışıyorum." Önceki günden üzerinde kalmış olan kanla bir çavuş yaklaştı. "Rapor," dedi James.

"Gece boyunca üç adam daha öldü, toprak beyi. Surlarda hâlâ sağlam olan yüz elli kadar adamımız var, bundan başka yaralı, ama savaşılabilecek yetmiş adam daha, ayrıca yaralı fakat hareket edebilen bir kısım da Büyük Salon'da yardım ediyorlar." Büyük Salon, kendilerine yardım edecek kadar yetenekli bir şifacı olmamasından dolayı yüz kadar Kuzeyreisli askerinin ölümünü beklediği bir revire çevrilmişti.

James başını iki yana salladı. "Adamlar düşmanların bir sonraki saldırısına kadar dinlensin. Surlardaki adamlara mümkün olduğunca fazla yemek ve su götürün. Tekrar sıcak yemek yiyebilmemizin tek koşulu bu savaşı kazanmamız olacak." Çavuş, "Emredersiniz, toprak beyi," dedi ve hızla uzaklaştı.

Yorgun görünen Patrus, girişten yukarı çıkan merdivenleri tırmanıyordu. Yaşlı büyücü, "Yaralılar için elimden gelen her şeyi yaptım. Burada ne yapabilirim?" diye sordu.

James, "Düşmanı kuzey surları ya da doğu kapısının birinden uzak tutmanın bir yolunu bul; hangisi olduğu önemli değil," dedi.

"Çok fazla duvar ve az sayıda asker ha?" diye sordu yaşlı adam. "Onun gibi bir şey," dedi Locklear.

Patrus, "Eğer saldırmadan önce, aşağıda yolda duran cesetleri kaldırmazlarsa, size o cephede yardımcı olabilirim. Yere değen ne kadar fazla metal varsa o kadar iyi olur. Birkaç adamını kuzey surlarına gönder," dedi. "Ne yapabilirsin?" diye sordu James.

Kötücül bir sırıtmayla, yaşlı adam, "Ne yani, sürprizi mi bozayım? Hayır, beklemek zorundasın, ufaklık, zamanı gelince, sana bir gösteri yapacağım," dedi.

"Bir gösteriyle ilgilenmiyorum. Bize ne kadar zaman kazandırabilirsin?" diye sordu James.

"Birkaç saat, onlara tokadı bastıktan sonra, bu yosun tutmuş süvarilerin ne kadar cesaret toplayabileceklerine bağlı." "Bana, dikkatimi doğu kapısına yönlendirmeden önce, kuzey surlarını korumam için iki saat verirsen, bir gün daha kazanabiliriz." "Sadece beni izle," dedi Patrus. "Şimdi odama gidip bazı şeyler almalıyım." Aceleyle uzaklaştı. Locklear James'e döndü ve tüm yorgunluğuna karşın, "Şu ana kadar karşılaşmış olduğun en kötü yaşlı adam, değil mi?" dedi.

"Hayır," dedi James. Ardından gülümsedi ve ekledi, "Ama öyle olmaya yakın." Uzaktan davul sesleri gelmeye başlamıştı, James, "Geliyorlar," diye duyurdu.

Kuzey surundan gelen bağırtılar, goblin tırmanıcılarının yamaçta bir kez daha şanslarını denediğini belirtiyordu. Tırmananları yamaçtan düşürmek için gereken taş stokları tükenmişti, tıpkı her mobilya parçası, kullanabilecekleri her türlü mutfak aracı gibi. İçmeye ihtiyaç duymadıkları tüm su kaynatılmış ve dökülmüştü. Şimdi her birini teker teker avlamak için değerli oklarını harcıyorlar, kendi okçularını aşağıdan gelebilecek oklu saldırılara açık tutuyorlardı. Patrus döndü ve "Bana yer açın," dedi. Taşların üzerine,

bağdaş kurarak oturdu, önüne ise ufak bir tas yerleştirdi. "Bunun için gereken şeyleri hazırlamam bir haftamı aldı. Şimdi susun ve eğer dünya yok olmak üzere değilse beni rahatsız etmeyin," dedi.

Ufak bir kesenin içindekileri boşalttı -ufak çakıl ya da taşlara benzeyen topak halinde bir toz- ve ardından gözlerini kapattı. Kısa bir cümleyi makamlı bir şekilde söyledi, gözlerini açıp, işaret parmağını uzattı. Ucundan ufak bir alev çıktı ve tasın içindekileri yaktı. Aniden, alev tamamen tasın içindekilere geçti. James ya da Locklear'ın mümkün olduğunu düşündüğünden daha yoğun ve bol olan yeşille mavi karışımı bir duman, tasın içinden yükseldi ve kapı girişinin taş çatısına ulaştı. Duman sanki taşlardan çekinmiş gibi görünüyordu, Patrus elini başının üzerinde salladı, avuç içi sanki dumanı o yöne itiyormuşçasına ona doğru yolunu gösteriyordu.

Hareketine itaat edencesine, duman kapı girişinin pencerelerinden dalgalanarak çıktı, genişledikçe inceliyor ve sanki yolun üzerinde birikmiş bulutlara benziyordu. James baktığında deri kaplı kalkanlarıyla sıkı saf düzeninde, arkalarından gelen trollerle ilerlemekte olan bir grup goblin gördü. Maymun benzeri görünümü olan trollerin, kancalı merdivenleri üzerinde rahatlıkla taşıdıkları geniş omuzlan vardı ve dışarda kollarının üzerine deri bir bağla savaşçeki ya da balta bağlanmış bulunan birer kalkan taşıyorlardı. "Trol saldırı birlikleri mi?" diye sordu Locklear.

"Öyle görünüyor," dedi James. "Daha önce böylesini duymamıştım, ama o merdivenlerle gelme konusunda ciddilerse, bir sorunumuz var." Troller, goblin ya da moredhellerden daha iyi birer savaşçı değillerdi, ama öldürülmeleri çok daha zordu. Karşı kuvvetleri kim idare ediyorsa, savunmadakilerin yorgunluk sınırında olduğunu tahmin etmiş olmalıydı. Meşaleler ve hâlâ tütmeekte olan kuşatma kulelerinin dumanları arasında, Patrus'un gizemli dumanı güçlkle ayırt edilebiliyordu. İzlemeye devam ettikçe, James ve Locklear dumanın daha da yoğunlaşmaya başladığını gördüler. Saldırganlar okçuların menziline geldiklerinde, surlardaki okçular atışlarını yapmaya başladılar. James, savunma tarafından ne kadar az okun uçmakta olduğunu gördüğünde yılgın bir durumdaydı. Yenilginin kokusunu alabiliyordu. Ardından kalenin altında alçak sesli bir gürültü başladığında James duvara dokundu. Topraktan gelmekte olan alçak zangırdamayı hissediyordu.

Saldırganlar bunu, titreşimin seviyesi yere basmakta olan ve hatta ellerinde ağır merdivenlerle koşmakta olanların ayaklarında hissedilinceye kadar fark etmediler. Saldırı durakladı.

Ardından Patrus'un kahkahası duyuldu ve yaşlı büyücü, "Sıkı tutunun çocuklar!" diye seslendi. Kale havaya kalkıyor gibiydi.

Saldırganların yarısı yere yuvarlanmıştı. Depremin sesi savaşinkini bastırdı.

Ve ardından hava patladı.

Bir yıldırım, yerdeki saldırganlardan birinin zırhına çarparak o ve etrafındaki bir düzine

kadar dostunu yere serdi. Bunun ardından kulakları çınlatan bir gök gürültüsü geldi. Havaya yıldırımın keskin kokusu ve yanan vücutların kokusu hakimdi. Moredhel, goblin ve troller yerde acı içinde kıvrılıyor, ciltlerinden dumanlar yükseliyordu. Ardından birkaç metre öteye bir yıldırım daha düşerek, bir düzine kadarını daha öldürdü. Vakit geçmeden, kılıcını havaya kaldırmış olan bir moredhele çarpan bir başka yıldırım, onu kör edici beyaz bir ışıkla parlattı ve bir alev topu halinde patlamadan önce çevresinde duranların büyük bir kısmını da öldürdü.

James surların ardında çömelmiş, Locklear'ı çekiştiriyordu. "Duvarların arkasına geçin!" diye bağırdı kapı girişinin tepesindeki askerlere ve bu emir doğu surları boyunca iletildi. Patrus'un gizemli bulutundan birbiri ardına yıldırımlar düşüyordu ve her birini de çınlayan devasa gök gürültüleri takip ediyordu. Askerler bunların sesinden sağır olmamak için kulaklarını tıkıyorlardı.

James, bir şekilde merdivenlerden aşağı sürünebilmeyi ve kalenin alt zemininde bulunan sığınağa ulaşabilmeyi diledi, ardındansa sığınağın yeterince derin olup olmadığını merak etti. Yolda açıkta bulunanların durumunu tasavvur etmekte zorlanıyordu.

Yıldırımlar defalarca patladı ve ortalık aniden sessizliğe büründü. Gürültü sona erdiğinde, depremin titreşimi de kesilmişti.

James ayağa fırladı ve birkaç dakika önce saldırmakta olan düşmanın şimdi tepeden aşağıya yenik düşmüş bir şekilde koşuşturmasını izliyordu. En azından bin kadar saldırgan, kaleye uzanan yolda ölü yatıyordu, pek çoğu beraberindekilerin ayakları altında çiğnenerek ölmüşlerdi.

James, gözlerini kırıştırmakta olan Patrus'un yanında çömeldi ve "Bu nasıl oldu?" dedi.

"İşe yaradı. Kaçıyorlar."

Locklear, arkadaşının ardından eğildi. "Buna ne ad veriyorsun?"

"Tam bir ismi yok. Bana Salador'daki bir dostum öğretmişti, o da bir Killian Rahibi'nden öğrenmiş, ama değiştirmek zorunda kalmış. Bunu 'Killian'ın Gazabı' olarak düşünüyorum." Ayağa kalktı. "Her zaman bunu denemek istemişimdir, ama deneyecek kadar öfkelenmişim kimse olmamıştı." Duvara yanaştı ve burçların arasından baktı. Cesetlerin sayısına baktığında, "Düşündüğümde daha çok işe yaradı," dedi.

James seslendi, "Kuzey surları ne durumda?" "Depremle birlikte gittiler," yanıtı geldi.

James, elini Patrus'un omzuna koydu. "Bize zaman kazandırdın."

Locklear durdukları yerin yanına çöktü ve sırtını taşa dayadı. "Hareket edemiyorum." James uzanıp onu tekrar ayağa kaldırdı. "Etmelisin. Geri gelecekler. Tabii Patrus bu sürprizi bir kez daha tekrarlayamazsa."

Patrus başını iki yana salladı. "Malzemeler olsaydı bile gene de birleştirmek zaman alırdı

ve ağaçlıkların olduğu yere gidip biraz bakınmam da gerekirdi."

Locklear, "Beni endişelendiren bir şey var," dedi. "Nedir?" diye sordu James. "Büyücüleri nerede?"

James'in gözleri irileşti. "Tanrılar adına! Eğer bu gösteri onları koşarak buraya getirmediyse, buralarda değiller demektir."

"Bu ne anlama geliyor?" diye sordu Locklear.

"Demek oluyor ki, aldatıldık."

"Anlamıyorum," dedi Locklear, taşın üzerine oturmak için bir kez daha yere çökmüştü.

"Eğer burada değillerse, başka bir yeredirler!" dedi Patrus. "Yorgun olduğumu biliyorum, ama bu aptallık için bir mazeret değil!"

Locklear, "Beni yalnız bırak," dedi sahte bir kendine acıma ile. "Düşlerimin keyfine bakıyorum. Şimdi bile, uzaktan Kraliyet borazanının sesini duyduğumu hayal ettim."

James durdu ve dinledi. "Hayal kurmuyorsun. Ben de duyuyorum."

James surlara tırmandı, bir hırsız olarak geçirdiği gençliği kendisine burçların üzerine çıkıp uzaklara bakınmak için ihtiyaç duyduğu dengeyi ve çelik gibi sinirler vermişti. Duman hâlâ görüşü zorlaştırıyordu, fakat bir an sonra, James bağırdı, "Arutha'nın sancağını görüyorum!" Aşağı indi ve "Köprüyü indirin!" dedi.

James yeniden can bulmuş bir halde, peşinde Locklear ve Patrus'la birlikte hızla merdivenlerden indi. Manevra alanına ulaştıklarında, parmaklıklı kapı, James'in altından eğilerek geçebileceği kadar kalkmıştı. Eğilerek geçti ve asma köprünün ucuna koşarak, köprü daha yere değmeden sıçrayarak yere indi.

Cesetlerden birinin görüldüğü kadar ölü olmama olasılığına karşı kılıcı elindeydi, fakat yolun sonuna ulaştıklarında, Arutha ve özel muhafızları onu karşılamak için atlarıyla yaklaşıyorlardı. Batı Alemi'nin hükümdarının karşısında durarak, "Tüm eğlenceyi kaçıracğınıza inanmaya başlamıştım!" dedi.

"Kibar biri olmadığımı düşünmeni istemem," dedi Arutha. "Adamlar ne durumda?"

"Kötü. Baron Gabot ve subayları öldürüldü. Askerlerin pek çoğu ölü ya da yaralı, olmayan pek azı ise yorgun. Bir gün daha geçmiş olsa bizi ölü bulacaktınız. Kaba biri olduğumu düşünmeyin, ama sizi bu kadar geciktiren neydi?" "Sizden haber alır almaz geldik. Habercilerinize pusu kurulmuş, kaçırılmışlardı ve bana ulaşmaları biraz vakitlerini aldı. Ancak üç hafta önce ulaşabildiler. Güneyden gelecek yardımdan ne haber?"

"Hiç yok. Romney'e, Dolth'a ve hatta Rillanon'a bile haber yolladım."

"Başkaları geliyor olabilir," dedi Arutha, "ya da belki o habercilere de pusu kurulmuştur. Owyn bana Geceşahinleri'nin başını öldürdüğünü söyledi, ama bundan önce saraya ajanlarını sokmuş olmalılar."

James, "Korkarım katillerin yuvasının yok edildiğini asla göremeyebiliriz. Kesh yeraltı dünyasının efsanevi yılanı gibiler: Başını kessen gene uzar."

"Ama sadede gelmek gerekirse, tüm bunlar bir numara olabilir."

Etrafındaki yıkımın izlerine bakan Arutha, "Pahalı bir numara," dedi.

"Ama gene de bir numara. Burada tanıştığımız yaşlı büyücü Patrus büyüsünü kullandığında büyüye hiç karşılık verilmedi."

Arutha, "Peki ya şu Altılar denilenler?" dedi.

"En son haber aldığımızda hâlâ batıdaydılar."

"Batı!" dedi Arutha lanet okurcasına. "Bu, bizim Kuytuorman'dan hareket etmemizi sağlayan binlerce askerin bedelini ödemiş olduğu çok korkunç bir numara olabilir." "Tüm kuvvetlerinizi hareket mi ettirdiniz?"

"Hayır, Sethanon'daki garnizon yerinde kaldı, fakat bölüklerimin geri kalanını yanımda getirdim. Geçitlere devriyeler yollayıp, düşmanların kaçının bize karşı donatıldığını öğreneceğim."

Arutha endişeli görünüyordu, bu James'in onda pek çok kez görmüş olduğu bir yüz ifadesiydi ve nadiren yersiz olurdu.

"Kaleye gidelim, nöbeti devralıp, bunu çözümleyelim, derebeyi."

Arutha döndü ve genç bir subaya emirlerini aktardı, ardından, "Gardan'ı Yüksekşato yakınlarında, Yüzbaşı Philip'i ise Sethanon garnizonunda bıraktım. Sanırım ikisinin, Delekhan'ın bu hilesi sayesinde başarılı bir saldırı yapmasına engel olunacağını umut edebilirim." Ardından James'e baktı. "Fakat yemeğinizi yiyip, uyuyup, tekrar yemeğinizi yedikten sonra, senin ve Locklear'ın hızlı bir devriyeyle birlikte Sethanon'a gitmenizi istiyorum." James yüzünü buruşturdu. "Gene o uzun at yolculuklarından biri mi?"

"Yanımda şifacı rahiplerden biri var; acını hafifletecek bir şeyi olup olmadığını sorarım."

James Arutha'ya şaka yapıp yapmadığını görmek için baktı, şaka olmadığını gördüğünde, "Pekâlâ," dedi.

Arutha'nın endişesi belirgindi, James, "Sorun nedir, Majesteleri? Yüzünüzdeki o ifadeyi bilecek kadar uzun zamandır tanıyorum sizi," diye sordu.

"Sadece Owyn ve Gorath hakkında endişeleniyorum. Onları, Altılar için söylediklerinden

dolayı Pug'ı almaları için gönderdim, ama Malac Geçidiyle Krondor arasında pusuya düşmüşlerse ya da Pug Krondor'u şu esrarengiz gezintilerinden biri için terk ettiyse ve Katala onu bulamadıysa ya da bu problemler gibi bir başka problem varsa, işte, Altılar ortaya çıktığında, sanırım bize yardım eden bir büyücü olsa iyi olacak."

James sırttı. "Bende bir tane var."

"Buraya yaklaştığımız sırada bu yıldırım gösterisinden sorumlu olan kişi mi?" Arutha atına biniyordu. "Evet," dedi James, kaleye doğru yürümeye koyulduğunda. "Özgün biri, sanırım onu eğlenceli bulacaksınız. En azından ilk birkaç dakika için."

Arutha o yarım gülümsemelerinden birini fırlattı, bu James'in kendisini daha iyi hissetmesini sağlamıştı.

* * *

Gorath tuzağa baktı ve hareketsiz durdu. Yaratık, zırhlı olan bir tavşanı ya da uzun bacaklı bir kaplumbağayı andırıyordu, ama ne olursa olsun bu o ana kadar bir böcek olmayan yenilebilecek tek yaratıktı. Daha önceden yakalamış olduğu iki yaratığın yenilemez olduğunu anlamıştı. Bu dünya, hareketsizken Gorath'ın etrafını kaplayan tatarcık gibi görünen uçan böceklerden, kolunun ön kısmı uzunluğunda hamamböceği gibi görünenlerine kadar böceklerle kaynıyordu.

Yenilebilir yarım düzine kadar bitki kökü ve ekşi bir kavun tadında, sert, lifli bir küspeye sahip çok sulu, dikenli bir meyveyi tanımlamıştı.

Kadim tapınağın yakınlarında bir kuyu bulmuşlar ve tapınağın içinde buldukları bir deri parçasından kendilerine bir su tulumu yapmışlardı. Gorath!

Bir dakika, diye düşünceye karşılık vermeye çalıştı. Gorath'ın Gamina ile bu şekilde konuşması, kızın diğer insanlarla konuşmasından daha güçlü, fakat Gorath bunda gitgide daha ustalaşıyordu. Kendini, ona seslenirmiş gibi hayal etti.

Yemeğimizi yakalamak üzereyim, diye düşündü.

Karşılığında kelimelerin olmadığı, sabır belirten bir his duyumsadı.

Zırhlı tavşan hareket ettiğinde, tuzağı çektir, hayvanın sağ arka ayağı dolanmıştı. Vakit geçmeden yaratığın üzerindeydi, denemelerinden öğrendiği gibi yaratığı baş aşağı çevirdi, böylelikle yaratık boynunu dışarı çıkararak zorunda kaldı. Boynunu kırdı ve hemen kabuğundan çıkardı. Başlarına daha önceden geldiği üzere, yaratığın hemen kabuğundan çıkmaması halinde birkaç dakika sonra etinin bozulduğunu ve midede hiç de iyi etkiler bırakmadığını öğrenmişti. Eti kabuktan bıçağıyla sıyırdı ve seyahat çantasına yerleştirdi.

Geri dönüp hızla Gamina'ya yaklaştı. Ne oldu? Diye sordu, daha kulakları soruyu duyamadan zihninde algılayacağını biliyordu.

Owyn ve Babam başka bir mana haznesi buldular. "Yeterli miktara sahip olduğumuzu düşünüyorlar mı?" Belki, dedi, Gorath görüş alanına girdiğinde.

Kız arkasını döndü ve Gorath terk edilmiş tapınağın girişine doğru yönelen kızı patika boyunca takip etti. Nedeni her ne ise, ister dinsel yasaklar olsun, ister Valherulara karşı duyulan korku ya da Gorath, Pug ve Owyn'e karşı duydukları korku, yılan-adamlar bu bölgeye girme girişiminde bulunmamışlardı.

Pug'ın terk edilmiş gedik makinesini çalıştırmak için bir planı olduğundan, Pug ve Owyn mana aramaya çıktıklarında ikinci kere saldırmışlardı. Gamina onların zihinlerini okumaya çalışmış, fakat bu denemeden akli karışmış bir halde çıkmıştı, çünkü kendilerine Shangri adını veren Panath-Tiandnlar çok sade ve çok akıllıca düşünen bir zihnin garip bir karışımıydılar. Gündelik hayatlarında ilkel ve batıl inanç sahibiydiler, düşünceleri neredeyse hayvansıydı, fakat büyü yönlendirmeleri zekiceydi. Pug, onların büyüünün tahlil gibi hasat edildiği Timiri adını verdikleri dünyada hapsedilmiş olmalarını kaderin garip bir cilvesi olarak yorumlamıştı.

Pug, onları büyü zanaatkârları olarak nitelemişti, muhtemelen Alma-Lodaka'nın aletlerini yapmaktan da onlar sorumluydu. Panath-Tiandnlarla akrabalıkları aşikâr Pantathialılarla ilişkileri göz önünde bulundurulduğunda, Pug kadim Valheruların kendi istedikleri yere odaklanması için onların zihinlerinin ufkunu bilinçli olarak sınırladığını düşünmekteydi.

Gamina'yı bulmalarından iki gün sonra yiyecekleri kalmayan Gorath ve diğerleri için onların bu mahvolmuş dünyada nasıl olup da sağ kaldıkları daha yeni yeni açıklığa kavuşuyordu. Aradan bir hafta geçmişti ve Pug'ın planını gerçekleştirmek için yeterli kristal büyüsünü toplamaya çalışıyorlardı. Gorath, bu "donmuş büyü" parçacıklarının nasıl faydalı olacağından emin değildi, ama bu sorunla insan büyücülerinin uğraşıyor olmasından memnundu. Kendi ilgisini yemek bulma konusuna yönlendirmeye karar vermişti. İlk bakışta çorak görünen pek çok yer gibi, nereye bakılması gerektiğini bilen biri için bu dünya da hayat doluydu.

Gedik makinesini bulmalarından beri, tapınağın üstündeki tepeler haricinde tüm adayı keşfetmişlerdi. Ada o denli büyüktü ki, Gorath'ın, yedi sütunun bulunduğu adanın en kuzey ucundan en güneyine varması üç gününü almıştı. Doğudan batıya seyahati ise bunun neredeyse yarısı kadar vaktini almıştı, fakat yolculuk adanın merkezindeki dağ yükseltileri yüzünden düz bir çizgi halinde yapılamıyordu.

Batıda bir kara parçası olabileceğini düşünüyorlardı ya da en azından Pug bir gece güneşin batışını inceledikten sonra bunun olası olabileceğine karar vermişti. Işığın su yüzeyindeki etkileri, bulutların yoğunlukları ve diğer etkenler gibi en azından Gorath'a yalnızca soyut olarak ilginç gelen şeylerden bahsetmişti. Tabii o uzaktaki kara parçasına bu katı büyüden daha fazla bulabilmek için gitmek zorunda olmayacaklarsa.

Gorath mağaraya ulaştığında Gamina ateşi hazırlamıştı. Avını yere koydu. "Yarın akşam

babanın planını uygulamaya koyacak mıyız?"

"Bilmiyorum," diye yanıtladı.

Gorath kızı izledi, kendi halkının standartlarına göre dahi hayranlık verici bir çocuk olduğunu kabullenmek zorunda kalmıştı. İnsan çocukları hakkında pek az şey biliyordu, ama onun korkutucu bir tecrübeyle yüz yüze kaldığını biliyordu, buna karşın sakin, ölçülü ve içinde buldukları duruma karşı neşeliydi.

Aynı zamanda, eğer Gorath'ın yargısı doğruysa insan ölçülerine göre oldukça güzeldi. Kesinlikle Owyn'in dikkatini çekmiş görünüyordu, gene de Gorath, Owyn'in ya kızın babasının varlığından ya da kızın gençliğinden dolayı çekingen davrandığını söyleyebilirdi. Belki de Owyn gelecek yılları hayal ediyordu. Gene de Gorath bu insani meseleler konusunda emin değildi.

Owyn ve Pug, ellerinde kocaman bir kumaş tomarı ve kulübelerden birinden sökülmüş örme kapılardan biriyle göründüler. Pug, ortada bu denli çok kulübe ve o denli az yaşayan olduğunu göz önünde tutarak, bu bölgede bulunan nüfusun azalmakta olduğunu gözlemledi. Bu dünyanın geri kalanının neye benzediğini merak ediyordu, ama bunu öğrenmek için büyüsünü kullanmak konusunda isteksizdi, bu katı büyüden olabildiğince çok toplamaya ihtiyaç duyduklarını düşünerek kaygılanıyordu.

"Bu işe yarar diye düşünüyorum," dedi Pug, tomarı yere koyarken.

"İyi," dedi Gorath. "Tek yakalayabildiğimiz yaratıkların bunlar olması beni sıkıyor. O dağlarda yediğimiz bayat ekmeği bile memnuniyetle karşılayabilirim, Owyn, sırf getirmiş olacağı değişiklik için." "Benim gibi," dedi genç büyücü.

"Bu işe yaramazsa ne yapacağız?" diye sordu Gorath.

Pug, "O zaman adanın geri kalanını keşfe çıkarız, eğer burada bir yolunu bulamazsak, bir tekne inşa etmek için elimizden gelen her şeyi yaparız ve batıya, bir sonraki kara parçasına doğru yol alırız," dedi.

Owyn gözlerini kapayıp, burun kemiğini başparmağıyla işaret parmağı arasında sıkıştırdı.

"Gene baş ağrısı mı?" diye sordu Gamina.

Owyn, "Evet, ama geçiyor," dedi. Owyn, Rlyrın Skrr'in kâsesini Pug'la paylaştığı günden beri aralıklı fakat sert baş ağrıları çekiyordu. "Ve eskisinden daha az ağrıyor."

Pug, "Sanırım dostum, Midkemia'ya döndüğümüzde, daha önceden farkında olmadığın güçlerinin farkına varacaksın," dedi.

İçini çekerek, "Eğer geri dönersek," dedi Owyn.

Pug Owyn'e baktı, yüzünde şüpheye yer yoktu. "Geri döneceğiz." Owyn, "Pekâlâ. Başka

neye ihtiyacımız var?" diye sordu.

Pug, "Bilgi hariç hiçbir şeye," diye yanıtladı. Gorath'a, "Bu yapıdaki her odayı araştırdık mı?" diye sordu.

"Evet," dedi Gorath. "Sana söylediğim gibi."

Pug, "O halde yarın dönme denememizi planlamalıyız," dedi.

"Neden şimdi değil?" diye sordu Gorath.

Pug, "Owyn ve benim bunu denemeden iyice dinlenmemiz şart. Gedikler ve doğaları hakkında çok şey biliyorum, ama o alet yabancı bir tasarım ve tanıdığım Tsurani aletleri gibi işlemiyor olabilir. Bu yüzden, sırf yorgun olduğum için bir hata yapmak istemem. O nedenle, uyuduktan sonra, sabaha deneriz," dedi.

Gorath başıyla onayladı.

Owyn sırt üstü uzandı, manayı taşıdıkları uzun yürüyüş onu yormuştu. "Gorath, sana bir soru sorabilir miyim?" "Evet, Owyn," dedi Kara Elf.

"Kraliçe'nin huzurunda eğildiğinde, galiba bu bir törendi, fakat anlayamıyorum."

Gorath, topukları üzerinde arkasına yaslandı, düşünüyordu. En sonunda, "Elvandar'a ilk baktığımda, ona Barmalindar, dedim. Bu tüm elf soyunun atalarının yurdu olduğuna inandığı efsanevi, altın kusursuzluk yuvasının adıdır," dedi.

"Heyecan verici," dedi Pug. "Prens Calin, Thomas ve diğer elflerle konuşmuştum, ama, bu tür efsaneleri ilk kez duyuyorum. Sizlerin aslen Midkemialı olduğunı sanıyordum."

"Öyleyiz, tıpkı ejderhalar ve Valherular gibi, ama ırkımın, Midkemia'nın ötesinde ruhani bir kaynağı vardır," dedi Gorath. "Öldüğümüzde, Analar ve Babalar'la birleştiğimiz Kutlu Ada adı verilen bir yere gideriz. Ama hepimizin geldiği yer Barmalindar'dır."

Gorath, Owyn'e baktı. "Zaman zaman, halkımdan biri, onu Elvandar'a gitmeye zorlayan bir çağrı, bir dürtü hisseder. Halkım, böyle birini hain sayarak imkânı varsa peşine düşer ve Elvandar'a ulaşmadan onu öldürürler." Gorath gözlerini kapadı, ses tonunda pişmanlık vardı. "Uzun zaman önce, ben de bunu yaptım. Ama oraya pek azı ulaşabilir ve Eledheller onlara 'geri dönenler'der. Yeni adlar alırlar, sanki baştan beri Eledhel'mişler gibi olur." "Anlayamadığım," dedi Owyn, "Kraliçe'nin, senin dönüşünün daha tamamlanmadığını söylemiş olması. Bu ne anlama geliyor?"

"Hâlâ geçmişime ait bağlarım, Elvandarlı hısımlarıma kavuşmamı engelleyen bir yükümlülüğüm var." Owyn, "Ne yükümlülüğü? Çocuklarının öldüğünü, karınınsa seni terk ettiğini sanıyordum," diye sordu.

Gorath, Owyn'e baktı ve "Delekhan'ı öldürmem gerekiyor," dedi.

Owyn, "Ah," diye karşılık verdi ve sırtını mağara duvarına yasladı. Gamina yemek pişirirken hepsi sessizce oturdular, Pug'sa ertesi günkü, gedik makinesini çalıştırma denemesinin hazırlıklarına başladı.

* * *

James daha önceden de işkenceye şahit olmuştu, ama bundan keyif almıyordu. Buna karşın Arutha, Delekhan'ın planını öğrenme konusunda ısrarlıydı.

Mahkûm, bir nevi şef ya da liderdi, fakat grubunu oluşturan sıradan troller ve goblinlerden kesinlikle daha fazla şey bilebilecek biriydi. Yarım düzine kadar insan hain, nelerin döndüğünü bilebilecek tek kişi olarak onu gösteriyordu.

Ve Arutha, ortada rahatsız edici bir şeyler döndüğünden emindi.

Geçide gözcüler gönderip, ilkini destekleyecek ikinci bir güç olmadığını görmüşlerdi. Kuzeygözcüsü'nde kırılmış olan kuvvet, Delekhan'ın bölgedeki gücünün tamamıydı. Binlerce savaşçı, goblin, trol ve Altılar olarak tanınan büyücüler bir başka yerdeydiler.

İpler gerildiğinde moredhel inledi. Ayakları yerdeki iki demir halkaya bağlanmış, iki ip de bileklerine sarılmış, bu ipler tavandaki bir kirişe bağlanarak idareten bir askı haline getirilmişti.

Arutha sakın bir sesle konuştu. "Eğer konuşursan, çocuklarının büyüdüğünü görebilirsin, moredhel. Sana söz veriyorum. Bilmem gerekenleri söylersen, seni bırakırım. Delekhan nerede?"

Moredhel yukarı baktı, James yüzünde korku ya da öfke yerine, eğlenmiş bir ifade gördü. "Ne önemi var, Batının Prensi? Bunu sana söylersem, efendimin amacına ulaşmasına engel olamazsın. Beni bu iplerden azat edersen, Delekhan'ın tam olarak nerede olduğunu söylerim."

Arutha, başıyla onaylar bir işaret yaptı ve ipler çözülerek, moredhelin yere düşmesine yol açtı. Keskin bir şekilde yukarı bakan moredhel öfkeyle, "Delekhan, Sar-Sargoth'ta dinlenip toparlıyor," dedi. Yüzbaşlarından biri moredhele saldırı yapıp, "Yalancı köpek," dedi, fakat Arutha hareketini tamamlamasını engelledi, Kuzeyelleri'nde kanınızı dökerken, efendiniz tahtında otursun?" "Buradasınız, Prens," dedi moredhel. Yüksekşato'da bir ordum var ve bir tane de İnik. Arutha. Karaorman'da yalnızca tek bir garnizon... Bir kaç gün içinde efendim orayı ele geçirecek " Oradakilerin gözleri kısıldı. "Birkaç gün...?" Ayağa kalktı.

"Gedik kullanacaklar!" "Nasıl mümkün olur?" diye sordu.

Arutha "Bunu kapıya götür ve serbest bırak. Ona bir silah, yemek ve su verin." Moredheli sertçe kaldırıp kapıya neredeyse sürerek götürdüler. James, "Majesteleri, nasıl bir gedikleri nasıl yapılabileceğini biliyorlar?"

"Pug'la bunların yapımı konusunda bilgi sahibi olduklarından şüpheleniyorduk," dedi Arutha. "Kayna-Delekhan bunlardan bir tane yaratabiliyor-şefi haklı, demektir. O halde, bu Sar-Sargoth'a atılacak adım kısa olacak."

Ne yapmalıyız?" diye sordu James. Hâlâ yorgundu, fakat Arutha'nın şifacılarından birinin yaptığı özel bir ottan yapılmış çayı içtikten sonra huzurlu bir gece geçirmişti. Arutha, "Sana, şu büyücüye ve Locklear'a, Karaorman'a giderken eşlik etmeleri için hızlı süvarilerimi ayarlayacağım. Gerekirse, atlar ölsün, ama onlar yere yığılıncaya dek sürmeye devam edin. Başrahip Barner'ın da size güçlendiriciler yapmasını isteyeceğim ki, siz de yolda kendinizi öldürmeyin. Sizi ilk olarak Yüksekşato'ya gönderiyorum. Baron Baldwin'e garnizonu harekete geçirip, Sethanon'a ilerlemesini söyleyin. Ardından Gardan'ın birliğini alarak en hızlı şekilde Karaorman'a varın. Bu orduyu geri döndürür döndürmez ben de sizi takip edeceğim."

"Ama sen ve iki yoldaşın Karaorman'a gitmelisiniz, askerleri geride bırakmanız gerekse bile. Yüzbaşı Philip'i bulun ve ona bu gedik makinesini bulmasını söyleyin. Delekhan, ordusunun büyük kısmını getiremeden, alet yok edilirse, onu durdurma şansımız olur."

"Şimdiden orada olabilir," dedi James.

"Bu demek oluyor ki, derhal yola çıkmalısınız," dedi Arutha. "Atlarınıza binip hemen buradan ayrılın. Sadece yarım gününüz kaldı."

James eğilerek selam verdi ve Patrus'la Locklear'ı aramaya koyuldu. Her ikisinin de bu emirlerden memnun olmayacağını biliyordu. Kendisinin de memnun olmadığını biliyordu.

KARŞILAŞMA

Pug bir eliyle diğerlerinin geride kalmasını işaret etti.

Madde halindeki manaları topladı ve ardından kendine ve Owyn'e ait kristal asaları eline aldı. "Anladığım kadarıyla, bu kapı diğer taraftaki bağlantı kesildiğinde işlevsiz kalmış, gücün yaratıldığı yer orası olmalı." "Ama diğer taraf neresi?" diye sordu Owyn.

"Kronдор Sarayı'nda bir yer, ya da yakınları. Gamina'yı bayıltıp herhangi bir yere, ardından da bu dünyaya getirmiş olabilirler, fakat Makala'nın geçici geçidi çalışma odama açmasını sağlayan o hile, asıl geçidin çok yakında olmasını gerektiriyor."

Owyn, "Neden?" diye sordu.

"Zamanımız olduğunda, bunun arkasındaki teoriyi açıklarım, ama şimdilik Makala'nın bana vermiş olduğu aletin dünyalararası geçişe yetecek güçte olmadığı bilgisiyle yetin. Yalnızca beni yakınlarda bulunan bir gediğin kapısına getirdi."

Owyn anlamaya başlamıştı. "Dhatsavan ve diğer tanrıların bu dünya üzerindeki manayı neden dondurmuş olabileceklerini keşfedebildin mi?"

Pug ayağa kalkıp, aletten uzaklaşırken başını iki yana sallıyordu. "Sanırım bu çaresizlik sonucu ortaya çıkmış bir hileydi; eğer savaşın en kızıştığı anda, Valherular bu dünyayı yok edip yollarına devam etmeye karar verdilerse; tüm büyüünün yok olacağını ve kendilerinin burada tuzağa düşeceklerini hissettikleri için olabilir. Nedeni asla bilemeyebiliriz. Bunu öğrenmek için sütunlara geri dönmeye de niyetim yok." "Bir güç kaynağı olmadan, bunu nasıl ayarlayacağız?" diye sordu Owyn.

Pug, Rlyrın Skrr'ın Kâsesini havaya kaldırdı. "İşte gücü yönlendireceğimiz nesne bu. Dhatsavan sana bunun bir anahtar olduğunu ve bununla diğer dünyalara varabileceğini söylemişti." "Elbette," dedi Owyn.

Pug kafasını işaret etti. "Bilgi işte burada. Ve bunun için senin yardımına ihtiyacım olacak." Owyn gözlerini kırıştırdı. "Nasıl?"

Pug, "Hepinizi uyarmak zorundayım: Bu işe yaramayabilir, hatta yok olmamıza dahi neden olabilir." Bu son cümleyi özellikle Gorath ve kızına hitaben söylemişti. "Keşke sizi bu riskten koruyabilseydim, ama gedikler hakkındaki tecrübelerim, bu geçidi denemek için yalnızca birkaç saniyemiz olduğunu söylüyor." Gamina, "Sadece ne yapmamız gerektiğini söyle, Baba," dedi.

"Owyn'e talimatları verdikten sonra, yüksek sesle sayacağım, 'üç' dediğimi duyduğunuzda, gedik kapısını çalıştırmayı deneyeceğiz. Eğer bu işe yararsa, iki çubuk arasında parıltılı gümüş renkli bir ışık belirmeli ve mat bir gri renge dönüşmeli. Griye dönüştüğünü gördüğünüz anda, çubukların arasına atlayın. Gorath ve sen el ele tutuşursanız bu faydalı

olabilir. Owyn ve bense bir an sonra sizi takip edeceğiz."

Onlara nerede durmaları gerektiğini gösterdi. Ardından Owyn'e "Belki de bu şimdiye kadar yapmanı istediğim en zor şey olacak. Hem enerjiye hem de bilgiye sahipsin, fakat bu ikincisi yalnızca kısa bir süredir seninle," dedi.

Owyn, "Anlayamıyorum," dedi.

Pug anlayışla başını salladı. "Güçlerim, kâseyi yanlış kullanmamdan dolayı hâlâ zayıf. Hafızam yerine gelmiş olsa bile, güçlerimin bir kısmını dahi geri almam epey zamanımı, belki de günlerimi alacak. Ama senin gücün var, hem kendi yanında getirmiş olduğun hem de, kâseyi paylaştığımızda benden edinmiş olduğun." "Ama gedikler hakkında hiçbir şey bilmiyorum," diye karşı çıktı Owyn.

"Gözlerini kapat ve ne yapacağını düşünmekten vazgeç. Yalnızca rahatla ve her şeyin sana gelmesine izin ver." Owyn şüpheyi baktı, fakat gözlerini kapadı. Pug birkaç dakika bekledi ve "Hâlâ deniyorsun. Başka bir şey düşünebilir misin?" dedi. "Ne?"

"Sıkıcı bir şey düşün, mesela uzun zaman önce okumuş olabileceğin seni hiç ilgilendirmemiş kalın bir kitap ya da Yıldızlımanı'nda Elgohar'ın vermiş olduğu derslerden biri."

Owyn güldü ve aniden zihnine bir şey dokundu. "Ben... bekle, bir şey..." Gözlerini açtı. "Gülüyordum ve orada, bir an için, gedikler hakkında bazı şeyler biliyordum." "Gözlerini kapa ve başka bir şey düşün," dedi Pug.

Owyn derin bir nefes aldı ve gözlerini bir kez daha kapattı. Zihninin havada asılı kalmasına izin verdi ve hatıralar etrafını sardı. Babasının sahip olduğu birkaç kitabı çalışırken kendisiyle alay eden kardeşlerini hatırladı ve kasabada hoşlanıp da hiçbir zaman konuşmadığı bir kızı, oysa kız kesinlikle baronun oğlundan gelecek ilgiden hoşlanacaktı. Ardından Patrus'la tanışmasını ve bu yaşlı rezilin babasına karşı saygısız tutumunu ve o kaba, köylü kabuğunun altında yatan derin bilgeliği hatırladı. Zihin gözünde yaşlı adamı görebiliyor ve hatta, onun çocuğa öğretebileceği büyüler üzerine konuşmalarını duyabiliyordu.

"Sana şöyle söyleyeyim," diyordu Patrus'un hatırası, "ateşin parmaklarının ucundan çıkmasını sağlayan numara hiçbir şey değil. Yalnızca parmağını saran havanın ısınmasını istemelisin ve eğer bunun yeterince sıcak olmasını sağlarsan ve onu yeterince istersen, o zaman ateş ortaya çıkacaktır." Owyn, bu yeteneği, aniden ortaya çıkana dek saatlerce denemiş olduğunu hatırlıyordu.

Ardından Owyn'in hatırasında, Patrus konuşmasına devam etti. "Bir gediğin yapısı en iyi, eğer üç boyutlu düşünceyi görmezden gelersen anlaşılır. 'Burada' ve 'orada' olmak fikri, yardımcı olmaktan çok bir engel oluşturur. Eğer gediği her an yan yana olan diğerine açılan bir 'kapı' olarak düşünürsen, eğer bunu yapabilirsen..." Patrus'un sesi Owyn'in

zihninde monoton bir hal aldı, fakat dersi dinledikçe daha belirgin hale geliyordu.

Aniden Owyn'in gözleri açıldı. "Ne yapılacağını biliyorum!"

"İyi," dedi Pug. "Bir keresinde gücümü bir gediğe girip onu yok etmek için kullanırken bana Macros rehberlik etmişti, şimdi de ben sana rehberlik yapacağım. Gamina?" "Evet, Baba?"

"Owyn'in zihnini benimkine bağlayıp ardından atlamaya hazırlanır mısınız, lütfen?" Gamina, Gorath'ın elini tuttu ve "Hazır olunca," dedi.

Pug, evet anlamında başını salladı ve Owyn birdenbire zihinlerinin Gamina'nınkiyle birleştiğini hissetti. Ardından Pug bir elinde Rlynn Skrr'in Kâsesini, diğerinde ise kristal asayı tutuyordu. Kararlı bir şekilde asayı yere koydu ve "Hazır mısınız?" diye sordu.

Owyn de asasını mana yığınının içine soktu ve "Hazırım!" diye yanıtladı.

"Bir, iki, üç!"

Owyn, elindeki asa tarafından kendisine verilen enerjiyi aldı ve bu enerjinin asanın üzerinden, gedik makinesinin altında bulunan mana yığına boşalmasını sağladı. Hepsinin asaya geri dönüp kendi üzerinden, Pug'a ve elinde tuttuğu kâseye ulaşmasını sağlamaya çalıştı. Kâsedan kör edici bir enerji patlaması çıktı ve çubuklar arasındaki boşluğu doldurdu.

Bu uzanıp bir perdeyi açmak gibi, diye düşündü Owyn. Gediğin nerede oluşmasını istediğini dahi biliyordu. Gözlerini açtığında karşısında parıldayan gümüşü bir rengin griye döndüğünü gördü, ardından da Gamina ve Gorath'ın bunun içine atlayıp, ortadan kaybolduğunu. "Şimdi!" diye bağırdı Pug, hâlâ Pug'ın elini tutmakta olan Owyn, dostlarının ardından atladı.

Gri bir boşluğun içinden geçtiğini, bir anlık hissizliği hissetti, ardından, taş bir zeminin üzerinde Gorath ve Gamina'nın üzerine düşmemeye çalışarak sendeliyorlardı. Oda karanlıktı, pencereden hafif bir ışık sızıyordu. "Neredeyiz?" diye sordu Gorath. Pug güldü. "Kronдор'da, çalışma odamda."

Gamina ayaklarının üzerine sıçradı, mutlulukla ellerini çırpıyordu. Daha konuşmaya fırsat bulamadan kapı ardına kadar açıldı ve Katala üzerinde geceliğiyle aceleyle içeri girdi. Kızını kucaklayarak göğsüne bastırdı ve kolunu kocasına doladı. "Onu bulacağını biliyordum," dedi Katala. Pug bir an için karısının ve kızının yanında olmanın tadını çıkardı, ardından, "Makala'nın hesabını vereceği çok şey var," dedi.

Katala, "Tsuranili mi? Kaybolmanın ardında o mu var?" diye sordu.

"Uzun bir hikâye, aşkım. İkiniz güvenli bir şekilde Yıldızlımanı'na vardığınızda Gamina sana anlatacaktır." Katala, kocasına baktı ve "Sen nerede olacaksın, beyim?" dedi.

Pug, Gorath ve Owyn'e baktı. "Sethanon'a gitmeliyiz."

* * *

James Patrus'a baktı ve yaşlı büyücü, "Sen kendin için endişelen. Ben başımın çaresine bakabilirim!" diye bağırdı. James, bunu kabul etmeye meyilliydi. Arutha'nın şifacı rahibi güçlendirici bir karışım hazırlamıştı. Uyumak için uzandıklarında ne kadar yorgun olurlarsa olsunlar, bu büyülü bitkilerden yapılmış çayı içtiklerinde, ertesi sabah tamamen güçleri yerine geliyordu.

Atlarını deliler gibi sürmüşlerdi, hayvanlar yere serilene kadar, günde üç ya da dört kez, yolda yenilerine el koyarak atlarını değiştiriyorlardı. Yüksekşato Baronu'nu uyarmışlar ve kendilerine bir geceyi, yatakta uyuyarak, rahat geçirmek için izin vermişlerdi, ertesi gün orayı yeni refakatçiler ve atlarla terk etmiş, büyüyle güçlenme lüksüne sahip olmayan askerleri Yüksekşato garnizonunda, Karaorman'a yürüyüşlerine katılmak üzere geride bırakmışlardı.

Uzakta çadırlar ve sancaklar gördüler, yoldaki bir yükseltinin tepesine çıkarlarken, Karaorman'ın kuzey sınırlarına ulaştılar. Krallık gözcüleri bayraklarıyla durmaları için işaret verdiklerinde yavaşladılar. Her iki toprak beyini de tanıyan Krondor Kraliyet garnizon çavuşlarından birinin önünde atlarını dizginlediler. "Şövalye-Mareşal nerede?" diye sordu James.

"Dük'le birlikte komuta çadırında, efendim."

"Hangi dük?"

"Crydee dükü, toprak beyi," diye yanıtladı çavuş.

James, "Martin burada mı? İyi," diye karşılık verdi. Diğerlerine kendisini takip etmelerini işaret etti ve kamp alanının büyük kısmını kaplayan, büyük çadıra yöneldi.

Çadıra yaklaştığında, James atını dizginleyip, inerek, dizginlerini hizmetlilerden birine verdi. Diğerleri bir adım kadar gerisindeydi, Patrus sanki bu uzun yolculuk en sonunda kendisini yormuş gibi görünüyordu. Çadırın girişinde, James, "Şövalye-Mareşal'e, James ve Locklear'ın burada olduğunu söyleyin," dedi.

Muhafız içeri girip kayboldu; bir süre sonra da dönerek içeri girmelerini işaret etti. James ve yoldaşları komuta çadırına girdiler ve Şövalye-Mareşal Gardan'ı önündeki masanın üzerindeki bir haritayı incelerken buldular. Başını kaldırdığında, karanlık ve kırıkmış yüzü çadırı aydınlatır görünen bir gülümsemeye kaplandı. Gene de gözlerinden endişe okunuyordu. "Umarım gelişiniz, Arutha'nın arkadan geldiği anlamına geliyordur."

James, "Yüksekşato gibi o da yolda ve bir haftalık mesafede olmalı." "Bir hafta!" dedi Gardan.

"Buraya gelirken birkaç atı telef ettik," dedi Locklear.

"Bir an önce Sethanon garnizonuna doğru yola çıkmalısınız," dedi James. Etrafına bakındı. "Bana Martin'in burada olduğu söylenmişti."

"Buradaydı," dedi Gardan. "Ama o iz sürücüsü, ormana doğru yola çıktı bile." "Onu buraya getiren neydi?" diye sordu Locklear.

"Thomas, Crydee'ye haber yollayıp, bazı özel yeteneklilerin buraya ormana gelmelerinin iyi bir fikir olacağını önerdi." Güneyi işaret etti. "Martin, iz sürücüler ve bir grup elf, ormanın içinde dolaşp, Kara Kardeşlik üyelerini arıyorlar." "O halde Delekhan yolda mı?" diye sordu James.

"O burada," dedi Gardan. Parmağı haritada bir noktayı, Karaorman'ın içinden geçen iki nehrin bir 'V' şekli oluşturduğu bölgeyi gösterdi. "İki gün evvel arkamızda belirdi. Nasıl yaptığını bilmiyorum, ama önümüzde çıkacağına, arkamızdaydı."

"Bir gedik makinesi kullandığını düşünüyoruz," dedi James.

"Lanet olsun," dedi Gardan. "Eğer Gediksavaşı bize bir şey öğrettiyse, o da bu lanet kapılardan biri açıldığında, askerleri hizaya sokup ilerlemeye hazır hale getirdiklerinde içinden geçirebilecekleri."

"Gene de büyük bir şey olamaz," dedi Patrus. "Bu da kim?" diye sordu Gardan.

"Adım Patrus," diye yanıtladı yaşlı büyücü. "Eğer büyük olsaydı, ilerliyor olurdu." Patrus, Gardan'ın işaret ettiği yerin güneybatısını işaret etti. "Burada bir kale ya da köprü var mı?" "Bunu öğrenmeye çalışıyoruz," diye yanıtladı Şövalye-Mareşal.

"Haydi, çocuklar," dedi Patrus.

"Bekle!" dedi James. "Nereye gidiyoruz?"

"Eğer sivri kulaklı şu şeytan buradaysa, o halde hareket etmeye hazırlanıyordur. Eğer henüz burada değilse ve o içinden geçmeden şu makineyi kapatabilsek, adamları, kuyrukları tutuşmuş gibi kuzeye kaçacaklardır." Sırttı. "Bu kara elfler, evlerinden uzakta olmaktan hoşlanmazlar."

Gardan James'e baktı. "Bu da kim?"

"Uzun hikâyeye ," dedi James. "Tüm bunlar bitince anlatırım. Ama o sahip olduğumuz tek büyücü ve eğer Pug ortaya çıkmazsa elimizdekiyle yetinmek zorundayız."

Patrus yüzünü astı. "Yetinmek mi? Ben evime dönüp sizi bunu çözmeniz için bıraksam iyi olacak." "Üzgünüm," dedi James. "Yorgunum, hepsi bu."

"Sorun değil, Jimmy. Beni o lanet makineye götür, ben de onu kapatayım."

Locklear şüphe içinde görünüyordu. "Bunların, yani gediklerin tamamen büyüdü olduklarını sanıyordum."

Patrus, "Yapımı özel, bundan şüphen olmasın. Gedikler hakkında duyduğum pek az şey pek de iyi değil; çoğu zaman büyücülerin yaptıkları hatalar sonucunda ortaya çıkıyorlar." Gözünü kırptı. "Ama büyüü içinden çıkılmaz hale getirmek kolaydır."

James, "Umarım öyledir, çünkü Delekhan'ın ordusunun büyük kısmının buraya gelişini engellersek, kaynayan bu kazanın kapağını Arutha ve ordusu gelene kadar elimizde tutabiliriz."

Gardan elini açarak bir süpürme hareketi yaptı. "Burada çok istikrarsız bir cephe var. Burada, burada ve burada konuşlanmışlar," dedi nehir boyunca üç noktayı işaret ederek. "Lord Martin buraya gitti." En yakın iki nokta arasındaki bir geçidi işaret etti. "Kara elflerin arasından sıyrılacağını düşünüyordu." James başını salladı. "Eğer ormanlık alanda kara elflerin arasından sıyrılacak bir insan varsa o da Martin Longbow'dur, ama gene de bunu aklım almıyor."

Gardan gülümsedi. "Onun için, dikkati başka yöne çekecek bazı şeyler yap."

James gülümsemeye karşılık verdi. "İyi o halde, eğer neşeli bir patırtıysa, arkasından gitme imkânımız olabilir." Locklear, "Hiç dinlenme fırsatı bulamayacak mıyız?" dedi.

Patrus genç adama hor gören bir ifadeyle baktı, "Git kendini öldürt, evlat, böylece dilediğin kadar dinlenebilirsin. Şimdi gel de şu işin peşine düşelim."

Locklear, teslimiyet içinde, olur anlamında başını salladı. James, "Eğer hafif hareket edersek daha çok şansımız olur."

Kampın içinde hâlâ gözcülerimiz var mı?" diye sordu.

Gardan, hayır anlamında başını salladı. "Hayır, nehir kenarında Martin ve elflerle çalışıyorlar. Eğer şansınız varsa, Delekhan'ın kuvvetlerinden birine rastlamadan onlarla karşı karşıya gelirsiniz."

James, "Önümüzde yarım günlük aydınlık kaldı, o yüzden iyisi mi yola çıkalım," dedi.

"Kumanyalarınız ne durumda?" diye sordu Şövalye-Mareşal.

"Bir hafta yetecek kadar yiyeceğimiz var," dedi Locklear. "Son at değişimini yapmadan evvel yüklenmiştik."

Gardan, "O halde size şu anda geçerli olan parolayı vereyim, 'Kronдор Kartalı', çünkü burada aramızda Queg'den gelen hain insanlar da var."

Locklear, "Gorath'ı Kronдор'a götürdükten sonra, kahrolası Quegli paralı askerleri artık

görmemeyi diliyordum," dedi. Gardan, "Karşılaştığınızda istediğin kadarını öldürmene izin veriyorum, derebeyi: Şimdi git buradan," dedi.

James güldü ve Patrus'la Locklear'ı çadırdan çıkardı. Atlarını işaret edip, "Yakınlarda dinlenmiş atlar var mı?" diye sordu.

Muhafız, "Orada, toprak beyi. Yüzbaşı Philip, Mareşal'in atlı birliklerinden sorumlu. Size yardımcı olabilir," dedi. Atlarını alıp, atlı birlikler komutanına götürdüler, Patrus, "Ah, harika! Sürülecek bir başka at!" dedi.

Locklear, "Yürümek mi isterdin?" diye karşılık verdi.

"Şu anda evlat, inan bana isterdim," diye yanıtladı, ardından da o kendine özgü kahkahası duyuldu.

James başını salladı. Bu aksi ihtiyar büyücüyü sevmeye çalışıyordu, ama zaman geçtikçe onu boğmamak için bir neden bulmakta da zorlanıyordu.

James ilerlemelerini işaret etti, yakın zamanda meydana gelmiş bir çatışmanın mahaline gelmişlerdi. Açıklıkta üç firari insan ve bir moredhelin cesetleri uzanmıştı, cesetlerin üzerindeki okların sayısından, baskına uğramış oldukları belliydi. Bir moredhel öncüsünü pusuya düşürmeyi yalnızca elfler başarabilirdi, James bundan emindi, bu yüzden bu, Dük Martin ve dostlarının bölgede olduğu anlamına gelebilirdi.

"Sence elfler Elvandar'a yaptığımız son ziyaretten bizi hatırlarlar mı, yoksa bizi Quegli hainlerle karıştırıp ok yağmuruna mı tutarlar?" diye sordu Locklear.

"Neden kendilerine sormuyorsun?" diye bir cevap geldi daha James konuşmadan, sağındaki bir ağaçtan.

Locklear ve James atlarını dizginlediklerinde, uzun boylu, kahverengi ve yeşil deriden kıyafetlere bürünmüş bir adam ağacın arkasından çıktı.

"Martin!" dedi James. "Sizi görmekten çok memnunum, Dük Hazretleri."
Bir zamanlar Longbow* olarak tanınan, Crydee Dükü Martin, kendisine bu adı veren silahıyla duruyordu.

* Uzunyay. (Ç.N.)

"Karşılaştığımıza sevindim, James, Locklear. Dostunuz kim?"

Patrus, bir grup elf ağaçların arkasından ortaya çıkarken etrafına bakındı. "Adım Patrus."

"O bir büyücü ve gedik makinesini durdurmak için bize yardım edecek," diye yanıtladı Locklear. "Bu Lord Martin, Crydee Dükü."

Patrus başını salladı. "Bana sorarsanız, garip görünümlü bir Dük."

Martin, kardeşi Arutha'ninkine çok benzeyen o yarım gülümsemelerinden birini fırlattı. "Ağaçların arasında saray kıyafetleriyle koşturmanın pek işe yaramadığını fark ettim."

"Bu da doğru," dedi yaşlı adam boynunu kaşıyarak. "O makineyi arıyoruz. Nerede olduğu hakkında bir fikriniz var mı?"

"Tam olarak nerede olduğunu biliyorum," dedi Martin. "Bu sabah büyük bir moredhel kafilesi güneye doğru yola çıktı, biz de saflarının gerisine karışıp nehrin yukarisına vardık. Makineyi görmedim, fakat ufak bir alanda, nerede olduğundan emin olmamı sağlayacak kadar fazla muhafız gördüm. Ayrıca havada da garip bir şey var, bu da bana savaş zamanı Gri Kuleler'deki o garip Tsurani makinesini hatırlatıyor. Gardan'a haber yolluyorum ki, buraya Arutha'yla birlikte güçlerini getirebilsin." "Çok geç," dedi James. "Patrus diyor ki-"

"Patrus'un kendi fikrini bir başkasının söylemesine ihtiyacı yok," dedi yaşlı adam. Martin'e dönerek, "Dük, o sivri kulaklı pislik yanında muhtemelen yalnızca birkaç birlik getirmeyi başarmış olmalı, aksi halde hâlihazırda orada bulunan Kraliyet güçleriyle çoktan karşılaşarlardı. Neredeyse kesin bir şekilde Sethanon yolunda olmalı, bu çocuklar da Delekhan'ın gitmek istediği yerin bu olduğunu söylüyor, o yüzden muhtemelen artçı birliklerle karşı karşıyasınız. Fakat o makine, Prens buraya gelene dek açık kalırsa, Sethanon'a doğru mücadelenizi verirken kaç tane daha goblin, trol ve diğer kan emicilerle karşılaşacağınızı kimse söyleyemez."

Martin, yaşlı büyücünün söyledikleri yüzünden, protokole önem vermeyecek kadar endişelenmişti. "Ne önerirsin?" "Bizi o lanet makinenin yakınına götür ve ardından sahte bir saldırıyla çekebildiğiniz kadarını başka yöne çekin, mesela yalandan büyük bir saldırıya başlayıp yavaşça geri çekilin, eğer içeri sızabilirsek, o makineyi etkisiz hale getirebiliriz." Martin, o sırada omzunu silken James'e baktı.

Martin, "Peki, bizi izleyin, ama yaya olarak ilerlemek zorundasınız," dedi.

Üç atlı, atlarından indi ve elflerden biri atları aldı. "Onları Şövalye-Mareşal'e götürün ve burada duyduklarınızı tekrar edin. Ona ayrıca batıdaki eski köprüde bir miktar desteğin işimize yarayabileceğini de ilet."

Elf, olur anlamında başını salladı, atları alarak ayrıldı. Martin dalların arasından gökyüzüne baktı. "İyi, bu bizi günbatımında köprüye ulaştırır, siz de karanlıkta biz onların dikkatlerini köprüye çekerken nehrin karşısına geçebilirsiniz."

"Nehrin karşısına mı?" dedi Patrus. "Yani ıslanmaktan mı bahsediyorsun?"

"Evet," dedi Martin, yüzünde bir gülümsemeyle. "Korkarım suyun içinde yürümek zorundasınız. Nehrin bir mil kadar yukarisında akarsuyun sığılaştığı bir geçit var ve goblinlerin buradan haberdar olduğundan şüpheliyim."

"Goblinler mi?" diye sordu Locklear.

"En çok gördüğümüz goblinler ve Quegli paralı askerler. Sanırım moredhellerin çoğunluğu ya Delekhan'la ya da bölükleri kim yönetiyorsa onunla birlikte güneye gittiler."

James bir süre boyunca sessizce durdu, ardından, "Locklear, Queg diliyle aran nasıl?" dedi.

Locklear, "Oldukça iyi. Ya seninki?" diye karşılık verdi.

"Senin kadar iyi değil," dedi James. "Senin gibi bir liman kasabasında büyümedim." "Kronдор ne? Denize kapalı mı?" diye sordu daha genç olan toprak beyi.

"Demek istediğim, kanallarda fazla Quegli tacire rastlanmadığı."

"Ah," dedi Locklear. "Neden?"

"Sadece yukarıda Kuzeygözcüsü'nde, Queg dilini bilen fazla goblin ya da moredhele rastlayacağımızı düşünmüyorum, ama o lanet olası Queglilerden bazılarını burada göreceğimize, yemeğine iddiaya girerim."

"Bir kez daha, 'Biz Quegliler' numarasını yapmayı düşünmüyorsun değil mi?" diye sordu Locklear, yüzünde endişeyle.

"Trolleri kandırırken işe yaradı, ama burada gerçek paralı askerler varsa... Bir Quegliyi kandırabilecek kadar iyi konuşmam."

"Bu tür bir sorunla karşılaşsak, endişeleniriz," dedi James.

Locklear gözlerini devirdi ve "Harika," dedi.

James, "Martin, bir saldırı düzenlemek yerine, bizi neden düşmanın kollarına doğru kovalamıyorsun?" dedi.

Martin bir kaşını merakla havaya kaldırdı. "Emin misin?" "Hayır, ama gene de yapalım," dedi James yüzünde bir sırtmayla.

Güneş batıda gözden kaybolmaktayken, köprüdeki paralı askerlerin kulaklarına ayak sesleri ve Queg dilinde bir yardım çağrısı ulaştı. İki genç, biri yaşlı üç adam köprüye koşturuyor ve uzakta onları takip eden askerlerin kaldırdığı toz görünüyordu.

Köprüye ilk ulaşan James oldu. Nefes nefese ve çaresiz bir şekilde, parmağını uzattı ve Queg dilinde, "Saldırı!" diye bağırdı.

İkinci genç adam ise, "Köprüyü tutun! Yardım getireceğiz!" dedi.

Paralı askerlerin lideri, kendi birliğini idare etmekte olan trole dönüp, ne yapacaklarını sormak üzereydi ki, başının üzerinden bir ok uçarak geçip, yakın bir yere saplandı. Taş

köprünün kenarlarını kendine kalkan olarak kullanmak için arkasına geçip, dikkatini saldırmakta olan elflere ve uyarıyı getiren üç kişiye çevirdi.

James ilerlemeye devam edip, omzunun üzerinden arkasına baktı. Martin ve elfler, köprüdekileri, kendilerine karşı büyük bir saldırının gerçekleştirildiğine inandırmak için ellerinden gelen her şeyi yapıyordu.

James durdu ve Locklear'a durmasını işaret ederek Patrus'un kendilerine yetişmesini sağladı. Yaşlı adam bariz bir biçimde nefessiz kalmıştı, James, "İyi misin?" diye sordu.

Patrus, başıyla onayladı. "Eskiden olduğum kadar hızlı sayılmam. Bana biraz vakit verin, sonra devam edelim." O kötücül gülümsemelerinden birine büründü. Patrus nefesini kontrol etmeye çalışırken beklediler, o başıyla işaret verdiğinde de hızla devam ettiler.

İki çukurluk arasında, gedik makinesinin bulunduğunu düşündükleri yere doğru koşuyorlardı. Locklear, kendilerine doğru koşmakta olan bir gurup moredhele Queg dilinde seslendi, "Köprü saldırı altında!"

Liderleri uzun boylu bir moredheldi, omuzları Gorath'inki kadar genişti. Üzerinde geniş göğsünü ortaya çıkaran kalın, kürklü bir giysi vardı, "Siz Quegli köpeklerin dilini bilmiyorum!" diye bağırdı.

James duraklayarak, derin bir nefes aldı. "Kralın Lisani'nı konuşabiliyorum," diye yanıtladı, kelimelerine aksan katmaya çalışıyordu. "Köprü saldırı altında. Troller bizi takviye bulmamız için gönderdiler."

"Saldırı mı?" Savaşçılarından birine döndü ve onu köprüye yolladı. "Adım Moraefulf, Delekhan'ın oğlu ve babamın vekiliyim. Delekhan, Sethanon'a ilerlerken, buradaki güçleri komuta ediyorum. Siz kime hizmet ediyorsunuz?"

Locklear James'e kısa bir bakış attı, James, "Biz—"

"Ona elflerden bahset!" diye bağırdı Locklear, daha evvelden prova ettikleri gibi konuşmayı bölerek.

"Elfler mi?" dedi Moraefulf. "Ne olmuş elflere?"

"Bir adamı binlerce metreden vurabilen uzun boylu bir okçu da yanlarında," dedi James. "Longbow!" dedi Moraefulf. "Bu yalnızca Longbow olabilir. Ölümü bana itibar kazandırır." James, "Diğerine ne demişti?" dedi.

"Sanırım, Calin," diye karşılık verdi Locklear.

"Elvandar Prensi burada!" diye bağırdı, James'i gömleğinden tutarak zahmetsizce havaya kaldırmıştı.

"Adı bu," dedi James, korkmuş görünmek için çaba harcamasına ihtiyaç yoktu. "Dediği"

buydu, Prens Calin."

"Muhafızlarımı çağırın! Eledhel prensini ve insan dostunu öldürmeye gidiyoruz! Onların kalplerini yiyeceğim!" diye bağırdı. Moraedulf, James'i yere bıraktı. "Neredeler?"

"Batıdaki köprüde," dedi James, toprağa çökerek.

Altı moredhel, köprüye doğru koşarken James arkalarından, "Diğerlerini arkanızdan gönderirim!" diye bağırdı.

Locklear ayağa kalkmasına yardım etti ve James'e, "Bunun işe yaradığına inanamıyorum," dedi.

"Bu ancak, o ateşlinin Longbow'u ve elfleri kovalamaktan yorulmasına kadar devam edebilir. Sanırım en fazla yarım saatimiz vardır. Haydi gidelim."

James bir kez daha ağaçların arasında koşmaya başladı, bir açıklıkta konuşlanmış bir başka moredhel grubunu gördüğünde seslendi, "Moraedulf batı köprüsüne gelmenizi istedi!"

Daha yaşlı ve tecrübeli biri olan moredhellerin lideri, "Bu makineyi korumakla görevlendirildik." Gedik makinesini gösterdiğinde, James onun makinenin önünde duruyor olduğunu anladı. Gecenin karanlığında ve ağaçların arasında, muhafızları görmese yanından geçip gidebilirdi.

"Moraedulf onu bizim korumamızı söyledi," dedi Locklear.

Savaşçı ona şüphe dolu bir bakışla baktı, fakat James, "Bize, biz Quegli köpeklerin makineyi korumak için yeterli olduğunu; sizin de Eledhelleri avlamak için gelmeniz gerektiğini söyledi. Prens Calin ve Martin Longbow batı köprüsüne saldırıyorlar," dedi.

Bu anında etkisini gösterdi. Moredheller hızla batıya fırlayıp gittiler.

Makinenin yanında durmakta olan James, "Acaba Calin, kara kuzenlerinin kendisine verdiği önemden haberdar mı?" dedi.

"Sanırım bu konuda bir fikir edinebilecek kadar uzun bir süredir ortalarda," dedi Locklear. Patrus'a bakarak, "Bu şeyi durdurabilir misin?" diye sordu.

Tam soruyu sorduğunda, altı moredhelden oluşan bir grup geçitte belirerek rampadan yürüyüp indi. Bir anda otoriter bir tavır takınarak, "Batıda saldırıya uğradık! Gidip Moraedulf'a destek olun!" dedi.

Gösterdiği tarafa hızla yöneldiler, Locklear, "Bugünlerden birinde, sana inanmayacak bir moredhel şefine rastlayacaksın," dedi.

Patrus, "Şu şeye bir bakayım," dedi. Makinenin çevresini dolandı, yaklaşık iki metre

derinlikte, üç metre genişliğinde bir platformdu. Yan yana iki adam, rahatlıkla içinden geçebilirdi, daha fazlası değil. "Buraya bunu inşa edebilmek için anladığım kadarıyla pek çok şey getirmiş olmalılar," dedi yaşlı büyücü. "İşte bu yüzden küçük."

James, "Arutha'nın dediğine göre Tsuranilerin, Gediksavaşı'nda kullandıkları bundan altı ya da sekiz kat daha büyükmüş. İçinden arabalar geçirilebiliyormuş."

"Bunun da içinden küçük bir araba belki geçer," dedi büyücü. "Bakalım kapatmak için ne yapabilirim."

En yakınındaki ahşaptan oyulmuş sütunda pek çok işaret gördü. Aralarına mücevherler işlenmişti. Elini en üsttekenden en alttakine doğru dokundurdu. En alttan ikinciye ulaştığında, bir kıvılcım çıktı ve onu yere serdi. James tekrar ayaklarının üzerinde doğrulmasına yardımcı olduğunda, Patrus, "Eh, bir şey öğrendim," dedi. "Nedir o?" diye sordu Locklear.

"Şu lanet kristale bir daha dokunmamayı."

Makinenin etrafında dolandı, James'in olduğu noktaya döndüğünde altı moredhel daha belirmişti. James bir kez daha onlara, Moraeulf'u bulmaları talimatını vermiş, onlar da kendilerine söyleneni yapmışlardı.

"Bunu yapabilir misin?" diye sordu Locklear. "Belki onu ateşe verebiliriz."

"Bu işe yarayabilir," dedi yaşlı büyücü. Ardından sesi alçaldı ve ekledi, "Ama şüpheliyim. Bu türden bir büyü öyle kolay kolay yanmaz. Bana birkaç dakika ver, evlat ve müsaade et şu şeyi inceleyeyim."

James ve Locklear birbirlerine baktı, ikisi de aynı şeyi düşünüyordu. Verebilecek birkaç dakikaları olmayabilirdi. Pug derin bir nefes aldı ve "Owyn, bana tekrar yardımcı olacaksın. Güçlerim bana geri geldi, fakat şu an için onlara bizi Sethanon'a götürmesi için güvenemem. Bizi oraya sen götürmelisin," dedi.

"Ben mi?" diyerek karşı çıktı Owyn. "Nasıl yapılacağını bilmiyorum."

"Evet, biliyorsun," dedi Pug. "Bildiğim şeylerin çoğunu sen de biliyorsun. Yalnızca henüz farkında değilsin. Şimdi sakinleş ve izin ver sana rehberlik edeyim." Metal bir küre çıkardı.

Gamina'nın zihinsel dokunuşu ikisini birbirine bağlamış olduğundan, Pug, büyüünü odaklaması için Owyn'e yardım edebiliyordu. Gorath onları izlerken, kısık bir sesle, "Uzanmalısın. Sethanon... orada," dedi.

Pug neredeyse fısıldıyordu, "Oraya uzanmalı ve-"

Aniden Pug'ın gözleri irileşti. "Gedik! Onu hissedebiliyorum!" Gorath, "Nerede?" diye sordu.

"Sethanon yakınlarında! Makala ve diğerlerinin harekât alanı orası olmalı."

"Oraya gidelim!" dedi Gorath. "Eğer Delekhan ve müttefikleri oradaysa, bizim de gitmemiz gereken yer orası." Pug başıyla onayladı ve Owyn'in omuzlarını tuttu. "Gözlerini kapa ve bırak sana rehberlik edeyim. Bu tıpkı bir kapıdan geçmek gibi."

Owyn kendisine söyleneni yaptı, zihin gözünde geçidi görebiliyordu. Kapıdan geçerken zihinsel olarak Gorath'ın, elini Pug'ın elinin üzerine koyduğunu gördü.

Ve boşluğun içinden düştü.

Hazırlıksız bir biçimde kendilerini yerde buldular.

Yukarı baktığında James'in Patrus'a, "Bunu nasıl yaptın?" dediğini duydu.

James elini Owyn ve Pug'a uzattı, Locklear da aynısını Gorath için yaptı. James, "Bundan daha mutluluk verecek bir giriş olduysa da, ben duymadım. Hoşgeldiniz," dedi.

"Teşekkürler, James," dedi Pug. Patrus'a baktı ve "Bu kim?" diye sordu.

"Adım Patrus," dedi Pug'ın yanından geçerek makineyi inceleyen yaşlı büyücü. "Bir taraf." James, "Bu, Pug," dedi.

"Biliyorum," diye karşılık verdi Patrus. "Onu bir kere uzaktan görmüştüm. Akademisi için büyücüler aramak üzere Timons'a gelmişti. Selam, Owyn."

"Selam, Patrus. Sen buraya nasıl geldin?"

"Uzun hikâye ."

Gedik makinesinden bir moredhel grubu daha çıkmıştı, James bağırdı, "Elfler batıda Moraedulfa saldırıyor! Gidip ona yardım edin!"

Moredhellerin geçitten dolayı yön duyguları bozulmuştu, biri James'e sonra da Gorath'a baktı. Gorath, "Onu duydunuz! Çabuk!" diye bağırdı.

Moredheller koşmaya başladı.

"Beş dakikalık aralarla geliyorlar," dedi James. "Ve her defasında yarım düzineden fazlası gelmiyor."

"Bu saatte yetmiş moredhel demektir," dedi Locklear, "ve Arutha da en az bir günlük uzaklıkta. Martin ve elflerin bir kısmı buranın batısında, harekette, Gardan ise kuzeyden geliyor, ama eğer bu şeyi kapatamazsak, yarın bu saatlerde bin ya da daha fazla moredhel olacak." Gorath, "Delekhan nerede?" diye sordu.

"O ve şeref muhafızları Sethanon'a doğru yola çıktı bile," dedi James, "oğlunun dediğine"

bakılırsa." Gorath, "Oraya gitmeliyiz!" dedi.

"Öncelikle bu makineyi durdurmalıyız," diye karşılık verdi James.

Pug, "Yardım edebilirim, ama bunu kendim yapamayacak kadar güçsüzüm," dedi.

Owyn, "Ne yapacağım?" diye sordu.

Patrus platformun üzerine sıçradı ve "Orada güvenli bir mesafede kal, evlat," dedi. Pug, "Ne yapıyorsun?" diye sordu.

"Ne yapılacağını biliyorsun, büyücü. Bu türden bir şey incelikle ve risk almadan yapılamaz." Owyn'e gülümsedi ve "Ona dikkat et, evlat. Bir iki şey biliyor," dedi, ardından da geçidin içine atladı.

"O yanlış yol!" diye bağırdı Pug.

Fakat Patrus Pug'ın beklediği gibi, geri sekeceğine, makinenin çubukları arasından yavaşça içeri girer gibi oldu. Asası hafifçe parıldamaya başladı, gözlerini kararlılıkla irice açarak, "Ne yapmak gerektiğini biliyorsun, evlat! Birimiz bunu yapmalı ve ben artık yaşlandım, yolun sonundayım. Yap şunu!" diye bağırdı. Pug Owyn'i omuzlarından sıkıca kavradı ve "Ona gücünü ver!" dedi. "Ne?" diye sordu Owyn.

"Geçidi yalnızca içeriden kapatabilir! Ona gücünü ver! Çabuk ol!"

Owyn gözlerini kapattı ve Pug'ın kendisine rehberlik etmesine bir kez daha izin verdi. Elini kaldırdı ve kolundan aşağı bir enerji dalgası akarak parmak uçlarından çıkıp, geçidin içinde yarıya kadar asılı kalmış yaşlı büyücüye çarptı. Patrus bağıırıyordu; bunun acı dolu bir haykırış mı, yoksa bir zafer çığılığı mı olduğunu anlamak zordu. Ardından gedik kırpışarak görüntüden kayboldu ve çubukların arasında bir rüzgâr patlayarak hepsinin yere kapaklanmasına neden oldu.

İlk ayağa kalkan James oldu, etrafına bakınıyordu. "Nereye gitti?"

Pug başını salladı. "Gitti." Owyn, "Gitti mi?" dedi.

"Ne yaptığını biliyordu," dedi Pug. "Bir keresinde içeriden bir gediği kapatmıştım. O zamanlar Kara Macros'tan yardım almıştım ve buna karşın güçlükle hayatta kalmıştım." Gorath, "Cesurca öldü," dedi.

Owyn, bir an için kendini acı dalgasına teslim etti. Patrus onun ilk hocası olmuştu, kendini sevdirecek pek az niteliğe sahip aksi bir adam olmasına karşın, çocuk ona saygı ve hayranlık duyuyordu. Uzun bir an sonra derin bir iç çekti ve ayağa kalktı.

James, "Moraewolf ve diğerlerinin geri dönmesi ne kadar sürer, bilmiyorum. Ama buradan uçup giden rüzgârın birilerini uyarmış olması lazım," dedi.

Pug, "Zaten buradan gitmeliyiz," dedi.

"Nereye?" dedi James. "Bir kez daha moredhel saflarından nasıl geçeceğimizi düşünmek istemiyorum. Zekice hilelerim ve aldatma hareketlerim tükendi."

Pug, "Sethanon'a gitmeliyiz," dedi. Locklear ve James'e baktı. "Bunun nedenini biliyorsunuz, yakında diğerleri de öğrenecek."

Gorath, "Eğer Delekhan Sethanon'daysa, o halde ben de orada olmalıyım!" dedi.

Pug, "Bir çember oluşturun," dedi. Çember oluşturup, el ele tutuştular. "Zihinlerinizi rahatlatın, Owyn ve ben bir kez daha size rehberlik edeceğiz."

Owyn kendinden istenileni yaptı ve Pug zihinsel olarak ona rehberlik etti. Genç büyücünün bunu yapması kolaylaşıyordu, Pug'ın talimatlarına daha hızlı cevap vermeye başlamıştı.

Birdenbire bir başka yere gelmişlerdi. Bir hareket, bir ötelenme hissettiler. "Neredeyse-"

Acıyla örülmüş bir engele çarptılar, varış yerlerinden geri sekerlerken Gorath dahi herkes acı içinde haykıyordu. Diğerlerinin soğuk zeminde, şok ve acı içerisinde vücutlarının seğirmelerini izleyen güçlü moredhel, aralarında bilincini en son yitiren kişi olmuştu. Ardından boşluğun içine yuvarlandı.

İNTİKAM

Yer nemliydi. Pug dirseğinden aldığı kuvvede döndü ve James'le Locklear'ın hâlâ kendilerine gelmemiş olduğunu gördü. Gorath uyanmış, fakat daha yön duyusunu geri kazanamamıştı. Owyn doğruldu, "Ne oldu?" diye sordu homurtulu bir sesle.

"Bir tür engelle karşılaştık." Pug, başındaki ağrının dağılmakta olduğunu hissederek gözlerini kapattı.

James, yavaşça kendine geliyordu. Doğrularak oturdu, gözlerini kırptırdı, sonunda görüşünü odaklayabilmişti.

"Neredeyiz?" diye sordu.

Pug ayağa kalktı ve etrafına bakındı. "Sethanon Kalesi'nin eski avlusundayız." Terk edilmiş kalenin yanmış muhafız kulübesini işaret ederek, "Aradığımız, tam aşağıımızda," dedi.

"Oraya nasıl gideceğiz?" diye sordu Gorath.

"Bu engelin sınırlarını inceleyip, bu şehrin altındaki eski tünellere girebileceğimiz bir yer bularak. Bu şeyi tüm alanın tepesine kurmuş olamazlar." "Neden olmasın?" diye sordu Owyn.

"Çünkü, altı Tsurani Yücesi dahi, öyle bir bariyeri kurup, gece gündüz korumayı sağlayamaz. Makala'nın, benim Timiriana'dan kaçtığımdan haberi yok. Demek ki bu engel, herhangi birinin Makala'yı şaşırtmasını engellemek için kuruldu. Bu da demek oluyor ki altı büyücü, bu engeli yerinde tutmak için sırayla çalışıyor. Bu onlar için ufak bir şey olmalı."

Locklear, "Bana mantıklı geliyor," dedi. Ayağa kalkarken sızlanıyordu.

"Eğer eski tünellerle bağlantılı olacak bir yer varsa, bu terk edilmiş kalenin en alt katında olmalı. Haydi, oradan başlayalım."

"Meşale yapacak bir şey bulayım," dedi Gorath.

Beklerlerken Pug, Owyn'e, "Kendini nasıl hissediyorsun?" diye sordu.

"Bezgin, yorgun ve kızgın. Onun haricinde iyi. Ya sen?"

Pug ellerini kavuşturdu, ardından birkaç santimetre araladı. Bir elinden diğerine mavi bir kıvılcım sıçradı. "Güçlerimin ağır ağır geri döndüğünü hissediyorum. Belki de bu gecikme işimize yarayacak." Sesini alçaltarak, "Diğerlerinin bilmesini istemiyorum, ama eğer Tsuranili Yücelerle karşı karşıyaysak, gücümün doruğundayken dahi, güçlerimiz eşit olmayacak," dedi. "Gizlilik ve şaşırtmacaya güvenmeliyiz. Eğer büyücülerden birine yaklaşabilir ve fiziksel olarak onunla karşılaşırsak, büyü yapmasını engelleyebiliriz.

"Ayrıca, bir avantajımız daha var. Fiziksel saldırıya uğrama fikri, kendilerini güçleri itibarıyla tanrılara yakın gören Yücelere çok uzak bir kavram. Sözlerine tereddütsüz itaat edilmesine öyle alışıklar ki, bize büyü yapmak yerine, emirler verirlerse, avantaj kazanırız."

Owyn, "Bu karşılaşma için fazla istekli sayılmam. Sana ait olan bilginin bir kısmı, zihnimde oluşmaya başlıyor ve sanırım dün yapamayacak olduğum bazı şeyleri bugün yapabilecek durumdayım, ama hâlâ emin değilim," dedi.

"O halde beni izle."

Gorath, ellerinde meşalelerle geri döndü. "Bunları orada depo olarak kullanılan bir kulübede üst üste yığılmış halde buldum." Aynı zamanda bir Krallık arbaleti ve küçük arbalet oklarıyla dolu bir sadak da taşıyordu. "Ayrıca bunları buldum," dedi. Arbaleti, tutar tutmaz incelemeye başlayan Locklear'a fırlattı.

"Kirli ve yıllardır yağlanmamış," dedi toprak beyi. "Ama paslanmış görünmüyor." Yayın ucunu toprağa dayayıp, ayaklarını yay tetiklendiğinde yerinde durmasını sağlayan üzengilerine yerleştirdi. Bir kolla kurulması gereken ağır arbaletlerin aksine bunun yayının çekilmesi yeterliydi. "Ve bu yay teline pek güvenim yok."

Fakat eski yay gürültülü bir klik sesi çıkardı ve Locklear boyuna uzanan kanala bir ok yerleştirdi. "Geri çekilin. Eğer bu tel koparsa, biri yaralanabilir."

Yakınlardaki bir kapıya nişan aldı ve mekanizmayı çalıştırdı. Yay, oku memnun edici bir şekilde kapıya isabetle fırlattı. Locklear, tasvip eder bir şekilde yaya baktı. "Sanırım bunu dayanıklı yapmışlar." "Bir daha denemek ister misin?" diye sordu James.

"Hayır," dedi Locklear. "Bu şansımızı zorlamak olabilir. En azından bununla şaşırtıcı bir atış yapabilirsem, bu bir fark yaratabilir."

James başıyla onayladı.

Pug küçük gurubuna baktı ve "Haydi gidelim," dedi.

Pug durakladı ve "Bekleyin," dedi. . Yan dönmeden ilerleyemeyecekleri kadar dar, uzun bir tüneldeydiler. Yürürken Gorath'ın omzu bir o duvara bir bu duvara sürünüyordu. Bu tüneli aşağıda, kalenin altındaki eski bir taş tünelin sonundaki bir merdivenin arkasında bulmuşlardı.

"Ne oldu?" diye sordu James.

"Burada," dedi çıplak duvarı göstererek. "Hatırladığım kadarıyla, buralarda bizi aşağıda bir odaya ulaştıracak bir kapı bulmalıyız."

James hançerini çekti, Gorath da aynısını yaptı ve onlar boş bir duvara benzeyen yere

saldırırlarken, diğlereri geri çekildi. Kısa süre sonra, her iki adam ve moredhel ter içinde kalmışlardı, geride kalanlar ise, çıkarmış oldukları toprağı boşaltıyorlardı. Ve James'in hançerinin ucu taşa çarptı.

Toprağı temizledi ve "Sanırım bu duvar işçiliğı," dedi.

Owyn, "Uzaklaşın," dedi, bu eski tuğlaları görmek için meşalesini yaklaştırmıştı.

Gorath meşalenin ısısına kulak asmadan eğilerek yaklaştı. "Ufalaniyormuş gibi görünüyor," dedi. Tuğlalardan birini itti ve bunu tuğladan gelen bir parçalanma sesi karşıladı. "Geri çekilin," dedi. Tünelden biraz ileriye gittiklerinde, Gorath tuğlalara iki elini dayadı ve olanca gücüyle itti. Hafif parçalanma seslerinin arasında önce tuğlaların ilki, ardından ikincisi ve sonunda yarım düzine kadarı yıkılmıştı.

Gorath dengesini korumayı başarmış, duvarın bir bölümü yıkılırken geri çekilmişti. Tünel, Locklear ve Owyn'in hapsirmasına neden olan ince bir tozla kaplanmıştı.

Gorath tereddüt etmedi. Meşaleyi Owyn'in elinden kaptı ve delikten içeri girdi. Pug ve diğlereri onu takip etti. İçine girdikleri oda geniş ve boştu, çok uzun bir zamandır orada olan toz yığını yerleri kaplamıştı. Pug elini kaldırdı ve elinden tüm alanı aydınlatan bir ışık belirdi.

Burası doğal bir mağara değildi. Tavan kayalara oyulmuştu, duvarlarda ise ejderhalar ve onlara binen zırhlı yaratıklara ait kabartmalar vardı. "Valherular!" diye ışıldadı Gorath, huşu içinde. "Burası bir zamanlar onlara aitmiş."

Pug, "Daha fazla ilerlemeden önce, sizi karşılaşacağınız şeyler konusunda hazırlayayım, yalnızca Altılar'la karşılaşma riski değil, aynı zamanda diğler meseleler hakkında da," dedi. "Buraya yakın bir yerlerde Hayattaşı olarak adlandırılan büyüü bir nesne var.

"Bu büyüü nesne Valherular tarafından, Kaos Savaşları sırasında tanrılara karşı kullanılmak üzere bir silah olarak hazırlanmıştı. Ne işe yaradığı benim bilgilerimin ötesinde ve zamanım oldukça, dokuz yıl boyunca bunu inceledim. Ama şunu biliyorum: Bu büyük bir yıkım yaratacak bir şey olarak yaratılmıştı. On yıl önceki Büyük Ayaklanma sırasında sahte Murmandamus'un asıl hedefi buydu."

"Sahte Murmandamus mu?" diye sordu Gorath, akli karışmış gibiydi.

"O gerçek bir moredhel değildi. O, senin halkını kendi istekleri doğrultusunda kandırabilmesi için büyüyle biçim değiştirmiş Pantathialı bir Yılan Rahibi'ydi. Ölmekte olanların hayat özlerini toplayarak, bunu Hayattaşı'nı kullanıma hazır hale getirecek bir anahtar olarak kullanmaya çalışıyordu. Eğer hedefine ulaşmış olsaydı, korkarım ki bunun sonucu Midkemia'daki tüm hayatın sonu olacaktı. Timiriana'daki yıkım, bu dünyanın dönüşeceği kaya parçasının yanında bir bahçe gibi görünecekti."

Gorath'ın bakışları ölümcüldü. "Pantathialılar yüzünden bu kadar fazla ölüm!"

Owyn'in de aklı karışmıştı. "Anlayamadığım bir şey var. Nasıl olur da bir rahip ya da büyük güçlere sahip bir büyücü tanrılara karşı silah olan bir aleti kullanabilir? Eğer Valherular gittilerse, Hayattaşı'nın sırrı da onlarla birlikte gitmedi mi?"

"Hayır," dedi Pug. "Valheruların ruhları taşın içinde bağlı ve onunla uğraşmak onları serbest bırakabilir. Vücutlarından yoksun da olsalar, birleşik zihinleri Hayattaşı'nı kullanmaya yeterli olabilir. Bundan emin değiliz, ama bu alamayacağımız bir risk."

"Yani Makala bizi yok etmek mi istiyor?" diye sordu Locklear.

"O kadar çılgın değil," dedi Pug. "Ama İmparatorluk'a kör bir bağlılığı var ve Krallık'ın zamanı gelince kendi ülkesine karşı kullanacağı bir yıkım silahına sahip olduğunu düşünüyor. Bu silahın sırrını açığa çıkarmak konusunda son derece istekli, işte bu yüzden buna karşı bir savunma oluşturabilir ya da Tsurani için, Krallık'a karşı gelebilecekleri bir silah yaratabilir." "Aptal!" dedi Gorath, tükürürcesine. "Sahip olduğu akıl ne kadar zavallı, kim bilir."

"Belki evrene karşı bakış açısıyla öyle," dedi Pug, "ama güçlü ve büyü konusunda yetenekli. Gücümün doruğunda olsam bana karşı duramazdı, ama bu zayıf halimde, gücü benimkini aşabilir. İşte bu yüzden Owyn, ben, hepimiz, önce altı yoldaşını halledip sonra onunla yüzleşmeliyiz." Gorath ve Owyn'e baktı. "Siz ikinize çok güveniyorum, firari bir moredhel şefi ve doğulu bir asilzadenin oğlu. Burada Hayattaşı'nın sırrını yalnızca Kraliyet Ailesi ve Locklear'la James gibi Sethanon Savaşı'na katılmış birkaç kişi biliyor." Gorath, "Bu sırrı açıklayacağıma ölürüm," dedi.

Owyn yalnızca başını sallayabildi.

"Şimdi beni izleyin."

Pug onları belli ki bir zamanlar büyük bir yeraltı şehrinin girişi olan uzun bir koridora yöneltti. "Kuzeye doğru uzanan şehirler, Sar-Sargoth ve Sar-Isbandia, glamiedheller tarafından burası taklit edilerek kuruldu. Burası bir zamanlar Drakin-Korin'in Şehri olarak adlandırılıyordu."

"Bizim irfanımızda dahi bu isim bilinir," dedi Gorath. "Valherular arasında bile bir deli olarak kabul edilirdi."

"Gene de özlerini Hayattaşı'na vermek konusunda onları ikna eden oydu."

Tünel genişti, Owyn sordu, "Neden burası bu kadar büyük?"

Pug gülümsedi, "Hiç ufak bir ejderha gördün mü?"

"Hayır."

"Burası bir ejderhaya ayrılmış bir bölüm ve Valherular büyük ejderhalara binerlerdi."

Büyük bir çift kapının önüne geldiler, kadim ağaçlardan yapılmış, taşlaşmaktan demir gibi sertleşmişlerdi. Bir insan vücudu boyutunda menteşeler, yüzyıllar önce donmuşlardı. Kapıların arasında geçebilecekleri kadar yer vardı, büyük bir salona girdiklerinde durdular.

Birdenbire Gorath hareketlendi, kılıcını kınından çekmişti, daha Owyn ve Pug büyülerini yapamadan, geniş odanın ortasında iki goblin cesedi uzanıyordu.

Pug, "Bu yakın olduğumuz anlamına geliyor," dedi.

"Bu aynı zamanda Delekhan'ın da yakında olduğu anlamına geliyor," dedi Gorath.

"Makala onu kullanıyor olabilir," dedi Pug, "ama Hayattaşı'nın sırrını ona açıklamış olacağını sanmıyorum. Moredhel cadılarınızdan hiçbiri onu buraya indiremezdi. Yeryüzünden buraya inecek bir yol bulması gerekir."

Gorath, "Bu yapının sadece bir girişi olduğundan şüpheliyim," dedi.

Pug, "Doğru. Makala yalnızca nereye gideceğini bilirse büyüyle nakil yapabilir, ama buraya ilk geldiğinde, birinin ona rehberlik etmiş olması lazım," dedi.

"Nago," diye karşılık verdi Gorath. "Bu çılgınlık başlamadan, neredeyse bir yıl boyunca güneyde kaldı. Eğer bu Makala denen adamı konuşturabilirsek, senin Tsuranilere buraya nasıl girileceğini gösterenin Nago olduğunu öğreneceğimizden eminim."

Pug, "Bunun üzerine daha sonra yorum yapabiliriz. Ama nasıl karşılaşmış olurlarsa olsunlar, amaçlarının birbirlerine yakınlığı konusunda fikir birliği içindeydiler ve bu çaba içinde birlikte hareket edebildiler." Pug sanki bir şey görmeye çalışıyormuşçasına karanlığa baktı ve "Sanırım, gene de, Makala, en azından Murmandamus'un halkını kullandığı kadar Delekhan'ı kullanıyor, Gorath. Halkını, Prens'in ordularını bu yerden uzakta tutmak için benim halkıma karşı savaşa, ölüme gönderiyor," dedi.

Tekrar yürümeye başladılar, aniden Pug, "Bekleyin!" dedi. İlerledi, elini kaldırdı ve "Owyn, şuna dokun," dedi. Owyn, Pug'ın yanına gelerek durdu ve elini uzattı. Avucunun altındaki enerjiyi hissediyordu, gıdıklayıcı ve zorlanması halinde rahatsız edici bir işt. "Bariyer bu mu?"

"Evet," dedi Pug. "Bizi bir kat aşağıdaki odaya nakletmeye çalıştığımızda çarptığımız şey."

Pug biraz itekledi, elleri önce sağa sonra sola hareket etti. Bir süre sonra tatmin olmuştu. "Bu bir küre ve bunu buraya dikenleri bulana dek etrafından dolanmalıyız."

Karşılarına bir duvar çıkana kadar sola doğru yürüdüler, ardından tekrar sağa saptılar. En sağda, Gorath biraz gerideki bir kapıyı fark etti. Kara Elf, "haydi şunu deneyelim," teklifinde bulundu. Bir tünele girdiler ve yeryüzünün daha derinlerine doğru ilerlemeye başladılar. Odanın içerisindeki büyü o denli güçlüydü ki, James'le Locklear bile bu

kendilerini ürperten enerjiyi hissetmişlerdi. "Bu yer de neyin nesi?" diye sordu James.

"Bir hazine odası," dedi Pug. "Birçok örnekten yalnızca biri. Burada hiçbir şeye dokunmayın. Buradaki nesnelere pek çoğu büyü ve kaza sonucu meydana getirecekleri etkileri kestiremiyorum."

Owyn, "Bu da ne?" dedi. Üzerinde runik sembollerin olduğu bir avcı borusunu gösteriyordu.

Gorath, "Yazı bana tanıdık geliyor. Bizim kendi yazımızı oluşturmak için temel aldığımız bir yazı. Valherulara ait," diye yanıtladı.

"Ne diyor?" diye sordu Owyn.

"Bu, Rüzgâr Vadisi'nin Hükümdarı'nın kabartması."

Pug, bunun Valheruların hangisi olduğunu hatırlamaya çalıştı. Thomas'ın bunu ona söyleyebileceğini biliyordu. "Burası bir ganimet yeri," dedi Gorath. "Ganimet ve yadigârlar burada toplanırdı." Yere, üzerleri tozla kaplanmış ganimetlere; altınlara, mücevherlere ve tanıdık gelen veya yabancı olan pek çok nesneye baktı. Owyn uzanarak elini avcı borusunun üzerinde tuttu. "Pug, şuna bir bakar mısınız?" Pug, nazikçe boruya dokundu ve eline aldı. "Etrafa büyü yayıyor," dedi hafif bir sesle.

Ardından Pug hatırladı ya da belki de bu nesnenin, zihnine bir hatıra yerleştirme özelliği vardı. Boruyu, sanki aniden ısınmışçasına yere bıraktı. "Algon-Kokoon! Ashen-Shugar tarafından katledilmişti." Sesini alçaltarak, "Thomas bunu kesinlikle hatırlardı. Bu avcı borusu..." dedi. Gözleri irileşti. Boruyu aldı ve altın rengi şeridinden Owyn'in omzuna, genç büyücünün yanında asılı kalacak şekilde astı. "Eğer hâlâ çalışıyorsa, dengeyi değiştirebilir." Pug etrafına bakındı. "Burada, Sethanon'da, incelemeye vakit bulamadığım öyle çok şey var ki. Bilmediğim çok şey var." Owyn, "Ama Makala'nın oralarda bir yerde olduğunu ve onu durdurmamız gerektiğini biliyoruz," dedi.

Pug başıyla onaylayarak, kadim hazineleri geride bıraktı ve başka bir koridora doğru ilerledi.

Ufak bir oda uzaktan bir ışıkla aydınlanıyordu, Gorath meşalesini söndürdü. Pug, enerjisini saklamak için, büyü ışığını kullanmayı bırakmıştı. Bilgilerinin tamamının kendine geri döndüğünü bildiğinden yetenekleri de aylar önceden çok daha gelişmişti.....

(Düzenleyici Notu: burada, taramadan kaynaklanan bir-iki satır hatalıydı. Okunamaz olduğu için sildim)

.....bunlar gerçekler değil, Makala'nın sapkın rüyalarıydı.

Her şeye karşın, Pug, en sonunda, onların bu yeteneklerini binlerce kişinin, insanların,

moredhellerin, trollerin ve goblinlerin ölümüne neden olacak şekilde kullanılmasına izin verdiklerine ve bunun cezasız bırakılmayacağına karar vermişti. Pug bir baş hareketiyle, önce kendini sonra da solu işaret etti, ardından Owyn'i işaret edip sağı gösterdi.

Locklear'ın arbaletini işaret edip, üçüncü kişiyi belirtmek için üç parmağını havaya kaldırdı.

Elini bir süre havada tuttu, herkes başını olur anlamında salladığında, elini bir kesme hareketiyle indirerek odaya girdi. Üç kişi başlarını kaldırdıklarında Owyn ve Pug çoktan büyü sözlerini söylemeye başlamışlardı bile. İkisinin üzerinde kara cüppeler vardı, üçüncüsü ise bir moredhel savaşçısıydı.

Locklear arbaletini kaldırdı, bir nefes aldı, nefesini bırakıp kendisine öğretilmiş şekilde yayıyla nişan aldı ve ardından tetiği çekti.

Küçük ok odanın içerisinde havayı kesercesine ilerleyerek moredhelin göğsüne isabet etti ve odanın içerisinde geriye savrulmasına neden oldu. Moredhel rahatsız edici bir sesle duvara çarptı, kayarak yere yığılırken, arkasındaki duvarda kızıl bir iz bırakıyordu.

İki Tsuranili, tehlikeye alışık olmadıklarından ve şaşkınlığın etkisinden kurtulmaya çalıştıklarından dolayı hareketsiz kalmışlardı. İki bağlama büyüleri birbirlerini birer saniye aralıkla takip ederek hedeflerini buldular, her iki büyücü de, büyü kendilerini sarmalarken acı içinde inliyorlardı. Gorath kılıcını kaldırmıştı ve büyücüleri öldürmek için öne ilerledi.

Çok kısa bir sürede her şey sona erdi.

Pug etrafına bakındı, sessizliği sağlamak için elini kaldırdı ve herhangi bir alarmın verilip verilmediğini dinledi. Bir dakika kadar sessizlik içinde beklediler.

"Geriye dördü ve bir de Makala kaldı," dedi.

James, "Burası bir yatak odası gibi görünüyor," dedi. Yerde, ottan yapılmış iki döşeği gösterdi. "Diğer biraderleri Hayattaşı'nın çevresindeki kabuğu beslerlerken, burada dinleniyorlar."

Pug gözlerini kapatıp, duyularını genişletti. Ötede tanıdık bir varlık algıladı. Ona uzandı, fakat temas etmesi engellenmişti. "Henüz değil," diye fısıldadı.

"Henüz olmayan nedir?" diye sordu James, yüzünde geride bıraktıkları birkaç haftanın yorgunluğunun izleri vardı. Pug ona ardından da Locklear'a bakarak, "Kuzeygözcüsü'nden ayrıldığınızdan beri kendinize ne kadar bakıyorsunuz?" dedi. "Arutha'nın şifacı rahibi bize geceleri içmemiz için bir toz verdi, birkaç saat içinde dinlenmiş olarak kalkıyoruz." Pug, "Bu kısa vadede işe yarar, fakat her şey sona erdiğinde, günler boyunca dinlenmek zorunda kalacaksınız. Dikkatli olun, hisleriniz körleşmiş durumda, düşündüğünüz kadar hızlı değilsiniz," dedi.

Locklear, James'e bakıp, "Eğer bize yorgun olduğumuzu söylüyorsa, bu beni fazla

şaşırtmaz," dedi.

James sırttı ve hafifçe arkadaşının yanağına vurdu. "Kendimize fazla güvenmememizi söylüyor, Locky." "Eli uzun Jimmy mi kendine fazla güvenecek? Tanrılar esirgesin," diye yanıtladı dostu, ifadesiz bir ses tonuyla. "Gelin," dedi Pug. "Bu engel kadar güçlü bir büyü hiç de hafife alınacak bir şey değil. Etrafıma, Timirianyali o tanrının koyduğu gibi." Koridorda ilerlediler ve büyük bir odaya girdiler. Uzakta hareket eden kişiler vardı, Pug, yol arkadaşlarına dağılmalarını işaret etti.

Odanın bir ucundan, siyah cüppeli iki kişi yaklaştı ve bir ses duyuldu. "Seninle karşılaşabileceğimiz söylenmişti, Milamber."

"Bana karşı gelme Zatapek. Makala seni kandırdı, beline kadar masumların kanma batmış durumdasın. İçinde boğulmadan önce dur."

"Milamber, Meclis içinde senin, İmparatorluk'un esenliğinden çok doğmuş olduğu toprakları düşünen sahte bir Yüce olduğuna inanan tek kişi Makala değil. Yoksa bu güçlü silahı neden bizden esirgemiş olası?"

Zatapek'in arkasında duran ikinci büyücü yana çekilerek, asasını bir silah gibi indirip, Pug'a yöneltti. Pug'ın arkasından ise boşaltılan bir arbaletin sesi duyuldu, ikinci büyücü etrafında bir daire çizerken, kolu vücudundan yarı yarıya kopmuş, omzundan kan fışkırıyordu. Acı içinde bir çığlık attı ve Zatapek harekete geçti.

Tsuranili Yüce her iki elini birden havaya kaldırdı, parmakları ileriye işaret ediyordu, parmak uçlarından çıkan mavi enerji Pug'a sertçe çarptı. Her kasının aynı anda kasılmaya çalıştığını hissediyordu, kaskatı kesilip, yere yığılarak taş zemine çarparken sessiz bir acı içinde kıvrandı.

Owyn bunun üzerine harekete geçti. Elinden çıkan kocaman bir alev küresi Zatapek'e doğru hızla ilerledi. Fakat Tsuranili büyücü hazırды, elinin bir salınımı ile alevin üzerinde yayılarak yere aktığı ve taş değerken sönmesine yol açan bir kalkan oluşturmuştu.

Elde edilen tek kazanç, Pug'a yöneltmiş olduğu büyüün kontrolünü kaybetmiş olmasıydı ve enerji yok olarak, Pug'ı taş zeminin üzerinde hâlâ Zatapek'in büyüünün verdiği acıyla titrer bir halde bıraktı.

Owyn şimdi ne yapacağını bilemediğinden gözlerini kapatarak kendini, doğal tepkilerine bıraktı. Elini uzattı ve tek bir kelimeyle Tsuranili Yüce'ye basınçlı bir hava akımı gönderdi. Bir an için Zatapek hiçbir şey göremediğinden bir enerji saldırısına hazırlandı, fakat ne olduğunu anladığında, karşılık vermekte geç kalmıştı. Rüzgârın şiddeti onu altı metre kadar geriye savurmuştu.

Gorath, ona doğru koştu, sersemlemiş haldeki Tsuranili büyücünün gördüğü son şey, karşısına dikilip kendisine vurmaya hazırlanan Kara Elf ti. Ardından Gorath tek bir darbeye büyücüyü öldürdü.

Owyn hızla Pug'ın yanına koştu ve kendinden yaşlı büyücünün hâlâ üzerine yapılan büyünün etkisinden mustarip olduğunu gördü. Titriyordu, yüzünde acının ifadesi vardı, dişleri kilitlenmiş, dudaklarıysa geri çekilerek, sırtıyormuş gibi bir hal sergilemekteydi. "Bir şey yapabilir misin?" diye sordu Locklear.

"Bilmiyorum," dedi Owyn. Uzanıp, Pug'a dokunduğunda parmaklarının ucu acıyla sarmalandı. Ama elini geri çekmek yerine, zihnini acı üzerinde odaklayarak enerjiyi hissetti. Enerjiyi hareket ettirerek yere yönlendirdi, acı birdenbire yok oldu.

Pug olduğu yere çöktü. Ardından bir hıçkırığı andıran derin bir nefes aldı ve bir çekişle bıraktı. James, "Pug! Beni anlayabiliyor musun?" diye sordu.

Pug, bitkin bir şekilde başıyla onayladı. Yüz kasları acı içerisinde olduğundan, yavaş konuşuyordu, "Bana yardım edin, lütfen," dedi. James'in beline sarmış olduğu kolun yardımıyla ayağa kalkan Pug'ın bacakları titriyordu. "Eğer hareket edersem, etkileri yok olacaktır."

Owyn, "Memnun oldum. Hayatım boyunca bir dakika içinde bu kadar büyü yapıldığını görmemiştim," dedi.

"İyi iş başardın. Sezgilerine güvendi. Bunu yapmaya devam edersen, benden kazandığın büyüler ikimizin de çok işine yarayacak." Pug, James'den uzaklaştı, her adımda daha da güçleniyordu. "Böylece dört etti. Geride kalanların iki değilse bile en azından biri, engeli beslemekle meşgul olacak. Eğer onları bulabilir ve etkisiz hale getirirsek,

Hayattaşı'na varışı engelleyen büyü de kalkar, böylece Makala'ya ulaşabiliriz."

Etrafına bakındı. Locklear'ın vurduğu büyücü kan kaybından ölmüştü. "Bu kapıların ötesinde başka bir hazine odası var. Diğer tarafında paramparça olmuş bir duvarın olduğu bir oda, yıllar önce çok büyük bir mücadele sırasında yıkılmıştı. O taşların arasındaki açıklıktan geçildiğinde Hayattaşı odasına ulaşılır."

Gorath, "O halde geride kalan son iki Tsuranili muhafızın ve Makala'nın bu kapıların ötesinde olduklarını varsayacağız," dedi.

"Gelin," dedi Pug. Kapıya yaklaşırken adımlarını yavaşlattı, Zatapek'in eşlikçilerinden birine, daha önceden tanımadığı genç bir Tsuranili Yüce'ye göz attı. Ben Kelewan'da yaşadığım sırada, acemilerden biriydi sanırım, diye düşündü. Yazık. Ölü büyücü, boş gözlerle yabancı bir dünyaya ait kadim taşlara bakıyordu. Ne yazık, diye düşündü Pug. Kapının yakınında, Pug diğerlerine durmalarını işaret etti. Gizlice içeri baktığında, orada bekleyen iki kişi gördü, onların kendini görmediğini düşünüyordu. Dikkatlerini iki hedef üzerinde yoğunlaştırmışlardı, Pug'ın oraya gelmesi ve arkalarındaki bariyerin beslenmesi. Pug, böylesine uzun süreli bir görevin bedelinin yorgunluk olacağını biliyordu, fakat onların görevlerine ayırmış oldukları zaman hakkında kendisini kandırmıyordu.

Delekhan ve kendi Efsunörücüleri bu yakınlarda, gerçekten burada olduğuna inanıyorlarsa ya Murmandamus'ü kurtarmak için, ya da güçlerinin mirasından hak elde etmek için bu mağaranın yerini bulmaya çalışıyor olmalıydı. Her iki şekilde de, kendisinin oraya varışı ya da Makala'nın Hayattaşı'nı harekete geçirmesi, çabalarına beklenmedik bir son verecekti.

Pug bir adım geri gitti ve gözlerini kapattı.

Pug'ın zihnine, seni ben çağırdım, fakat zihnine erişemedim, diye tanıdık bir ses dokundu.

Owyn'e baktı ve "Kâhin," dedi.

Owyn, başını evet anlamında salladı.

Pug, sese karşılık verdi, Bu bariyeri kaldırıp seni kurtarmalıyız.

Kara Büyücüler bir gece geldiler ve mağarayı, hizmetkârlarımı uyutan ve beni de güçsüz kılan bir dumanla doldurdular. Ardından beni, benim güçlerimin dahi çözemeyeceği büyülerle bağladılar. Beni böyle bir olasılığa karşı körleştiren, kendi geleceğimi görme yetersizliğimdi. Zaman içinde serbest kalabilirim, ama şu an için, sahip olduğum güç eskiden sahip olduğumun yalnızca bir yankısı.

Pug, Aal Kâhini'nin gücünü kafasında tarttı, Makala'nın hazırlıklarından etkilenmişti. Hiçbir zaman Makala'yı küçümsememesi gerekirdi.

"Makala pervasızca hareket ediyor, ayrıca kararlı biri, ama halkının ölçülerine göre zalim biri sayılmaz, ölmeni isteseydi, seni çoktan öldürmüş olurdun. Büyük ihtimalle bir süreliğine aciz durumda olman onun için yeterli. Kalıcı bir yara almış olma olasılığın çok düşük." Pug, Owyn'e döndü ve "O ikisini hemen ortadan kaldırmalıyız," dedi.

"Bunu yapabilir misin?" diye sordu Owyn.

"Buna mecburum." James, Gorath ve Locklear'ın olduğu yere döndü. "Eğer büyüye hazırlıklıysanız, fiziksel bir saldırıya hazır olmayabilirler. Kapıdan içeri girer girmez, hızla bizi takip edin, ama saldırıya uğramamız ihtimaline karşın yanlarda durun." Gorath'a, "Bariyerin ardında göreceğiniz seni hayrete düşürüp, sarsacak, ama telaşa düşme. O büyük bir ejderha, fakat Midkemia'da daha önceden var olmuş olanlara hiç benzemez. O, Aal Kâhini ve gücünü geri kazandığı sırada Delekhan ve diğer belalardan korunmalı. Makala'yı yenmeyi başaramazsam, tek umudumuz o olacak," dedi. Gorath başını anladığını ifade eder bir biçimde salladı. "Anlıyorum." Locklear ve James'e baktı. "Onlar çok değerli müttefikler. Siz ikiniz büyücülerinizi ortadan kaldırırken ejderhayı koruyacağız."

Owyn kapıya doğru ilerlemek üzereyken Pug onu durdurdu. "Makala'yla karşılaşmamız için bize gerekecek zamanı verebilecek bir büyü var. Bariyer düştüğünde, dostlarının başarısız olduklarını anlayacak."

"Nedir?"

"Eğer yaptıkları işten, düşündüğüm kadar zayıf düşmüşlerse, onları bayıltacak hafif bir büyü var." Pug işaret etti. "Eğer bu işe yararsa, bariyeri bir süre daha yerinde tutacaklar, odayı aşip bu odayla diğeri arasındaki yarığa geçmemize yetecek bir süre boyunca. O zamana ihtiyacımız var, çünkü Makala'yla karşılaşmak için, kendimizi zaman içinde kaydırmalıyız."

Owyn başıyla onayladı. Bir an için gözlerini kapattı, ardından, "Bahsettiğin büyüü biliyorum," dedi. Gözleri irileşti ve "Bu basit görünüyor," dedi.

Pug, "Eğer bunu sağ atlatabilirsek, bana hatırlat da bu özel büyüü ne kadar uzun süre araştırdığımı anlatayım," dedi. Başıyla işaret verdi, hepsi birlikte kapıdan içeriye girdiler. Belli ki iki Tsuranili Yüce de hazırlanmıştı, çünkü her ikisi de bir yandan bariyeri beslerlerken, bir yandan da enerjilerini ayırıyor, biri Pug'a karşı bir savunma büyüü yaparken diğeri ise ona karşı bir ateş büyüü yapmaya çalışıyordu.

"Dikkat!" diye bağırdı Owyn yoldan çekilirken.

Tsuranililer, Pug'la baş başa karşılaşmaya hazırlanmış olabilirlerdi, fakat ikinci bir büyücüü beklemiyorlardı. Aynı anda hem Pug hem Owyn, Tsuranilerin yorgun zihinlerine uzanıp, onları yakalayarak, sanki bir çekiç darbesi yemiş gibi sersemlemelerini sağlayan büyülerini yaptılar.

Pug koşmaya başladı. İki Yüce yerlerinde, kök salmış gibi ve bir an için bir şey yapamayacak halde dururken, Owyn bir adım geriden Pug'ı takip ediyordu. Ardından yere yıkıldılar.

Bariyer düştüğü sırada, ardındaki oda da açığa çıkmıştı. Bir ejderha göreceğini biliyor olması dahi, Owyn'i karşısındaki manzaraya hazırlayamamıştı. Ejderha devasa boyuttaydı, kolaylıkla o ana dek görmüş olduğu en büyük yaratık olduğunu söyleyebilirdi. Baş, taşlığın üzerinde uzanıyordu ve boyutu bir araba kadardı, derisi mücevherlerle kaplıydı. Burnundan kuyruğuna kadar, kanatları dahil vücudunu binlerce elmas kaplıyordu. Ama tüm bunların aralarına bolca serpiştirilmiş yakutlar, zümrütler ve safirler, yaratığa parıltılı, vücudunun üzerinde dans eder gibi görünen gökkuşağı tonları veriyordu. Gözleri iri gözkapakları tarafından örtülmüş, bir kılıç büyüklüğündeki dişleri ise, dudaklarının altında, bir kurdunkini andıran gülümsemenin arasından görünüyordu. - Teşekkürler, büyücüler. -

Pug bariyeri oluşturan Tsurani yapımı aleti gördü. İçinde ufak kristal parçaları vardı. Onları inceledikten sonra, "Makala'nın o yakutu neden çaresizce aradığını artık biliyoruz," dedi. Makineyi gösterdi. "Bahsettiğin, sıradışı özelliklere sahip o taşlar, Owyn. Onlar bu alete güç vermek için kullanılıyordu, Altılar ise işlevine devam etmesinden sorumluydular. Kâhini basit bir büyüün etkisiz hale getiremeyeceğini biliyordum." Ejderhaya dönen Pug, "Gorath ve diğeri burada kalıp seni korurken Owyn ile ben, Makala ile ilgileneceğiz," dedi.

Acele etmelisiniz. İhtiyatsız davranıyor.

Pug ve Owyn, koşturarak Büyük Ayaklanma'yı başlatan ve Murmandamus'un Krallık'a oluşturduğu tehdidi sona erdiren savaşın zirvesinde, bir ejderhanın, Dehşetlordu olarak bilinen en korkunç yaratıkla karşılaşması sırasında yıkılmış duvardaki çatlağa ilerlediler. Pug sendeledi. Kendilerini Hayattaşı ile aynı evreye ulaştırmak için kendini ve Owyn'i zamanda kısa bir anlığına kaydırabileceği boş bir odayla karşılaşmayı bekliyordu. Bunun yerine, "Tanrılar adına! Makala Hayattaşı'nı buraya getirmiş!" dedi.

Tsuranili Yüce, bir insan beli hizasına gelen büyük, zümrüt rengi bir taşın karşısında duruyordu. Taşın tepesinden fildişine benzer beyaz bir sapı olan altın bir kılıç çıkıyordu. Kılıcın kabzasına altın bir ejderha biçimi kakılmıştı.

Ardından Kara Cüppeli döndü ve "Milamber, etkilendim. Savunmayı geçebileceğini dahi düşünmüyordum. Dilerim Zatapek ve diğerleri seni durdurmaya çalışırlarken hak etmedikleri bir acı çekmemişlerdir," dedi.

Pug öfkesini güçlkle zapt ediyordu. "Sadık Tsuraniler olarak, onurlu ve itaatkâr bir biçimde ve tabii senin ölüm saçan ikiyüzlülüğünden tamamen habersiz öldüler."

"Bana ikiyüzlülükten bahsetme, Milamber! İmparatorluk'a hizmet etmek için bir yemin etmiştin, gene de bu korkunç yalanın varlığını bizden gizledin!" Makala, Pug ve Owyn'e doğru bir adım yaklaşıp, bağırdı, "On sene kadar önce, Düşmanın dünyalarımıza erişmesini engelledin, ya da Meclise söylediğin buydu. Hochopepa ve Shimone bu yalana şahitlik ettiler. O ulvi amaç uğruna büyük Tsurani hanedanlarının oğulları yardımcı olmak için bu dünyada öldüler. Gene de, bu şehrin ve Tsurani kanından kişilerin buraya gönderilmesinin neden bu kadar önemli olduğu bilgisini bizden esirgedin."

Sesini alçalttı. "Senin dünyana geldiğimde kaçamak cevaplar verip sorularımı savuşturdun, sonunda bu soruların cevabını bulmayı kendime görev edindiğimde, tuzakları, büyüleri engelleri ve yan koridordaki devasa yaratığıyla bu yeri keşfettim. Hepsi de beni ve senin hizmetinde olmayanları buradan uzak tutmak içindi!" Parmağını Hayattaşı'na doğru savurdu.

"Sen bu dünyayı Düşmana kapatmadın! Daha sonra içindeki gücü kendi düşmanlarına, büyük ihtimalle de Tsuranuanni İmparatorluğu'na karşı kullanmaya gerek duyabileceğin için bu taşın içinde hapsettin!" "Buna inanıyor olamazsın," dedi Pug.

"Buna yalnızca inanmakla kalmıyorum; o günün asla gelmeyeceğinden de emin olmak istiyorum. Bunun kilidini açmayı neredeyse başardım, doğasını tam olarak anlayabildiğimde, onu Kutsal Şehir'e götüreceğim ve orada, İmparatorluk savunması için ona ihtiyaç duyulana dek bekleyecek."

Owyn, "Pug, o delirmiş," dedi.

Makala, "Evlad, bu konuşma çocuklara uygun değil," dedi. Eliyle savarcasına bir hareket yaptı, Owyn sanki bir darbe almışçasına geri savruldu. Son anda bunun Zatapek'i alt etmek ve kendini ciddi tehlikelerden korumak için yapmış olduğu büyünün başka bir biçimi olduğunu fark etti. Gene de yere, taş zemine sertçe düşmüş, nefesi kesilmişti. Pug döndü ve "Sen katil bir köpeksin, Makala. Seni evime kabul ettim, sen ise bana ve sana duyduğum güvene ihanet ettin. Kızımı bir oyundaki piyon gibi kullandın ve hayatını tehlikeye attın. Sırf bu yüzden ölümü hak ettin. Fakat senin bu aşamaya gelebilmen için binlerce kişi öldü."

"İşte başarılı olmamı gerektirecek bir başka neden, Milamber. Aksi takdirde boşuna ölmüş olacaklar. Bu büyülü nesne İmparatorluk Sarayı'nda güvende olacağı zaman, İmparatorluk'un esenliği için ölmüş olacaklar."

Pug Meclis'in en yetenekli üyelerinden biri olduğunu bildiği Makala'ya karşı tükenmiş durumda olan tüm gücünü topladı.

Makala geri çekildi. "Seninle karşılaşmayacağım, Milamber. Tek elinle Kentosani'deki büyük arenayı yok ettiğinde, orada bulunanların arasındaydım. Bu zayıf durumda dahi, senin dengin olduğu konusunda yanlış bir kanıya kapılmayacağım." Yavaşça döndü ve eliyle bir işaret yaptı.

Gölgelerin arasından iki vücut belirdi, büyük ve tehlikeli görünüyordular, grilerdi ve geniş kanatları vardı. Makala, "Timirianya dünyasını keşfimle ilgili tek işe yarar şey, Rlynn Skrr adı verilen bir rahibe ait olan asaydı. Bu yaratıklara emir vermemi sağlıyor." İki elemental yaratığa, "Öldürün onları," dedi. Pug, Owyn'e dönerek, "Ben biriyle ilgilenirken sen diğeriyle savaşabilirsin, ama hem onlarla hem de Makala ile savaşamayız. Boruyu üfle!" dedi.

Owyn tereddüt etmedi ve boruyu dudaklarına götürdü. Üfledi, uzun ve kederli bir nota havada asılı kaldı, bir av borusu kadar, bir köpeğin ulumasına da benziyordu.

Hiç de doğal olmayan, kadim bir büyüye ait dondurucu bir rüzgâr koridora çarptı. Birdenbire Owyn'in yanında, iri, üzerinden salyalar akan çeneleri ve birer hançer gibi uzun dişleriyle bir çift av tazısı belirmişti. Gözleri kırmızıydı, boyunlarının çevresinde demir dikenli tasmaları vardı. Yerlerinde bekliyordular. "Onlara emir ver, Owyn!" diye bağırdı Pug.

"Ne yapmalıyım?"

Pug Owyn'e bakmak için döndü, genç büyücü onun gözlerinde öfke ve nefreti gördü. "Makala!" diye bağırdı.

Owyn doğruldu ve aniden sarsılan Tsuranili büyücüyü işaret etti. "Saldırın!" diye emretti.

Tazılar ileri atıldı. Rüzgâr elementallerinden biri kendisine yaklaştığında Pug döndü, içinin derinliklerine yönelerek, daha önce Timirianya'da onlar üzerinde kullanmış olduğu büyüyü

kullandı. Daha önceden olduğu gibi, yaratık renkli boncuklar halinde enerji parçacıklarıyla kaplandı, yerinde donup kalarak bir hayaletin iniltisini andıran bir çığlık koyverdi. Owyn de büyüsünü diğerine yaptı ve o da aynı şekilde yerinde donup kaldı.

Ardından dikkatlerini Makala üzerinde yoğunlaştırdılar. Tsuranili Yüce kendi peşindeki kocaman hayvanların dürtüp, aşmaya çalıştıkları koruyucu bir kalkan oluşturmuştu. Geri çekildi, tazılar ona yaklaştıkça bu onun Pug ve Owyn'e karşı büyü yapmasını engelliyordu.

Pug, Hayattaşı'nın etrafında dolandı ve bu sırada, belirgin olabilecek bir şekilde herhangi bir şeyin tehlikeye girip girmediğini görmek için ona bakmaya biraz vakit ayırdı. Şükran dolu bir dua etti; anlaşılan Makala henüz mücevherle bedensel olarak etkileşime girmemişti.

Pug bunun ardından tazıların hamlelerinden sakınmaya çalışmakta olan Makala'ya döndü. Ona ulaşamamalarına karşın, saldırıları huzursuz ediciydi.

Pug yaklaşarak büyük köpeklerden birinin ardında durdu ve bağırdı, "Makala, bana, aileme ve kendi kardeşliğine, Tsurani inancına olan bilinçsiz ve kör bağlılığın yüzünden ihanet ettin! 'İmparatorluk'un esenliğinin' gerçekte ne olduğunu belirlemeye dahi yeltenmedin. Eğer anlamaya başlamış olsan, yapmaya çalıştığın şeyin İmparatorluk'u, Düşman'ın, Ulusları, Altın Köprü'ye sürmesinden beri en büyük tehlike ile karşı karşıya bırakacağını görürdün.

Küstahlığın ve kibirliliğin binlerce hayata mal oldu. Tüm bunlardan dolayı ölmeye mahkûmsun."

Elinin bir salınımıyla bir büyü meydana getirdi, bununla Makala'nın yaratmış olduğu kalkanı katman katman soymaya başladı. Son anda yaşlı büyücü Pug'ın ne yaptığını fark etti ve bir çığlık attı. "Hayır!" Ardından tazılar üzerine sıçrayarak, onu lime lime etmeye başladılar.

Ölümü hızlı olmuştu. Köpekler cesedini parçalamaya, salonun içine dağıttıkları küçük parçalara ayırmaya başladılar. İki rüzgâr elementali gözden kaybolduğu sırada Owyn yaklaştı ve "Layığını buldu," dedi.

"Tazıları çağır," dedi Pug.

Owyn, "Durun!" diye bağırdı ve tazılar durdu. Pug'a döndü ve "Onları ne yapacağım?" diye sordu.

Pug başını salladı. "Sanırım onlara, geldikleri yere dönmelerini söylemelisin."

Owyn döndü ve bunu yaptı, ardından iki tazı da gözden kayboldu. Boruyu omzundan çıkardı ve yere koydu. "Bu sahip olmak için korkunç bir güç."

Pug elini Owyn'in omzuna koydu. "Akıllıca kullanılmazsa her güç korkunçtur." Parçalanmış cesede bakarak, "O, bir zamanlar büyük güç ve mevkiye sahip biriydi. Her ikisini de

kötüye kullandı. Bunu asla unutma," dedi.

Owyn, "Hiçbir zaman unutmayacağım. Büyücülük hayatının bana uygun olduğunu sanmıyorum," diye karşılık verdi. Pug gülmeyi başarmıştı. "Uygun ol ya da olma, bundan uzak kalabileceğini sanmıyorum. Sen, büyük bir güce sahipsin,

Owyn." "Ben mi? Ben yalnızca Patrus ve senden bir şeyler öğrenmiş genç biriyim."

"Daha fazlası," dedi Pug. Elini Owyn'in omzuna koydu ve "Zihinlerimizi birleştirdiğimizde sahip olduğum bilginin büyük kısmı sana verildi. Bunun bir kısmının yıllar boyunca uyku halinde kaldığını göreceksin, ama geri kalan bölümleri kendiliğinden ortaya çıkacak. Babanın sarayına döndüğünde hayatınla ilgili nasıl bir karar verirsen ver, bu dünya üzerindeki en yetenekli büyü uygulayıcılarından biri olacaksın," diye ekledi.

Owyn, "Buna alışmak zaman alacak. Ben-"

Konuşmanın devamı yan odadan gelen kılıç sesleri ve bağrıışmalarla kesilmişti.

Büyücü, diye duyuldu ejderhanın düşünceleri, onları durduramam. Hâlâ çok güçsüzüm.

Pug, odaların arasındaki boşluğa yöneldi ve içinden hızla geçmekte olan birini gördü. Bir süre için bunun Gorath olduğunu sandı, bunun bir başka moredhel olduğunu gördüğünde artık çok geçti.

Bu moredhel elinde Pug ve Owyn'e doğru yönelmiş olduğu bir asa tutuyordu. Bir enerji patlaması her ikisini de odanın öteki tarafına savurdu. Pug sertçe duvara çarptı, gözlerinin önünde ışıklar parıldamaya başladı; Owyn'in ise bir kez daha nefesi kesilmişti.

Moredhel Efsunörücüye arkasından birinin vurduğunu, Locklear'ın sendeleyerek içeri girdiğini gördü, ardından bir başka moredheli, neredeyse Locklear'ın Efsunörücüye ulaşmasını boşu boşuna engellemeye çalışan bir savaşçıyı ve Locklear'ın geri dönerek onun kılıç darbelerini zorlukla savuşturmaya çalışmasını izledi.

Odanın içi aniden dövüşenlerle dolmuştu. Locklear bir moredhel savaşçısı ile dövüşürken James de kendisine Pug ve Owyn'e zarar vermek için kullanılan asalardan biriyle saldıran bir başka Efsunörücüye yakın durmaya çalışıyordu. Şaşkınlığa uğramış olan Owyn, konsantre olup yardım etmeye çalışıyor, fakat odaklanamıyordu. Pug'ın hâlâ yatmakta olduğu yere geldi ve ayağa kalkmasına yardımcı olurken ona, "Bu beni çok yormaya başladı. Sırtım beni öldürecek," dedi. Pug başını salladı ve "Ne?" diye sordu.

Gorath, Delekhan ile dövüşmekteydi. Moredhel şefi, Pug'ın daha önce Murmandamus'un üzerinde görmüş olduğu siyah miğferi ve göğüs korumasının mücevherlerle süslü olduğu siyah zırhı giymişti.

Gorath dengesini kaybedip sendeleyince Delekhan yüzünün ortasına boşa kalan eliyle sert bir darbe indirerek, Ardancienlerin şefini geriye savurdu. Gorath yere serilmişti.

Delekhan, Makala'nın parçalanmış vücudunu gördü ve yüzünde neredeyse memnuniyet dolu bir gülümseme belirdi. Ardından Hayattaşı'nı gördü.

Pug oraya, kendini moredhel lideri ilan etmiş bu adamdan daha çabuk varamayacağını anladı. Makala bildiklerinden dolayı tehlikeli biriydi; Delekhan ise bilmediklerinden dolayı. Altın kılıcı gördüğünde gözleri irileşti. "Valheru!" diye bağırdı. "Bu krallara layık bir kılıç!"

Ona doğru atılmaya çalıştı, fakat Gorath arkasına sıçramış, kollarını Delekhan'ın gırtlığına dolamıştı.

Delekhan'ın eli kılıcın sapına tutundu, mağarayı aniden bir gümleme sesi doldurdu. Delekhan'ın gözleri irileşmiş, boğulur gibi sesler çıkarmaya başlamıştı, fakat bunun nedeni Gorath'ın gırtlığını sıkması değildi. Büyük bir güç, moredhelin içinde tezahür etmeye çalışıyordu.

Kılıç havalanmaya başlamıştı, Gorath, Delekhan'ı öldürme çabasını bırakıp kılıcı tuttu ve taşın içine geri sokmaya çalıştı.

Pug başını salladı, Locklear ve James'in hâlâ rakipleriyle boğuşmakta olduğunu gördü. Owyn, "Şimdi ne yapacağız?" diye sordu.

"Gorath! Yana çekil," diye bağırdı Pug.

"Yapamam," dedi Gorath. "Bunu yaparsam kılıcı çekip kurtarır. "

Her iki moredhel de mücadele ediyordu, kasları, kol kirişleri ve omuzları bu çaba karşısında şişmişti. Delekhan'ın gözleri artık inanılmaz bir boyuta ulaşmış, sanki kafatasından dışarı fırlayacakmış gibi görünüyordu, yüzü kıpkırmızı kesilmiş, üzerinden ter fişkırıyordu. Hatlarına yabancı bir şekil yerleşmişti, artık bu yüzü sanki bir başkası giyiyormuş gibi görünüyordu.

"Değişiyor!" diye bağırdı Pug.

Owyn, "Onu durdurmalıyız!" dedi.

"Ona dokunma!" diye bağırdı Pug, giderek yükselen gürültünün içinden.

"Ona yardım etmeliyiz!"

"Yapamayız," dedi Pug. "Bana yardım etmelisin. İkisini birden yok etmeliyiz." Owyn, "Yapamam," dedi.

Gorath seslendi, "Yapmalısınız! Kadim güçler hayatımı ele geçirmeye çalışıyor! Halkımı kurtar, Owyn. Beni kurtar." Owyn başıyla onaylar bir hareket yaptı ve gözlerinde yaşlar birikerek, ellerini hızla başının üzerinde karmaşık bir şekilde sallamaya başladı. Pug hareketleri tekrarladı, her ikisi birlikte, Hayattaşı'nın önünde birbirleriyle ölümüne bir mücadele veren iki moredheli işaret ettiler.

Büyücülerin ellerinden patlama halinde bir ısı dalgası fırladı ve her iki moredhele bir akkor parıltısı çarptı. Bir an için, bu gözleri yakan parıltının içinde yıkanırken yerlerinde kalakaldılar. Işık öylesine parlaktı ki James'in rakibi başını çevirmek zorunda kalmış ve James bir adım yaklaşmış, hançerini büyücünün göğsüne dibine kadar sokmuştu. James ışığa döndü, parıltıdan dolayı yüzünü çevirmek zorunda kalmıştı. Bir elini kalkan vazifesi göreceği şekilde gözünün üzerinde tutarak ilerledi ve Locklear'ın karşı karşıya olduğu moredhelin kafasının arkasına bir darbe indirerek, sendelemesini sağladı ve Locklear adamın işini bitirdi.

Işığın içindeki iki kişiden kısık sesli bir inleme çıktı ve ardından yavaşça her ikisi de görüntüden kayboldular. Kısa bir süre sonra ise ışık titreyerek söndü.

Taş bir kez daha el değmemiş bir görünümdeydi, kılıç yerinde duruyordu.

Odayı sessizlik kapladı, dört adam da kendilerini oldukları yere bırakırken, bitkinlikleri, onları ele geçirmekle tehdit ediyordu.

Owyn ağlamaya başladı ve Pug, "Sanırım anlıyorum," dedi.

Locklear, "Ne oldu? Göremedim," dedi.

James odanın içinde göz gezdirdi ve "Gorath?" dedi.

Pug, "Hepimizi kurtardı," diye karşılık verdi.

James anlayışla başını salladı, yüzünde acı dolu bir ifade vardı. "Moredheller hakkındaki fikirlerim bir daha aynı olmayacak." Locklear oturdu ve "Zaman zaman zor bir yol arkadaşısıydı, ama bir... dosttu," dedi.

Pug'ın vücudu kaskatı kesildiğinden hareket edemeyecek haldeydi. "Sanırım bir hafta kadar uyuyacağım," dedi. James, "Nefesinizi tutun, Yıldızlımanı Dükü, hâlâ yapmamız gereken şeyler var," dedi.

Pug, "Yapmamız gereken mi?" diye sordu.

Yüzünde kötücül bir gülümsemeyle James, "O taşın ait olduğu yere kaydırılması gerektiğini unuttun mu? Ayrıca Karanlık Orman'da bir moredhel ordusunun bizi beklediğini? Ve Delekhan'ın öncü muhafızlarının hâlâ etrafımızda olduklarımız?" dedi.

Pug, "Unutmaya çalışıyorum," dedi.

Owyn, "Eğer ortaya çıkarlarsa ölebilirim. Parmağımı bile kıpırdatamıyorum," dedi.

Locklear, "Eğer bu işten yakamızı sıyırmak zorundaysak, kendimi savunamayacak kadar yorgun olduğum için ölmek istemem. Siz büyücülerden biri bir şey düşünemez mi?" dedi.

Pug, "Ben düşünebilirim. Ayağa kalkmama yardım et," diye karşılık verdi.

James, Pug'ın ayağa kalkmasına yardımcı oldu ve "Ne yapacaksın?" diye sordu.' Pug, "Elimizde kalan güçle, dostlarım, bir gösteri düzenleyeceğiz," diye yanıtladı.

Locklear durdu ve şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı. "Aklımı kaçıyorum olmalıyım. Bir an için bir gösteri düzenleyeceğimizi söylediğini sandım."

"Dediğim buydu," dedi Pug. "Benimle gelin."

Aklı karışmış üç yorgun adam birbirleriyle bakiştılar, ardından bu kara cüppe içindeki kısa boylu adamı takip ettiler. Moraeulf öfkeliydi. Prens Calin ve Longbow ile iki gündür süren bir kovalamacanın içindeydi ve daha onlara yaklaşmamıştı bile. Dağlarda avantaj moredhellerin elindeydi, ama burada, sık ağaçların arasında, Eledheller ve onların şeytani insan dostları üstün durumdaydı.

Bunun tek iyi yönü, dövüşün ilerlediği yoldu, kendilerini Sethanon şehrinin yakınlarına ulaştırmıştı. Moraeulf, babasının emirlerini bekliyordu ve kulağına bir şekilde gedik makinesinin etkisiz hale getirildiği söylentisi çalınmıştı. Bu yüzden kelleler kazığa geçirilecekti, Moraeulf kendisinin bunların arasında olmayacağından emin olmak istiyordu.

"Efendim, ulaklar geliyor."

Eledhellerin izlerini takip etmekte olan gözcülerini bekliyordu, fakat bunun yerine babasının şeref muhafızlarından iki kişi yaklaştı. Üstleri başları kirli, yorgun ve gözle görünür bir şekilde korku içindelerdi. "Nedir?" diye sordu. "Felaket! Sethanon surlarının tepesinde!"

"Söyleyin bana!" diye bağırdı Moraeulf.

"Üç gün önce şehrin içine girmeyi başardık, efendimiz bizi kale kapılarının yakınlarında bıraktı. Günün büyük bölümünde ortada yoktu. Ardından yeryüzünün derinliklerinden bir ses geldi, sonra ise kalenin burçları üzerinde korkunç bir şey gördük."

Moraeulf, muhafızlardan birini yakasından yakaladı ve "Bana ne gördüğünü söyle!" dedi.

Diğeri, "Burçların üzerinde babanızı gördük ve yanında ise Murmandamus vardı. O olduğunu biliyorum, çünkü üzerinde gömleği yoktu ve ejderhanın nişanı üzerindeydi. Kıtılıktan çıkmışçasına zayıftı ve sanki uzun süre yeraltında yaşamış gibi solgundu, ama oydu. Bundan şüphem yok. Seslendi, sesini duyabiliyorduk, sesi on sene önceki gibi büyüyle bize taşınıyordu, lordum ve bu onun sesiydi."

"Evet," dedi diğer muhafız. "Murmandamus'tu. Ve onunla babanız arasında, esareti içerisinde insanoğullarının Prensi Arutha duruyordu. Murmandamus, en sonunda kehaneti tamamlayacağını, Batının Lordu'nun hayatına son vereceğini söyledi, fakat kılıcını çektiği sırada-"

"Ne?" diye sordu Moraedulf, savaşıya vurarak onu yere savurdu. "Hayatına değer veriyorsan bana söyle," diye sordu diğerine.

"Lordum, arkalarından büyük bir ejderha, yaşayan hiç kimsenin görmemiş olduğu bir yaratık yükseldi, gökkuşağına bezenmişti, sırtında büyücü oturuyordu bağırarak kehanetin sahte olduğunu söyledi ve ejderha öylesine sıcak bir alev üfledi ki Murmandamus ve babanız Delekhan gözlerimizin önünde küle dönüp rüzgârda savrulurlarken, insanoğlu, Batı'nın Lordu Prens Arutha, zarar görmemiş bir şekilde orada duruyordu!"

Moraedulf öfkesini inlemeyi andıran bir sesle ifade etti ve adama vurdu. "Tüm büyücülere ve kâhinlere lanet olsun!" Orada bir düzine kadar kendine bağlı savaşçı ve babasının iki muhafızı bulunuyordu. "Haber dolaşsın," diye onlara emir verdi, "kuzeye dönüyoruz. Bu çalgınlık sona erdi!" Sekiz moredhel emirleri iletmek için hızla dağıldı.

Moraedulf, ana kampa giden yola döndü. Daha yolda birkaç metre ilerlemişti ki, karanlığın içinden bir gölge belirdi ve "Lordum?" dedi.

"Ne var?" diye sordu Moraedulf. Kendisine yaklaşan kişinin kim olduğunu anladığında artık çok geçti, bu farkına varma anı acıyla birlikte geldi, Narab, düşmanın oğlunun kalbine hançerini sokmuştu.

Moraedulf dizlerinin üzerine çöktü, ağzı hayretten açık kalmıştı, yere kapaklandı.

Yolun gerisinden bir ses, "Bize düşen bölümü gerçekleştirdik," dedi.

Narab geri dönerek, "Ben de benimkini yapacağım," dedi.

Martin Longbow ve elfleri belirdiğinde, Narab, "Ailemin intikamı alındı ve ben de halkımı yurdumuza götüreceğim," dedi.

"Kuzeye ilerlediğiniz müddetçe, halkınızdan kimseye sorun çıkartmayacağız," dedi Crydee Dükü. "Bir daha asla güneye dönmeyin."

Narab, "Li Allan ve Kar Leoparları ile benim klanım artık kuzeydeki gücü elimizde tutuyoruz. Biz hükmettiğimiz sürece, dağın bize ait olan bölümünde kalacağız." Ardından parmağını Martin ve elflere doğrulttu. "Siz de kendinize ait olan yerde kalsanız iyi edersiniz."

Arkasını döndü ve gözden kayboldu, Martin elflere, "Haydi Sethanon'a gidelim ve az önce duyduğumuz bu mucizenin ardındaki sırrı ortaya çıkaralım. Pug'ı bulup, Murmandamus'un nasıl olup da bir daha öldürülmesine yetecek kadar kısa bir süreliğine geri döndüğünü öğrenmek istiyorum," dedi.

Konuştugu elf başıyla onayladı, yüzündeki ifade kendi merakını da yansıtıyordu.

Martin güneye doğru yürümeye başladı. "Hiç değilse kardeşim buraya vardığında,

Krallığının zarar görmediğini görecektir. Sanırım bu onu memnun edecektir."

Prenslerin ve kralın kardeşi Martin Longbow, kendisine adını veren silahını omuzladı ve adı olmayan bir şarkıyı mırıldanmaya başladı. Henüz ayrıntıları bilmiyordu, fakat kazandıklarını ve şimdilik karısı ve kızı için bir gelecek olduğunu biliyordu. Bu bir ezgi mırıldanmak için yeterli bir nedendi; gerisi zamanla gelirdi. Ayrıntılar daha sonra kendilerini gösterirdi.

SON DEYİŞ

Arutha kadehini kaldırdı. "Gorath'a!" dedi.

Komuta çadırındaki diğerleri de kadehlerini kaldırıp, "Gorath'a!" diyerek şerefine içtiler.

Pug mücadelenin son saatlerini ve Owyn'le birlikte moredhelleri en sonunda Murmandamus'un öldüğüne inandıracak gözbağını nasıl yaptıklarını anlatıyordu. Yemekten sonra Gorath'ın kendini nasıl feda ettiğini ve asilliğini anlattı. Arutha kendisine anlatılanları değerlendirdi ve ardından, "Kara Yol Kardeşliği'nden herhangi birinin asil olarak nitelendirilmesini garip karşılıyorum, ama bu yaptıklarını nitelendirecek başka kelime yok. Onu, Owyn ve James'le yollarken bile, içimde şüpheler vardı. Bunun Pantathialıların bir başka planı olduğunu düşünmekten kendimi alamıyordum. Yanılmışım," dedi.

"Şüpheli olman gerekirdi," dedi Martin. "Bu Krallık'a karşı yükümlülüğünün bir parçası."

Arutha şarabını yudumladı ve kardeşinin yorumu karşısında başını salladı. "Belki de, ama şundan eminim ki bir daha asla Kara Yol Kardeşleri hakkında eskisi gibi düşünmeyeceğim."

Owyn, "İzin verir misiniz, Majesteleri?" dedi.

Arutha, genç büyücüye konuşması için izin verdi.

"Gorath ile vatanında birkaç hafta boyunca yolculuk ettim ve orası hayal ettiğimden çok farklıydı." Moredhellerle yan yana yaşayan insan topluluklarını, her ne kadar insanlar hain olarak adlandırsalar da, iki ırk arasında barışın mümkün olduğunu anlattı. "Sert bir tarzları var, bana öyle göründü, ama bu anlayamayacağımız kadar yabancı bir yol değil. Delekhan'ın ve Gorath'ın karılarıyla tanıştım; Delekhan'ınki, güçlü bir lider ve hem güzel hem de sert ve değişik. Buna karşın içinde kendi halkını kurtarma hırsı vardı ve bize yardım etti." Owyn iç çekti. "Gorath ile ilk tanıştığımda, onun halkını ve davranışlarını hiçbir zaman anlayamayacağımızı söylemişti. Belki haklıydı, ama onları kabullenebiliyorum." Arutha, "Keşke hepsi onun gibi olsaydı. Krallığımızın kuzey bölümünde hayat çok daha sakin olurdu." Prens devam etti, "Biz, bir kez daha karanlık güçlerin bizi yok etme isteklerine karşı ayakta kalanlar, kendimizi milletimizi korumaya adanmışız. Aksi takdirde ölmüş olanlar bir hiç uğruna büyük bir bedel ödemiş olacaklar. Gorath, halkına ihanet eden biri olarak değil, hem kendi hem de bizim ulusumuzun bir kahramanı olarak hatırlanacak. Yalnızca moredhellere hizmet etmek için yola çıkmıştı. Sonunda hepimizi kurtarmak için öldü." Owyn, "Keşke hayatının sonuna kadar Elvandar'da yaşayabilseydi," dedi.

Martin, "Bu herkesin arzulayacağı bir şey. Kimin için olursa olsun son günlerini geçirmek için iyi bir yer. Ama Aglaranna haklıydı; tam olarak dönmemişti, Eledhellerle bir olmasını engelleyen Delekhan'a karşı duyduğu öfkeydi," dedi.

Arutha, Pug'a, "Keşke şu moredhelleri kandırmak için uydurmuş olduğunuz canlandırmayı görebilseydim," dedi.

"Bu benim kadar Owyn'in de yaptığı bir şeydi. Gözbağı konusunda hiçbir zaman çok başarılı değildim, ama o, Yıldızlimanı'nda bu tarzda bazı beceriler kazanmış. Tarifimden yola çıkarak, Murmandamus'a ait görüntüler yarattı, Arutha ile Delekhan'ı ise bizzat görmüştü, Kâhin ise beni arkasına alıp yükselerek etkileyici bir alev dalgası püskürtecek kadar kendine gelmişti. Yalnızca yeterince etkili olmasını ümit ediyorduk."

Martin, "Kesinlikle öyle oldu. Delekhan'ın muhafızları, Moraedul'a babasının ölümünü ve Murmandamus'un sonunu anlatırlarken az ötedeydim. Onlar inançlı kişilerdi. Narab dahi muhtemelen bu hikâyeye inanmıştır. İnanmamış olsa bile, diğerlerinin buna inanıyor olması işine yaradı. Sanırım, Sethanon'un peşine düşen moredhellerden kurtulduk," dedi. Şarabını bir yana koyarak, "Ayrılmam gerek. Önümde Elvandar'a uzanan uzun bir yol var ve ardından da Crydee'ye. Elf dostlarım ve ben sabahın ilk ışıklarıyla ayrılacağız, o yüzden uyuyacağım," dedi. Arutha ayağa kalktı ve kardeşini kucakladı. "Seni çok nadir görebiliyoruz," dedi. "Crydee'ye gelin. Sen ve Anita. Borric, Erland ve Eliena'yı da getirin. Bir ay kalın." "Belki iki hafta ve tabii bebek gelmeden olmaz."

"Bir bebek daha!" dedi Martin sırtarak. "Bana ne zaman söylemeyi düşünüyordun?"

Arutha gülümsedi ve "Crydee'de, bir dükün davranması gerektiği gibi davranıp ormanlarda elf dostlarıyla koşturup durmasan okumuş olacağın, üzerinde Krondor'a ait kraliyet mührü olan bir mektubun seni beklediğine eminim," dedi.

"Eğer ortalıkta koşturup durmasaydım o mektup yazılabilir miydi?"

- SON -

Taranmış belgeden düzenleme: ERASMUS